

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VICTORIA ALEXANDER

Evlilik Dersi

1. DERS: ASLA BİR GENÇ KADINI EVLENMEYE ZORLAMA. ASLA!

Marianne Shelton Londra'ya yeni deneyimler kazanmaya, maceralar yaşamaya gelmiştir ve evlilik, planlarının bir parçası değildir. Marianne, yaşamak istediği bağımsız geleceği finanse edebilmek için bir gazeteye, taşradan gelen masum kız ile onu himayesine alan lordun anılarının yer aldığı bir dizi anonim yazı yazar. Yazıların kahramanları kısa sürede herkesin merakını uyandırır ancak kibirli erkek kahramanın müstakbel Roxborough Düklü Thomas Effington olduğunu Marianne'den başka kimse bilmiyordur.

2. DERS: ASLA BİR MARKİYİ REDDETME.

Thomas, Marianne'in korumasını üstlenmek zorunda kalmıştır. Marianne, karşısına çıkacak ilk istekli kişiyi öpmekle tehdit edince Thomas onun öğretmenliğini bizzat üstlenmenin en mantıklı yol olduğuna karar verir. Marianne'in onurunun zedeleneceğinden korkup evlenme teklif edince genç kız onu reddeder. Ama Thomas ona önemli bir ders daha verecektir: Gerçek aşkın sonsuza dek süreceği dersini.

"Macera arayan entelektüel kız ve saygıdeğer havyardanın ilk karşılaşmalarından son kucaklaşmalarına kadar mizah ve romantik çekim dolu hikâyesi okurların gözlerini parlatacak."

Publishers Weekly

"Gerçek bir hazine... okurların kalbini neşe ve kahkahayla dolduracak bir kitap."

Romantic Times

"Evlilik Dersi gerçekten çok keyifli."

Stephanie Laurens

www.pegasusyayinlari.com

Pegasus Yayınları: 2095
Bestseller Roman: 867

Evlilik Dersi
Victoria Alexander
Özgün Adı: The Marriage Lesson

Editör: Aycan Ak
Düzeltili: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2019
ISBN: 978-605-299-674-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Cheryl Griffin, 2001

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

VICTORIA ALEXANDER

Evlilik Dersi

İngilizceden çeviren:
Deniz Arman

PEGASUS YAYINLARI

*Bu kitap büyük bir sevgiyle, karanlık ormanda kendi yolumu
bulmamı sağlayan fakat her zaman oradan sağ kurtulmamı
garantileyen Meg Ruley'e ithaf edilmiştir.*

BİRİNCİ BÖLÜM

1819 İlkbahar

“*L*anet olsun, ben bir markiyim, kahrolası bir mürebbiye değil.” Helmsley Markisi ve müstakbel Roxborough Dükü Thomas Effington, elindeki bir bardak konyağı bir dikişte içip çabucak yenisini doldurdu.

Beaumont Vikontu Randall, içkisini yudumlarken bardağının üzerinden Thomas Effington’ı süzdü. “Bu akşam bunu söyledin zaten, hem de birkaç kez.”

“Tekrarlamaya değer.” Thomas arkadaşının oturduğu berjer koltuğun eşi olan koltuğa çöktü. Daha önceki sekiz Roxborough Dükü’ne de hizmet etmiş masif meşe çalışma masasına doğru eğilmişlerdi.

Thomas bir an Effington Kontu’nun uzun kütüphanesinin öteki ucunda bulunan şöminenin karşısındaki kanepeye geçmeyi önermeyi düşündü. Güzel bir ilkbahar günü olmasına rağmen akşam hava soğumuştü ve ateşin sıcaklığı hiç de fena olmazdı. Ama bu koltuklar babasının içkilerinin bulunduğu dolaba daha yakındı ve bu yakınlık, salt beden rahatlığından daha önemliydi.

Thomas içkisini ağır ağır, tadını çıkararak yudumladı. Bu onu ısıtırdı. “Soruyorum sana Rand, aynı zamanda dadılık da yapmam beklenirken ailem benden bir de eş bulmamı nasıl bekleyebilir? Dikkatini çekerim, bu benim değil onların fikriydi.”

“Buna pek de dadılık diyemem. Ya da belki ben yanlış anlamışımıdır.” Rand alaycı bir şekilde içkisine göz attı. “Senin yaşadığın bu ikilemin ince ayrıntılarını kaçırmış olmam mümkün.”

“Gayet basit.” Thomas derin bir iç çekerek bu akşam en az bir kez anlatmış olduğunu sandığı ezberine başladı. Gerçi şu anda anlatıp anlatmadığından emin olamamıştı. “Geçen yıl kız kardeşim Gillian, Shelbrooke Kontu Richard’la evlendi. Onu tanıyorsun, değil mi?”

“İsmin tanıyorum.”

“Richard üç kız kardeşine –bu arada bunlar taşrada büyümüşler– Londra’da bir sezon sözü vermiş. Tabii böyle bir sezonda kadınların yapmaları gereken tüm o saçmalıklarıyla birlikte. Annem de...”

“Ah, evet, Roxborough Düşesi,” dedi Rand, “ve söylentiler doğruysa, hafife alınmayacak bir kadın.”

“Hiçbir Effington kadını hafife alınamaz. Büyükannemden en genç kuzenlerime kadar hepsi de dik kafalı ve sonuna kadar da inatçıdır.” Thomas bakışlarını bardağına dikti. “Annem, Richard’ın kız kardeşlerini kişisel olarak kanatları altına almaya karar vermiş ve daha da ileriye giderek onlar için bir takdim balosu düzenlemişti. Görünüşe bakılırsa, kız kardeşim tek bir sezonun ardından ilk kocasıyla evlenince onu hayal kırıklığına uğratmış. Tek değil, tam üç genç hanıma ilk sezonlarının güçlüklerini aşmada yol gösterme fikri karşısında ağzı sulanmıştı. Bir de buna ilave bir ödül olarak ben de en sonunda ciddi bir şekilde evlenecek bir kız arayışına girmeyi kabul ettim.” Thomas gözlerini kıstı. “Bunun düşüncesi bile onu kendinden geçirmeye yetti.”

Rand gizleyemediği bir neşeyle kahkaha attı.

Thomas oturduğu kanepeye daha çok gömüldü. “Ne yazık ki annemle babam artık İngiltere’de değil ve ben de tüm sıkıntı ve sorumluluklarıyla aile reisi rolünü geçici olarak üstlenmek zorunda bırakıldım.”

“Yazık. Altından kalkabiliyor musun bari?”

“Emlak sorunlarını çözme, ailenin ya da benim kendi parasal meselelerimi halletme konusunda bir sıkıntım olmuyor. Effington erkekleri gecelerini şaibeli uğraşlarla geçiriyor olabilir ama iş aile servetini koruma ve artırmaya gelince oldukça yetenekliyizdir. Bu kanımızda var.” Thomas sırtarak bardağını şerefe kaldırdı. “Hatta kötü ünü olan atalarım bile çalıp çırpıklarını saçıp savurmamışlardır.”

Rand güldü ve bardağını kaldırdı. “O halde Effington atalarına.” Bir yudum aldı. “Ne yazık ki Beaumont’lar aynısını söyleyemezler. Peki, dük ile düşes nereye gitti?”

“Amerika’ya.” Thomas yüzünü buruşturdu. “Richard ve Gillian’a o kahrolası topraklarda büyük bir mülk miras kaldı ve her nedense orayı şahsen görmek istediler. Oradayken de Richard onu hamile bırakma cüretini gösterdi.”

“Amma da düşüncesizlik etmiş.”

“Bence de. Bir de benim arkadaşım olduğunu söylüyor.” Thomas içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra geçen yıl olanları düşündü. En yakın arkadaşı kız kardeşine âşık olduğunda çok sevinmişti. Bir de karı koca, hatırı sayılır bir mirasa sahip olduklarında buna herkesten çok Thomas memnun olmuştu. Oysa şimdi Thomas, Richard’ın daha iyi bir zamanlama yapmış olmasının arzu ediyordu. “Annem bir ay kadar önce durumu öğrenince, Gillian’ın eve dönmesi riskini göze almak yerine kendisi onun yanına gitmekte ısrar etti. Ne de olsa ilk torun.”

“Peki, dük de mi onunla beraber gitti?”

Thomas başıyla doğruladı. “Babam daha önce Amerika’ya hiç gitmemiş ve meğerse benim sandığımdan çok daha maceracı bir karakteri varmış.”

“Kötü şans. Yine de, yanılıyorsam düzelt ama, İngiltere’nin Effington’larla dolu olduğunu sanırdım. Bu kızlara sezonda refakat edecek, tercihen kadın olan başka akrabalar vardır elbette, değil mi?”

“Güya öyle fakat bu sene hepsi de dünyanın dört bir yanına dağılmış gibi görünüyor. Ailenin bir kolu Yunanistan’ın bir yerlerindeki antik kalıntıların peşinde sanırım. Richard’ın en büyük kız kardeşi, kocasıyla birlikte Paris’te ve ailedeki diğer herkes de yardım edemeyecek kadar kendi meseleleriyle meşgul. Kısacası dostum, ben kapana kısılp kaldım. Üç tane kızı sosyetenin dalgalı denizlerine tanıştırmaya sorumluluğu altında ezilmiş durumdayım.” Thomas uzun bir iç çekti. “Bunun yanı sıra bu sezonda kendime bir eş seçme sözümü tutmak da cabası.”

“Ne diye böyle bir şey yaptın ki?”

“Ah, bilinen nedenler işte,” dedi Thomas acımasızca. “Otuz üç yaşındayım. Babam, annem ve hatta kız kardeşim ailemize bir vâris vermem gerektiğini söylemekten zevk alıyorlar.”

“Hiç aday var mı?”

“Henüz yok ama bir eşte neler istediğimi biliyorum.” Thomas başını koltuğun arkasına yaslayarak gözlerini tavana dikti. “Yumuşak başlı ve tatlı dilli bir kadın isterim. Beni üstün görecektir bir kadın. Arzularıma boyun eğecek ve kararlarıma karşı gelmeyecek birisi.”

Rand güldü. “Kısacası Effington kadınlarının tam zıttını istiyorsun.”

“Aynen.”

“Peki, böyle birini nereden bulacaksın?”

“Şu anda bilmiyorum ama bu çok zor olmasa gerek. Effington kadınları bir istisna, kural değil. Effington erkekleri onları her

zaman kontrol altında tutmayı başarsa da ben hayatımın kalan günlerini fikir ve irade savaşıyla geçirmek istemiyorum. Ama,” Thomas konyağını bitirip ayağa kalktı, “tüm zamanımı Richard’ın kız kardeşlerine göz kulak olarak geçirmek zorunda kalırsam herhangi birisini bulmak bile çok zor olacak.” Genç adam dolaba doğru yürüdü, içki şişesini alarak yerine döndü. “Ama vicdanımı rahat ettirmek adına başka şansım yok. Geçen hafta Richard’dan bir mektup aldım. Kardeşlerine onun kadar sahip çıkacağımdan emin olduğunu ve benim hünerli ellerimde oldukları için içinin çok rahat olduğunu yazmış. Zahmetlerim için bana teşekkür etmiş.”

“Haklısın. Kapana kısılmışsın.” Rand bardağını uzattı ve Thomas nazik bir şekilde bardağı yeniden doldurdu. “Ne zaman geliyorlar?”

“Ah, iki haftadır buradalar.” Thomas kendi bardağını da doldurduktan sonra şişeyi ikisinin de kolay erişebileceği şekilde masanın ortasına koydu ve içkisinden büyük bir yudum aldı.

“Öyle mi?” Rand kaşını kaldırdı. “Ama seni en az o kadar süredir her gece Whites’ta veya başka yerlerde görüyorum. Şimdiye kadar sana fazla engel oluşturmamışlar gibi görünüyor.”

“Sadece onlardan uzak durma konusunda oldukça ustalaştım. Gün içinde bu o kadar zor olmadı. Onlar provalar, alışverişler, dans dersleri ve Tanrı bilir başka nelerle son derece meşguldüler. Yanlarında refakatçileri de vardı. Demir iradeli, aksi bir teyze. Sanki ben masum genç kızları ayartmakla ünlü biriymişim gibi bana ters ters bakan son derece sevimsiz, şirret bir yaratık.” Thomas ürperdi. “Yalnızca bu bile onlardan uzak durmak için yeterli bir neden,” diye sürdürdü sözlerini. “Fakat annemin düzenlediği balo üç gün sonra. Onlar için Almack’s¹ davetiyesi bile sağladı.”

1 Almack’s, 1765-1871 arasında Londra’da yüksek sosyetedeki evlenme çağına gelen genç kız ve erkeklerin ancak özel bir davetiyeyle girebildikleri sosyal kulüp. (ç.n.)

Rand irkildi. “Aman Tanrım. Yine de, sen kendine bir eş bulmak zorundaysan tüm bunları zaten yapmayacak mıydın?”

“Şüphesiz, ama en azından özgür olacaktım. Bu yüzden...” Thomas, sanki Rand’in, biraz sonra yapacağı öneriden etkilenecek kadar konyak içip içmediğini ve bardağına biraz daha konyak doldurması gerekip gerekmediğini anlamaya çalışarak bir süre arkadaşını süzdü. “Bir planım var.”

“Öyle mi?”

“Herhangi bir sezonun gerçek amacı iyi bir eş bulmaktır. Richard, kız kardeşlerinin eşlerine vermek üzere çarpıcı miktarlarda çeyiz parası hazırladığı için de onlar için uygun kocalar bulmak çok zor olmasa gerek. Çabucak ve büyütmeden halledilebilecek bir iş.”

“Olabilir.” Rand düşünceli bir şekilde içkisinden bir yudum aldı ve arkadaşını dikkatle inceledi. “Tabii kurbağa kadar çirkin değillerse.”

“Ah, hayır. Hiç değiller,” dedi Thomas çabucak. “Onlarla tanıştım. Gerçi çok kısa bir tanışma olduğunu söylemeliyim ama üçü de oldukça sevimli.

“En büyüğü –adı Merry bilmem ne gibi bir şeydi– biraz entelektüel bir tip ama neredeyse yirmi iki yaşında olmasına rağmen çok çekici. Oldukça kabarık ve gür sarı saçlı, sanırım gözlüğünün ardında da mavi gözler gizli. Anladığım kadarıyla çok zeki.”

“Onu baş göz etmek problem olmaz. Evlilik pazarında gözlüklü, yaşlanmaya başlamış, zeki ve entelektüel kızlara çok rağbet olur,” dedi Rand alaycı bir tavırla.

Thomas onu duymazdan geldi. “İkincisi –onun adını da hatırlamıyorum– hepsinin en şirini ve birinci kalite bir pırlanta. En küçükleri de tatlı. Mükemmel bir binici olduğunu duydum. Atları ve kırsalı çok seviyor. Ve Rand,” Thomas sesine coşkulu bir ton vermeye çalıştı, “köpeği var. Herkesin sahip olmakla övüneceği kocaman, tüylü bir hayvan. Onu da beraberinde getirmiş.”

“Aferin ona.” Rand’in kaşları şüpheyle çatıldı. “Tüm bunları neden anlatıyorsun bana?”

“Düşünüyordum da bu kızlar henüz sosyeteye tanıştırılmadılar ve bu noktada,” Thomas öne doğru eğildi, “sen herhangi birini seçebilirsin.”

“Seçmek mi?” dedi Rand yavaşça.

“Evet, beğendiğini seçebilirsin.”

“Çıldırıldın mı sen? Onlarla ne yapacağım ki ben?”

“Haydi, Rand,” dedi Thomas yatıştırıcı bir sesle. “*Senin de* bir eş bulma zamanın gelmedi mi? Seninle aynı yaştayız ve senin de aileye bir vâris verme sorumluluğun var.”

“Şu anda bir eş istemiyorum ama yine de teşekkürler.” Rand’in sesinde hafif bir eğlenme seziliyordu.

“Eh, hiçbirimiz şu anda gerçekten bir eş *istemiyoruz*, değil mi?” Thomas, Rand’in bardağındaki içkiyi tamamlamak için şişeye uzandı ama arkadaşı bir el hareketiyle onu durdurdu. Yazık. Adamın kesinlikle daha fazla içmeye ihtiyacı vardı. “Fakat sorumluluklarımızı yerine getirmemiz gereken zaman geliyor.”

“Senin zamanın geliyor olabilir ama benimki değil.” Rand kalan içkisini çabucak içtikten sonra bardağını şişenin yanına koydu ve ayağa kalktı. “Fakat gitme zamanım çoktan geldi.”

Thomas da kalktı. “Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Rand. Arkadaş olduğumuzu sanmıştım.”

“O kadar yakın değiliz.” Rand kapıya yöneldi.

“Eğer durum tersi olsaydı ben sana yardım etmek için memnuniyetle onlardan biriyle evlenirdim,” dedi Thomas, sadık bir tavırla ve kadehini hâlâ elinde tutarak arkadaşının peşinden gitti.

Rand güldü. “Buna kendin bile inanmıyorsun.”

“Seni ikna edemeyeceğimi biliyordum. Yine de denemeye değer diye düşündüm.” Thomas teslim olmuş bir tavırla içini çekti. “En azından onlara eş bulmak için bana yardım edebilirsin.”

“Sana yardımcı olmayı ya da en azından son derece eğlenceli olacağından şüphe etmediğim bu çabayı seyretmeyi ne kadar istesem de bunu da reddetmek zorundayım.” Rand kapıya ulaştı ve çekip açtı. “Korkarım beni şehir dışından çağırdılar ve bir süre Londra’da olamayacağım. Tüm sezonu kaçırayabilirim. Sen, babalık, tek başınasın.”

“En azından onlarla tanışmak istemediğine emin misin?” Marki’nin ümit dolu sesi odada yankılandı.

Marianne Shelton, adamın şömineyi iki tarafından destekleyen pirinçten yapılmış ocak altlığının üzerine düşen çarpık yansımasına bakıp son birkaç dakika içinde kafasından geçen sert sözlerin bir on tanesini daha söylememek için kendisini zorluyordu.

Helmsley ve arkadaşı –ona hiç doğru düzgün bakmamıştı– odadan çıktılarında kapı arkalarından sert bir şekilde kapandı.

Marianne rahatlayarak derin derin iç çekti ve gerindi. Bir kitaba göz atmak için buraya uzandığında kanepedeki iki büklüm pozisyonu rahatsızlık vermemişti. Bu geç saatte kütüphaneye gelmesinin tek sebebi okuyacak ilginç bir şey aramasıydı. İlk başta burada kalmaya hiç niyeti yoktu fakat uyuyakalmış ve ancak Helmsley ile arkadaşı içeriye girdiğinde uyanmıştı. Onun varlığından haberleri olmadığını anlayınca ve daha sonra da ne hakkında konuştuklarının farkına varınca hiç kıpırdamadan durmak için çaba göstermişti. Marianne doğrularak gözlüklerini burnunun üzerine itip ensesini ovuşturdu.

Bu marki ne kadar çekilmez bir yaratıktı. Kendisinden ve kardeşlerinden sanki bir an önce kurtulunması gereken birer külfetmiş gibi bahsetmişti. Adamın başına kalmak kesinlikle kendilerinin fikri değildi. Hayır, aslında kabahat markinin annesinindi.

İlk baştaki plan Marianne, Jocelyn, Becky ve Louella Teyze’nin, Richard ile Gillian’ın yanında kalmalarıydı. Fakat karı koca sezon için geri dönemeyince ve Louella bu yolculuğu hepten

iptal etmekle tehdit edince düşes onlara mektup yazarak hepsinin Effington Konutu'nda kalmalarında ısrar etmişti. Hatta Majesteleri, Louella Teyze'nin bu teklife evlenmemiş genç kızların bekâr bir erkekle aynı çatı altında kalmalarının uygunsuz olacağını düşünerek karşı çıkacağını tahmin ederek evin son derece geniş olduğuna ve evde onları hiç refakatsiz bırakmayacak küçük bir hizmetçi ordusunun bulunduğu da dikkat çekmişti. Ayrıca bir aile sayıldıklarını ve aile üyelerinin başka aile üyeleriyle birlikte kalmasından daha uygun ve olağan bir şey olmadığını da sözlerine eklemişti.

Marianne de planlardaki değişiklikten mutlu değildi, hele de bu akşam Helmsley'nin söylediklerini işittikten sonra hiç değildi. Bir noktada Helmsley'le aynı fikirde olduğunu kabul etmek zorundaydı: Richard'ın zamanlaması kesinlikle kötüydü.

Marianne ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzatarak gerindi. Helmsley'nin onun için endişelenmesine gerek yoktu. Ne bu sezon ne de başka bir zaman bir koca aramaya niyeti yoktu. Kendi anne ve babasının evlilikleri parlak bir aile saadeti örneği olmamıştı.

Annesi, Marianne altı yaşındayken ölmüştü. Annesini iyi kalpli ve sevecen ama bedenlen ve ruhen zayıf bir kadın olarak hatırlıyordu. Babasının annesiyle aşk için evlendiği söylense de Marianne hiçbir zaman bunu kanıtlayacak bir şey görmemişti. En azından babasının tarafından.

Karısının ölümünden sonra, babasının çocuklarıyla çok az ilgisi kalmıştı. Onlarla ilgilenmek yerine yaşamının geri kalanını kumar oynayarak, içki içerek ve aile servetini har vurup harman savurarak geçirmişti. Ailenin servetini ve saygınlığını tekrar eski haline getirmek Richard'a düşmüştü. Kıt kanaat geçindikleri o kadar yıldan sonra maddi durumlarının yeniden iyileştiği fikrine alışmak hâlâ zor geliyordu.

Marianne ellerini ısıtmak için ateşe uzattı ve düşünceli bir şekilde gözlerini sönmeye yüz tutmuş közlere dikti. Hayır, evlilikle ilgili gördükleri ona azıcık bile cazip gelmiyordu. Dünya, kendisini heyecansız bir evlilikle kısıtlamak istemeyeceği kadar çok macera olasılıklarıyla doluydu. Bir kitabın sayfalarını çevirecek kadar büyüdüğünden beri, Shakespeare'den Bayan Austen'a kadar, okuduğu hikâyeler cesur kadın kahramanlar ve soylu erkek kahramanlarla dolu muhteşem maceralardı. Marianne de öyle bir kahraman olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Erkek kahramanlara gelince –Marianne omuz silkti– onları yaratan sözcüklerden başka gerçeklikleri yoktu. Onlar sadece kitaplarda veya düşlerde bulunurdu. Ayrıca, çok nadir durumlar dışında, aşk da böyleydi.

Marianne kitabını seçerek kapıya yürüdü. Ah, sezonun ve Londra'nın tüm nimetlerinin tadını çıkarmaya niyetlenmişti fakat planları bunun ötesine geçmişti. Ne de olsa evlilik arayışında olmayacaksa da bir şeyin arayışında olmalıydı. Onu macera arayışı için gereken özgürlüğe götürecek bir şey olmalıydı bu. Değecek bir şey.

Marianne'in kafasında bu şeyin ne olabileceği hakkında şimdiden kesin bir fikir vardı. Bunu başarıp başaramayacağını hiç bilmiyordu fakat üzerinde düşündükçe fikir daha da ilginç bir hal alıyordu.

Kapı birdenbire açıldı ve Marianne donup kaldı.

Lord Helmsley, bir âlem gecesi geçirmiş kendinden emin bir erkeğe has bir çalımla odaya girdi. Çalışma masasına giderek Marianne'in olduğu tarafa hiç bakmadan oradaki sandalyeye oturdu. Sonra önüne bir kâğıt koydu, mürekkebe bir kalem daldırdıktan sonra çılgıncasına bir şeyler yazmaya koyuldu.

Marianne bu arada onu inceleme fırsatı buldu. Eğer uzun boylu, siyah saçlı ve düzgün hatları olan bir erkekten hoşlanıyorsanız Lord Helmsley çirkin bir tip değildi. Marianne son iki

haftadır bu adamın çatısı altında yaşıyor olmasına rağmen çok kısa bir tanışma dışında onunla karşılaşmamıştı ve adamın konuklarından bilerek uzak durmaya çalışıp çalışmadığını merak etmişti. Bu gece ilk defa nazik bir selamlama dışında bir şeyler söylediğini duymuştu. Gerçi sarfettiği sözcükler kendisinin duymaması gereken şeylerdi.

Lord Helmsley duraksadı ve gözlerini kâğıttan ayırıp düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Gözlerini doğrudan Marianne'e dikti ama onu görmediği belliydi. Yazdığı şeye bu kadar mı çok dalmıştı? Yoksa dikkatini toplayamayacak kadar sarhoş muydu? Uzun kütüphane sadece iki ucundan ışık alıyordu ve Marianne odanın loş olan orta kısmında duruyordu. Sebep ne olursa olsun, genç kız nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Sonsuz gibi görünen bir an sonra Lord Helmsley bakışlarını yeniden yaptığı işe yöneltti. Marianne'in de tüm gece boyunca burada bir heykel gibi durmaya niyeti yoktu. Derin bir nefes alarak kapıya doğru yürümeye başladı.

"Tanrım, sen gerçeksin!" Helmsley ayağa fırladı. Marianne yarı yolda durdu. Fark edilmeden kaçmayı umamazdı artık. Kendisini hazırlayıp adama doğru döndü. "Elbette gerçeğim. Ne sanmıştınız ki?"

"Sizi kafamdan uydurduğumu sanmıştım." Genç adam sanki zihnini berraklaştırmak ister gibi başını salladı.

"Kafanızdan uydurmak mı?" Bu adam kendi insanlarını mı yaratıyordu yani? Sanki... Tanrı gibi mi? Aman Tanrım, deli miydi yoksa? Effington ailesinin bazı bireylerinin birazcık garip olduğu söylentileri gelmişti kulağına. Ufak bir delilik de tamamen olanaksız sayılmazdı. Marianne yavaşça kapıya doğru hareket etti. "Genellikle uydurduğunuz insanları mı görürsünüz?"

"Hayır, genellikle değil." Lord Helmsley masanın etrafından dolaşarak kıza yaklaştı. "Aslında hiç. Her neyse, siz kimsiniz?"

“Ben kim miyim?” dedi Marianne yavaşça. Şu anda adamın ruh halinden daha çok endişe duyuyor olmasaydı, tanıştıklarını hatırlamadığı için alınabilirdi. Bir yerlerde okuduğuna göre akıl hastalığına tutulmuş kişilerin durumunu hesaba katarak onlara küçük bir çocuğa davranır gibi dikkatle davranmak gerekirdi. “Benim kim olduğumu düşünüyorsunuz?”

“Galiba hayal gücümün etkisiyle oluşturduğum bir düş olduğunuzu düşündüm. Veya beni cennete götürecek bir melek olduğunuzu. Ya da benim güçsüz çabalarım yardımcı olacak bir peri.” Lord Helmsley sırttı ve Marianne, onun yüz hatlarının düzgün olmanın ötesinde olduğunu fark etti. Aslında oldukça yakışıklıydı. Özellikle de deli bir adama göre.

“Sizi temin ederim, ben ne meleğim ne de peri.” Marianne kapıya doğru atılmamak için kendisini zor tutuyordu. En iyisi onu şaşırtmamaktı herhalde. Yine de yardım çağırmak için çılgık atması gerekirse ne olacağını düşündü. Bu koskoca evde bu saatte uyanık birisi var mıydı?

“Fakat gerçekten bir hayalsiniz.” Adamın bakışları onu değerlendirdiğine ve samimi bir tavırla üzerinde geziniyordu. Marianne, keşke üzerinde gecelik ve sabahlıktan daha sağlam bir giysi olsaydı diye düşündü. “Şimdi kesinlikle etten ve kemikten olduğunuzu görebiliyor olsam bile.”

Adamın deliliği tartışılabilirdi belki ama kabalığı kesindi. Gözlerindeki parıltı da. Marianne daha önce hiç arzu dolu gözler görmemişti ama kesinlikle böyle görünüyor olmalıydı. Birdenbire onun derdinin delilik olmadığını anladı. “Siz, lordum, kesinlikle sarhoşsunuz.”

“Sarhoş mu?” Lord Helmsley sinir bozucu bir kibirle çenesini kaldırıp genç kıza tepeden baktı. “Kesinlikle sarhoş değilim. Ben sarhoş olmam. Ara sıra hayatı dolu dolu yaşamak için normalin biraz üzerinde kafayı çekerim...”

“Dolu dolu büyük maşrapayla olduğu şüphe götürmez.”

“Hah. Sizin gibi tipleri bilirim.” Helmsley suçlarcasına ona parmağını doğrulttu. “Siz, erkeklerin her zaman saygın ve sorumlu olmaları ve asla birazcık da olsa eğlenmemeleri gerektiğine inanan kadınlardansınız.”

“Değilim.” Marianne istemeden güldü. “Baştan beri haklıydım. Siz bir delisiniz. Daha da kötüsü, sarhoş bir delisiniz.”

“Ben deli, sarhoş ya da başka bir şey değilim. Kabul ediyorum, bu gece bir miktar içtim ama aslında her zamankinden daha fazla değil.”

“Yerinizde olsam bununla böbürlenmezdim.”

“Ben siz değilim ve böbürlenmiyorum. Sadece bir gerçeği söylüyorum. Çok sarhoş değilim ve ne yapılması gerekiyorsa yapabilecek durumdayım. Ya da ne yapmayı dilersem.”

“Sahi mi? Sanmam. Bir dakika önce benim gerçek mi yoksa hiç yoktan kafanızdan icat ettiğiniz bir şey mi olduğumdan emin değildiniz. Yapmayı istediğiniz nedir peki?”

“Şu anda belli bir şey yok.” Marianne adama baktığında gözlerinde o ilginç parıltının yeniden belirdiğini fark etti. “Daha doğrusu, yalnızlığımı bozan bu hayalin sarhoş bir zihnin canlandırdığı bir hayal değil de kesinlikle gerçek olduğundan emin olmayı dileyebilirim.”

“Bunu nasıl saptayacaksınız?”

“Kanıtlamak için bir öpücük yetecektir.” Helmsley genç kıza doğru yürüdü. “Onun hakikaten etten ve kemikten olduğunu doğrulamak için.”

“Sizi temin ederim ki...”

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden Helmsley uzun adımlarla Marianne’e doğru yürüdü ve onu kollarına aldı.

Marianne’in kitabı elinden kayıp düştü ve genç kız başını kaldırıp Helmsley’e bakınca bir anda bunun bir roman sahnesine ne kadar benzediğini düşünerek sarsıldı. Atılgan kahramanın cesur kadın kahramana sarılıp kendinden geçercesine öptüğü

bir sahneydi bu. Belki de Marianne korkmalıydı fakat şu anda kendini oldukça cesaretli hissediyordu ve adamın da bayağı atılgan olduğu ortadaydı. Genç kızın içini bir heyecan dalgası sardı. Daha önce hiç kendinden geçercesine öpülme fırsatı olmamıştı. Hatta hiç öpülmemişti. Marianne adamın gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. “Pekâlâ.”

“Pekâlâ mı?” Helmsley kaşlarını çatarak genç kıza baktı ve yüzündeki şaşkın ifade dehşete dönüştü. “Lanet olsun.” Aniden kızı bıraktı ve geri çekildi. “Siz o Merry² denen kişisiniz!”

“Yani, şu anda pek neşeli hissetmiyorum. Biraz eğlenmeye başlamıştım gerçi.” Marianne başını yana eğerek sırttı. “Beni öpmeyecek misiniz?”

“Hayır! Kesinlikle hayır! Asla!” Helmsley’nin gözleri büyüdü ve geriye çekilerek sanki vebalıymış gibi genç kızdan uzaklaştı.

“Asla mı?” Marianne kaşlarını çattı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. “Ne kadar kabasınız. Nedenmiş o?”

“Çünkü siz Merry... Merry...”

“Size söyledim, hiç de neşeli değilim ama artık kızmaya başlıyorum.”

“Hayır, lanet olsun, söylemek istediğim o değil.” Helmsley hayal kırıklığıyla içini çekti. “Adınız Merry. Merry gibi bir şey. Bu arada, adınız neydi?”

Marianne gözlerini devirerek tavana baktı. Belli ki yüzünü hatırlamayan bir adamdan adını hatırlamasını beklemek çok fazlaydı. “Adım Marianne.”

“Siz Richard’ın kardeşisiniz.” Helmsley inledi. “Aman Tanrım, neredeyse Richard’ın kız kardeşini kirletecektim.”

“Beni kirletecek miydiniz?” Genç kızın içi sevinçle doldu. “Ne kadar heyecanlı. Daha önce hiç kirletilmemiştım.”

“Ve şimdi de kirletilmeyeceksiniz.” Helmsley topuğunun üzerinde geriye döndü ve üzerinde bir şişe konyak duran masaya yürüdü. Belirgin bir hayal kırıklığıyla etrafına göz attı.

“Bardağınızı arıyorsanız, sanırım arkadaşınıza güle güle derken yanınızda götürdünüz.”

“O halde başka bardak alırım.” Helmsley dolaba yönelmişken Marianne oraya daha önce varıp adamın önünü kesti.

“Yeterince içtiğinizi düşünmüyor musunuz?”

“Sevgili genç bayan, hiç de yeterince içmedim.”

Marianne omuz silkti. “Nasıl isterseniz.” Oradan bir bardak seçip adama uzattıktan sonra bir tane de kendisi için aldı ve onun arkasından masaya gitti.

Helmsley kendi bardağını doldurunca Marianne de kendisini uzattı. Genç adam bardağa bakıp onaylamayan bir tavırla kaşlarını çatı. “Bence hiç...”

“Tanrı aşkına, lordum, ben çocuk değilim.” Marianne şişeyi adamın elinden hızla çekip aldı ve bardağına bir miktar konyak doldurdu. “Konyağa ve diğer içkilere alışkınım.” Tabii ki bu yalandı. Konyağa aşinalığı öpüşmeyle tanışıklığından pek fazla sayılmazdı. Helmsley’e kendinden emin bir şekilde gülümsedi, bardağı dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı.

İçkinin yoğun tadı tüm duyularını etkisi altına aldı, konyak boğazını yakıtı ve bir an, şuracıkta adamın gözleri önünde korkunç bir şekilde ölecek miyim, diye düşündü. Zorlukla soluyarak içini çekme isteğini bastırdı ve dişlerini sıkı fakat gözlerinin yaşarmasını engelleyemedi.

“Nasıl?” dedi Helmsley masum bir şekilde ama gözleri gülüyordu.

“Mükemmel,” diye yalan söyledi Marianne.

“Bence de.” Helmsley elindeki bardağın içindeki konyağı sallayarak döndürürken sırtımasını gizlemeye çalışıyordu. “Yatmadan önce bir bardak konyak içmeyi çok severim.”

“Ya da iki üç bardak,” diye mırıldandı Marianne ve bir koltuğa çöktü. Sonra daha küçük bir yudum aldı ve gözlüğü burnuna doğru kayd. Aslında kötü değildi. İçini tatlı bir sıcaklık kaplamıştı. Başını kaldırıp adama gülümsedi ve eliyle öteki koltuğu işaret etti. “Oturmaz mıydınız?”

“Sanırım burada kalmayı tercih edeceğim.” Çalışma masasının kenarına ilişti ve düşünceli bir şekilde genç kızı inceledi. “Demek siz Marianne’siniz.”

“Sanırım bunu açıklığa kavuşturmuştuk.” Marianne bir yudum daha aldı. Hayır, bu hiç de kötü değildi. Gözlüğünü düzeltti ve başını kaldırıp adama baktı. “Ben yaşlanmaya başlayan zeki entelektüelim.”

Helmsley çekinerek yüzünü buruşturdu. “Beni duydunuz mu?”

“İstemedim kulak misafiri oldum. Kanepedeydim.” Marianne eliyle odanın karşı ucunu gösterdi. Konuşmalarına kulak misafiri olduğunu ona söylemeye niyeti yoktu fakat şu anda onunla yüzleşme isteğine engel olamıyordu. “Çok kabasınız, biliyorsunuz değil mi?”

“Bilseydim tek bir kelime etmezdim...”

“Saçmalık.” Marianne eliye adamın karşı çıkmasını engelledi. “Şu anda ne söylerseniz söyleyin, bu hâlâ sizin düşünceniz. Ancak,” derken bir yudum daha aldı, “haklısınız.”

“Öyle mi?” dedi Helmsley çekinerek.

“Hı hı.” Marianne başıyla onayladı. “Ben yaşlanmaya başlayan zeki bir entelektüelim. Ve bundan oldukça hoşnutum.”

“Öyle mi, sevgili Leydi Marianne?”

“Kesinlikle öyle, sevgili Lord Helmsley.”

“Neden?”

“Bir insan hakkında böyle görüşler oluştuğunda onun davranışları fazla sınırlanmaz. Beklenmeyen bir şey yaptığınızda ya da diğerlerinin uyduğu kuralları çiğnediğinizde insanlar o kadar şaşırırlar.”

Helmsley kaşını kaldırdı. “Peki, çok fazla kural çiğner misiniz?”

“Henüz değil, ama bunu yapmaya çok kararlıyım.” Marianne bardağını Helmsley’e doğru kaldırdı. “Ve bu işe size Thomas diye hitap etmekle başlayacağım. Bu bana uygun geliyor. Ne de olsa neredeyse beni kirletecektiniz.”

“Bunu hatırlatmayın. Sizin kim olduğunuzu fark etmemiştim. Belli ki aşırı geniş bir hayalgücünün loş bir odayla birleşmesiyle ve doğrusunu söylemek gerekirse de hatırı sayılır miktarda alınan içkinin etkisiyle böyle oldu. Ancak...” Helmsley gözlerini kısıtı, “sarhoş değilim. Yine de en yakın arkadaşımın kız kardeşiyle asla böyle bir şeye cüret etmem.”

“Neden olmasın? Richard sizin kardeşinizle böyle bir şeye cüret etmiş.”

“O tamamen başka. Onlar tanıştıklarında kardeşim duldu. Siz ise taşradan yeni gelmiş masum genç bir hanımsınız ve aynı zamanda benim korumam altındasınız. Sizi öpmek gibi şeyler uygunsuz olur.”

“Ne yazık,” diye mırıldandı Marianne. “Thomas, başka ne konuda haklı olduğunuzu öğrenmek ister miydiniz?”

“Emin değilim,” dedi Thomas çekinerek.

Marianne ona doğru eğilince gözlüğü yeniden burnunun üzerine düştü. “Ben oldukça çekiciyim.”

Thomas güldü. “Kesinlikle öylesiniz.”

“Ama yanlış bildiğiniz bir şey var.” Marianne ayağa kalkıp Thomas’a yaklaştı ve gözlüğünü çıkardı. “Gözlerim kahverengi. Dikkatinizi çekerim, koyu kahverengi değil ama çirkin olmayan donuk kahverengi tonunda. Ne dersiniz?” Genç kız gözlerini kırıpıştırdı. “Gözlerim güzel mi?”

“Fazlasıyla güzel.” Helmsley’nin dudak kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. Gözleri lacivert ve aynı zamanda oldukça hoştu.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Marianne sırtarak gözlüğünü düzelttikten sonra döndü, şişeyi kaptı ve bardağını yeniden doldurdu. “Bilmediğiniz tek şey gözlerimin rengi değil.”

“Yeteri kadar içtiğinizi düşünmüyor musunuz?” dedi Thomas yumuşak bir sesle.

“Ah, hayır, lordum, yeteri kadar içmiş olan sizsiniz.” İçki şişesini adama doğru salladı. “Siz sarhoşsunuz.” Marianne şişeyi yerine koyarak kafasını salladı. “Ya da delisiniz. Daha tam karar veremedim.” Genç kız büyükçe bir yudum aldıktan sonra konyağın mucizesini neden yıllar önce tatmadığını merak etti.

Marianne merakla etrafına göz attı. “Bu gerçekten harika bir oda. Hayatımı seve seve böyle bir yerde geçirebilirdim.” Uzun kütüphanenin yan duvarları yerden tavana kadar uzanan kitap raflarıyla kaplıydı. Genç kız odanın karşısına geçip yavaş yavaş yürüyerek raflardaki kitap ciltlerinin başlıklarına bakıyordu. “Burada keşfedilmeyi bekleyen dünyalar var. Bunlardan okuduğunuz oldu mu?”

“Birkaç tanesini. Doğrusunu söylemek gerekirse bilge değilim ama tam bir mankafa da değilim.” Thomas duraksadı. “Göz renginizden başka bilmediğim şeyler olduğunu söylemiştiniz.”

“Bilmediğiniz çok çeşitli şeyler olduğundan eminim,” dedi Marianne gururlu bir tavırla.

“Olabilir ama sanırım bu sizin hakkınızda bir şeydi.”

“Şey...” Marianne düşünceli bir şekilde bir yudum daha aldı. “Her şeyden önce, planınız işe yaramayacak.”

“Planım mı?”

“Hepimizi olabildiğince acele evlendirme planınız.” Marianne kitap raflarından birisine yaslanarak yapmacık bir şekilde sırıttı.

“Bu gece benim söyleyip de sizin duymadığınız bir şey var mı?” dedi Thomas alaycı bir şekilde.

“Sanırım yok. Kardeşlerimle benim hakkımızda yaptığınız değerlendirmeyi duydum. Ve Louella Teyze hakkında da tabii.”

Marianne güldü. “Aslında çok doğrudu. Ah, sonra birimizi seçmesi için arkadaşınıza yaptığınız teklif. Aşırı cömert bir davranıştı.”

“Lanet olsun.” Thomas duruma uygun bir şekilde üzgün görünme nezaketini gösterdi. “Gerçekten özür dilerim.”

“Öyle de yapmalısınız zaten.” Marianne umursamaz bir şekilde omuz silkti. “Burası çok büyük bir oda ama sesler bir uçtan diğer uca kadar rahatlıkla gidebiliyor.”

“Bunu ilerisi için göz önünde bulunduracağım. Ve kanepede saklanan hayaletler var mı diye de kontrol etmeyi unutmayacağım.” Thomas kaşlarını çattı. “Planım niye yürümeyecekmiş peki?”

“Çünkü Thomas, benim evlenmeye hiç niyetim yok.” Marianne konyağından bir yudum aldı. “Evlilik azıcık bile macera dolu ya da heyecanlı değil ve evlenmek için hiç mi hiç arzu duymuyorum.”

Thomas homurdandı. “Saçma. Her kadın evlenmek ister.”

“Ben değil.” Marianne raflardan uzaklaşarak geniş bir el hareketiyle oradaki kitap ciltlerini gösterdi. “Şunlara bak, Thomas. Bunlar maceralarla, tehlikelerle ve heyecanlarla dolu. Ben bunlardan bazılarını kendim yaşamak istiyorum. Hayatın kendisini yaşamak istiyorum. Daha yapmam gereken dünya dolusu şey var. İlginç insanlarla tanışmak, büyük maceralar yaşamak, Venedik ve Kahire gibi heyecan verici yerlere gitmek, yani sadece kitaplarda okuduğum şeyleri yaşamak istiyorum. Bir kocanın boyunduruğu altına girersem bunların hiçbirisini gerçekleştiremem.”

“Haydi, Marianne,” dedi Thomas fazlaca küçümseyici bir tavırla. “Bunları yapma olasılığın...”

“Hah! Sizin gibileri bilirim.” Marianne bardağıyla adamı işaret etti. “Siz de kadınların her daim sıkıcı ve düzgün olmaları, hiçbir zaman azıcık bile eğlenmemeleri gerektiğine inanan erkeklerdensiniz.”

“Hiç de değil.” Thomas özellikle hınzır bir tavır takınarak sıırıttı. “Kadınların hoşça zaman geçirmelerine karşı değilimdir.

Belirli tipte kadınların yani. Ancak...” Sesi hafifçe sertleşti. “...bu özgürlüğü korumam altındaki genç kızlara tanımam.”

“O zaman bunu yeniden düşünmeniz gerekecek.” Marianne bardağında kalan son konyayı da kafasına diktikten sonra şişeye yöneldi. “Sizin korumanızı hem istemiyorum hem de ona ihtiyacım yok.”

“Ne olursa olsun, şu anda ağabeyiniz ve annem sayesinde bu benim sorumluluğum ve bu sorumluluktan kaçmayacağım.” Thomas dikleşerek içki şişesine Marianne’den daha önce uzandı ve kız şişeyi kapamadan onu uzaklaştırdı. “Ayrıca bir gecelik bu kadar konyak yeter bence.”

“Neden olduğunu anlamıyorum. Gerçekten çok lezzetli.” Marianne boş bardağına baktı. “Ben içtikçe sizin sarhoşluğunuz azalıyor. Şaşırtıcı değil mi?”

“Genellikle böyle olur.” Thomas bardağı kızın elinden aldı ve masaya koydu. “Sizin kafanız dumanlanmış, sevgili leydim.”

Marianne çenesini kaldırıp olabildiğince alınmış bir ifade takınarak ona ters ters baktı ve sonra kıkırdadı. “Kesinlikle değil. Olsa olsa azıcık... neşeliyimdir.”

Thomas kızın omuzlarından sıkıca kavrayarak yüzünü kapıya doğru çevirdi. “Anlıyorum. Evet, neşeli veya değil, yatma vakti çoktan geçti.”

Thomas genç kızı hafifçe iterek kapıya yöneltti. Marianne topuğunun üzerinde arkasına dönerek ona baktı. “Size bilmediğiniz bir şey daha söyleyeceğim. Daha önce hiç konyak içmemiştim.”

“Sahi mi?” Thomas sahte bir şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Ama yine de çok iyi idare ettiniz.”

“Ettim, değil mi?” dedi Marianne kendini beğenmişçesine.

“İyi akşamlar, Marianne.” Thomas’ın sesi ciddiydi ama gözleri parlıyordu.

“İyi akşamlar, Thomas.” Marianne bir kez daha kapıya yöneldi ve bir kez daha dönüp ona baktı.

Thomas içini çekti. “Yine ne var?”

“Bir de daha önce hiç öpülmedim.” Marianne bir beklenti içinde genç adama baktı.

“Ve şimdi de öpülmeyeceksiniz.”

Marianne kitap raflarına doğru elini salladı. “Kesin onlar öpülmüştür.”

“Onlar kim?” Thomas sanki akıl sağlığı şüpheli olan Marianne’miş gibi onu inceledi. “Kitaplar mı?”

“Saçmalamayın. Kadın kahramanlar. Kitaplardaki.” Marianne abartılı bir şekilde başını salladı. “Onların çoğu öpülmüştür. Hem de birden fazla kez.”

“Olabilir. Ama bu bir hikâye değil ve siz de öpülmek üzere değilsiniz.”

“Siz bilirsiniz.” Marianne abartarak içini çekti. “Ancak beni öpmezseniz yaşlanmakta olan zeki bir entelektüel kıza birisi acır diye her tanıştığım adamın kollarına kendimi atmak zorunda kalacağım. Eğer sorumluluklarınıza olan bağlılığınızı düşünürsek bu da son derece sorumsuz bir hareket...”

“Pekâlâ!” Thomas Marianne’i omuzlarından yakalayıp kendisine çekti ve alnına masum bir öpücük kondurdu. Sonra da onu o kadar ani bir şekilde bıraktı ki genç kız dengesini kaybetmemek için kendisini zor tuttu. “İşte.”

“İşte mi?” Marianne adama ters ters baktı. “Kafamdaki tam olarak bu değildi.”

“Bununla idare etmek zorundasınız,” dedi Thomas mağrur bir tavırla.

“Eminim diğerleri daha iyisini yapabilirler.”

“Sanmam.”

“Ben sanırım. Fakat bana ilk fırsatta bunu öğrenmekten başka bir şans vermiyorsunuz.” Marianne sırtıttı. “Aslında birisi beni öpene kadar kendimi farklı beyefendilerin merhametine bırakma fikrini bayağı sevdim. Gerçi istekli bir Tanrı’nın kulunun çıkma-

sının fazla zaman alacağını sanmıyorum çünkü çekici olduğumu siz de kabul ettiniz... çok çekici olduğumu söylediniz.”

“Lanet olsun, sinir bozucu şımarığın tekisiniz,” diye çıkıştı Thomas. Marianne’i yeniden yakalayıp hızla kendisine çekti ve dudaklarını onunkilere bastırarak sert ve güçlü bir şekilde öptü.

Bir an adamın dokunuşu Marianne’i hareketsiz bıraktı. Genç adamın çok hoş bir sıcaklığa ve şaşırtıcı bir yumuşaklığa sahip dudakları leziz bir konyak tadındaydı. Genç kız başını yana yatırınca Thomas’ın dudaklarının baskısı gevşedi.

Genç adamın bir eli omzundan sırtına doğru kayarak onu daha sıkı kendisine çekti. Marianne ellerini adamın göğsüne koydu. Thomas kızın dudaklarına doğru eğilirken Marianne bu anın sonsuza dek sürmesini istedi. Genç kızın nefesi adamın nefesiyle karışmıştı. Marianne daha önce hep varsaydığı şeyin aslında yakından ne kadar basit ve karmaşasız olduğuna şaşırdı.

Thomas geri çekilerek Marianne’e garip ve çekingen bir ifadeyle baktı.

“Aman Tanrım.” Marianne uzun bir iç çekti. “Bu... bu...”

Thomas geri çekildi ve boğazını temizledi. “Evet, yani sanırım bu tatmin ediciydi.”

“Oldukça.” Marianne’in içini bir sıcaklık kaplamıştı. *Tatmin edici olmaktan çok daha fazlaydı.* “Yine de... Sadece emin olmak için, anlarsınız ya, sanırım tekrar denemelisiniz.”

Thomas şaşkın bir ifadeyle, sanki ne demek istediğini anlamaya çalışırcasına uzun bir süre Marianne’e baktı.

“Sanırım beni tekrar öpmelisiniz,” dedi Marianne her bir sözcüğü kasten vurgulayarak. Galiba adam gerçekten de deliydi. Ya da aptal. Belki de sadece onu tekrar öpmek istemiyordu.

Thomas ağır ağır başını salladı. “Sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü siz de çok içtiniz ben de. Siz Richard’ın kız kardeşisiniz. Benim korumam altındasınız.” Thomas elini saçlarının arasından geçirerek öfkeyle baktı. “Daha ne kadar sebep istiyorsunuz?”

“Bunlar yeter.” Marianne sırtıttı. “Şimdilik.”

“Sonsuza kadar.”

“Göreceğiz, lordum,” dedi Marianne fazla resmi bir sesle. Kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden adama bakmamak için kendisini zor tutuyordu. “Göreceğiz.”

İKİNCİ BÖLÜM

“Yakası biraz daha açık olmalı.” Jocelyn kaşlarını çatarak yeni balo tuvaletinin dekoltesine bakıyordu. “Sence de öyle değil mi?”

Jocelyn, yerden sadece yirmi otuz santimetre yüksekliğinde olan ama orada bulunanlara sanki köylülerini gözleyen bir kraliçe edasıyla tepeden bakmasını sağlayacak kadar da yüksek olan bir pufun üzerinde ayakta duruyordu. Peygamber sabrıyla kutsanmış bir terzi yamağı, Jocelyn’in etek ucunu iğnelemeye çalışmakla meşguldü. Becky ve Marianne’in elbise provaları toplamda Jocelyn’ininkinin yarısından daha kısa sürmüştü.

Marianne bir koltuğun kenarına ilişmiş, dikkatini kitabın arasına gizlenmiş mektuptan ve kardeşleriyle özel konuşma isteğinden uzaklaştırmaya çalışarak kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Kardeşlerinin desteği olmadan planında başarılı olamazdı.

Becky ise yakındaki bir şezlonga uzanmış esnemesini bastırmaya çalışıyordu. “Bence daha aşağıda olursa göğüslerin kendiliklerinden dışarıya fırlar.”

“Rebecca,” diye çıkıştı Louella Teyze.

“En azından dışarıya fırlamaya elverişli göğüslerim var,” dedi Jocelyn gururla.

Louella Teyze gözlerini kıstı. “Jocelyn.”

“Benim göğüslerim de dışarıya fırlamaya elverişli.” Becky kendi göğüslerine bakarken kaşlarını çattı. Derin bir nefes alıp ağır ağır verdikten sonra tatmin olmuşçasına başını salladı. “Elverişliden de öte.”

“İkiniz de yettiniz artık. Hiç böyle saçmalık duymamıştım. Siz iyi yetişmiş genç kadınlarsınız ve ben de sizden böyle davranmanızı beklerim.” Louella Teyze önce Jocelyn’e, sonra Becky’e sert sert baktı. “Ve iyi yetişmiş genç kadınlar göğüslerinin elverişliliğini tartışmazlar.”

“Elbette, Louella Teyze. Gerçekten özür dilerim,” dedi Jocelyn tatlı bir sesle.

Becky yanıt vermek için ağzını açınca Marianne ona yatıştırıcı bir bakış attı. Küçük kardeşinin yüzünden bir kararsızlık ifadesi geçti, sonra da ağzını kapattı. Fakat gözlerinde hâlâ isyan pırıltıları vardı. Marianne kendi kendine homurdandı; bu olsa olsa sadece bir ateşkesti, gergin ve büyük ihtimalle kısa bir ateşkes.

Atışma başladığında bir şey söylemesi gerekirdi. Ablaları Emma geçen yıl evlendiğinden beri Marianne küçük kardeşleri arasında arabulucu rolünü üstlenmeye zorlanmıştı. Bu onun hoşlanmadığı bir roldü. Yine de şükretmeliydi çünkü Jocelyn’le Becky’nin barışık olup da işbirliği yaptıkları nadir durumlarda dikkatli olmak gerekirdi.

Terzi biraz geriye gidip Jocelyn’in etek ucunu inceledikten sonra soran bir tavırla kaşını kaldırdı. Louella Teyze önce kaşlarını çatıp düşündü, sonra da başını sallayarak onayladı. “Bu iyidir. O halde şimdi sizinle bazı desenler üzerine konuşmak istiyorum...”

“Neden öteki odaya gitmiyorsunuz?” dedi Marianne canlı bir sesle ve ayağa kalktı. “Öyle yaparsanız ayağınızın altında dolaşmamızdan ve ikide bir fikrimizi söylememizden kurtulup istediğinizi tartışabilirsiniz.”

“Ben fikrimi söylemeyi çok severim,” dedi Jocelyn kızgın bir tavırla. “Söz konusu benim ne giyeceğim olduğuna göre fikrimin dikkate alınması gerektiğini düşünüyorum.”

“Ben de,” dedi Becky kaşını çatarak. “Haydi, yapma Marianne, böyle düşünüyor olamazsın.”

“Ah, fakat düşünüyorum.” Marianne, teyzesinin koluna girdi ve onu kapıya doğru götürdü. “Ne de olsa neyin moda olduğu konusunda Louella Teyze’nin bizlerden çok daha fazla deneyimi ve bilgisi var. Üstelik böyle şeylerde onun bizi yönlendirmesine izin vermemiz ancak bizim yararımıza olur.”

Jocelyn ile Becky bakıştılar. Marianne de içini çekmemek için kendisini tuttu.

Bir kez daha ittifaklar yer değiştirmiş, düşmanlar müttefik olmuştu. Yine de meseleler ne zaman ciddiyet kazansa Shelton kardeşler daima birleşik cephe kurarlardı. Çoğu kez bu cephe Louella Teyze’ye karşı olurdu. Yaşlı kadının Londra’nın görkemli ve sosyal sezonun eğlenceleriyle ilgili anlattığı hikâyelerin en fazla etkisinde kalan Jocelyn’in bile bu cepheye olan sadakati tartışılmazdı.

Bu, Leydi Louella Codling’in temiz yürekli olmamasından değildi. On iki sene önce ölen kız kardeşinin kızlarına göz kulak olmak için onların evine taşındığından beri bu böyleydi. Kadın boş gevezelikleri sevmez ve hiçbir zaman yılda bir ya da iki kereden fazla gülmezdi. Ayrıca Louella Teyze, kızların babası rahmetli Shelbrooke Kontu’ndan her zaman nefret etmişti ki Marianne bunun için onu suçlayamazdı. Kadın son zamanlara kadar ağabeyleri Richard’ı da pek sevmez gibiydi.

Teyzesi, Marianne’i bir süre inceledi. “Mükemmel bir fikir.” Louella Teyze terziye başını sallayınca kadın onu takip etti. Louella diğer kızlara bir bakış attı. “Sana yardım etmesi için bir hizmetçi göndereceğim, Jocelyn.”

“Hayır.” Marianne kapıyı ani bir hareketle açtı. “Yani, gerek yok demek istiyorum. Biz ona yardım ederiz.”

“Ben etmem,” dedi Becky kendi kendine.

“Pekâlâ.” Louella Teyze, terziye döndü. “Bu son provaları kendi dükkânı yerine burada yapmanıza izin verme nezaketini gösterdiği için Madam Renault’ya teşekkür etmelisiniz. Ümit ediyorum ki...” Onlar çıkınca Marianne arkalarından kapıyı kapadı.

“Nezaket mi?” diye alay etti Becky. “Harcadığımız o dillere destan miktarda parayı düşünürsek kadının her gün gelip bizi giydirmesi gerekir.” Becky sırttı. “Bu müthiş zevkli ama, değil mi?”

“Kesinlikle öyle.” Marianne güldü. Yaşamlarının çoğunu harcadıkları her bir kuruşu düşünerek geçirdikten sonra, hiç endişelenmeden istediklerini satın alabilmeye hâlâ alışmamışlardı. Sadece Jocelyn, Marianne’in vicdan azabı ya da Becky’nin merak duygusu olmadan para harcamaya başlamıştı. “O halde,” dedi Marianne, “konuşalım.”

“Neyle ilgili konuşmak istiyorsun?” Jocelyn’in sesinde merak vardı. Elini uzatınca Marianne onun tabureden inmesine yardım etti.

Becky sırttı. “Her ne olursa olsun, ilk başta Louella Teyze’den kurtulmak istediği kesindi.”

“Hiç de öyle değil,” diye yalan söyledi Marianne. “Sadece şey hakkında konuşmak istedim... yani... yaşamlarımız, geleceklerimiz ve beklentilerimiz hakkında. Burada Louella Teyze olmadan serbestçe konuşmak çok daha kolay.”

Jocelyn ve Becky bir kez daha birbirlerine baktılar.

“Tüm konuşmak istediğin buysa yalnız kalmamıza gerek yoktu,” dedi Becky yavaşça. “Bunun anlaşıldığını sanmıştım. Londra’da bir sezonun tek amacı iyi eşler bulmaktır. Bu bizim yaşamımızın yazgısı.” Ayağa kalktı ve Marianne’e yardım etmek için gönülsüz bir şekilde yanma gitti. “Louella Teyze’nin hiç atlamadan söylediği gibi, biz ailemize karşı bir sorumluluk taşıyan iyi terbiye görmüş

genç hanımlarız. Ayrıca hatırı sayılır çeyiz paralarına sahibiz.” Becky’nin sözcükleri, ezberlenmiş bir söylemin tüm içtenliğiyle çınliyordu.

Marianne gözlerini dikmiş kardeşine bakıyordu. “Fakat senin istediğin de bu zaten, öyle değil mi?”

Becky omuzlarını silktili. “Evet, nihayetinde öyle.”

“Şahsen benim ilk sezonumun ardından evlenmeye niyetim yok.” Jocelyn, elbisesini düzgün tutan çeşitli iğneleri, kurdeleleri ve kopçaları çıkarmaları için kız kardeşlerine döndü.

“Niyetin ne peki?” Şu ana kadar, Jocelyn’in elde edilebilecek en gözde bekârı bir an önce kapmaktan öte bir şeyler planladığından hiç haberi yoktu. Belli ki kardeşleriyle gerektiği kadar ilgilenmemişti.

“Sezonun tüm zevklerinden dolu dolu yararlanmayı planlıyorum; dahası, Londra’da sevilen ve hayranlık uyandıran bir kişi olmak istiyorum. Sosyetenin her balosuna katılacağım. Rağbette olan saatlerde parkta arabayla dolaşacağım.” Jocelyn’in yüzünde hayalci ama kararlı bir ifade belirdi. “Kırlardan çiçek toplar gibi evlilik tekliflerini toplayıp biriktireceğim...”

Becky homurdandı.

Jocelyn onu duymazlıktan geldi. “Ve şüphesiz birden fazla kalp kıracağım. Fakat ben... Ah!”

“Pardon,” dedi Becky tatlı bir sesle. “İğne kaydı.”

Jocelyn ona sert bir bakış attı. “Ne diyordum, onları reddederken kibar ve nazik olmaya çalışacağım ve reddedilen taliplerden her biri hayal kırıklığı içinde bile beni sevgiyle düşünüyor olacak.”

“Hasta oluyorum galiba,” dedi Becky fısıldarcasına.

“Eminim düşünceliliğin takdir edilecektir,” dedi Marianne alaycı bir sesle.

Elbise Jocelyn’in omuzlarından aşağı kayınca kızlar, kardeşlerinin kumaşların içinden çıkmasına yardım ettiler. “Ve günün

birinde, hatırı sayılır bir serveti olan olağanüstü bir aday bulduğumda tabii ki...”

“Tabii ki.” Marianne gülmesini zor tuttu. Daha önce Jocelyn’in teranelerini duymuştu ama hiç böylesine detaylı bir şekilde değil. Belki de onu tam dinlememişti. Tuvaleti dikkatli bir şekilde şezlongun üzerine yerleştirdi ve Jocelyn’e günlük bir elbise uzattı.

“Yüksek bir unvanı olan bir aday olması gerek.” Jocelyn düşünceli bir şekilde duraksadı. “Bir prensle evlenmeyi çok isterdim ama onlar çok nadir bulunduğu için bu olmayacak bir şey. Bir dük de fena olmaz ama onlardan da çok az var. Ve çoğu da korkunç yaşlı.”

“Thomas Effington da bir gün dük olacak,” diye mırıldandı Becky, Jocelyn’in elbisesinin düğmelerini iliklerken. “Ve sanırım oldukça çekici.”

“Her şeyi bildiğini ve dahası herkes için en iyisini bildiğini sanan kibirli erkeklerden hoşlanıyorsan,” dedi Marianne, hiç düşünmeden.

Becky ile Jocelyn birbirine çok benzeyen şaşkın ifadelerle ona baktılar.

“Niye böyle söylüyorsun?” dedi Becky. “Biz geldiğimizden beri adam ancak bir iki kelime etmiştir.”

Jocelyn burun kıvrırdı. “Çok kaba, gerçekten.”

“Ve bu size kibirlilik gibi gelmiyor mu?” Marianne markiyle gece geç vakit karşılaşmasını neden hiç kimseye anlatmak istemediğini tam bilmiyordu. Bu onun ilk macerası olduğu için ve paylaşmaya henüz hazır olmadığı için olabilirdi. “Ayrıca bu tipleri bilirim.”

“Erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun sen,” dedi Jocelyn mağrur bir şekilde burun kıvrarak.

“Peki, sen biliyor musun ki?” diye homurdandı Becky.

Jocelyn kollarını kavuşturdu. “Ben kesinlikle ondan daha iyi biliyorum. Kitapta yazmayan hiçbir şey konusunda deneyimi yoktur onun.”

“Senin tüm deneyimin de kasabadaki kasabın âşık oğlundan ibaret.” Becky abartılı bir tatlılıkla gülümsedi.

“Konumu ne olursa olsun, erkek erkektir ve gerçek bir erkek, hayali bir erkekten çok daha iyidir,” dedi Jocelyn üstünlük taslayan bir sesle ve kaşlarını çatı. “Onunla bir ilgim olmasa da bu böyle.”

“Tabii ki yok.” Becky başını salladı. “Çocuğun sivilceleri var.” Jocelyn omuzlarını silk. “İnsanın standartları olmalı.”

Becky gülünce Marianne de ona katıldı. Kasabın oğlunun Jocelyn’e olan hayranlığı bir süre kızların eğlence konusu olmuştu. Jocelyn’in mağrur ihtiraslarını duyan biri, genç adamı kur yapmaktan caydırmaya çalışırken Jocelyn’in ona kötü davrandığını düşünürdü.

Fakat Jocelyn her yönden sadece kendisini düşünse de Marianne onun kasıtlı olarak kırıcı olduğunu hiç görmemişti.

“Peki, senin arzuların nedir, Becky?” dedi Marianne ustaca konuyu değiştirerek.

“Ah, Jocelyn’le aynı fikirde sayılırım.” Becky kendisini tekrar şezlonga attı. “Londra’nın sunacağı her şeyin zevkine varmayı planlıyorum: kalabalığın, akşam partilerinin, gözde bekârların.” Sonra Jocelyn’e bir gülücük attı. “Benim de bu yıl evlenmeye niyetim yok. Evlenmeye karar vermeden önce birkaç sezonun tadını çıkarmak istiyorum.”

“Peki, bir eşte aradığın nitelikler nedir?” dedi Jocelyn. Belli ki kendi sesindeki içten ilgiye kardeşleri kadar kendisi de şaşırmıştı.

“Şey.” Becky düşünceli bir şekilde alını kırıştırdı. “Bir erkeğin unvanı beni çok fazla ilgilendirmiyor. Ancak içinde sevimli bir köşkü, hatta belki bir kalesi ve İngiltere’nin en iyi cins atlarıyla eşsiz ahırları olan kocaman bir araziye sahip olmasını isterdim.” Genç kızın yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. “Zamanının ço-

ğunu kırsalda geçirmeyi tercih eden bir adam olmasını istedim. Çocukları ve köpekleri seven biri.”

“Bu arada, Henry nerede?” Marianne, kocaman ve tüylü hayvanın bir masanın veya bir kanepenin altından sallanan kuyruğunu görme ümidiyle odaya göz gezdirdi.

“Mutfakların olduğu taraftadır bence.” Becky sırttı. “Kendisini hizmetçilere bayağı sevdirdi.” Louella Teyze’nin, Henry’nin evin dışında tutulması konusundaki talimatlarına rağmen Becky’nin onu çoğunlukla evde yanında tutmayı başarabilmesi belki bu yüzdendi.

“Planlarımıza duyduğun bu ani ilgi nereden geliyor?” Jocelyn pufun üzerine oturdu ve meraklı gözlerle Marianne’i süzdü.

“Ben de aynı şeyi merak ediyordum,” dedi Becky. “Sanki biz, özellikle de Jocelyn bu konuda defalarca konuşmamışız gibi.”

“Sadece merak, o kadar. Şu halde,” dedi Marianne dikkatli bir şekilde, “hiçbirinizin evlenmek için bir acelesi yok.”

“Bu sezon yok. Sonuçta, Becky on yedi yaşında ve ben de ondan yalnızca bir yaş büyüğüm.” Jocelyn Marianne’i süzdü. “Oysa sen yirmi bir yaşındasın. Resmen evde kaldın.”

Becky başıyla onayladı. “Jocelyn haklı. Evlenmek için geç kaldın.”

Kardeşlerinin ona yardımcı olacaklarından emin olsa da yine de karşı çıkma olasılıkları vardı. Marianne derin bir nefes aldı. “Evlenmeye niyetim yok. Dünyada kendi yolumu çizmek istiyorum.”

“Neden böyle yapmak istiyorsun?” Jocelyn inanmaz gözlerle ona baktı.

“Evlilik beni cezbetmiyor.” Anneleri öldüğünde kardeşleri, anne babalarının evlilikleri hakkında bir şey hatırlayamayacak kadar küçüktüler. Belki böylesi daha iyi olmuştu. “Evliliğin kısıtlayıcı dünyasının ötesinde yaşamın ne gibi serüvenler barındırdığını bilmek istiyorum. Bunu yapmak için de özgür olmalıyım. Parasal olarak özgür.”

“Anlıyorum. Peki, bu parasal özgürlüğü nasıl kazanmayı tasarlıyorsun?” Becky sanki alacağı yanıtı korkuyormuş gibi onu gözlüyordu.

“Doğrusu, pek yeteneğim yok. Tüm yaptığım okumak ve çalışmak. Yine de düşündüm ki... yani düşünüp taşındım...” Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememişti, hiçbir zaman bir başkasına anlatmamıştı ve kısacık bir an gerçekten bunu yapıp yapamayacağını merak etti. Emma burada olsaydı... Kendi kendine içini çekti.

Marianne, her zaman Emma’ya herkesten daha yakın olmuştu. Aralarında ancak bir yaş olduğu için Emma’yla doğal olarak müttefik olmuşlardı. Tıpkı ihtiyaç halinde Jocelyn ve Becky’nin birbirleriyle olduğu gibi. Şimdi Marianne kendisini sırdaşsız hissediyordu. Küçük kardeşleriyle arasındaki yaş farkı hiçbir zaman şu anda olduğu kadar büyük gelmemişti ona. Omuzlarını dikleştirdi. “Hayatımı yazarak kazanacağım.”

“Ne yazacaksın?” Jocelyn kaşlarını çatı. “Sen hayatında mektuptan başka bir şey yazmadın ki. Mektup yazarak para kazanabileceğini düşünemiyorum.”

“Saçmalama.” Becky düşünceli bir şekilde ablasına baktı. “Kitap yazacaksın değil mi?”

“Öyle umuyorum.” Sabahtan beri frenlediği heyecan Marianne’in her yerini sardı. “Ama hemen değil. Sanırım bir kitap yazmak çok uzun zaman alır ve itiraf edeyim ki ben biraz sabırsızım. Doğrusu, tam bir roman yazabileceğimden emin değilim.”

Marianne kitabını açıp sayfaların arasında katlı bir şekilde sakladığı mektubu çekip çıkardı. “Ancak Londra’ya geldiğimizde gazete yayımlayan bir beyefendiye bir başvuru mektubu ile çalışmamdan bir örnek göndermiştim.”

“Aman Tanrım, *Times*’a bir şey mi gönderdin?” Jocelyn’in gözleri büyüdü.

“Tam olarak *Times* değil.”

“Öyleyse *Morning Chronicle* mı?” dedi Becky. “Yoksa *Observer* mı?”

“Yok yok, o kadar geleneksel bir şey değil.” Marianne kaygısız bir el hareketiyle önerileri geçiştirdi. “*Cadwallender’s Weekly World Messenger*’a gönderdim.”

Becky öylece baktı. “*Cadwallender’s Weekly World Messenger* nedir?”

“Gerçek bir gazete mi? Gerçek bir gazete gibi gelmiyor kulağa.” Jocelyn kaşlarını çatı. “Kesinlikle adını hiç duymadım.”

“Sen duyamazdın zaten,” dedi Becky kuru bir sesle. “Fakat ben de hiç duymadım.”

“Güncel olaylardan haberin var sanki.” Jocelyn gözlerini devirdi. “Sanırım ben...”

“Çok küçük bir yayın,” dedi Marianne çabucak. “*Times* kadar eski değil ve felsefesi o kadar da...”

“Dikkate değer değil mi?” dedi Becky.

“Eski kafalı değil. Ayrıca, *Messenger* sadece pazar günleri çıkıyor ve Londra dışında oturanların onu duyduğunu pek sanmıyorum. Her neyse, Bay Cadwallender’a maceralarımı yazabileceğimden söz ettim...”

“Hangi maceralarını?” diye sordu Becky.

“Daha hiç macera yaşamadım ama yaşamaya niyetim var.”

“Ne tür maceralar?” dedi Jocelyn çekinerek.

“Bir taşra kızının,” Marianne abartılı bir şekilde duraksadı, “Londra’daki maceraları.”

Küçük kardeşler yeniden bakiştılar. Marianne onları umursamadı ve katlanmış kâğıdı sallayarak abartılı bir jestle açtı. “Ve bu sabah Bay Cadwallender’ın yanıtını aldım.”

“Ne demiş?” Jocelyn kaşını kaldırdı.

“Yazımı çok beğendiğini ve dahası şehirdeki bir taşra kızının maceraları fikrini sevdiğini söylüyor. Hikâyeleri bir mektup dizisi halinde yazmayı düşünüyorum. Senin de söylediğin gibi,

ben mektup yazabiliyorum.” Marianne zafer kazanmış bir ifadeyle gülmekten kendini alamadı. “Ona ilkini yolladım bile.”

Becky ayağa fırladı, ablasının elinden mektubu kapıp göz gezdirdi. “Adam okuyucularının olağan, günlük olaylara ilgi duymadıklarını da yazmış.” Becky kaşlarını çatı. “Ona tam olarak ne gönderdin?”

Bir anda Marianne’in coşkusu kayboldu. “Bu biraz problem. Londra Kulesini ilk görüşte hissettiğim heyecanı yazdım sanırım. Ve Hyde Park’taki araba gezintisinin sevincini. Ve de keyif alınması gereken...”

Jocelyn homurdandı. “Bunları okumak istediğimden eminim.”

“Sen bir akşam partisi haberi ya da son moda tariflerinden başka bir şey okumazsın ki,” diye mırıldandı Becky. Kâğıdı inceledikten sonra başını kaldırıp baktı. “Bir kez daha Jocelyn’le aynı fikirde olduğum için özür dilerim fakat şimdiye kadarki maceraların son derece sıradan ve tepende Louella Teyze olduğu sürece daha heyecanlı bir şeyler yaşama şansın oldukça düşük.”

“Biliyorum. Bunun üzerinde çok düşündüm.” Marianne gözlüğünü çıkardı. “Bay Cadwallender önerimi ilgi çekici buldu fakat yazdıklarımı basmaya karar vermeden önce başka bir macera görmek istiyor. Ona göndereceğim şeyi beğenmezse bunu yazacak başka birini bulur. Deneyimlerimi nasıl daha heyecanlı bir hale getirebileceğimden tam emin değilim.”

“Öncelikle gördüğün yerleri yazmaktan vazgeçebilirsin,” dedi Jocelyn sertçe.

“Şüphesiz ama Bay Cadwallender’ın okurlarını tam olarak nasıl etkileyebileceğim konusundaki sorun devam ediyor.”

Becky başını salladı. “Okuduğun kitaplar sayesinde güzel bir hikâye oluşturabilecek şeyi sen herkesten daha iyi bilirsin elbette.”

“Kesinlikle biliyorum. Ben sadece...” Marianne odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek kafasını toplamaya çalışıyordu. “Ben

hikâyeler uydurmak istemiyorum. *Kendi* maceralarımı yazmak istiyorum.”

“Sen hiç macera yaşamadın ki. Bir düşüneyim.” Jocelyn ayağa kalkıp mektubu Becky’nin elinden çekti ve çabucak göz gezdirdi. “Burada hikâyenin tamamen gerçek olması gerektiği hakkında hiçbir şey yazmıyor.”

“Yalan söylemek istemiyorum.”

“Saçma. Biz burada tam olarak yalan söylemekten bahsetmiyoruz. Bizim konuştuğumuz şey...” Jocelyn bir an düşündü. “Süsleme. Sadece senin yaşadığın deneyimleri daha ilginç hale getirmek. Bu yalnızca bir algı meselesi.”

Becky başıyla onayladı. “Bu, bir kadına şişman ve pasaklı demekle ona hasat tarıncasının güzelliği ve cazibesini taşıyan bir kadın demek arasındaki farka benziyor.”

“Aynen.” Jocelyn küçük kardeşine sırtıttı. “Bu tamamen insanın bakış açısına bağlı. Senin taşra kızını ele alalım...”

“Ya da beni,” dedi Marianne.

“Evet, evet. Taşra kızı ya da sen, daha ilginç olmalısınız.” Jocelyn duraksadıktan sonra gözleri parladı. “Hayatta yapayalnız olsa mesela, bir yetim.”

“Ama ben yetim değilim.”

“Tabii ki öylesin,” dedi Becky. “Hepimiz aslında yetimiz. Annemiz de babamız da öldü.”

“Evet ama hayatta tam olarak yalnız değiliz. Hatırı sayılır bir servete sahip unvanlı bir ağabeyimiz var,” dedi Marianne alaycı bir sesle. “Sempatî uyandıracak bir durum sayılmaz.”

Jocelyn ona kulak asmadı. “Taşrada büyümüş bir yetim. Evet, bu çok güzel olur. Çok masum ve oldukça saf.”

“Ama ben öyle değilim...”

“Saçma.” Jocelyn eliyle onu susturdu. “Taşrada büyüdün. Bu, yalan söylemek değil, sadece daha iyi bir hikâye çıkarmak için gerçeği birazcık eğip bükme sayılır.”

“Sanırım ama...”

“Ve o bir yetimse bir koruyucuya ihtiyacı var.” Becky muzip bir şekilde sırttı.

“Onu koruması altında yaşamak için Londra’ya getiren bir koruyucuya.” Jocelyn de aynı şekilde sırttı. “Kendi evine.”

“Bu saçma.” Marianne güldü ama beyni hızla çalışıyordu.

Tam olarak gerçekçi olmasa da kardeşlerinin önerilerinin hiçbirisi tamamen yalan sayılmazdı. Sonuçta, kelimenin gerçek anlamıyla onlar yetimdi. Ve Helmsley Markisi şu anda bir tür koruyucu rolündeydi. Ve onlar kesinlikle adamın evinde yaşıyorlardı...

“Koruyucunun yakışıklı olması gerekiyor,” dedi Becky.

“Ve zengin,” diye ekledi Jocelyn. “Ve unvanlı.”

“Ve kibirli,” diye mırıldandı Marianne.

“Bence bir çapkın.” Jocelyn başını salladı. “Kesinlikle rezil birisi.”

“Ve adam onun namusunu kirletebilir!” diye heyecanla bağırdı Becky.

Bir anda odaya şaşkınlık dolu bir sessizlik çöktü.

“Ne?” Becky’nin gözleri masum bir şekilde büyüdü. “Bu sadece bir hikâye. Bu senin namusunun gerçekten kirleneceği anlamına gelmez.”

“Elbette gelmez.” Ancak sahiden evlenmeyi planlamıyorsa ve gerçekten kendi maceralarını yazmak istiyorsa... Aman Tanrım, neler düşünüyordu öyle? Marianne, bu korkunç fikri kafasından uzaklaştırdı.

“Bu oldukça büyük bir skandal olur ama.” Jocelyn kaşlarını çattı “Ve bence insanlar skandallar hakkında bir şey okumaktan hoşlanırlar.”

“Bu da hikâyeden Bay Cadwallender’ın da hoşlanacağı anlamına gelir.” Marianne’in içini bir heyecan dalgası sarmıştı. “Bu işe yarayacak. Yarayacağını biliyorum.”

“Ancak,” derken Jocelyn ona dik dik baktı, “bundan hiç kim-
senin haberi olmamalı. Bir skandal hakkında yazmak başka şey,
onun ortasında kalmak başka bir şey.”

“Eğer ismin bir gazetede çıkarsa, herhangi bir gazetede...”
Becky ürpererek titredi. “Sonuçları çok kötü olur. Yazdıklarının
bütünüyle doğru olmadığına hiç kimse inanmaz. Bu senin de
bizim de adımızı kirletir. Louella Teyze ise...”

“Ne Louella Teyze ne de başkaları öğrenmeyecek. Bu girişi-
min gerektirdiği gizliliği iyice düşündüm. Fark ettiyseniz mektup
Bayan Smythe’e gönderilmiş. En baştan kimliğimi gizlemenin en
iyisi olacağını düşündüm. Ve Bay Cadwallender’la düzenli olarak
buluşmak gerekmiyor. İşimizin çoğunun mektup yoluyla yürütü-
lebileceğinden eminim. Bu yüzden bunun açığa çıkma tehlikesi
çok az. Zaten serüvenlerin imzasız basılmasına karar vermiştim.
Eğer yazar bilinmezse okurlar için daha heyecanlı olur.”

“Bir sır karşısında hiç kimse direnemez.” Jocelyn sırtıttı. “Ya
da bir skandal karşısında. Becky veya ben ilginç maceralar ya-
şarsak onları da hikâyelerinde kullanabilirsin. Ayrıca hiç kimse
senin yazar olduğunu bilmeyecek ve diğer karakterler için gerçek
isimler kullanmazsan hiç sorun kalmaz.”

“İsimlerinin baş harflerini kullanırım,” dedi Marianne çabucak.
“Bir düşüneyim. Koruyucumuz şey olabilir, Lord...” Helmsley’nin
H’si mi? Effington’ın E’si mi? Roxborough’nun R’si mi? Thomas’ın
T’si mi? Sinir adamın o kadar adı ve unvanı vardı ki tüm alfa-
beyi bitirirdi. Lord... kim? Marianne sırtıttı. Tabii ya, *Lord Kim*.
“Koruyucunun adı Lord K olacak. Bu olur işte.”

“Kim-bilir-kim’in K’si.” Becky kıkırdadı.

“Ya da Karun-kadar-zengin’in K’si.” Jocelyn güldü.

“Veya Korkunç-kötü-huylu.” Marianne memnun bir şekilde
başını salladı. “Mükemmel. Şimdi tüm yapmam gereken ilk ma-
ceramı yazmak.” Bir anda ilk macerasının ne olacağını tam ola-

rak anlamıştı. Kapıya yöneldi. “Beni arayan olursa tüm sabah odamda olacağım.”

“Unutma, iki gün sonra düşesin balosu var,” diye arkasından seslendi Jocelyn, “ve bugün öğleden sonra dans dersimiz var. Geç kalırsan Louella Teyze seni...”

Marianne, arkasından kapıyı kapatarak kız kardeşinin uyarısını yarıda kesti. Hiç umurunda değildi. Şu anda kafası, taşrada büyümüş yetim ile hovarda koruyucusu arasında geçebilecek maceralarla fazlasıyla doluydu.

Azıcık konyak ve yasak bir öpücükle başlayan maceralar...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sevgili kuzenim,

Londra kesinlikle dünyanın en ilginç şehriymiş. Buraya geleli ancak iki hafta oldu ve ben şimdiden ilk öpücüğümü aldım!

Bu şanslı olay gece geç saatlerde ev halkının uyuduğu sırada meydana geldi ve ben kendimi lord hazretleriyle yapayalnız buldum.

Bunu itiraf etmek utanç verici ama bundan en küçük bir korku duymadım. Oysa geriye dönüp baktığımda oldukça endişelenmiş olmam gerektiğini anladım çünkü o anda üzerimde sadece bir gecelik ve etrafta baş döndüren, iyi cins bir konyak kokusu vardı...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

Thomas uzun adımlarla büyük antreye bakan parmaklıklara doğru yürüdü ve aşağıdaki manzaraya öfkeyle göz gezdirdi. Özel uşağı onu gerçekleşmesine sadece iki gün kalan balonun hazırlıkları için Effington Konutu'nda şimdiden tıpkı bir arı kovanı gibi

yoğun bir faaliyet olduğu konusunda uyarmıştı. Yine de Thomas onu karşılayan manzaraya tam hazırlıklı değildi.

Aşağıda, uşaklar siyah beyaz dama desenli mermer zeminin üzerinde oraya buraya koşturuyorlardı. Elllerinde örtüler ve toz bezleriyle hizmetçiler her yerin tozunu alıp cilalıyorlardı. Diğer bir grup uşak da masa ve sandalyeleri taşıyordu. Thomas'ın baktığı her yerde karmaşık bir dans kareografisini andıran bir hareketlilik vardı.

Effington Konutu geçmişte bu tür galalardan nasibini almamış değildi fakat Thomas'ın ebeveynleri, daha doğrusu annesi, düzenlemeleri denetlemek için hep burada olmuştu. Neyse ki ülkeden ayrılmaya karar vermeden önce balo düzenlemelerini tamamlama eşiğine gelmişti. Anne babası Amerika'nın bozkırlarına gitmek için onu terk etmeden önce davetiyeler gönderilmiş, menüler bir araya getirilmiş, çiçekler ısmarlanmış ve orkestra kiralanmıştı bile.

Düşes balonun başarılı olmasını garantiye almak için yapabileceği her şeyi yapmıştı. Ne de olsa, kendisi burada olmasa bile bu olay onun adını taşıyordu ve sürdürülmesi gereken standartlar vardı. Evin kâhyasının eline detaylı talimatlar bırakmıştı. Ve tabii ki kızların teyzesi Şirret Teyze'yle hummalı bir mektuplaşmaya girmişti. Teyzenin muhtemelen gerçek adı vardı fakat Thomas ne kadar uğraşsa da kadının adını hatırlayamıyordu. Kadın görünürde yeğenlerinin sosyeteye tanıştırılması için onları hazırlarken bir taraftan da buradaki karmaşayı denetliyordu.

Yine de –Thomas sessizce bir küfür salladı– malikânedeki tek Effington olarak ziyafetin başarılı ya da başarısız geçmesinden tamamen kendisi sorumluydu. Kendisinin arzulamadığı ve talep etmediği bir sorumluluktan bu. Yapması gereken bir şey olup olmadığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu yüzden en iyisi ortalıkta fazla dolaşmamak diye düşünüyordu. Çalışanlar iyi eğitilmişti ve Thomas onların hiçbir aksilik olmadan bu işi yürütebileceklerinden emindi. En azından yürütmeleri için dua ediyordu.

Şu anda tek yapmak istediği, bu karmaşadan kaçıp kulübüne sığınmaktı. Kırk sekiz saatten az bir süre sonra yaşamı neredeyse sona erecekti.

Bu küçük tatlı şeyleri, sosyetenin tanrılarına geleneksel olarak sunma işini ele aldığında Thomas'ın akşamları ve şüphesiz birçok öğleden sonraları eşlikçi ve koruyucu görevleriyle dolacaktı.

Koruyucu mu? Thomas kendi kendine homurdandı. Kızların en büyüğüne bir gardiyandan daha azı yetmezdi. Dün gece kızın macera, heyecan ve hayatı deneyimlemekle ilgili söyleyip durduğu saçmalıklar neydi öyle? Neyse, uygun bir taliple tanışınca fikrini değiştirecekti. Thomas şimdiden kafasında uygun adaylar listesi oluşturmuştu bile ve oldukça yüksek sayıda eş adayı çıkmıştı. İngiltere'de evlenmesi için baskı altında tutulan tek uygun bekâr kendisi değildi.

Ağzını kapalı tuttuğu sürece Marianne için düzgün bir eş bulmak o kadar da zor olmazdı. Kız, başının üzerinde isyankâr bir şekilde dans eden o sarı buklelerden oluşan çemberle aslında oldukça sevimliydi. Thomas gülümsemekten kendini alamadı. Kütüphanenin loş ışığında onun bir hayal olduğunu boşuna sanmamıştı. Sonra da öpüşmüşlerdi...

Thomas'ın gülümsemesi kayboldu. Lanet kadın. Neden onu öpmesi için ısrar etmişti ki? Tabii onu öpmeseydi o da kendisini öpecek başka birisini bulmakla ilgili tehditini gerçekleştirecekti. Bu kız için en iyisi, *her ikisi* için de en iyisi, en kısa zamanda onu evlendirmek olacaktı.

Thomas sırtını dikleştirdi ve zarif bir şekilde kıvrılarak zemin kata kadar uzanan geniş çift taraflı merdivenlere doğru yöneldi. Kolları çarşaflarla dolu bir hizmetçiye, sonra da gümüş bir tepsi taşıyan bir başkasına çarpmamak için kenara çekildi ve dışarıya tek parça halinde çıkabilecek miyim, diye merak etti.

“Lord Helmsley.”

Thomas, bu keskin sesle irkildi ve yüzüne nazik bir gülümseme kondurmaya çalışarak yavaşça arkasına döndü. İyi günler, Leydi Şir... şey, leydim.” Yaşlı kadın, balo salonunun açık kapısı önünde ufak tefek cüssesiyle hükmedici ve akıllı bir general edasıyla duruyordu. “Şenlik için hazırlıklar neredeyse tamamlanmış gibi görünüyor.”

“Kesinlikle öyle.” Kadın sanki her şeyin kontrol altında olmaması hayal bile edilemezmişçesine burnunu çekti. “Düşesin balosuyla ilgili hiçbir endişem yok fakat annenizin bizimle olmasını arzu ederdim. Yine de onun talimatlarını ve arzularını elimden geldiğince yerine getirmeye çalıştım.”

“Ve eminim ki hayranlık uyandıracak şekilde yapmışsınızdır. Bu sezonun en dikkat çeken balosu olacağından hiç şüphem yok. Başka bir şey yoksa size iyi günler dileyeyim.” Thomas onu başıyla selamladıktan sonra merdivenlere yöneldi.

“Ah, fakat başka bir şey var, lordum.”

Thomas’ın yüreği sıkıştı. Kadını gördüğü anda aklında basit bir selamlaşmadan daha fazlası olduğunu anlamıştı zaten. Gözlerindeki kararlı pırıltıdan anlaşılıyordu. Thomas derin bir nefes alarak arkasına döndü. “Size nasıl yardım edebilirim?”

“Balo salonunda bize katılma nezaketini gösterirseniz.” Kadın kenara çekilerek eliyle salonu işaret etti.

Thomas gülümsemesini sürdürmek için kendisini zorladı ve kaçma ümitlerine sessizce veda ettikten sonra kadının önünden geçerek büyük balo salonuna girdi. Balo salonunun karşı ucunda, Shelton kardeşler yanlarında tanımadığı bir beyefendiyle piyanonun yanında duruyorlardı. Kızların tüylü büyük köpeği de piyanonun altında yatıyordu.

Leydi Şirret, kızlara doğru giderken Thomas’ın da onunla yürümekten başka çaresi kalmamıştı. “Bir dans dersini bitirmek üzereyiz ve yeni bir kavalitemiz olması bize çok yardımcı olacak.”

“Çok yardımseverimdir,” dedi Thomas fısıldarcasına ve annesi döndüğünde ona sunmayı planladığı şikâyetler listesine içinden kavayeliği de ekledi. Böyle bir sunumun ona ne kazandıracağından tam emin değildi; yine de, buna hazırlıklı olduğunu bilmek öfkesini birazcık da olsa hafifletiyordu.

Şirret Leydi ona sert bir bakış fırlattı. “Eminim onların pistte sarhoş denizciler gibi debelenmelerinin hiç de iyi olmayacağını anlayışla karşılırsınız.”

“Elbette,” diye mırıldandı Thomas. Gözünün önünde kendiliğinden beliren ama rahatsızlık verecek kadar da hoş olan yarı sarhoş bir Marianne görüntüsünü kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Kadınla birlikte odanın karşı ucunda toplanmış kızlara yaklaştıklarında Thomas ilk kez kız kardeşler arasındaki benzerliği fark etti.

Üçü de aynı boydaydı. Thomas’ın kişisel tercihindan daha uzun olsalar da aşırı uzun sayılmazlardı. İçlerinde en sarışın olanı Marianne’di. Açık sarı saçları, gözlüğünün ardındaki Thomas’ın artık kahverengi olduğunu bildiği gözleriyle hoş bir zıtlık oluşturuyordu.

Onun yanındaki kızın sarıdan çok altın rengine kaçan, birazcık daha koyu renk saçları vardı. Thomas’ın yaklaşmasıyla gözlerini kısınca onun da gözlük takıp takmadığını merak etti.

Gözlerindeki içtenlikten midir nedir, en küçükleri olduğu belli olan sonuncu kızın da kızıl renkte saçları vardı. Thomas, kızların isimlerine daha çok dikkat etmiş olmayı isterdi ama onlardan ve hatta onların düşüncesinden bile kaçmakla o kadar meşguldü ki onları olabildiğince çabuk ve ustalıkla evlendirme isteğinden başka hiçbir şeye dikkat edecek durumda değildi.

Leydi Şirret dudaklarını büzdü. “Lord Helmsley, doğrusu geldiğimizden beri sizin izinize dahi rastlayamamış olsak da yeğenlerimi hatırlarsınız elbette. Eminim sizin açınızdan bu sadece bir dikkatsizlikten başka bir şey değildir.”

“Kesinlikle öyle.” Thomas en sevimli tavrını takınarak gülümsedi. “Telafl etmek için elimden geleni yapacağım bir dikkatsizlik.”

Üç kız, Thomas’ı yüzlerinde neşeyle karışık meydan okuyucu bir ifadeyle süzdüler. Bu bakışlar Thomas’a belli belirsiz tanıdık geldi ama nereden olduğunu tam çıkaramadı. Hafif bir huzursuzluk hissettiği halde bunu umursamadı. Acaba Marianne onlara Thomas’ın planlarından bahsetmiş miydi? Thomas için bu çok önemli değildi. Sonuçta her genç kadının amacı evlenmek değil miydi? Marianne bir istisnaydı ve doğrusu Thomas onun evlenmeyeceğine dair sözlerine pek inanmamıştı.

Thomas’ın şu anda ilgilenmesi gereken, bu genç kızlar hakkında olabildiğince çok şey öğrenmekti. Onlara koca bulacaksa ne tür erkeklerin uygun olduğunu saptamak açısından bu yardımcı olacaktı. Thomas, daha önce çekici kadınlarla konuşma konusunda kesinlikle bir problem yaşamamıştı ve onlar da kendisiyle konuşmakta hiç tereddüt etmemişlerdi.

Thomas kızıl saçlı olana yaklaştı ve elini alıp dudaklarına götürdü. “Sevgili leydim... Leydi...” Genç adam duraksadı ve homurdandı.

“Rebecca,” dedi şirret kadın sert bir sesle.

“Becky,” dedi kızıl saçlı aynı sertlikte. Kız, Thomas’a sanki incelenmesi gereken bir böcekmiş gibi bakıyordu. “Herkes bana Becky der.”

“Onu başkasıyla karıştırmamaya çalış.” Marianne’in ses tonu neşeliydi. “Lord Helmsley’nin isimlerle ilgili biraz problemleri var.”

“Nereden biliyorsun?” dedi Becky.

Marianne omuz silkti. “Eminim bir yerden duymuşumdur.”

“Fakat,” dedi Thomas çabucak, “artık sevimli konuklarımın isimlerini hatırlama konusunda hiç sorun yaşamayacağım.” Thomas bir sonraki kardeşe döndü ve onun elini tuttu. “Ya siz?”

“Jocelyn.” O da genç adamı dikkatle süzdü. Thomas, kızın o anda kendisinin meziyetlerini ve potansiyelini değerlendirdiği

izlenimine kapıldı. Acaba onun standartlarına uyuyor muyum, diye merak etti. “Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum, lordum.”

“Evet, pekâlâ, görevlerimi ihmal ettim ama bu açığı kapatmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Thomas kızın elini öptü. “İçiniz rahat olsun, bundan sonra olabildiğince dikkatli davranarak size kendimi affettirmek için gücümün yettiği her şeyi yapacağım.”

Becky bu sözlerle başını yana eğerek pırl pırl bir gülümsemeyle karşılık verdi. Thomas ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdiği sırada ne onun ne de Becky’nin yapmak istemedikleri bir şeyi kesinlikle yapmayacaklarını fark etti. Evlilik de buna dahildi.

Thomas aniden kızlardaki ortak bakışların kendisine neden bu kadar tanıdık geldiğini anladı. Bu bakışı daha önce Effington ailesindeki inatçı kadınların yüzünde görmüştü. Pekâlâ. O da tıpkı bu üç kıza benzeyen kadınlarla başa çıkmaya çok alışkın bir Effington erkeği idi. Onları evlendirmek, ilk başta düşündüğünden daha zor bir iş haline gelebilirdi fakat ara sıra çıkan zorluklar olmasa hayatın eğlencesi de olmazdı. Thomas kesinlikle buna hevesliydi. Ve şu anda, bu inatçı kız kardeşlerle bir azim savaşıma girme fikri ona çok zevkli geliyordu. Özellikle de kızlardan bir tanesiyle.

Thomas, Marianne’e yaklaştı ve en çarpıcı gülümseyişiyle ona baktı. Geçmişte kendisine çok yarar sağlamış gülümseyişiyle. Bu gülümseme en katı kadının bile direncini kesinlikle eritirdi. Thomas kızın elini alarak dudaklarına götürdü. Gülümsemesini hiç bozmadan gözlerine baktı.

“Çok sevgili Leydi Marianne. Bu sabah iyisiniz, değil mi?”

“Onun ismini hatırlaması çok garip,” diye fısıldadı Jocelyn, Becky’ye. Ama Thomas’ın da işitebileceği kadar yüksek bir fısıltıydı bu.

Thomas onu duymazlıktan gelerek bakışlarını Marianne’in üzerinde gezdirdi.

“Oldukça.” Marianne de gözleri neşeyle parlayarak adama baktı. “Ya siz lordum? İyi uyudunuz mu? Gecenin geç saatlerinde olağanüstü rüyalar veya rahatsız edici hayaller görmediniz değil mi?”

“Belki garip olabilir ama kesinlikle rahatsız edici değildi.” Thomas elinde olmadan sırıttı. “Ama gelecekte böyle bir şey yaşamayacağım.”

“Ya?” Marianne şüpheli bir şekilde kaşını kaldırdı. “O halde içkili akşam eğlencelerinden vazgeçmeye niyetlisiniz, öyle mi?”

“Hiç de değil.” Thomas eğilerek ona yaklaştı ve sesini alçaltarak kızın kulağına fısıldadı. “Sarhoş değildim ve niyetim en kısa zamanda size sahip çıkacak ve geç saatlerde kütüphanelerde yabancılarla konuşmanızı önleyecek bir koca bulmaktır.”

“Göreceğiz, lordum,” dedi Marianne yumuşak bir sesle. Genç kızın dudak kenarları kesin bir üstünlük taslarcasına yukarıya kıvrıldı. “Göreceğiz.”

Dün gece Marianne’in ayrılırken söylediği sözlerin konyağın etkisiyle söylendiğini düşünerek önemsememişti fakat bugün aynı sözler belirgin bir meydan okuma niteliğindeydi. Thomas bu meydan okumayı karşılamak için son derece istekliydi. Ve eğlenmek için. Ve onu alt etmek için. Marianne elini çektiği halde bakışları hâlâ adamın gözlerindeydi.

“Bu dans hocası, Mösyö Sabatier.” Şirret Leydi, onu mağrur bir üstünlükle süzen modaya uygun giyinmiş bir adamı başıyla işaret etti.

“İyi günler, lordum,” dedi Fransız adam vurgulu bir aksanla ve aşırı nazik bir tavırla reverans yaptı. “Yardımlarınız için size müteşekkirim. Bize şeref bahsettiniz.” Dudaklarında nazik bir gülümseme dolaştığı halde gözlerinde kuruntulu bir ışık parladı.

“Mösyö Sabatier mükemmel bir iş çıkardı.” Şirret Leydi onaylarcasına başını salladı.

“Çok naziksınız, madam.”

“Eminim çıkarmıştır,” diye mırıldandı Thomas ve adamı mesafeli bir şekilde inceledi.

Mösyö Sabatier'nin giysileri son moda olduğu halde daha dikkatli incelendiğinde bayağı eskimiş oldukları görülüyordu ki bu da hayatını nasıl kazandığı düşünülürse çok beklenmedik bir şey değildi. Fransız'ın kendisi, kılık kıyafetinden çok daha fazla incelenmeye değirdi. Omuzlarının genişliği ve ceketinin üzerine oturması bir terzinin yeteneğine bağlı değildi. Şaşılacak derecede yakışıklıydı, hatta Thomas'a göre işi genç kadınlara dans dersi vermek olan bir adam için fazla yakışıklıydı. Sabatier, Thomas'ın şimdiye kadar gördüğü herhangi bir dans hocasına hiç mi hiç benzemiyordu.

“Bu onların son dersi ve yine de biraz daha alıştırma yapmaya ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum,” dedi Şirret Leydi. “Ne yazık ki, Mösyö Sabatier'nin diğer zorunlulukları bize ayrılan saatlerin ötesinde kalmasını engelliyor.”

“Binlerce kez özür dilerim, madam. Herhangi bir sıkıntıya sebep olmak istemem ama önemli bir randevum var.” Mösyö Sabatier özür dilercesine gülümseyince Thomas genç kızların üçünün de aynı anda iç geçirdiğine yemin edebilirdi. Şirret Leydi'nin de onlara katılıp katılmadığından tam emin olamadı.

“Beklenenin çok üzerinde iş başardınız, mösyö.” Şirret Leydi de ona gülümsedi. “Size minnettarız.”

“Bu benim isim, madam ve matnazeller.” Mösyö Sabatier hafifçe eğildi. “Ve benim için bir zevk.” Thomas'ı başıyla selamladıktan sonra döndü ve uzun balo salonu boyunca uzun adımlarla yürüdü.

Dört kadın da gözleriyle adamı takip etti.

Thomas boğazını temizledi. “Hanımlar?” Üç, belki de dört özlem dolu bakış ona döndü. “Dans?”

“Ah, evet.” Şirret Leydi bir kez daha buyrukçu kimliğine döndü fakat Thomas bir an kadının genç kızlık halini görür gibi olup olmadığını merak etti. “Endişem valsle ilgili. Bu konuda çok fazla

deneyimim yok. Yeğenlerime sorsanız, onlar benim dünyanın kuruluşundan da yaşlı olduğumu söylerler ve Londra'da geçirdiğim günlerin Elizabeth'in kraliçelik zamanına rastladığına dair yemin ederler. O zamanlar vals yoktu. Üstüne üstlük ben gülümsediğimde dünyanın sonu gelmiştir diyeceklerdir size."

"Peki, gelecek mi?" Thomas sırtıttı.

"Evet." Şirret Leydi geriye bir adım atarak piyanoya oturdu. "Ben çalacağım ve siz de Leydi Rebecca'yla başlayabilirsiniz."

"Becky," dedi en küçükleri fısıldar gibi.

"Leydi Becky." Thomas gülümsemek için kendisini zor tuttu. Gösterişli bir reverans yaparken bu işi en az Sabatier kadar iyi yaptığını bilmenin mutluluğunu yaşıyordu. Belki de ondan daha iyiydi. "Bana bu dansı lütfeder misiniz?"

"Elbette, lordum." Becky bir reverans yaptı, gülümseyerek elini genç adamın koluna koydu.

Thomas onu piste götürdü ve kollarına aldı. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan odada daireler çizerek dans ettiler.

Thomas, Becky'ye bakıp gülümsedi. "Sanırım teyzeniz sizi hafife almış."

Becky başını kaldırıp ona baktı. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Mösyö Sabatier çok iyi öğretmiş." Thomas gönülsüzce Fransız'ın yeteneğini birazcık takdir etmesi gerektiğini kabul etmişti. Thomas kızı yönlendirmek için dikkatini sürekli adımlarına vermek zorunda olmadığı için çok daha önemli meselelere yoğunlaşabiliyordu. "Evet canım, söyleyin bakalım, sezonu heyecanla bekliyor musunuz?"

"Gerçekten boylu poslu, hoş bir adam." Jocelyn gözlerini kısarak dans edenlere baktı. Üç dört metre ötesini iyi göremiyordu ama gözlük takma düşüncesini bile şiddetle reddediyordu.

“Elbette öyle.” Marianne başıyla onayladı. “Yine de kişiliğiyle ilgili problemi gözardı etmemek gerekir. Küstah ve oldukça sinir bozucu.”

Jocelyn şüpheli bir bakış attı. “Bugün ikinci kez böyle bir yorumda bulunuyorsun. Sadece bize az ilgi göstermiş olmasına dayanarak varsayımlar yaptığına inanmakta güçlük çekiyorum. Sen gözü kapalı yanlış hükümlere varan bir insan değilsin. Haydi, Marianne, bu adam hakkında bizim bilmediğimiz neler biliyorsun?”

Marianne içini çekti. “Sadece dün gece onunla kütüphanede biraz sohbet etme fırsatı buldum.”

“Öyle mi?” Jocelyn kaşını kaldırdı. “Ne kadar ilginç. Böyle bir randevuyu sır olarak saklaman kadar ilginç.”

“Tam olarak sır sayılmaz. Ve bu bir randevu değildi.” Marianne sanki bu karşılaşmanın hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkti. “Sadece sözünü etmeye değmez diye düşündüm.”

Jocelyn inanmayarak çıkıştı. “Gecenin geç bir saatindeki randevunun...”

“Tasadüfen olan bir karşılaşmaydı.”

“Hem de bir dükalık vârisiyle olan bir randevunun sözünü etmeye değmez, öyle mi?” Jocelyn başını salladı. “Sana azıcık bile inanmıyorum.”

“Fakat doğru.”

“Hı hı.” Jocelyn merakla ablasını süzüyordu. “Peki, seni bu kadar kızdıracak ne yaptı ki?”

Beni tekrar öpmeyi reddetti. Marianne en az adamın kendisi kadar sinir bozucu olan bu düşünceyi ve o öpücükten ne kadar zevk aldığını gözardı etti. “Her şeyden önce, bize karşı olan gardiyanlık veya koruyuculuk ya da her neyse, sorumluluklarını çok ciddiye almış gibi görünüyor. Bence onunla Louella Teyze arasında hiçbirimiz izinsiz nefes bile alamayacağız. İkincisi, bizim burada olmamızdan hiç de memnun değil.”

Jocelyn güldü. “Pek şaşırtıcı değil.”

“Ve bizden kurtulmak için bir planı var.”

“Neymiş o?” dedi Jocelyn alay eder gibi. “Kafamıza sert bir şeyle vurup hepimizi bahçeye gömmeyi mi planlıyor yoksa?”

“Daha kötü,” dedi Marianne ciddi bir sesle. “Hepimize koca bulmayı planlıyor.”

“Canavar herif.” Jocelyn duraksayıp kaşlarını çatı. “Herhalde önemli bir noktayı kaçırdım ama bunun neresi korkunç? Servetine, konumuna ve ailesine bakılırsa, adam kimin kim olduğunu biliyor. Onun yardımıyla hepimiz olağanüstü evlilikler yapabiliriz.”

“Elbette yapabiliriz. Ancak bizi olabildiğince acele evlendirmek istiyor. Onun için yarın bile çok geç.” Marianne kendinden emin bir tavırla ona doğru eğildi. “Duruma bakılırsa, bizim talepleri-mizle uğraşmak onun kendisi için bir eş aramasını engelliyor.”

“Anlıyorum,” dedi Jocelyn düşünceli bir şekilde.

Marianne gözlerini kıstı. “Tam olarak ne anlıyorsun?”

“Şey,” Jocelyn sözcüklerini dikkatle seçiyordu, “eğer gerçekten bir eş arıyorsa, kendi çatısı altında üç tane uygun aday var zaten.”

“Ya? Kendini öne atıp evlilik mihrabına kurban etmeye çok heveslisin, öyle mi? Sonuçta Helmsley bir gün Roxborough Dükü olacak. Tam da istediğin eş.” Sözcükler Marianne’in ağzından istediğinden çok daha sert çıkmıştı, öyle ki kendi sesinden kendisi bile korktu. Jocelyn’in Thomas’a abayı yakması neden ona bu kadar rahatsız edici gelmişti acaba?

Jocelyn, ablasının ses tonunu hiç umursamadan, sanki odaklamaya çalışır gibi gözlerini kısarak dans edenleri inceliyordu. “Saçmalama. Dük olsa bile ilk sezonumda evlenmeye niyetim yok derken ciddiydim. Bu noktada Helmsley’e takılıp kalmak, tıpkı çıkacak daha tatlı meyveleri beklemeden yılın ilk elmasını toplamaya benzer.”

“Yine de o ilk elma oldukça lezzetli olabilir,” dedi Marianne fısıldarcasına ve o ilk erkeksi dudaklardaki konyanın büyüleyici lezzetini hatırladı.

“Hayır, Helmsley’i kendim için hiç düşünmüyordum.” Jocelyn, Marianne’e muzip bir gülücük attı. “Seni düşünüyordum.”

“Beni mi?” Marianne irkildi. “Benim bu sezon veya bir başka sezonda evlenmek gibi bir arzum yok. Helmsley’le evlenme arzum hiç yok.”

“Ah, onunla gerçekten evlenmek zorunda değilsin ki,” dedi Jocelyn kaygısızca. “Ama onu oyalarsan Becky’nin veya benim ne yaptığımıza dikkat edemeyecek kadar meşgul olur.”

“Etkileyici ve belli ki iyi düşünülmüş bir planı bozmaktan nefret ederim ama bu işe yaramaz. Ben hiç onun aradığı tipte bir kadın değilim.”

“Emin misin?”

Ben yumuşak başlı ve tatlı dilli bir kadın isterim. Marianne başıyla onayladı ve o anda yüreğini burkan pişmanlığa benzer duyguyu gözardı etti. “Oldukça.”

“Yazık.” Jocelyn bir an düşündükten sonra yüzü aydınlandı. “Peki, o halde, yalnızca senin için bir eş bulmaya çalışırsa yine de onu meşgul etmiş olursun.”

“Neden bunu yapmak istesin ki?”

“Öyle ya, sen en büyüğümüz olduğun için senden önce evlenmemizin mümkün olamayacağını anlamasını sağlarız.” Jocelyn hınzırca güldü. “Bunun bir aile geleneği olduğunu söyleriz ona. Senden önce evlenmemizin uygun olmayacağını. Bunun... kabalık olacağını.”

“Kaba olmamak gibi bir derdi yok pek,” dedi Marianne kuru bir sesle.

“Eğer seni evlendirebilirse Becky ve benim hemen senin arkandan sıraya gireceğimize ve böylelikle hepimizden kurtulacağına inandırırız onu.”

“Evlenmeye giden kurbanlık koyunlar gibi mi?”

“Aynen.” Jocelyn tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

“Anladım. Fakat bir şey soracağım. Bu önerinin kendine ve Becky’ye yararını anlıyorum da,” Marianne kollarını göğsünde kavuşturdu, “bana ne faydası olacak, sevgili kardeşim?”

“Bence bu çok açık,” dedi Jocelyn kendini beğenmiş bir ifadeyle.

“Açık mı? Ben düşünemiyorum...” Marianne dans adımlarına mükemmel bir şekilde hâkim olan uzun boylu, geniş omuzlu ve kendinden emin Thomas’a gözlerini dikmişti.

“Biraz düşün, Marianne. İster Helmsley’le ister senin üzerine salacağı kesin olan onlarca taliple flört et, her durumda...”

“Hikâyelerime malzeme olacak eğlenceli deneyimler yaşayabilirim. Sonu gelmeyen... serüvenler,” diye mırıldandı Marianne.

“Kesinlikle. Hem Helmsley de çok uygun değil mi?”

“Evet, hakkında yazı yazabileceğim türden bir erkek,” dedi Marianne daha çok kendi kendine konuşur gibi. Dünyasına mükemmel bir şekilde hâkim olan bir erkek. *Öyle bir adam ki...*

“Biz de Louella Teyze’den başka birisinin müdahalesi olmadan sezonun keyfini çıkartmakta özgür oluruz.” Jocelyn’in ses tonu Marianne’in dikkatini yarım kalan düşüncesinden çekip aldı. Kardeşinin ses tonunda muziplik vardı. “İkimiz de biliyoruz ki teyzem de aynı anda ikimizi birden gözleyemez.”

Müzik durdu ve Thomas’la Becky uzun balo salonunun karşısından onlara doğru yürümeye başladılar.

Jocelyn, Marianne’e doğru eğilerek alçak ama ısrarlı bir sesle, “Ee?” dedi.

Dans ederken sarfettiği çabadan ya da Thomas’ın cazibesinden dolayı Becky’nin yanakları hafifçe kızarmıştı. Marianne’in dikkati tamamen Thomas’ın üzerindeydi. O kadar akıcı, erkeksi bir zarafetle hareket ediyordu ki Marianne’in midesinde son derece tuhaf bir duygu oluşup duruyordu.

“Yaşayacağınız maceraları düşün.” Jocelyn’in sesi ayartmaya çalışır gibiydi.

Becky, Thomas'a bir şey söyledi. O da güldü. Marianne'in damarlarında çınlayan büyüleyici erkek sesiyle.

"Yazabilecek maceralara ihtiyacın var," diye ekledi Jocelyn. Thomas ve Becky yaklaştılar.

"O maceraları *yaşamak* istiyorum," dedi Marianne yumuşak bir sesle. *Thomas'la maceralar*. Bunu düşününce her yanını bir heyecan dalgası sardı.

Thomas, Marianne'in gözlerine baktı ve gülümsedi. Marianne bir kez daha bunun son derece güzel bir gülüş olduğunu fark etti. Bir kadının aklını başından alabilecek bir gülüştü.

"Mükemmel, Becky." Arkalarından Louella Teyze'nin sesi geldi.

"Şunu söylemeliyim ki, Leydi Louella, Becky dersini çok iyi öğrenmiş." Thomas kıkırdadı. "Öyle ya, birbirimizin ayağına hiç basmadık."

Becky güldü ve bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim, lordum. Mükemmel bir kavalye oldunuz."

"Aynı zamanda iyi bir öğretmen," dedi Louella Teyze. "Şimdi de Marianne..."

"Sanırım sıra bende." Jocelyn, Thomas'a doğru adım atarak ona göz kamaştırıcı bir gülüş attı. "Lordum?"

"Zevkle." Thomas başıyla onu selamlayarak kolunu uzattı. Jocelyn elini adamın kolunun üzerine koyduktan sonra Thomas onu dans pistine götürdü.

Marianne onların arkasından bakakaldı. Bunun ne sakıncası olabilirdi ki? Kimseyle evlenmeye niyeti yoktu ve Thomas'ın kafasındaki eş tarifine de kesinlikle uymuyordu. Thomas'ın ona eş bulma çabaları mutlaka eğlenceli olacaktı ve bu da yazıları için sonsuz olanaklar sağlayacaktı. Öyle ya, Thomas ona ilk hikâyesini yazmakta bilmeden yardım etmemiş miydi? En kısa zamanda *Cadwallender's Weekly World Messenger*'in sayfalarında çıkacağından son derece emin olduğu hikâyesini.

Ayrıca, Thomas biraz fazla küstah olsa da Marianne onunla birlikte olmaya tamamen karşı değildi. Adam bugün oldukça çekiciydi. Hem belki bir kez daha öpüşme olasılıkları olurdu. Ya da iki. Veya daha fazla.

Bunu Marianne'in akıl etmiş olması gerekirdi. Sonuçta Thomas, onun taşra kızının Lord K'si değil miydi?

Jocelyn omzunun üzerinden Marianne'e bir göz attı ve soru sorarcasına kaşını kaldırdı.

Marianne sahte bir şekilde boyun eğmiş gibi omuzlarını silkti ve başını salladı. Jocelyn ona göz kırparak tüm dikkatini Thomas'a çevirdi.

Eğer içinde fokurdayıp duran heyecan olmasaydı, Marianne neredeyse Thomas için üzüntü duyacaktı. Adamın onları çabucak evlendirme planı başlamadan sona ermişti. Thomas'ın çabaları *Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları*'na dönüşecek her türlü ilginç deneyimi sağlayacaktı. Üstüne üstlük, zavallı adamın kendisine bir eş arayacak bir dakikası bile kalmayacaktı.

Fakat garip bir şey vardı. Şu anda Marianne, Jocelyn'in kurduğu komplonun hangi sonucundan daha çok hoşlandığından emin değildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

...ve her öğleden sonra dedikodu ve flörtleşmenin keyfini çıkarmak isteyen sosyete mensupları, Hyde Park'a gider, orada at arabalarına veya ata binerek ya da patikalarda yürüyerek özel bir moda ve görgü gösterisi sergilerler. Bu son derece görkemli bir geçit törenidir.

Lord K de beni oraya bir kez götürmüştü ve umarım tekrar götürür çünkü beni insanlara tanıştırma konusunda isteksiz davranmasına rağmen ben çok eğlenmişim. Bir an benim taşrada büyümüş olmamdan utanmasından korktum. Daha sonra gözlerinde belirir belirmez kaybolan garip bir ışıltı fark ettim.

Sevgili kuzenim, daha önce hiçbir erkekte veya hayvanda görmediğim türden sahiplenici bir bakıştı bu. Bu görüntü karşısında dehşete kapıldım; yine de itiraf etmeliyim ki, korku içindeyken bile bayağı heyecanlanmışım...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

"Bugün bizi parka getirmeniz ne büyük bir incelik." Marianne, Thomas'ın yanında yürürken kalın kirpiklerinin arasından ona

bir bakış attı. Kardeşleri onlardan birkaç adım ileride yürüyordu. “Özellikle de bizi yoğun programınıza ancak dün alabilmişken.”

“Evet, şey, koşullar gerektirdiğinde fazla iyiliksever olabiliyorum,” dedi Thomas sırtarak. “Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse, güzel kadınlarla vals yaparak birkaç dakika geçirmek fedakârlık sayılmaz. Sanırım üçünüzle yan yana yürüyerek de parktaki erkekleri kıskandıracam.”

“Yani bizi görücüye mi çıkarıyorsunuz?” Marianne başını yana eğdi. “Satılacak malları olası müşterilere gösterir gibi mi?”

“Hiç de değil.” Thomas hakikaten gücenmişti. “Benim burada size eşlik etmekteki niyetim öyle bir şey değildi.”

“Sadece bunu akıl etmemişsinizdir de ondan,” dedi Marianne resmi bir tavrıla.

“Sevgili leydim, ben...” Thomas karşı çıkmayı bıraktı. Onları sergilemek mükemmel bir fikirdi ve bunu daha önce akıl etmesi gerekirdi. Bu farkındalığı gözardı ederek en içten tavrını takındı. “Sadece geldiğinizden beri sizi ve kardeşlerinizi düşüncesizce ihmal etmemi telafi etmek için yapabileceğimin en azı bu diye düşünüyorum.” Thomas’ın bu sözleri kendine bile inandırıcı gelmemiştir.

“Evet öyle. Ancak, umarım sizi evinizin rahat ortamından çıkarıp Hyde Park’ın kalabalığına göğüs germenize sebep olarak rahatsız etmemişsinizdir.” Marianne’in dudakları sanki gülümsemesini zor tutuyormuş gibi yukarıya kıvrıldı.

Thomas bir anda anladı. Marianne, her gün gelenleri görmek ya da kendilerini göstermek için parka gelenlere katılmalarını neden teklif ettiğini tam tamına biliyordu. Bunun da kibar bir ev sahibi olma çabasıyla hiç ilgisi yoktu.

“Bugün buradaki kalabalıkla Effington Konutu’ndakiler arasında neredeyse hiç fark yok,” dedi Thomas alaycı bir sesle.

Düşesin balosu yarındı ve görünüşe bakılırsa büyük davetin hazırlıkları içinde evdeki hummalı çalışmanın hızı artmıştı. Lord, Roxborough Dükü ve Düşesi’nin geçmişte birçok davet

düzenlediklerini biliyordu fakat yine de ev halkının bu kadar telaşa girdiklerini hiç hatırlamıyordu. Belki bu, annesinin kişisel ilgisinin yokluğundan kaynaklanıyor olabilirdi. Doğrusu, böyle bir faaliyete şimdiye kadar hiç dikkat etmediğinden de olabilirdi.

Şimdiyse kendisi resmi ev sahibiydi, dolayısıyla balonun ve Shelton kardeşlerin sosyeteye tanıtılmasının başarılı ya da başarısız olması ondan bilinecekti. “Korkarım evde durmaya bir dakika daha dayanamayacaktım.”

Ayrıca, kızları düzgün bir şekilde ve çabucak evlendirmek istiyorsa Şirret Leydi’nin koruyucu bakışları olmadan onları daha iyi tanımak için mükemmel bir fırsattı bu. Jocelyn, ablaları evlenmeden küçük kardeşlerin evlenmeyi reddettiklerini ağzından kaçırmış olsa da Thomas dün fazla bir bilgi edinememişti. Marianne kesinlikle onu başarıya götürecek anahtardı. Dans ederken şaşırtıcı bir şekilde sessizdi. Daha doğrusu, o anda adeta kavalyesiyle hiç ilgisi olmayan çok önemli bir meseleyi düşünüyor gibiydi. Kollarında olan genç bir kadının onun cazibesine duyarsız kalması can sıkıcıydı. Özellikle de söz konusu olan bu kadınsa. Çünkü Thomas onun fazlasıyla farkındaydı. Saçının kokusunun, elindeki elinin sıcaklığının ve kollarındayken hissettiği o hoş duygunun.

Bugün Marianne daha çok kütüphanedeki geveze yaratık gibi görünüyordu. Thomas’ın, yaya yolunda yürümek için arabadan inmeyi teklif etmesi kesinlikle onunla daha özel konuşabilmek içindi. İtiraf etmek gerekirse, genç adam kızın ilgisini paylaşmak zorunda kalmamayı tercih ediyordu.

Marianne üstü açık bir arabada giden ağır başlı, siyah saçlı güzel kadını başıyla işaret etti. “Sanırım şu kadın çok belirgin bir olasılık.”

“Ne için bir olasılık?”

“Aradığınız eş adayı için.”

“Siz bunu nasıl...” Thomas yüzünü buruşturdu. “Özel bir konuşma olduğunu düşündüğüm sırada söylediğim ve benim aleyhime kullanacağınız başka bir şey var mı?”

Marianne ona gülümserken gözleri gözlüğünün arkasında ıslıl ıslıl parlıyordu. “Bundan hiç şüpheniz olmasın, lordum.”

Adam abartılı bir şekilde iç çekti. “Pekâlâ, teslim oluyorum. Bana o genç hanımın, bir markinin kızı galiba, neden uygun bir eş olacağını söyleyin.”

Marianne düşünceli bir şekilde kadını inceledi. “Son modaya uygun giyinmiş olduğuna göre belli ki kayda değer bir çeyiz parası var. Ve tek bir kusuru bile yok. Sadece bu bile onun karakteri hakkında çok şey söylüyor.”

“Saçma. Kusursuz bir şekilde ortalığa çıkarılan ama yine de birazcık bile uyumlu olmayan birçok kadın tanıyorum.”

“Olabilir ama modanın prensiplerine sıkı sıkıya bağlılık kesinlikle diğer kısıtlamalara da uyma isteğini gösterir. Buna biraz içine kapanık gibi görünen davranışlarını da ekleyin. Yani gülümseme ve selamları kabul etme şeklini kastediyorum. Sanırım kadın oldukça uysal ve sizin arzularınız ile kararlarınızı kabullenmeye çok hazır olacaktır.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” Thomas kendi sözcüklerinin yüzüne vurulduğunu işitmesine rağmen eğleniyordu.

“Evet. Bence kadın tam da sizi... nasıl söylemişsiniz?”

“Hatırlamıyorum,” dedi Thomas sertçe.

“Yapmayın, nasıl unutabilirsiniz? Ben unutamayacağımı biliyorum. Sizi üstün görecektir bir kadın istediğinizi söylemişsiniz.” Marianne başını salladı. “Evet, bence kesinlikle onunla tanışmanın bir yolunu bulmalısınız.”

“Haklı olabilirsiniz.”

“Rastladığım diğer adayları size haber vermekten mutluluk duyacağım.”

“Bu beni çok memnun eder.” Thomas kıkırdadı. “Artık bana uygun olabilecek bir aday bulduğumuza göre sıra sizde. Dikkate değer birisini görüyor musunuz?”

“Evlenmeye niyetim olmadığını size söylemiştim.”

“Doğru. Macera yaşamak istiyorsunuz.”

“Ve hayatı deneyimlemek.”

“Elbette.” Başka koşullar altında olsaydı Thomas bu iddiayı davetkâr ve daha fazla keşfetmeye değer bulurdu. Fakat şu anda Marianne’le kardeşlerini korumakla görevlendirildiğinden bu sözlerin ima ettiği şeyleri hiç beğenmemişti.

“Fakat hepimize birer koca bulma planınız üzerine çok kafa yordum.”

“Demek öyle,” dedi Thomas çekinerek.

Marianne başıyla onayladı. “Kesinlikle öyle.”

“Ve?” Thomas yanıtı duymak istediğinden emin değildi.

“Ve benim durumumda olan kadınlar için maceraların kısıtlı olduğunu fark ettim. Sözünü etmeye degecek kadar param yok, en azından şu anda yok. Bu yüzden, yine şu anda, yaşanabilecek en heyecanlı şeyin bir baloda pot kırmak olduğu bir şehirde hap-solmuş durumdayım. Sanırım bir tür skandal yaşama şansım var ama bu da gerçek bir macera sayılmaz. Sizce de öyle değil mi?”

“Şey, ben...”

“Tam tamına öyle.” Marianne sertçe başını salladı. “Sonuçta, düşesin balosunda korsanlarla ya da Almack’s’ta yağmacı Bedevi çeteleriyle veya Vauxhall’da Afrika yamyamlarıyla karşılaşma şansım olduğunu pek sanmıyorum...”

“Hiç belli olmaz,” diye mırıldandı Thomas.

“Bu yüzden, önemli bir macera beklentim olamayacağı için tüm çabalarımı hayatı deneyimlemeye yoğunlaştırmak zorundayım.”

İşte yine o sinir bozucu sözler. Thomas sözcüklerini dikkatle seçti. “Peki, bunun benim planımla ne ilgisi var?”

“Bu çok açık, Thomas.” Marianne, neden bahsettiğini adamın anlamamış olmasına inanamazmış gibi merak içinde ona bakakaldı. “Sizinle tam bir işbirliğine gireceğim.”

“Sahi mi?”

“Kesinlikle.” Marianne başıyla onayladı. “Her bir tanışmayı zarif bir şekilde bağırma basacağım. Yoluma çıkan tüm uygun taliplere gözlerimi kırıştıtırıp yelpazemi sallayacağım. Çekici ve zeki veya bir erkeğin isteyebileceği her şey olmak için çaba göstereceğim. Öyle ya, sanki bu adayların her biri benim kahramanımmış gibi onlara hayranlıkla bakmaya çalışacağım.”

Thomas inanmaz bir tavırla burnundan soludu. “Neden?”

“Aman Tanrım, dikkatinizi toplamaya çalışın.” Marianne bıkkın bir şekilde içini çekti. “Macera yaşama fırsatları çok az; oysa hayatı deneyimleme fırsatları sonsuz.”

“Ne?” Thomas birden durup sert sert Marianne’e baktı. Söylediğini sandığı şeyi söylüyor olamazdı kesinlikle. “Ne demek istiyorsunuz Tanrı aşkına?”

“Bu tonda konuşmanıza gerek yok. Doğrusu, önüme ilk çıkan erkek için istemeyerek namusumu boşa harcayacak değilim.” Marianne bir süre düşündü. “Gerçi namusun gereğinden fazla değer verilen bir meziyet olduğunu düşünüyorum.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” Thomas’ın sesi tuhaf ve boğuk çıkmıştı.

“Kesinlikle.” Marianne kuvvetli bir şekilde kafasını salladı. “İnsan evlenmeyi planlıyorsa sanırım bu önemli ama evliliğe hiç ilgi duymuyorsa namus önemini yitirir, sizce de öyle değil mi?”

“Kesinlikle değil,” dedi Thomas kızgın bir sesle. Kendisi gibi birisinin bir kadının böyle bir tavır takınmasına engel olmaya çalışmasındaki ironiye şaşırdı.

Marianne bir süre Thomas’ı inceledi. “Biliyor musunuz, sizin gibi çapkınlığıyla ünlü bir erkek için biraz sıkıcısınız.”

“Sıkıcı!” Thomas dikleşerek kıza küçümseyerek baktı. “Bilmenizi isterim ki hiç mi hiç sıkıcı değilimdir. Aslında benim ne kadar canlı birisi olduğumu tüm dünya bilir.”

“Bunu gizlemeyi iyi biliyorsunuz,” dedi Marianne yumuşak bir sesle. “Tabii çok içki içtiğiniz zamanlar hariç. O zaman insanların sizi nasıl birazcık da olsa eğlenceli bulduğunu anlayabiliyorum.”

“Ben hiç... İhtiyacım yok...” Thomas dişlerini sıkarak Marianne’i dirseğinden tutup yürüyen insanların arasına götürdü. “Burada durup da benim mizacımlı tartışsak...”

“Ben tartışmıyordum ki...”

“...dikkat çekeriz,” diye mırıldandı. “Sonra bilirsiniz, tüm Londra...”

“Aslında daha çok fikir alışverişi bu yaptığımız.”

“...Helmsley Markisi ile çekici genç bir hanımın herkesin önünde yaptığı bu tartışmayı konuşur.”

“Çekici mi?” Marianne başını kaldırıp Thomas’a bakarken gözlüğünün arkasındaki kahverengi gözleri kocaman ve baştan çıkartıcı görünüyor. O anda Thomas onun gerçekten ne kadar çekici olduğunu fark etti.

“Evet.” Thomas da genç kıza baktı. “Lanet olsun, çekici.” Odukça sevimli, çok etkileyici ve bayağı tahrir ediciydi.

Marianne bakışlarını önlerinde uzanan yola çevirdi ve kendi kendine gülümsedi. Sorumluluğun gereklerinin çok ötesinde bir koruma dürtüsü kapladı Thomas’ın içini.

“Peki öyleyse.” Thomas bu duyguyu kafasından uzaklaştırdı. “Tam olarak *hayatı deneyimleme* tanımınız nedir?”

“Tam emin değilim.” Marianne düşünmeden omuz silkti. “Yaşadıkça öğrenmek zorunda kalacağım. Ama bence sizinle öpüşmek ilk adımdı.”

“Bir daha öpüşmek yok,” dedi Thomas mantıklı bir sesle. Onu kollarında eriyene kadar tekrar tekrar öpmek isteği ses tonuyla çelişiyordu.

“Belki sizinle olmayabilir.”

Yalnız benimle. “Hiç kimseyle.” Lanet olsun, Thomas bu kız kardeşlerin sadece baş belası, bunun da en azından kendisi ve namus anlayışı için tehlikeli olacağını biliyordu. Hepsini elden çıkarıp en kısa zamanda güvenli bir şekilde onları evlendirmek şu anda en iyi fikir gibi görünüyordu. Marianne *hayatı deneyimlemek* istiyordu, her ne demekse ve kimbilir diğer ikisinin aklında neler vardı.

Diğer ikisi neredeydi acaba? Thomas gittikçe artan bir huzursuzlukla etrafına baktı. Günün bu saati, yürüyüş yollarının en kalabalık olduğu zamandı; yine de kızları görebilmesi gerekirdi.

Thomas'ın midesi kasıldı. Kahretsin, eğer onları kaybederse çekeceği vardı. Ağır ağır hareket eden faytonlarla ve iyi cins atlarla dolu araba yolunu taradı. Topuğunun üzerinde dönerek arkasında yürüyenlere baktı. Tekrar dönerek önünde yürüyenlerin sırtlarını inceledi. Tüm dünya inip çıkan şapkalarla, şemsiyelerle, hışırdayan eteklerle ve boğuk seslerle doluydu. Her şey birbirine benziyordu. Neden şu lanet kızların ne giydiklerine dikkat etmemişti ki?

“Ne yapıyorsunuz Tanrı aşkına?” dedi Marianne.

“Kız kardeşlerini arıyorum,” diye çıkıştı Thomas. “Farkında değilsiniz belki ama kayboldular. Muhtemelen hayatı deneyimlemek veya benim hayatımı berbat etmekten başka bir amacı olmayan şeytanca bir plan daha yapmak için kaçmışlardır.”

Marianne güldü. “Saçma. İşte tam...”

“Bugün yürüyorsun, öyle mi Helmsley? Senin tarzın değil de.” Thomas'ın arkasında birisi, kelimeleri yayararak konuşmuştu.

Thomas irkilerek arkasına döndü ve inlememek için kendisini tuttu. İyi cins bir atın sırtındaki Lord Pennington sırtıyordu. Yanında, aynı derecede mükemmel bir atın üzerinde oturan Lord Berkley'in yüzünde de benzer bir sırıtış vardı.

“Pennington. Berkley.” Thomas onları gönülsüzce selamladı. Adamların ikisi de hovarda olarak bilinirdi ve Thomas'ın

arkadaşıydılar fakat Thomas masum emanetlerini onların önüne sermeye hazır değildi.

“Çok çabuk karar vermemek lazımmış, Pennington.” Berkley’in bakışları Thomas’ın arkasındaki bir noktaya kaydı ve sesi hayranlıkla canlandı. “Bu Helmsley’nin her zamanki tarzından çok daha etkileyici.” Berkley atından aşağı kayarak indi ve yaklaştı. “Aferin, dostum.”

Thomas döndü. Marianne, Jocelyn ve Becky yeni gelenlere bakıyordu. Aynı gülümseme üçünün de yüzünü süslüyordu. Thomas onları diğerleri gibi gördü bir anda. Kızlar kadınsı çekiciliğin mükemmel bir görüntüsüydüler. Taptaze, neşeli ve sevimliydiler. Thomas kaşlarını çatı. Galiba aşırı sevimliydiler.

“Orada öyle durma, Helmsley; tanıştır bizi.” Pennington, Thomas’ı dirseğiyle dürttü. O da atından inmişti ve şimdi her iki adam da Thomas’ın yanı başında duruyordu.

“Evet, lordum.” Marianne elini Pennington’a uzattı. “Lütfen.” Kızın sesine neler olmuştu böyle, Tanrı aşkına? Bir dakika önce kesinlikle bu kadar... şehvetli değildi. Thomas kaşlarını daha da çatı.

“Leydi Marianne, Jocelyn ve Becky Shelton’ı tanıştırmama izin verin,” dedi Thomas gönülsüzce.

“Rebecca,” diye mırıldandı Becky.

İki adam da görünüşe göre kendilerine sunulan her eli coşkulu selamlamalar eşliğinde öpmek zorunda hissediyorlardı. Thomas’a göre biraz abartmışlardı. Bir de Pennington, Marianne’in elinin üzerinde gereğinden fazla mı oyalanmıştı ne?

“Tekrar düşündüm de bence yürüyüş yapmak harika bir fikir. Size katılabilir miyiz?” dedi Berkley.

“Şeref duyuyoruz.” Marianne aşırı davetkâr bir gülücükle Berkley’e karşılık verdi.

“Eğer zahmet olmazsa,” Pennington dalgın bir şekilde atının dizginlerini Thomas’ın eline tutuşturduktan sonra Marianne’in yanına gitti.

Thomas kızgın bir şekilde onlara bakakaldı. “Bence, Pennington...”

“Bunu da bir zahmet, Helmsley.” Berkley, Thomas’a kendi atının dizginlerini de verip Jocelyn ile Becky’nin, daha doğrusu Rebecca’nın, arasına girdikten sonra grup halinde yürümeye başladılar.

“Ben lanet olası bir seyis değilim, biliyorsunuz,” diye arkalarından bağırdı Thomas.

“Hiç kimse sizi bir seyisle karıştırmaz, lordum.” Marianne duraksadı, omzunun üzerinden Thomas’a bakarken gözleri sahte bir masumiyetle büyümüşü. “Ama sizin için bir sakıncası yok, değil mi?”

“Nasıl olsun ki?” dedi Jocelyn havalı bir tavırla. “Bizim yeni insanlarla tanışmamızı istiyor.”

“Ne kadar düşüncelisiniz, lordum.” Becky de ona aşırı tatlı bir gülücük attı.

Thomas şaşkınlıktan donakalmış bir şekilde onlara bakıyordu. Diğerleri yürümeye devam ettiler. Thomas atları tuttuğu için onları izlemekten başka çaresi kalmamıştı. Kendi kendine söyleniyordu. “Lanet olsun, çok sakıncası var.”

Bu kızlara neler olmuştu Tanrı aşkına? Adeta bambaşka yaratıklara dönüşmüşlerdi. Taşrada büyümüşlerdi ve Pennington ve Berkley tipindeki erkeklere hiç alışkın değillerdi. Bir dakika önce okulu yeni bitirmiş masum kızlarken bir dakika sonra baştan çıkarıcı kadınlar olmuşlardı. Ayartıcı kadınlar. Cilveli tavırları, ancak daha deneyimli kadınlarda gördüğü davranışlar kadar gösterişliydi. Thomas, kadın aklını kavrayabilmiş değildi zaten.

Marianne ve kız kardeşlerinin flört etme sanatına başlama şekilleri endişe vericiydi. Thomas her zaman bu tür davranışların

sonradan öğrenilmesi gerektiğini zannederdi. Görünüşe göre, bu içgüdüsel bir şeydi. Daha çok çiftleşme mevsiminde çeşitli kuşların çağrıları gibiydi. Arkadaşlarının onlarla olan tanışıklıklarını iletirmek için neden zaman kaybetmediklerini gayet iyi anlıyabiliyordu. Belli ki büyülenmişlerdi.

Ve Thomas da onların kahrolası atlarını çekiyordu!

Yine de, şu andaki durumu bir yana, bu işte bir terslik var mıydı? Tüm bunlar planlarına güzel bir şekilde uymuyor muydu? Kuşkusuz, Berkley ve Pennington'ın ünleri tanıdığı bekâr erkeklerin çoğundan kötü değildi. Aslında kendisinininkinden de kötü değildi. Servetleri kadar unvanları da son derece saygındı. Aslında mükemmel adaylardı. Thomas'ın kafasındaki şey tam da buydu.

Thomas'ın ruh hali düzeldi. Daha henüz bir başarı beklemiyordu fakat bu iyi bir başlangıçtı. Arkadaşlarının tepkisine bakılırsa, Thomas kızları evlendirmekte bir sorun yaşamayacaktı... Marianne'i evlendirmekte.

Hafifçe esen rüzgârla havada kadınsı kahkahalar dalgalandı. Marianne'in sesi miydi? Kuşkusuz, hayatı deneyimleme arzusuyla Thomas'ın planına uygun davranma sözünü yerine getiriyordu. Ancak bu kadar coşkulu bir şekilde işbirliği yapması gerekmiyordu. Thomas onun evlenmesini istiyordu, zarar görmesini değil.

Thomas'ın cesaretlenmesi gerekirdi. Pennington ve Berkley bir işaret sayılırsa, Shelton kardeşler sosyetenin uygun bekârlarını çok kısa zamanda etkileyecek gibi görünüyordu. Ve şüphesiz aralarından Marianne'in gönlünü fethedip onu rahibin önüne gitmeye razı edecek en azından birkaç tanesi çıkardı. Eğer karşısına doğru adam çıkarsa kız evlilik hakkındaki fikrini kısa sürede değiştirirdi. Evet, Thomas kesinlikle ondan ve kardeşlerinden zaman kaybetmeden kurtulurdu.

Thomas'ın planı yürüyecekti. Kızların başarılı bir sezon geçirmelerini garantileme yükümlülüğünü yerine getirmiş olacaktı. Sonuçta iyi bir eşleştirme yapmaktan daha büyük başarı

olabilir miydi? Ve şansı yaver giderse kendisine de mükemmel bir eş bulacaktı.

Thomas'ın kulağına kadar gelen neşeli kahkahalar garip bir şekilde sinir bozucuydu ve genç adam kaşlarını çattı. Her şeyin istediği gibi yürüyeceğini bilmek onu memnun etmeliydi.

O halde neden memnun değildi?

Thomas eve dönüş yolunda arabada giderken olağandışı bir şekilde suskundu. Sessiz ve biraz da sert bir görüntü sergiliyordu. Sanki arabada tek başınaymış gibi dışarıdaki kalabalık caddelere gözünü dikmişti. Tam olarak kaba olmasa da tavırları kısa ve özdü. Kızlar da içlerinden bir tanesini onun yanma oturması için feda etmektense bir arada sıkışarak arabanın tek bir tarafına büzülmüşlerdi. Thomas'a pek aldındıkları yoktu.

Mariannne gizlice kardeşlerine doğru eğilip fısıldarcasına konuştu. "Gördünüz mü? Onları nasıl..."

"İkisini de avucumuzun içine aldık." Jocelyn'in sesinde hafif bir korku seziliyordu. "Bayağı şaşırtıcıydı."

Becky başıyla onayladı. "Büyülü bir şeydi."

"Saçma." Marianne gerçekten sihirli anlar olduğuna inanırdı fakat bu sihir sayılacak kadar ruhani bir şey değildi. Hayır, bu sihirden çok gerçekçi bir şeydi. "Yine de, her nasılsa, tam olarak ne yapacağımızı bilmiyorduk."

"Ne söyleyeceğimizi de." Becky gözlerini kırptırdı. "Nasıl gülümseyeceğimizi."

"Kasabın oğluna böyle çekici davrandığımı hiç hatırlamıyorum," dedi Jocelyn düşünceli bir şekilde.

"Sivilceler yüzünden," diye mırıldandı Marianne. "Bu beyefendilerin sivilceleri yok."

"Hiç yok." Jocelyn içini çekti. "Hem yakışıklı hem de hareketliydi..."

"Ve gerçekten oldukça," Becky sırıttı, "lezizlerdi."

Marianne başını salladı. “Öyleydiler, değil mi?”

“Yani Helmsley’nin bizimle tanıştırmayı planladığı beyefendiler bu türdeyse, ben şahsen bunu dört gözle bekliyorum,” dedi Jocelyn kararlı bir şekilde. “Leziz olanları siyilcelilere tercih ettiğimi anladım.”

Kızların arasından bir kıkırdama dalgası geçti.

“Yol boyunca fısıldaşmaya ve kıkırdamaya devam edecekseniz...” Thomas dönüp arabacıya bir şey söyledi. “Ben de önde Gregg’in yanında giderim.” Araba sarsılarak durdu. Thomas şapkasını geriye itip arabadan çıktı ve Gregg’in yanına oturmak için yukarıya tırmandı.

Marianne bir süre bakakaldı. “Bu adamın içine ne girmiş, Tanrı aşkına?”

Jocelyn’le Becky kurnazca bakiştılar.

Marianne kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Bahse girerim adam planını yeniden gözden geçiriyor.” Jocelyn kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi.

“Bunu neden yapmak istesin ki? Bence memnun olması gerekir,” dedi Marianne. “Son derece uygun taliplerle tanıştık. Tam onun istediği gibi. Planı çok iyi yürüyor.”

“Belki de fazla iyi,” Becky duraksadı, “özellikle seninle ilgili.”

“Benimle mi?”

“Sana nasıl baktığınızı gördük.” Jocelyn yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Bilinmedik bir şekerlemeymişsin de şimdiye kadar yediği en lezzetli şey olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibi ya da senin...”

“Onu zehirleyip zehirlemeyeceğini,” dedi Becky düşünmeden.

“Ne kadar etkileyici bir düşünce. Zehirleme olayı değil tabii, diğeri.” Marianne güldü. “Aynı zamanda da tamamen saçma. O hepimizden kurtulmaktan başka bir şey istemiyor. En çok da benden.”

“Bence kuşkulu bir şekilde kıskanan bir erkeğe benziyor ve neden böyle olduğunu anlamaya çalışıyor. Yine de inanıp inanamamak sana kalmış.” Jocelyn savuştururcasına omuz silktilti ve çabucak konuyu daha ilginç olan yeni ahbaplarına döndürdü. “Sizce yarın baloda olacaklar mı?”

“Gelirler herhalde...”

Becky ve Jocelyn gevezelik etmeye devam etti fakat Marianne onların sohbetini o kadar ilginç bulmadı. Arkasına dayandı ve Thomas’ın dimdik bir şekilde arabacının yanında oturuşuna baktı.

Thomas fazla korumacı davranıyor olabilirdi. Marianne öfkeyle kaşlarını çattı. Adam onlara olan sorumluluklarını aşırı ciddiye alıyordu. Gerçekte, Marianne yetişkin bir kadındı ve diğer insanlar bu fikirde olmasa da kendi kararlarını verebilecek yeteneğe sahipti. Bunun ötesinde, onun ve kardeşlerinin kendilerini gözleyecek bir Louella Teyzeleri vardı ve hiç kimse ondan daha titiz bir eşlikçi bulamazdı.

Ya da Thomas kendisine bir seyis gibi davranılmasından hoşlanmamış olabilirdi. Marianne sırtıtmamak için kendisini zorladı. Adam bayağı kızmıştı. Fakat gerçekten onlara koca bulmak istiyorsa, daha doğrusu Marianne’e koca bulmak istiyorsa, sinirlenmekten çok cesaretlendirmesi gerekirdi.

Kardeşlerinin gözlemleri tam bir saçmalık gibi görünse de Thomas’m içe dönük ve somurtkan davranışına bir açıklama getiriyorlardı.

Marianne bugün yan yana yürüdüklerinde kesinlikle güçlü bir şekilde Thomas’ı fark etmişti. Dans ederlerken adamın kollarının onu sarışının hatırası sinir bozucu bir sıklıkla su yüzüne çıkıyordu. Paylaştıkları öpücük ise beyninin bir köşesinde öylece duruyordu.

Acaba onun da aklında mıydı?

Saçma. Bu komik düşüncüyü bir kenara atmaya çalıştı. Thomas deneyimli bir erkekti. Tek bir öpücük veya sadece bir dans ya da

masum bir yürüyüş onun gibi bir çapkın için geçici bir olaydan başka bir şey ifade etmezdi.

Hayır. Jocelyn ve Becky haksızdı. Thomas kendisini birazcık kullanılmış hissettiği için keyifsizdi. Başka bir neden yoktu.

Ayrıca, Marianne hiç onun aradığı tipte bir kadın değildi. O da bir koca bulmak isteseydi ki istemiyordu, Thomas Effington, Helmsley Markisi ve gelecekteki Roxborough Dükü, onun harcı değildi. Marianne aradığı kişinin ne tür bir adam olduğundan emin değildi ama bir macera ve heyecan adamı olacağını biliyordu. Çapkın ününe rağmen, Thomas'ın sıkıcı bir çizgisi vardı ve hiç de maceracı değildi. Gerçi öpücüğü oldukça heyecan verici, dans ederken bedenini yakında hissetmek sarhoş edici ve hatta yanında yürümek bile garip bir şekilde keyifliydi.

Hayır. Marianne'in içini beklenmedik bir üzüntü kapladı. Marianne ona göre bir kadın değil, o da kesinlikle Marianne'e göre bir erkek değildi.

Başka hiçbir şeyde olmasa bile bu konuda uyuşuyorlardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

...öyleyse, sevgili kuzenim, galiba sana Lord K'yi tarif etmek için bir dakikanı almalıyım. Hoş görünümlü, uzun boylu ve esmer fakat biraz melankolik bir erkek. Çok içki içiyor ve bu aksi tavırlarıyla nasıl olup da hovardallığıyla ün yaptığını insan merak ediyor.

Ondan korkmakla akıllılık ediyor olmalıyım çünkü insan bu adama bakınca içgüdüsel olarak tehlikeli olduğunu anlıyor. O odaya girdiğinde kalbimin nasıl pır pır ettiğini bilmesem ondan ödüm kopardı.

Bunu sadece sana itiraf edebiliyorum çünkü benim açımdan bu kesinlikle bir ahlaksızlık, fakat aramızda geçebilecek şeylerden korkmakla geçmeyecek olanlardan korkmak arasında kaldım...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

“Siz iyi misiniz?” Kapı aralığından Marianne’in sesi duyuldu. Saatler önce parktan döndüklerinden beri Thomas ne onu ne de diğer kardeşlerden birini görmüştü. Onun istediği de tam buydu zaten. “Yemekte gözlerimiz sizi aradı ve biliyorum hiçbir gece bize

katılmamıştınız fakat doğrusunu isterseniz, düşündüm ki artık aramızdaki buzları erittiğimize göre siz de...”

“İyiyim. Teşekkür ederim,” dedi Thomas sertçe ve önündeki masanın üzerinde duran okunaksız karalamalardan başını hiç kaldırmadı. Şansı yaver giderse, sözünü esirgemeyen tavrı kızın cesaretini kıracak, o da kendisini yalnız bırakacaktı. Tam istediği gibi.

Bu akşamüstü Thomas için son derece sinir bozucu olmuştu ve o zamandan beri de neden böyle hissettiğini anlamaya çalışıyordu.

“Ne yazıyorsunuz?” Marianne’in sesi yaklaştı.

“Önemli bir şey değil.” Thomas çekmecelerden birisini açtı ve kâğıdı çekmecenin içine kaydırarak ittikten sonra sertçe kapattı. Marianne’e sırrını açmaya hazır değildi. Gerçi çabalarını Marianne’in ciddiye alabileceğini düşünüyordu. Yine de hiç belli olmazdı ve şu anda eleştirilme ya da alay edilme riskini göze alacak durumda değildi. Ayağa kalktı, ellerini masanın üzerine dayayarak öne doğru eğildi. “Size yardım edebileceğim bir şey var mıydı?”

“Sadece bugün için size teşekkür etmek istedim.” Marianne masaya gidip kenarına ilişti. Thomas birden doğruldu.

“Teşekkür etmek mi? Ne için?” Kız fazlasıyla yakınına oturmuştu. Hiç çaba sarfetmeden ona uzanabilirdi. Onu çekip kollarına alabilirdi. Dudaklarını dudaklarına dokundurabilirdi...

“Bizi parka götürdüğünüz için. Çok güzel zaman geçirdik.”

“Sizi parka götürdüm çünkü sizi eğlendirmenin yanında kendi nedenlerim de vardı.”

Marianne’in üzerinde bir tür akşam giysisi vardı ve Thomas hafif bir düş kırıklığı içinde onun bu saatte neden gecelik giymediğini merak etti. Örneğin geçen gece üzerinde olan gösterişsiz ama yine de alımlı görünen o süslü şeyi.

“Ah, biliyorum.” Marianne havalı bir şekilde elini salladı. “Ama yine de bizi götürmek zorunda değildiniz. Kulübünüze veya

bir boks salonuna çekilerek o şamatadan kaçabilirdiniz.” Başını eğerek gözlüğünün üzerinden Thomas’a baktı. “Boks yapar mısınız?”

“Biraz.”

Kız geçen akşam orada birisine rastlayacağını bilmiyordu ama şimdi gecenin geç saatlerinde onu kütüphanede bulacağını ummuş olabilirdi. Bunu bildiği halde bir gecelik kadar kişisel ve samimi bir şey giyerek buraya gelmesi son derece uygunsuz olurdu. Yersiz ve aynı zamanda büyüleyici olurdu.

“Çok çirkin bir spor, değil mi?”

Kızın etrafında sanki hafif bir meltem dolanıyordu.

“Öyle değil mi?”

Işığın önüne geçtiğinde alımlı bukleleri ve gölgeleri gözler önüne seren bir şeydi bu.

“Thomas?” Marianne elini Thomas’ın yüzünün önünde salladı. “Beni dinliyor musunuz?”

“Elbette,” diye mırıldandı Thomas, kafasındaki hayali silip atarken. Marianne gözlerini kıstı. Thomas’ın ne düşündüğünü anlaması imkânsızdı elbette. “Boks,” Thomas boğazını temizledi, “hem izleyiciler hem de katılımcılar için mükemmel bir spordur.”

Marianne bir süre onu inceledikten sonra omuzlarını silkti ve konuyu değiştirdi. “Lord Pennington ve Lord Berkley gibi çok arkadaşınız var mı?”

“Yeteri kadar,” diye mırıldandı Thomas ve son bir saattir yavaş yavaş içtiği konyayı eline aldı.

Marianne bardağa bakıp kaşını kaldırdı.

Thomas alaycı bir şekilde bardağını şerefe kaldırdı. “Sizi uyarıyorum, şu anda içki içme alışkanlıklarımı tartışacak havada değilim.”

“Ben hiçbir şey söylemedim,” dedi Marianne tasasız bir sesle. “Onları çok sevdik. Arkadaşlarınızı yani.”

“Fark ettim.” Thomas son kalan konyayı da devirdi ve keşke daha sert bir içki olsaydı diye düşündü.

“Ve sanırım onlar da bizi sevdi.”

“Bunu da fark ettim.” Çok daha sert bir şey.

Marianne, Thomas’ın elindeki bardağı çekip aldı, bir süre öylece durdu ve konyağın durduğu dolaba doğru yürüdü. Dolabın kapaklarını çekip açtı, Thomas’ın bardağını doldurduktan sonra kendisine de bir bardak doldurdu. “Bu konuda çok mutlu görünmüyorsunuz. Sanırım hayattaki amacı evini istila eden genç kızlara koca bulmak olan bir adamın dikkat çektiğimiz için çok sevinmiş olması gerekirdi.”

“Mest oldum.”

Marianne bir an ona baktıktan sonra kahkahalara boğuldu. “Haydi, Thomas.” Bardağı adama uzattı. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Marianne son derece haklıydı. Kızların fark edilmesine memnun olmalıydı. Bu, onun işini kolaylaştırırdı. Nesi vardı böyle? Herhalde bu tür bir sorumluluğa alışkın değildi. Bundan başka bir şey olamazdı. Genç adam duraksadıktan sonra Marianne’in gözlerine baktı. “İstedığınız bu mu yani? Pennington veya Berkley gibi birisi demek istiyorum.”

“Onların nesi varmış? Doğrusu, onlarla sizin aranızda pek fazla fark görmüyorum.” Marianne konyaktan bir yudum aldı. “Gerçi onlar sizin kadar aksi ve suratsız değiller.”

“Suratsız mı?” Thomas gülümsememeye çalıştı. Kıza o zevki tattırmak istemedi fakat tüm çabalarına rağmen dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı.

“Ama hayır, benim istediğim onlar değil. Ben kimseyi istemiyorum, dikkatinizi çekerim. Hatırlayın, evlenmek istemiyorum.”

“Evet,” dedi Thomas fısıldarcasına, “hayatı deneyimlemek istiyorsunuz.”

“Kesinlikle.” Marianne geniş arkalıklı koltuklardan birisine yürüyüp oturdu ve bardağını ellerinin arasında tuttu. Bardağın üzerinden Thomas’a baktı. “Evlenmeyi arzu etseydim bile arkadaşlarınızdan biraz daha heyecan verici birisini isterdim.”

“Daha heyecan verici mi?” Thomas kaşını kaldırdı. “Birçok kadın onları oldukça heyecan verici bulur.”

“Öyle mi? Yani belki de heyecan verici doğru bir sözcük değildi.” Marianne bir an düşündü. “Maceraperest daha doğru bir sözcük olurdu. Buradaki erkekler gibi.” Genç kız elini duvarları kaplayan raflar dolusu kitaba salladı. “Okuduğum kitapların sayfalarını dolduran erkekler gibi. Amazon’un coşkun ırmaklarına meydan okuyan veya Afrika’nın en uzak köşelerindeki balta girmemiş ormanları keşfeden ya da Mısır firavunlarının gizli hazinelerini arayan erkekler.”

“Londra caddelerinde gezgin bulmak çok zor,” dedi Thomas hafif bir sesle.

“Ben de öyle düşündüm. Maceraperest kahramanlar öncelikle kitaplarda yaşarlar ve gerçek hayatta son derece nadir bulunurlar. Eğer öyle birisine rastlarsam muhtemelen evlilik hakkındaki fikrimi değiştirirdim. Fakat şimdilik fikrim sabit.” Marianne bardağın içindeki konyağı çeviriyordu. “Hayatı deneyimlemek konusundaki arzuma gelince, bana öyle geliyor ki hem Pennington hem de Berkley bu uğraşımda bana yardımcı olmaya dünden razı olacaklardır.”

“Yardımcı olmak mı?” Thomas çalışma masasının etrafından dolanarak geriye yaslandı ve eğilip Marianne’e baktı. “Yardımcı olmak derken tam olarak ne kastediyorsunuz?”

“Şey,” Marianne düşünceli bir şekilde içkisini yudumladı, “sadece anlamanız için bir örnek vereyim. Beni bir daha öpmeyeceğinizi söylemişsiniz.”

“Ve bunda ciddiylim.” Sözler ağzından çıkarken bile Thomas yalan olduklarını biliyordu.

“Sanırım Pennington veya Berkley beni öpmeye, hatta oldukça ateşli bir şekilde öpmeye çok istekli olacaklardır.”

“Şüphesiz. Ancak,” Thomas gözlerini kıstı, “buna izin veremem.”

“İzin vermek mi?” Marianne güldü. “Sizin izin verecek bir konumda olduğunuzu sanmıyorum.”

“Ah, fakat öyleyim. Burada olaylar benim gözetimimde.” Thomas sesini sertleştirdi. “Sizin ve kardeşlerinizin sorumluluğu bana ağabeyiniz tarafından verilmişti ve bu görevi ciddiye alıyorum. Sizler benim korumam altındasınız ve...”

“Boş laf bunlar.” Marianne gülümseyerek bir içki aldı.

“Boş laf mı? Nasıl bir cevap bu ‘boş laf’?”

“Sizin söyleyip durduğunuz saçmalıkları düşünürsek çok uygun bir kelime.” Marianne’in sesi sakin, tavırları gerçekçiydi. “Ben reşit bir kızım. Ağabeyime vermiş olabileceğiniz söz bir yana, aslında benim yapabileceğim ve yapamayacağım şeyler hakkında yasal bir söz hakkınız olmadığı gibi kız kardeşlerimle de en küçük bir aile bağınız yok.”

“Manevi sorumluluğum var.” Thomas kendi kendine homurdandı. Hiç Thomas Effington gibi konuşmuyordu şu an. Sanki büyükbabasının konuşmalarını andırıyordu dedikleri. Söylediği şeyler biraz *tutucu* geliyordu kulağa. Ve konuşmaktan kendini alamıyor gibiydi. “Ve bu çatı altında yaşadığınız sürece hiç öpüşme olmayacak. Kimseyle kimse arasında. Bunu yasaklıyorum.”

“Yasaklamak mı?” Marianne bardağını masaya koyup ayağa kalktı. “Saçmalamayın.” Marianne, Thomas’tan ancak bir karış kadar uzakta ayakta durmuş, gözlerini ona dikmişti. “Ne zaman ve kimi istersem onu öperim. Pennington’ı, Berkley’i ve hatta sizi.”

“Pennington ve Berkley gibi erkekler ağız sıkı olarak bilinmezler. Kendinizi bir skandalın ortasında bulabilirsiniz. Namusunuz kirlenmiş olarak. Buna izin vermem.”

“Peki, sizin ağzınız arkadaşlarınızdan daha mı sıkıdır?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum, fakat söz konusu olan ben değilim.”

“Hayır, benim. Fakat yine de, evlenmeye niyetim olmadığına göre, itibarımın olması ya da olmaması çok önemli değil.” Marianne’in sesi umursamaz çıkıyordu ama gözlerinde nispet vardı.

“Namus konusundaki fikirlerimi size söylemiştim. Hatırlarsanız şöyle demiştim...”

“Tekrar söylemeyin.”

“Pekâlâ. Ama gerçekten hayatı deneyimlemek istiyorum...”

Thomas gittikçe artan bir dehşetle kızın bu sözlerle tam olarak ne kastettiğini anlamıştı.

“Ve hayatı deneyimlerken de birisinin bana eşlik etmesine ihtiyacım var. Bana öğretmesine, sanırım.”

Lanet olsun.

“Ve benim başka birisiyle öpüşmemi yasaklarsanız...”

“Hiç kimseyle öpüşemezsiniz.” Thomas dişlerini sıktı.

“Başka birisiyle öpüşmemi yasaklarsanız o zaman beni siz öpmelisiniz.” Marianne’in gözlerindeki meydan okuma sesindeki ciddi tonla çelişiyordu. Thomas’la Marianne karşı karşıya, burun buruna duruyorlardı. Marianne gözlüğünü çıkarıp dikkatle masaya fırlattı. “Sanırım bu sizin sorumluluğunuz.”

“Sorumluluğum mu? Galiba... Hiç sanmıyorum... Yani ben...” Thomas söyleyecek doğru sözcükleri bulamıyor gibiydi. Vay canına, kekeliyordu! Daha önce hiç kekelememişti. Bu sinir bozucu kadının ne yapmıştı ona?

“Bunu bir ders olarak düşünün, Thomas.” Marianne öne doğru eğilip dudaklarını hafifçe genç adamın dudaklarına değdirdi.

Arzu ve görev birbiriyle çatışırken Thomas donup kalmıştı.

“Bir ders...” Dudakları genç kızın dudaklarındayken mırıldanıyordu. “Hayat dersi.”

Marianne’in dudaklarının dokunuşu çekingen ama kararlıydı. Cesur ama zayıftı. Masum ama... davetkârdı.

Genç kızın elleri kayarak Thomas’ın boynuna dolanınca genç adam soluk almayı unuttu. Thomas onu arzuluyordu. Bunu yapmak istiyordu. Kızı itip uzaklaştırmalıydı. Şimdi. Tüm şeref ve sorumluluk duyguları bir kenara itilmeden önce, şu dakikada yapmalıydı bunu. Şehvet sağduyuya galip gelmeden önce.

Marianne başını kaldırıp Thomas'a baktı. "İsterseniz, Penn..."

"Kesinlikle istemem." Thomas bardağını kenara ittikten sonra kollarını genç kızın boynuna doladı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Lanet kadın. Pekâlâ, istediği bir öpücükse o da onu öperdi. Bir ders istiyorsa onun öğretmeni olmaktan çok mutlu olurdu. Onun tek öğretmeni. Bu konuda uzmandı. Thomas kendi kendine fikir yürütüyordu. Aslında onu diğer erkeklerden koruyordu. Kız haklıydı; bu onun için bir sorumluluktu. Bir görevdi. Ayrıca, kesinlikle yönetim ondaydı ve bu da onu kanıtlamak için mükemmel bir yoldu.

Thomas dudaklarını kızın kilerden hafifçe kaldırıp daha sert bir şekilde öpmeye başladı. Marianne'in dudakları hafifçe aralandı ve dilleri birbirini buldu. Thomas tepeden tırnağa şehvete kapılmıştı. Genç kıızı kendisine doğru daha sıkı çekti ve kızın bedeni onunkine yapışarak eridi. Thomas'ın kalp atışları kadar doğal ve olması gereken bir biçimde.

Marianne, Thomas'ın duygularını ateşleyen masum bir açıklıkla genç adamın ihtirasına istekle karşılık veriyordu. Genç kızın parmakları adamın saçlarının arasında dolaşıyordu. Göğüsleri adamın göğsünün üzerine sıkıca yapışmış, nefes alıp verişleri de onunkiyile bir uyum içinde birleşmişti.

Thomas'm elleri Marianne'in sırtını ve daha aşağıda kalçalarının dolgun kıvrımını okşuyordu. Genç adam kıza daha sıkı sarıldığında kızın bedeninin sıcaklığı giysilerinin üzerinden vücudunu yakıyordu.

Kütüphanenin karşı ucundaki dolaplı saat, saat başını vururken saatin gür sesi gecenin sessizliğinde yankılandı.

Thomas geri çekilip Marianne'e baktığında, öpüşmelerinin gücüyle uğradığı şokun yansımasını kızın gözlerinde de gördü.

Yine de, bu onun anlamasına yetmeyecekti. Thomas hiç de sakın olmadığı halde kendisini soğukkanlı olmaya zorladı. “Umarım bu sizi tatmin etmiştir.”

“Başarıydı, lordum.” Marianne’in sesi garip ve hırıltılıydı. “Oldukça başarılı.”

Thomas kızı salıverip geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Buna rağmen kımıldayamıyordu. Kızı bırakamıyordu.

“Şey, ben... ııı... yani ben...” Marianne doğru sözcükleri ya da söyleyecek hiçbir şey bulamıyor gibiydi. Şimdi kekeleyen kimdi peki? Thomas tatmin olmuş bir şekilde gülümsemek için kendisini zorladı.

“Geç oldu. Yatmaya gitmelisiniz,” dedi Thomas kısık sesle. Kolları hâlâ kıza dolanmış bir şekilde duruyordu.

“Evet, evet, aynen öyle yapmalıyım.” Marianne gitmek için hiçbir harekette bulunmadı.

“Sanırım en iyisi bu.” Thomas dudaklarını kızın kılere yaklaştırdı.

“Bence de,” diye fısıldadı Marianne.

Thomas genç kızı hafifçe öptü ve daha fazlasını yapmak için duyduğu arzuyla mücadele etti. Gönülsüzce Marianne’i serbest bıraktıktan sonra eğilip masadan onun gözlüğünü aldı. Nazik bir şekilde kızın burnuna yerleştirip gözlüğün saplarını kulaklarına taktı. “İyi geceler, Marianne.”

Marianne geri çekildi. Saçları dağılmış, yanakları kızarmış, gözleri tutkudan pırıl pırıl olmuş ve yüzü de şaşkın bir ifadeye bürünmüştü. “İyi geceler, Thomas.”

Genç kız döndü ve ağır ağır kapıya yürüdü. Her adım atışında kalçaları hafifçe iki yana sallanıyordu ve bir kez daha bu odada ilk karşılaştıkları günkü görüntüsü geldi Thomas’ın aklına. Bu gece Marianne’in üzerinde gecelik olmaması çok iyi olmuştu. Aralarında o kadar incecik bir şey olsaydı neler olurdu kim bilir?

Marianne kapıya ulaştığında arkasına baktı. “Thomas?”

“Evet?”

“Galiba hayatı deneyimlemek hoşuma gidecek.” Marianne, Thomas’a şımarık bir şekilde gülümsedikten sonra süzülerek kaptıdan çıktı.

Thomas’ın içini aptalca bir sevinç duygusu kapladı ve en salak haliyle sırıttı. Bu gece Marianne çok daha ince ve çıkarılması kolay bir şey giymiş olsaydı neler olabileceğini Thomas çok iyi biliyordu. Bu durumda bile, birkaç dakika geçmiş olsaydı Thomas onun elbisesini apaçık arzulu bedeninden yırtarak çıkarır ve çalışma masasının üzerinde onunla sevişirdi. Eğer saatin çanı Thomas’ı kendisine getirmeseydi, neler olacağından hiç şüphesi yoktu. Neler olmasını istediğinden.

Neler olmasını istediğinden mi?

Aman Tanrım, kızı koruma arzusu ne zaman bambaşka bir arzuya dönüşmüştü? Ve Thomas bu duyguyla ne yapacaktı?

Genç adam çalışma masasının arkasındaki yüksek arkalıklı sandalyeye gidip oturdu ve dirseklerini masaya yaslayıp başını ellerinin arasına gömdü.

Düşün, lanet olsun Thomas, düşün!

En iyi arkadaşının kız kardeşini arzulamıştı. En yakın arkadaşının bakire kardeşini. Hem ağabeyi hem de Thomas’ın annesi tarafından kendisine teslim edilmiş genç bir kadını. Annesi! Richard onu daha önce öldürmezse kafasını annesi uçururdu.

Elbette, Marianne’le arasında henüz önemli sayılabilecek hiçbir şey olmamıştı. Thomas başını kaldırıp görmeyen gözlerle etrafına baktı. Hiçbir şey olmayacağını da garanti edebilirdi. Bu ne kadar da zor olacaktı.

Marianne kesinlikle inatçıydı ve hayatı deneyimlemek için bir başkasını araması Thomas’ı şaşırtmazdı. Ancak Thomas onunla *hayat derslerine* devam ederse kızın başka yerlere bakması için bir neden kalmayacaktı. Sadece her ikisinin de şehvete kapılmayacaklarını garantiye alması gerekiyordu. Thomas yüksek sesle

inledi. Yanılıyordu. Bu son derece zor olacaktı. Lanet olsun, ne-redeyse imkânsızdı bu.

Thomas kıza en kısa zamanda bir koca bulmak için tüm gü-cüyle çabalamalıydı. Aslında, her şeyden önce tek sorumluluğu bundan ibaretti.

Genç adam uzunca bir iç çekti ve Marianne'e koca bulma düşüncesinin kendisine önceden olduğu kadar cazip gelmediğini gözardı etmeye çalıştı. Bu da kolay olmayacaktı. Yine de karar-lydı ve bu konuda söylenecek bir şey kalmamıştı. Ve bu gece yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Thomas şimdilik inatçı ve gözlüklü baştan çıkarıcı kadınlar hakkındaki düşünceleri kararlı bir şekilde kenara koyacak ve bir iki saatini gerçekten hoşlandığı bir şeyle uğraşarak geçirecekti. Deyim yerindeyse ilgi duymaktan utandığı uğraşıyla.

Thomas masanın çekmecesini açıp Marianne gelmeden önce üzerinde çalıştığı kâğıdı çıkardı. Önündeki kargacık burgacık el-yazısını inceledikten sonra içini çekti. Son derece berbattı.

Şiir yazmak Thomas'ın gizli tutkusuydu fakat dizeleri kâğıda dökme konusunda çok yetenekli olmadığını bilecek kadar da ze-kiydi. Aslında, yazdığı şiirler rezaletti. Thomas bunun farkındaydı ve fark etmemiş olsaydı bile yıllar içinde yazdıklarını gösterdiği bir iki kişi çabalarının yetersizliğini onaylamışlardı. Yine de bunu yapmaktan hoşlanıyordu ve bir gün kadınları kendine hayran bırakacak, güçlü erkekleri de sözcüklerinin gücüyle ağlatacak bir şey yazacağına dair içinde gizli bir ümit besliyordu.

Bir kalem aldı ve gözlerini önündeki kâğıda dikti. Marianne'le paylaştığı öpücükle ilgili bir şey yazmak istiyordu. Bu ilham verici ve unutulmazdı. Gelecekte ne olursa olsun, o öpücüğün gücü, kötü bir şiirde de olsa, dile getirilmeliydi.

Özellikle de bir daha aralarında bu tür şeyler geçmeyeceği konusunda kararlı olduğu için. Tam olarak olması gerektiği gibi. Tam olarak Thomas'ın istediği gibi.

Marianne kütüphane kapılarını arkasından kapatıp kendisine ayrılan yatak odasına yöneldi. Merdivenlerden çıkıp, sanki hayatında çok önemli bir şey olmamışçasına düzgün ve sabit adımlarla koridor boyunca yürüdü. Delicesine kıkırdayarak koşmak için durdurulamaz bir istek duymuyordu.

Odasına girip kapıyı sakince kapattıktan sonra oracıkta yığılarak sırtını kapıya yasladı ve derin bir soluk aldı.

Nasıl o kadar cüretkâr olabilmişti? O kadar arsız? Neredeyse kendisini öpmesi için adamı zorlamıştı. Hayır, öpmesi için onu *gerçekten* zorlamıştı. Öyle ya, eğer kendisini öpmezse bunu yapacak başka birisini bulmakla onu resmen tehdit etmişti. Yine.

Marianne inleyerek odanın diğer ucuna yürüyüp yatağına gitti ve kendisini yatağa bıraktı. Adam muhtemelen onun bir şıllıktan başka bir şey olmadığını düşünmüştü. Marianne de onun öyle düşünmesini sağlamak için elinden geleni yapmamış mıydı? Özellikle öpüşme şekilleri düşünülürse.

Marianne yuvarlanarak sırtüstü döndü ve gözlerini süslü tavana dikti. Titrek mum ışığı kabarık ve çapraşık desenlerin üzerinde geziniyordu. İlk öpüşmeleri oldukça hoştu fakat bu gece –Marianne’in yüzüne ateş bastı–, bu gece farklıydı. Bu gece, şey, *daha fazlasıydı*.

Bu aşk olamazdı şüphesiz. Bir insanın diğer bir insan için yanıp tutuşması yani... İnsanın kanının tuhaf bir şekilde kaynaması... Nefes kesici ve heyecan verici fakat içli duyguların karışmadığı bir şey... Sonuçta Marianne, Thomas'ın istediği tipte bir kadın değildi ve kesinlikle Thomas da onun ilgilenmeyeceği bir erkekti. Tabii ki adam yakışıklıydı. Ve oldukça çekici olabilirdi. Nasıl öpmesi gerektiğini kesinlikle biliyordu ama bundan daha fazla bir şey yoktu. Olamazdı da. Olabilir miydi yoksa?

Marianne hayatı deneyimlemekle ilgili tüm o saçmalıklardan söz ederken bunun ötesinde bir şeylerle ilgilenmediğini ima etmemiştir. Nasıl yapabiliyordu ki?

Ve neden olmasındı? Marianne birden dikleşti. Gerçekten neden olmasındı? Hayat hakkında, bugüne kadar yaşadıklarından çok daha fazla şey bilmek istiyordu ve erkeklerle kadınlar arasındaki ilişkiler yaşamın bir parçası değil miydi? Thomas'a namus hakkında söylediklerinde ciddiydi. İnsan evlilikle ilgilenmiyorsa namusunu koruması bir kayıptı. Marianne'in ailesi, kayıpları kolayca kabullenmemeyi bilecek kadar çok zorlu yıllar geçirmişti. Ayrıca erkeklerin kendilerini evlilik için saklamakla ilgili böyle bir tereddütleri olmazdı. Kadınların neden farklı standartlara göre yaşamaları gerekiyordu?

Hemen şu dakikada Thomas'ı yatağa sürüklemeye niyeti yoktu zaten. Fakat onunla yaptığı hayat derslerinin sona ermesi gerekmiyordu ve şayet bu dersler bir öpücüğün ötesine geçerse... Marianne bu düşünceyle kızardı. Bu müthiş bir macera olacaktı ve onun taşra kızı hikâyeleri için mükemmel bir malzeme sağlayacaktı. Hikâyeleri daha çok sattıkça Marianne daha çok kazanacak ve bağımsızlığına bir adım daha yaklaşacaktı. Bunun yanı sıra, eğer Marianne namusunu kaybederse, ağabeyi onun çeyiz parasını eline vermekten başka çare bulamayabilirdi.

O zaman Marianne'in maceraları gerçekten başlayabilirdi.

Ve müstakbel Roxborough Dükü'ne de teşekkür borçlu olurdu.

ALTINCI BÖLÜM

...sana Londra'yla ilgili bazı izlenimlerimi anlatmam gerekiyor ancak bunların görülecek yerlerle hiç ilgisi yok. Sakın yanlış anlama, Londra kesinlikle olağanüstü bir şehir ama onu bu kadar farklı yapan şey buranın insanları.

Buranın modaya uygun dünyasında yaşayanlar davranış ve görünüş olarak tıpkı birbirinin aynısı. Şapkanı düzgün takman, kravatını en son tarzda bağlaman veya yılın moda renklerine göre giyinmen gerekiyor. Ve her zaman kusursuz bir şekilde kibar ve düzgün davranmak zorundasın.

Hem rahat hem de tam yerinde kişisel davranışlarda bulunanlar tüccar sınıfındaki kişiler. Sanırım bu, kalabalık caddelere sahip bir şehirde yaşamaktan ve insanın her nefesini bile bir komşusuyla paylaşmasından gelen bir şey.

Yine de bazı koşullarda onların pervasız mizaçları oldukça çekici olabiliyor...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

"İyi günler." Marianne özellikle birisini hedeflemeden ortalığa doğru seslendi ve çekinerek küçük dükkâna girdi. Burası tama-

men farklı bir dünyaydı. Söylentilere göre, burası *Cadwallender's Weekly World Messenger*'in yuvasıydı.

“Bay Cadwallender’ı arıyorum?” Marianne basın ve yayın işlerinin bir parçası olduğu belli olan gürültü arasında sesini duyurabilmek için tekrar seslendi.

Marianne’in baskı makinesi olduğunu tahmin ettiği kocaman bir makine ana salonu kaplamıştı. Geriye kalan azıcık boş alan da Marianne’in ne olduğunu çıkaramadığı ve birkaç tanesini de tahmin ettiği birçok malzemeye dopdoluydu. Hem boş hem basılı kâğıt tomarları duvarlara dayalı duruyordu. Baskı kalıpları üst üste yığılmış veya raflara dizilmişlerdi. Hava mürekkep ve yağ kokularıyla ve ne olduğu belli olmayan başka kokularla ağırlaşmıştı. İçerisi son derece sıcaktı ve Marianne elinde tuttuğu kâğıtları yelpaze yaparak kendini serinletmeye çalıştı.

Odadaki hemen her şeyin üzeri bir kir tabakasıyla kaplanmıştı. Fakat daha dikkatli bakınca, Marianne bunun yalnızca kir olmadığını anladı. İncecik bir tabaka halindeki mürekkep serpintisi tüm yüzeyleri kaplamıştı. Marianne, eldivenli elini ahşap bir masanın kenarında gezdirerek inceledi. Burnunu kırıştırdı. Bu toz değil, kesinlikle mürekkepti.

“Bay Cadwallender,” diye tekrar seslendi. Gürültüye bakılırsa adam şüphesiz buralarda bir yerlerde olmalıydı. Marianne baskı makinesine yaklaştı. “Kimse var mı orada?”

Heybetli makinenin arkasından kısa boylu, yaşlıca bir adam kafasını uzattı. Büyük gür kaşlarını çattı ve dik dik baktı. “Ne istiyorsunuz, hanımefendi?”

Marianne’in yüreği burkuldu. Bay Cadwallender hiç de onun mektuplarını okurken gözünde canlandırdığı kişiye benzemiyordu. Hiçbir şekilde Marianne’in yazılarını ya da kendisini beğenebilecek bir tipe benzemiyordu.

“Haydi. Söylesene, kızım. Ne istediğini anlat.”

Marianne omuzlarını dikleştirdi ve elindeki kâğıtları daha sıkı kavradı. Kimseye fark ettirmeden evden sıvışabilmiş, kiralayacak bir araba bulabilmiş ve Great St. Andrews Caddesi'ne kadar tüm o yolu katetmişti. Tüm bunları şu anda vazgeçmek için yapmamıştı. Bunun da bir tür macera olduğu düşünülebilirdi ama aynı zamanda da eğlenceli olamayacak kadar riskli ve kimliğinin açığa çıkması korkusuyla doluydu.

Adama doğru yürüdü ve en parlak gülümsemesiyle ona sempatik görünmeye çalıştı. "İyi günler, Bay Cadwallender. Sonunda sizinle tanıştığımıza sevindim..."

"Orada dur." Adam başını uzatarak kükredi. "Ephraim!" Marianne'e başını salladı ve makinenin arkasında kayboldu.

Herhalde bu Bay Cadwallender değildi. Marianne rahat bir nefes aldı. Bay Cadwallender, şimdi konuştuğu kıır saçlı cüceden daha kötü değildi mutlaka. Ama Marianne artık adamın ortaya çıkmasını gerçekten istiyordu. Arabaya dışarıda beklemesini ve Effington Konutu'na olabildiğince çabuk dönmesi gerektiğini söylemişti. Düşesin balosu bu geceydi ve ev halkının çılgın telaşı sırasında kendisinin ortadan kayboluşu arada kaynar diye düşünmüştü. Yine de gereksiz risklere girmemeyi tercih ederdi. En son istediğı şey yokluğunun fark edilmesiydi.

Marianne içini çekip makineyi inceledi. Karmaşık bir şekilde bir araya gelmiş heybetli silindirler ve hayret verici türlerde çarklar, makaralar ve kaldıraçlar başının üzerinde kule gibi yükseliyorlardı.

"Güzels bir kız, değil mi?" diye bir ses duyuldu Marianne'in yanı başında.

Marianne arkasını döndüğünde adamın göğsüyle burun burna geldi. Bakışlarını yukarı doğru çevirdiğinde keskin hatlı bir profil ve önündeki cihaza dikilmiş, sevgiye benzer bir ifadeyle dolu gözler gördü.

"Bir kız mı?" dedi Marianne merakla.

Adam yamuk bir şekilde gülümsedi ve gözlerini indirerek Marianne'e baktı. "Gemilerden daima dişi olarak bahsedilir. Neden bir baskı makinesi de dişi olmasın?"

"Bir kadın kadar da hırçındır, söyleyeyim," diye mırıldandı cüce, etraflarında yürürken.

"Ona aldırmayın." Adam baskıyı izlemek için tekrar döndü. "Evet, onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ben mi?" Marianne makineye baktı. "Bu şey..."

"Bu kız..."

"Bu kız oldukça..." Marianne doğru sözcüğü zor buldu, "etkileyici."

"Öyledir. Biliyor musunuz, buharla çalışıyor. En son teknoloji ve kendi tasarımı." Adam elini metal kenarlığı boyunca gezdirdi. Hayır, daha doğrusu, bir sevgili şefkatiyle çerçeveyi okşadı. "Bir saatte bin sayfa basabilir."

"Gerçekten mi?" Marianne'in sesinde şaşkınlık vardı. "Hiç bilmiyordum. Bu çok etkileyici."

Adam memnun bir ifadeyle başını salladı ve Marianne'e döndü. "Şimdi, o halde size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yardımcı olmak mı?" Marianne bir an neden buraya geldiğini unutmuştu. Adamın boğaz kısmı uygunsuz bir şekilde açık, yıpranmış ve ince gömleğinin pek gizleyemediği kaslı göğsüne bakıyordu. Daha önce bu kadar bedenini ortaya koyacak şekilde giyinmiş bir erkek görmemişti. Son derece uygunsuz ama yine de ilgi çekiciydi.

"Hanımefendi?"

Marianne adamla göz göze gelince yüzüne ateş bastı.

Adam ona bakarak gülümsedi. "Çekici hanımların ziyaretlerine hiç karşı değilimdir fakat benimle bir işiniz mi vardı? Ben Ephraim Cadwallender'ım ve burası benim yerim."

"Siz Bay Cadwallender mısınız?" Marianne bir cüceye benzetmesini beklememekle birlikte bu kadar etkileyici olmasını da

hiç ummamıştı. “*Cadwallender’s Weekly World Messenger*’ın sahibi mi?”

“Emrinize amadeyim.” Adam hafifçe eğildi. “Ya siz?”

“Bayan Smythe. Size yazmıştım.”

“Elbette.” Adamın bakışları Marianne’in üzerinde geziniyordu ve bir anda Marianne bunun gerçek ismi olmadığını hatırladı. “Hani şu fazla maceracı olmayan *Taşra Kızının Maceraları*’nın yazarı.”

Marianne dikleşti ve yazısını Bay Cadwallender’a uzattı. “Sarımlarım şimdi daha çok maceracı oldu.”

“Göreceğiz.” Bay Cadwallender, dükkânın arkasına yöneldi. “Ben buna bakarken siz de ofisime gelin.”

Ofis, bir duvara yaslanmış büyük bir çalışma masasının kapladığı küçük bir odaydı. Mobilya açısından birkaç tahta sandalye ve yüksek bir kitaplıktan başka bir şey yoktu. Burası da ana salon kadar dağınık ve boğucuydu.

Bay Cadwallender masaya oturdu ve eliyle diğer sandalyeyi gösterdi. O sandalye de kâğıt yığınlarının altında kalmıştı. Görünüşe göre, Marianne oturmak isterse sandalyenin üzerini kendisi boşaltmak zorunda kalacaktı. Cadwallender, Marianne’in yazdıklarını okumaya başlamıştı bile. Marianne içini çekip özenle kâğıtları topladı –faturalardı galiba– ve onları yerde bulabildiği boş bir alana pat diye koydu. Sonra üstünü başını tozlardan temizledi, sandalyenin kenarına ilişip bekledi.

Cadwallender, Marianne’in verdiği sayfalara göz gezdirirken, moda göre biraz fazla uzun olan siyah saçları alnına düşmüştü. Alçak sesle uzun bir ıslık çaldı. “Tüm bunlar doğru mu?”

“Fark eder mi?” dedi Marianne düşünmeden. “Doğru olmadığından değil ama mektubumda da belirttiğim gibi, kimliğimin gizli kalmasını istiyorum ve...”

“Hiç önemi yok, gerçekten. Hakikat de olsa hayal ürünü de olsa burada yazılanlar oldukça etkileyici.” Adam bir süre Marianne’i inceledi. “O halde bu taşra kızı siz misiniz yoksa?”

Marianne bir an duraksadı. “Evet, elbette benim. Bunlar benim maceralarım. Benim deneyimlerim.” *Aşağı yukarı.*

Cadwallender kaşını kaldırdı. “Hikâyeler güzel olduğu sürece bunları kimin yaşadığı beni çok ilgilendirmez. Ve burada yazdıklarınızı beğendim. Tam benim okurlarımın istediği türden. Maceralarınızda bir cinayet olasılığı yoktur herhalde, değil mi?”

Marianne irkildi. “Sanmam.”

“Yazık.” Cadwallender omuz silkti. “Okurlar güzel skandalleri sevdikleri kadar güzel cinayetlerden de hoşlanırlar. Belki de daha fazlasından.”

“Bunu dikkate alacağım,” dedi Marianne ciddi bir tavırla.

Cadwallender tekrar arkasına yaslanıp düşünceli bir şekilde Marianne’i inceledi. “Bayan Smythe, size şunu söylemeliyim ki benim için ara sıra yazı yazan bir avuç insan ve bana bilgi sağlayan birkaç kişi daha var. Fakat *Messenger* için yazıların çoğunu ben yazarım. Aynı zamanda yazıları dizer, basımı gerçekleştirir ve reklamları alırım.”

“Lütfen devam edin.” Marianne nefesini tuttu. Acaba adamın yazıları reddetme biçimi bu muydu? Onu geri mi çeviriyordu?

“Bunu çalışmalarınız için ödeme yapacak olsam da bunun iyi bir ücret olmayacağını anlamanız için söylüyorum.”

“Benim beklediğim hiç...”

“Ancak *Messenger*’ın tirajı her hafta artmaya devam ediyor ve bu benim düşündüğüm kadar ses getirirse,” Cadwallender parmağını hafifçe hikâyenin üzerine vurdu, “o zaman daha fazla kazanırsınız.”

“Bu benim için yeterli.” Marianne kendini ciddi bir sesle konuşmaya zorladı ve adamın hikâyelerini basacağını bilmenin coşkusundan dolayı sırtıtmamaya çalıştı.

Birkaç dakika daha ücret hakkında konuştular –adamın da söylediği gibi çok yüksek olmayacaktı– ama ne olursa olsun bu da bir şeydi. Ve kendisinin kazanacağı bir şeydi. Marianne, ba-

ğımsızlığa doğru gerçek bir adım attığını bilmekten dolayı tatlı, sıcak bir duyguya kapılmıştı.

“O halde, hepsi bu kadarsa,” Cadwallender ayağa kalktı, “bunu yarınki sayıda basacağım.”

“O kadar çabuk mu?” Marianne ayağa kalkıp adama baktı.

“Kesinlikle. Londra okurları bir taşra kızının maceralarını bir an önce izlemeye başlasınlar istiyorum; bir taşra kızının gerçek maceralarını.”

“Mükemmel.” Marianne elini uzattı, adam da tuttu. “Şimdi, dışarıda arabam bekliyor ve...”

“Wesley,” dedi adam aniden.

“Wesley mi?”

“Evet. Lord Wesley. Oldukça yakışıklı bir adam. Sizin Lord K’nız o mu?”

“Hayır, kesinlikle değil.” Marianne elini çekmeye çalıştı ama adam çok sıkı tutuyordu.

“Wymore, öyleyse?” Cadwallender başını salladı. “Melankolik birisi olarak bilinir.”

“Hayır.”

“Windham mı yoksa?”

“Hayır!” Marianne güldü. “Hem sanırım öyle olsaydı bile söylemezdim. Anonimliğin bir anlamı kalmaz o zaman.”

“Sanırım. Yine de sizin yayıncınız olarak...” Adamın gözlerinde muzip bir ışık parlıyordu.

“Bay Cadwallender.” Marianne elini hızla çekti. “Gitmeliyim.”

“Bunun uzun ve kârlı bir ilişki olacağını öngörüyorum, Bayan Smythe. Sizi geçirmeme izin verir misiniz?”

“Yolumu kendim bulabilirim, teşekkürler.” Marianne kapıya gidip açtıktan sonra dönüp adama baktı. “Merak ediyordum da...”

“Evet?”

“Hiç Afrika’da vahşi bir orman keşfettiniz mi, Bay Cadwallender?”

“Hayır.” Adam sırttı. “Ama böyle fırsat hiç çıkmamıştı karşıma.”

“Yazık.” Marianne adam neşeyle gülümsedi. “İyi günler, Bay Cadwallender.”

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin!” Thomas boy aynasında kendi görüntüsüne ters ters bakıyordu. “Banks!”

Uşak arkasında belirdi. “Buyrun, lordum.”

“Bu lanet şeyi ne yapacaksan yap.” Thomas gevşemiş kravatı sert bir şekilde uşağın eline tutuşturdu.

“Elbette, lordum.” Banks can sıkıcı boyunbağını yakındaki sandalyeye attı. Kolumun üzerinde yeni kolalanmış bir kravat asılıydı.

Thomas dönüp uşağa baktı. Kravat bağlamak gibi aptalca bir şeyi neden bir türlü beceremediğini aklı almıyordu. Hatta Thomas’ın boyunbağlarını düzgün bağlamasına yardımcı olmak için uşağı onların alt köşelerine minik altın Roxborough hilalleri işlemişti. Ama bu kesinlikle hiçbir şey fark ettirmemişti.

Banks fazla çaba sarfetmeden işi halletti ve gülümsemek için kendini zor tuttu. Lord hazretlerinin kravatını resmi kıyafetlerin gerektirdiği çetrefilli şekilde bağlayamaması uşak için her zaman bir eğlence kaynağı olmuştu.

“Teşekkürler, Banks.” Thomas tekrar aynaya dönünce Banks onun siyah denecek kadar koyu lacivert ve beyaz sırmalı ceketini giymesine yardım etti.

“Ne düşünüyorsun, Banks?” Thomas aynada kendisini eleştirel bir gözle inceledi. “Olmuş mu?”

“Hanımefendiler düşüp bayılacak, beyefendiler de kıskançlıktan boğulacaklar, lordum,” dedi Banks sakın bir şekilde.

“Teşekkür ederim, Banks.” Thomas sırttı. Uşağın kusursuz bir zevki vardı ve haklıydı. Aynada kendisine gülümseyen adam modanın simgesiydi ve üstün bir özgüven havasına sahipti. Yıkışıklıydı. Enerji doluydu. Görmüş geçirmiş bir erkekti.

“Vakit geldi, lordum.”

Thomas yüzünü buruşturdu. Hayatında hiçbir baloya zamanında gitmemişti fakat Şirret Leydi görgü kurallarına göre onun ve kızların, ev sahibi ve onur konukları olarak gelenleri karşılamak için herkesten önce hazır bulunmaları konusunda ısrar etmişti. Thomas bu işi yapıp kurtulsa iyi olacaktı.

Thomas son bir kez aynaya baktı, manşetlerini düzeltti ve kapıya yöneldi. “İlginç bir akşam olacak, Banks.”

“Her zaman öyle olmuyor mu, lordum?”

Oysa bu gece farklıydı. Thomas balo salonuna doğru gitti. Bu geceye, Shelton kardeşlerin sosyeteye resmi olarak takdim edilmeleri damga vuracaktı. Ve isteseler de istemeseler de evlilik pazarına girmeleri. Thomas kendi kendine kıkırdadı. Kızlar ne olduğunu anlamadan evlenmiş olacaktı.

En güzel halinde olduğunu bilmek, insanın kendine güvenini artıran bir duygudur. Ve Thomas bu gece son derece kendinden emindi. Hatta uygun olabilecek taliplerin bir listesini bile çıkarmıştı. Tabii Pennington ve Berkley’i katmadan. Aslında, bu konu üzerinde düşündüğü zaman uygun olabileceğini düşündüğü eş adaylarının arasında kendi arkadaşlarının çoğunun olmadığını fark etti.

Bu düşünceyle birden olduğu yerde durdu. Ona neler oluyordu böyle? Nefes alan ve dik yürüyen her erkeğin *uygun* sayılabileceği felsefesini ne zaman devre dışı bırakmıştı? Kız babalarının yaşadıkları buysa, Thomas sadece erkek babası olmamaktansa hiç baba olmamaya yemin etti.

Thomas birinci kata geldiğinde etrafına bakındı. Üniformalarını kuşanmış uşaklar aşağıda büyük giriş salonundaki ön kapının yanında ve merdivenlerin bitiminde şimdiden yerlerini almışlardı. Ayrıca iki tanesi de balo salonuna açılan kapıların yanlarını tutmuştu. Yerler ışıltıyor, mermerler parlıyor, avizeler pırıl pırıl yanıyordu. Effington Konutu, tıpkı Thomas gibi, mükemmel bir görüntüye sahip olmuştu.

“İyi akşamlar, lordum.” Şirret Leydi merdivenlerden birinci katın salonuna indi.

“Leydim.” Thomas kadının elini yakalayarak dudaklarına götürdü. “Bu gece olağanüstü güzel görünüyorsunuz.”

“Benimle dalga geçmeyin,” dedi kadın keskin bir sesle ama iltifattan memnun olduğu açıkça belliydi.

“Güzel bir kadına asla yalan söylemem,” diye yalan söyledi Thomas. Fakat aslında yaşlı kadın şaşırtıcı bir şekilde hoş görünüyordu.

Şirret Leydi her zaman giydiği aşırı düzgün ve oldukça kasvetli giysilerini atmış, yerine modaya uygun bordo bir gece elbisesi giymişti. Başının etrafında da elbisesine uygun renkte ipek ve tüylerden oluşmuş bir türban sarıydı. Thomas bir anda onun, annesinden daha yaşlı olmadığını şaşırarak fark etti ve şimdiye kadar hiç kimse Roxborough Düşesi’ni rüküşlükle veya sadelikle suçlamamıştı. Belki de Şirret Leydi unvanının artık kullanımdan kalkması gerekiyordu.

Thomas eğilerek kadına yaklaştı ve yumuşak bir sesle kuşağına konuştu. “Dikkat etmelisiniz, leydim, yoksa yeğenlerinizi gölgede bırakacaksınız.”

“Siz de dikkat etmelisiniz, lordum, yoksa gülümsemek zoruunda kalacağım ve bunu bu sene bir kez yapmıştım zaten.” Yaşlı kadının gözlerindeki pırıltı söyledikleriyle çelişiyordu. “Böyle bir şölen gecesinde yeri göğü sallamak istemeyiz.”

Şirret Leydi elini çekti ve bakışları Thomas’ın arkasındaki bir noktaya kaydı. Kesinlikle gülümsemeye benzer bir şeyle kadının dudakları yukarı kıvrıldı. “İyi akşamlar, canlarım.”

Thomas döndü ve ağzı açık kaldı.

Daha önce hoş olduklarını düşündüğü Jocelyn ve Becky’yi şimdi adeta göz alıcı bulmuştu.

Jocelyn sanki cennetten çıkmış bir melekti. Üzerine altın tozlar serpiştirilmiş beyaz tüllü elbisesi etrafında dalgalanırken

ağız sulandırıcı bir şekerlemeye benziyordu. Bal rengi saçlarının arasından beyaz ve altın renkli kurdeleler geçirilmişti.

Onun yanında duran Becky ise gözlerinin zümrüt yeşilini derinleştiren ve kızıl kahve saçlarının rengini tamamlayan soluk yeşil bir kreasyonla tam anlamıyla baştan çıkarıcı bir kadın olmuştu. Ve bu kıyafet, Thomas'ın daha önce bu kadar çekici olduğunu hiç fark etmediği bir vücut çıkarmıştı ortaya.

"Hanımlar." Thomas eğildi. "Başımı döndürdünüz."

Kızlar tatmin olmuş bir şekilde birbirlerine gülümsediler.

"İyi akşamlar, Louella Teyze," dedi Jocelyn ve elini uzattı. "Lord Helmsley."

"Leydim. Bu akşam büyülüyorsunuz." Thomas, kızın elinin üzerine eğildiğinde bir anda elbisesinin dekoltesi gözüne çarptı. Fazlasıyla açık dekoltesi. Modaya uygun olsa bile teyzesi böyle bir şeye nasıl izin verebilmişti?

Thomas zorla gülümsemeye çalıştı, doğruldu ve Becky'ye döndü. Onun da dekoltesinin kardeşininkinden daha kapalı olmadığını gördü. Kızın elini tutup dudaklarına götürürken bakışlarını göz hizasında tutmaya çalıştı. "Ve siz, canım, muhteşemsiniz."

"Teşekkür ederim, lordum," dedi Becky sırtarak.

"Ablanız nerede?" Leydi Louella kaşlarını çatarak merdivenlere doğru baktı. "Bütün gün onu gördüğümü sanmıyorum. Umarım gecikmez."

"Hâlâ odasında," dedi Jocelyn dalgın bir sesle, eteğindeki katları düzelterek.

"Galiba benim gitmem gerekiyor..." Leydi Louella merdivene yöneldi.

"Eminim birazdan aşağıda olacaktır," dedi Becky çabucak. "Sen, ben ve Jocelyn balo salonuna geçelim mi?" Becky teyzesinin kolunu tutup açık kapılara doğru götürdü. "Konuklar her an gelebilir ve şüphesiz burada her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istersiniz."

“Marianne’i beklemenizin bir sakıncası yok, değil mi?” Jocelyn, başka bir erkeğin her türlü direncini eritecek ama Thomas’ın tetikte olmasına neden olan bir masumiyetle gülümsedi. Kızlar, ona en son bir şeyin sakıncası olup olmadığını sorduklarında Thomas sonunda kendisini parkta atları yürütürken bulmuştu.

“Hayır, hiç yok,” dedi alaycı bir şekilde.

Thomas bu üçlünün balo salonuna girmesini izledikten sonra döndü ve tirabzanlara doğru yürüdü. Kollarını mermere dayadı, ellerini kavuşturdu ve eğilip gurur ve tatmin duygusuyla aşağıdaki manzaraya bakarken kendisinin bunlarla hiç ilgisi olmadığını gerçeğini tamamen göz ardı etti.

“Müthiş iyi bir iş çıkmış,” dedi Thomas kendi kendine.

Shelton kardeşlere karşı sorumluluğu bir yana, ailenin geçici reisi olmak o kadar da korkunç değildi. Sonunda zaten olacağı oydu. Babasının hastalanmasını arzuladığı yoktu. Bazı arkadaşlarının aksine, Thomas babasını severdi. İyi geçinirlerdi ve gün geldiğinde Thomas dükün yönlendiriciliğini, öğütlerini ve her şeyden önemlisi arkadaşlığını özleyecekti.

Dük, yıllar içinde Thomas’ın kaçamaklarını görmezden gelmiş, bir taraftan da oğlunun mülk ve aile servetiyle ilgili sorumluluklarını yavaş yavaş artırmıştı. Thomas’ın kişisel meraklarını da desteklemişti. Bunların arasında çoğu başarılı olan ara sıra yaptığı yatırımlar ve amatör olarak uğraştığı emlakçılık vardı. Thomas, şehirde bazı iş mülklerinin sahibiydi ve bunlar düzgün bir kâr getiriyordu. Bu işlere bakacak bir adamı olsa da, Thomas adil ve titiz bir mülk sahibi olabilmek için çaba harcıyordu.

Saate bakma içgüdüsüne karşı koydu ve merdivene göz attı. Nefesi kesilmişti. Zaman durmuştu sanki.

Bir kez daha bir hayal onu büyülemişti.

Marianne, basamaklardan dikkatle inerken elbisesini ancak zarif ayak bilekleri görünecek kadar yukarıya kaldırmıştı. Elbise güzel bir şampanya rengindeydi. Kendisi kadar bağımsız olan

sarı bukleleri, altın rengi ve ışıktan oluşan coşkun bir şelale gibi tepesinde toplanmıştı. Thomas nasıl da içlerinde en sevimli olanın Jocelyn olduğunu düşünebilmişti?

Genç adam donakalmış, bakıyordu.

Marianne basamakların sonuna vardığında başını kaldırıp baktı. “İyi akşamlar, Thomas.”

“İyi akşamlar.” Thomas sözcükleri güçlkle çıkarabiliyordu. Gözünün önünde duran şeyi nasıl kaçırabilmişti? Bir atın, şiirin ya da kadınların güzelliğini fark etme ve takdir etme konusunda kendisiyle her zaman gurur duyardı. Kızın zorla hayatına girmesine karşı duyduğu kızgınlık mı onu tamamen kör etmişti? Ah tabii ki daha önce onun çekici olduğunu, çok çekici olduğunu düşünmüştü fakat bu gece Marianne bir erkeğin arzulayabileceğinin çok ötesindeydi.

“Bir terslik mi var?” Marianne gözlerini indirip elbisesine baktı. Kumaş genç kızın bedenini bir âşışın elleri gibi okşuyordu. Elbisenin rengi de teninin kremi pırıltısını vurguluyordu. “Olmuş mu, sizce?”

“Fazla cüretkâr, değil mi?” diye düşünmeden ağzından kaçırdı Thomas. Hiç de böyle bir şey söylemek istememişti. Ona ne kadar baş döndürücü olduğunu söylemek istemişti. Bir tanrıça. Gerçekleşen bir rüya.

Elbisesinin üst kısmı tehlikeli bir şekilde oyuntuluydu ve göğüslerinin nefis dolgunluğunu ortaya çıkarıyordu. Bütünyle nefisti. Thomas kaşlarını çatı. “Teyzenizin bu kadar açık saçık bir şeyle insanların önüne çıkmanıza izin verdiğini düşünemiyorum.”

“Saçma.” Marianne gözlerini elbisesine çevirdi. “Sadece bugünkü modaya uygun ve son derece de derli toplu. Bu kadar şey olmanıza gerek yok...”

“Ben tutucu değilim,” dedi Thomas sertçe.

“Ben tutucu demeyecektim.” Marianne tatlı tatlı gülümsedi. “Katı diyecektim.”

“İkisinin farkını anlamıyorum.”

“İkisi de dikkate değer bir şekilde aynı ve ikisi de uygun tasvirler.” Marianne gözlerini kısıtı. “Belki de gözlerinizi dikmekten vazgeçerseniz elbisemin dekoltesini o kadar rahatsız edici bulmazsınız.”

Thomas’ın başından aşağıya kaynar sular döküldü. “Ben hiç... Ben kesinlikle...”

“Kekeliyorsunuz, Thomas.” Marianne gözlerinde neşeli bir pırıltıyla onu inceliyordu. “Geçen gece fark ettim. Sık sık kekeler misiniz?”

“Ben kekelemem.”

“Ah, fakat eminim...”

“Daha doğrusu, hayatımda hiç kekelememiştim,” Thomas, Marianne’in elini yakalayıp dudaklarına götürdü, “sizinle tanışana kadar.” Gözlerini kızıdan hiç ayırmıyordu. “Beni siz kekeleytiyorsunuz.”

Thomas’ın bu sözleri aralarında asılı kaldı. Uzun bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar. Thomas’ın duyduğu arzu o kadar şiddetliydi ki genç adamın soluğu kesilmişti.

“Öyle mi?” Marianne’in gözleri kocaman olmuştu. Bunun nedeni neydi?

“Kesinlikle öyle.” Thomas kendisini kaygısız bir ses tonuyla konuşmaya zorladı ve kızın elini bıraktı. “Ve eminim ki şu elbise bu gece birçok erkeği kekeleyecektir.”

“Sizinle bir anlaşma yapacağım.” Marianne elini Thomas’ın koluna koydu. “Balo salonuna kadar bana eşlik etme nezaketini gösterirseniz, dekolteye dikkat çekmemek için elimden geleni yapacağım.”

“Ne kadar düşüncelisiniz.” Thomas elini Marianne’in elinin üzerine koydu ve birlikte kapılara yöneldiler. Marianne yanındayken, burada kendi evinde, her şeyin yerli yerinde ve olması gerektiği gibi olduğuna dair garip bir hisse kapıldı.

“Biliyor musunuz, bu çok sevimli.”

“Ne?”

“Kekelemeniz.”

“Ben kekelemem,” dedi Thomas sertçe. En azından ondan başka hiç kimsenin karşısında kekelemezdi. Marianne onun kekelemesine ve ne söyleyeceğini, hatta adını bile unutmasına neden olmuştu. Kim bilir kızın elinde onun için başka ne sürprizler vardı.

Banks’e bu gecenin ilginç olacağını söylediğinde haklıydı. İstmeden gülümsedi.

Çok ilginç bir gece olacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

...çünkü bir baloya katılmam gerekiyor! Bu benim ilk balom olacak ve heyecanlı bir beklenti içindeyim.

Lord K birkaç tane yeni elbise almam konusunda beni ikna etti. Hepsi de son moda ve şimdiye kadar rastladığım en iyi cins kumaştan yapılmış. Aynı zamanda son derece cüretkârlar. İlkini üzerimde denemeye cesaret ettiğimde utancımдан öleceğimi sandım. Elbiseleri diken Fransız kadın, diğer kadınların giydiği elbiselerin yanında bunların namuslu kaldıkları konusunda beni ikna etti. Görünüşümden dolayı sıkıntı duymadığım için kendimi çok utanmaz hissediyorum.

Lord K fark edecek mi merak ediyorum...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

*A*kşamki balo, Marianne'in şimdiye kadar kitaplarda okuduğu her şey kadar mükemmeldi.

Balo salonu bir ışık ve renk fantezisi içindeydi. Marianne, etrafta orkestranın müziğine uygun bir şekilde hareket ederek uçuşan periler görseydi şaşırmasdı. Her bir köşe ve girintide çiçeklerle dolu ayaklı büyük vazolar duruyordu. Kapı girişleri, pencereler ve

balkonlar ipek fistolardan oluşan zincirlerle süslenmişti. Sütunlardan ve duvar şamdanlarından kalın kurdeleler sarkıyordu. Ve tüm bunlar bahar renkleri cümbüşünden oluşmuştu: pembeler, yeşiller, sarılar ve açık maviler.

Fakat balo salonu, içindekilerin yanında soluk kalıyordu. Mücevherler, tüyler ve ipekler içindeki güzel kadınlar, koyu renk giysili ve çapraşık şekilde bağlanmış kravatlı beyefendilerle flört ediyorlardı. Salon adeta renklerden, hareketlerden, görüntülerden ve seslerden oluşan bir çiçek dürbünüydü. Kahkaha sesleri işitilme çabasıyla müzikle yarışıyorlardı.

Marianne tüm bunları hemen oracıkta yazabilmeyi isterdi. Taşra kızı için bunlar çok yararlı olurdu.

“Leydim, bu dansı bana lütfeder miydiniz acaba?” Marianne’den uzun olmayan ve biraz daha toplu genç bir beyefendi önünde duruyordu. Herhalde yeterince hoş olan ve Thomas’ın kendisini tanıştırmak istediği adamlardan birisiydi bu.

Marianne ona üzgün bir bakış attı. “Korkarım şimdilik bunu reddetmek zorunda kalacağım. Şu ana kadar her bir dansa kalktım ve acil bir şekilde mola vermeye ihtiyacım var.”

“O halde, size bir içki getirebilir miyim?” dedi adam hevesle. Adamın yüzü Marianne’e bir iyilik yapma düşüncesiyle parlıyordu.

“Çok memnun olurum.”

Adam reverans yaptıktan sonra kalabalık konuklar arasında kayboldu. Marianne hissettiği azıcık suçluluk duygusunu bir yana iterek terasa çıkan açık kapılara yöneldi. Zavallı adamı aldatmaktan nefret etti fakat içerisi son derece sıcaktı. Şu anda temiz hava almaktan ve soluklanma fırsatı bulmaktan başka bir şey istemiyordu.

Teras kurdeleler ve çiçeklerle süslenmiş ve gösterişli şamdanlarla aydınlatılmıştı. Orada burada ikili üçlü gruplar gülüyor ve flört ediyorlardı.

Marianne o anda en basit sohbe bile katılmak istemediği için karanlıkta kaldı. Gecenin olaylarını düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Terasın karşı ucuna, mum ışığının erişemediği ve sadece gökteki yıldızların aydınlattığı tarafa doğru yürüdü.

Ellerini taş korkuluğun üzerine koydu ve Effington bahçelerinin üzerinden ileriye baktı. Bahçedeki patikalar, hafif rüzgârda büyümlü anlar gibi dans eden sokak lambalarıyla aydınlatılmışlardı. Marianne gözlerini kapattı ve temiz serin havanın zevkini çıkardı.

Şimdiye kadar gerçekten çok güzel bir akşam olmuştu. Beklenildiği gibi, Jocelyn balonun tartışmasız kraliçesi olmuştu. Yine de Marianne ve Becky de kendilerine gösterilen ilgi açısından kardeşleriyle başa baş çekişmişlerdi. Her türde beyefendi tarafından beğenilmek sarhoş edici bir duyguydu. Eğlence arasında bir molaya ihtiyacı olduğunu söylerken yalan söylememiştir.

“Biraz bunaltıcı olabiliyor.” Marianne’in solundaki daha karanlık taraftan tanıdık bir kıkırdama geldi.

“Ama siz bu tür eğlentilere alışkınsınızdır,” dedi Marianne neşeli bir sesle ve onun varlığından dolayı hissettiği sevinç dalgasını umursamadı.

Thomas’ın belli belirsiz silueti göründü. “İtiraf etmeliyim ki bir balonun sonuna kadar pek kalmam.”

Marianne güldü. “O halde bu sizin için oldukça zorlayıcı bir durum.”

“Öyle. Bu tür toplantılarda bir iki saatten fazla kalmamayı prensip edinirim. Akşamın bu saatlerinde bir kulübe veya ara sıra da kumarhaneye gitmek için yolda olurum.”

“Kumar oynar mısınız?” Marianne olabildiğince sakin bir sesle konuşmaya çalıştı ama içine soğuk bir korku düştü.

Thomas fısıldayak bir küfür savurdu. “Özür dilerim, Marianne, bundan bahsetmemeliydim.”

“Önemli değil,” dedi Marianne kaygısızca. Gerçekten önemli değildi. Sadece babası ailenin servetini ve onurunu kumarda kaybedip kızlarını sefil bıraktı diye Thomas’ı da aynı kefeye koymak gerekmezdi. Yine de elinde olmadan birazcık canı sıkılmıştı.

“Tabii ki önemli ve benim bunu fark etmiş olmam gerekirdi.” Thomas derin bir iç çekti. “Bilmenizi istiyorum ki kumarı sadece olduğu gibi görüyorum: birkaç saat geçirmek için eğlenceli bir yol. Hiçbir zaman gücümün yettiğinden fazla kaybetmedim. Kazansam da kaybetsem de ne zaman bırakıp gideceğimi çok iyi bilirim.”

“Açıklamak zorunda değilsiniz. Bu gerçekten beni ilgilendirmez. Sonuçta, biz burada sadece misafiriz. Sezon sona erdiğinde gideceğiz.” Effington Konutu’nu ve içindekileri bırakma düşüncesiyle Marianne’in içi üzüntüyle burkuldu.

Thomas sözcüklerini seçercesine duraksadı. “Sizi özleyeceğim, sanırım.” Boğazını temizledi. “Yani hepimizi.”

“Boş laf,” dedi Marianne ve Thomas’ın sesinden belli olan hayal kırıklığını göz ardı etti. “Bizim bir an önce gitmemizden başka bir şey istemiyorsunuz. Eğer fırsat çıksaydı bizi yarın evlendirirdiniz.”

“Ah, yarın değil.” Thomas’ın sözleri ciddiydi ama Marianne onun sesindeki sırtışı duyabiliyordu. “Belki, öbür gün.”

“Ama umutlarınızı bu gece bize yutturmaya çalıştığınız kalitede beyefendilere bağladıysanız asla başarılı olamayacaksınız.”

“Onların nesi vardı ki?” diye sordu Thomas, çekinerek.

“Haydi, Thomas, onların nesi olduğunu gayet iyi biliyorsunuz.” Marianne usanmış bir şekilde iç çekti. “Hepsi çok hoş, oldukça terbiyeli ve fazlasıyla saygıdeğer kişiler. Ancak hepsi de aynı zamanda donuk ve sıkıcı. Pennington ya da Berkley gibi ilgi çekici değiller.”

“Pennington ve Berkley’le dans etmekte hiç tereddüt etmediğinizi fark ettim.” Thomas’ın sesi sert çıkmıştı.

“Kesinlikle etmedim. İkisi de son derece çekici ve onlarla olmaktan çok keyif alıyorum. Onlar beni o kadar hevesle tanıştırdıklarınız gibi değiller. Tanıştıklarımın hepsi de soğuk ve tutucu.” Marianne, Thomas’ı göğsünden dürttü. “Tıpkı sizin gibi.”

Thomas onun elini yakaladı. “Bir daha söylüyorum, ben tutucu değilim.” Kızın elini dudaklarına doğru çekerek onun eldivenli avucuna bir öpücük kondurdu. Marianne’in içinden haz dolu bir ürperti geçti. “Benim de aslında neredeyse Pennington ve Berkley kadar kötü bir ünüm var. Bazı iyi özelliklerim de olmasına rağmen, ben de arkadaşlarım kadar çapkın olarak bilinirim.” Thomas’ın gözleri yıldızların ışığı altında parladı ve Marianne’in içini bir korku ya da belki bir beklenti kapladı. Genç adam geriye birkaç adım atarak daha çok karanlığa girdi ve Marianne’i kollarına çekti. “Ben sorumluluklarımdan kaçmam. Sözümü tutarım. Evlenme çağındaki kızların anneleri ıslah olma zamanımın geldiğini düşünürler.”

“Thomas, ben...”

“Saygıdeğer bir çapkın imajını sürdürmek kolay değildir.” Thomas burnunu Marianne’in çenesinin kenarına sürünce genç kız nefes almayı unuttu. Aman Tanrım, bu adam ne yapıyordu? “Toplumsal affedeceği şeylerle rezalet arasındaki ince çizgiyi her zaman korudum. Bu bir kontrol meselesi.”

Thomas başını eğerek dudaklarını hafifçe kızın kılere dokundurdu. “Kontrol, tatlım.”

“Thomas, ben...”

“Kazanmak için uzun uzadıya çalıştığım bir ünüm var ve bundan da çok memnunum.” Thomas’ın başı daha aşağıya kaymıştı ve dudakları Marianne’in gerdanını okşuyordu. Onun dokunuşuyla genç kızın her tarafını kaplayan ateş midesinde düğümlendi. Marianne gözlerini kapadı. Onun için sadece Thomas’ın sesi ve dokunuşları vardı. “Senin kitaplarının bile bahsetmediği beceriler geliştirdim.”

Thomas'ın dudakları daha aşağılara doğru yola çıktı. Bir eliyle genç kızın göğsünü kavramış, başparmağını da kumaşın üzerinden meme ucuna ileri geri sürüyordu. Marianne şaşkınlık ve zevkle inledi.

“Bir kadına nasıl tapılacağım bilirim, Marianne.”

Genç kızın nefesi sıklaşmış, göğsü inip kalkıyordu. *Tanrım, ne olur durmasına izin verme.* Thomas, Marianne'in elbisesinin üst kısmını aşağıya kaydırarak göğüslerini ortaya çıkardı. Serin hava genç kızın fazlasıyla hassas cildini gıdıkladı.

“Onun hiç tatmadığı duyguları hissettirmeyi de.”

Thomas'ın dudakları göğsünün üzerindeyken Marianne alev alev yanıyordu. O anda bağırmamak için adamın omuzlarını yakalayıp sıktı. Genç kızın dizleri çözülecek gibi olana kadar Thomas onun memelerini hafifçe ısırma ve emmeye devam etti.

“Hiç bilmediği bir şeyi arzu ettirmeyi.”

Thomas'ın dudakları şimdi de genç kızın göğüslerinin arasındaki çukurda dolaşıyor ve bir taraftan da fısıldıyordu: “Ve daha çoğunu arzu ettiği sırada onu bırakmayı.”

Genç adam birdenbire doğruldu. “Ve bu, tatlım, Pennington, Berkley ve benim gibi hovardaların davranışlarıyla ilgili bir ders olsun sana.”

Marianne, bıçak gibi saplanan düş kırıklığı ve garip bir kayıp duygusu karşısında güçlükle nefes alabildi.

Thomas genç kızın elbisesini düzeltirken sesi sakindi. “Ve işte bunun için onları sana uygun görmüyorum.”

“Thomas, ben... sen...”

“Şimdi kekeleyen kim acaba?”

Bir anda Marianne'in öfkesi düş kırıklığını silip attı. Genç kız dişlerini sıktı. “Siz tam bir canavarsınız, lordum.”

Thomas kıkırdadı. “Aynen.”

“Benim için kimin uygun olup olmadığına karar verecek olan siz değilsiniz.”

“Karar verecek olan tam da benim,” dedi Thomas, Marianne’in nefret ettiği baskıcı tavrıyla. Şüphesiz şimdi yine ağabeyine olan sorumluluğu hakkındaki nutkuna başlayacaktı. “Bana verilen...”

“Ah, kesin şunu!” Marianne hızla döndü ve gitmeye hazırlanırken tekrar geri döndü. Thomas’ın tek kelime bile etmesine fırsat kalmadan kollarını genç adamın boynuna dolayıp dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve vücudunu adaminkine sıkıca bastırdı.

Thomas donakalmıştı ve bir an Marianne onun kendisini itmesinden korktu. Genç kız ağzını açarak dilini genç adamın dudaklarında gezdirdi. Thomas’ın sözde kontrolü uçup gitmişti.

Thomas kollarıyla genç kızı sarmışken ellerini sırtından aşağıya kaydırarak kalçalarını avuçladı ve onu sıkıca kendisine bastırdı. Marianne’in göğüsleri Thomas’ın bedeninin baskısıyla ezilmişti. Aralarındaki kat kat kumaşa rağmen Marianne genç adamın sertleşmiş erkekliğini hissedebiliyordu. Thomas’ın dudakları genç kızın arzusuna ve açlığına karşılık veriyor ve aynı ihtirası kendisi de hissediyordu. Bu öpüşme de en sonuncusu kadar muhteşimdi.

Marianne, kendisini sürükleyip götürmekle tehdit eden duygusalı karşısında sağlam durmaya çalıştı ve geri çekildi. Dudakları hâlâ Thomas’ın dudakları üzerinde hafifçe oyalanıyordu. “Ve bu da, lordum, size bir ders olsun.”

“Ders mi?” Thomas hareketsiz kaldı. “Ne dersi olacaktı bu?”

Marianne adamı iterek kollarından kurtuldu ve geri çekildi. “Rakibinizi küçümsemenin riskleri hakkında. Sizin uğraşmaya alışkın olduğunuz kadınlardan daha deneyimsiz olabilirim ama bahse girerim, onların çoğundan zekiyimdir. Sizi bir kez daha uyarıyorum. İstedğim zaman istediğim kişiyle dans da ederim öpüşürüm de. Pennigton’la veya Berkley’le ya da...” Marianne, Thomas’ın ceketinin iki ucundan yakalayıp adamı kendisine çekerek sertçe öptü. “Ya da sizin gibi kendini beğenmiş bir aptalla.” Sonra

adamı bıraktı, gözlüğünü tekrar burnunun üzerine yerleştirdi ve başıyla selam verdi. “İyi akşamlar, lordum.”

Marianne arkasını döndü, balo salonuna doğru yürürken beyinin yarısı Thomas’ın onu yakalayıp durdurmasını umuyordu. Ya da seslenmesini. Veya arkasından gelmesini. Fakat arkasında hiç ayak sesi işitmedi. Peki, bu neden o kadar sinir bozucuydu ki?

Tabii ki adam onu takip etmeyecekti. Bu ikisinin de dikkat çekmesine neden olurdu ve Thomas bunu kaldıramazdı. Hayır, Helmsley Markisi ve beğense de beğenmese de görünürde onun koruması altında olan bir kadın karanlıkta birbirlerini tırmalarken görülürse, bu bir skandal olurdu.

Marianne, terasın aydınlık bölümlerinde toplu halde duran insanlara görünmemeye çalışarak gölgelik yerlerden yürüdü ve sessizce balo salonuna döndü. Thomas’m dikkatli gözleri üzerindeyken tabii ki sosyetenin Helmsley’lerinin yanı sıra, sosyetenin Pennington’ları ve Berkley’leriyle de dans etme şansı olabilirdi fakat başka bir şey yapacak kadar uzunca bir süre onun gözünden kaçmasına Thomas’ın asla izin vermeyeceğinden şüphesi yoktu. Şimdiden fark etmişti ki hovardalar sadece kendisine izin verilen sınırlar içinde ona ilginç maceralar sağlayacaklardı. Macera yaşama şansı olmazsa yazacak bir şey de bulamayacaktı. Ve yazmazsa para kazanamayacaktı ve gerçek maceralar aramak için hiçbir zaman İngiltere’yi terk edemeyecekti.

Marianne bir süre kalabalığa göz gezdirdi ve Thomas’ın tanıştırdığı beyefendilerden üç tanesinin kendisini gördüğünü ve üç ayrı yönden ona doğru ilerlediklerini fark etti. Yüzüne bir gülücük yapıştırdı ve onların sonsuza kadar sürecek sıkıcı arkadaşlıklarına kendisini hazırlayıp güç kazanmaya çalıştı.

Kafasında onu rahatsız eden tüm şüpheleri yok olmuştu. Eğer hayatı deneyimleyecekse bir hovardaya ihtiyacı vardı. Açıkçası elinin altında sadece bir tane hovarda vardı.

Kendini beğenmiş aptal.

Son konuklar da nihayet şafak sökmeden sadece bir saat önce ayrılmışlardı. Balo salonu boştu ve sadece birkaç tanesi hariç tüm ışıklar söndürülmüştü. Eğer etraftaki döküntü ve çöpler bir kanıt sayılırsa, balonun başarılı geçtiği söylenebilirdi. Thomas hizmetçilerin temizlik işlerini sabaha bırakmalarını baş kâhyaya söylemiş ve ona tüm yaptıkları için teşekkür etmeyi unutmamıştı.

Thomas'ın şair kafasına göre salon bir aşk macerasının hüznün verici sonuna benziyordu: Arkada sadece anıların kaldığı, yıkık dökük ve darmadağınık. Bu düşsel düşünceyle başını salladı.

Onu balo salonuna getiren şeyin ne olduğundan emin değildi. İlk başta birkaç mısra yazmak niyetiyle kütüphaneye gitmiş fakat aklına hiçbir şey gelmemişti. O da kendisini tekrar buralarda dolaşırken bulmuştu. Şimdi bunun tam olarak doğru olmadığını kabul ediyordu. Aklında birçok şey vardı ve bunlar tek bir sözcükle özetlenebilirdi.

Marianne.

Balo salonuna inen basamakların üzerine oturdu ve çenesini yumruğuna dayadı. Karşılaşmalarından sonra Marianne gecenin geri kalanında ondan uzak durmuştu. Bu, çok da meydan okumak sayılmazdı. Eğer Thomas çabalasaydı da onun yanma gidemezdi. Bütün gece, Marianne'in etrafını, Thomas'ın onayladığı ve çok sayıda da onaylamadığı hevesli erkek sarmıştı. Thomas, Marianne'in onların her birisiyle dans ettiğine yemin edebilirdi. Kendisiyle bir kez bile dans etmemişti.

Terasta ona o numarayı yaptıran şey neydi? Tabii ki bir mesaj vermek istemişti ve bunu yaptığını da düşünüyordu. Ta ki Marianne son dakikada onu öpene kadar. Ve lanet olsun, o da kıza karşılık vermişti. Ve onu öpmeye devam etmek istemişti. Onun ipeksi tenini okşamak. Tadına bakmak...

"Sana bir özür mü borçluyum?" Marianne kapı ağzında duruyordu.

Thomas ayağa kalktı ve onu görmekten dolayı hissettiği sevinci göz ardı etti. “Benim sana borçlu olduğumdan fazla değil.”

Marianne’in üzerinde hâlâ balo kıyafeti vardı ve bu uzun akşamın sonunda bile Thomas bu kıyafetin etkisine alışmamıştı. Yoksa elbisenin içindeki kadının etkisi miydi bu? Marianne merdivenden aşağıya inerek Thomas’ın yanına geldi. “Galiba maç beraberere bitti.”

“Bunu itiraf etmekten nefret etsem de bir seferliğine aynı fikirdeyiz.” Thomas kıkırdadı. “Gerçi hiçbir erkek alt tarafı bir kadını geçemediğini bilmek istemez.” Thomas bunları söylerken bile söylediğinin hata olduğunu anlamıştı.

Marianne bir süre Thomas’ı inceledi. “Belki kadınlardan bahsederken *alt tarafı* demekten vazgeçmeniz gerekir.”

“En azından sizin için alt tarafı demekten vazgeçmem gerekir.” Hayır, bu kız bir erkek için bir eşten çok daha fazlaydı. “Anlaştık.” Thomas elini uzattı. “Ateşkes mi o halde?”

“Ateşkes.” Marianne başını salladı ve Thomas’ın elini tuttu. Daha önce eldivenini çıkarmıştı ve eli genç adamın elinin içinde sıcak ve yumuşaktı. Kızın dokunuşuyla Thomas’ın tüm vücudu sarsıldı.

Göz göze geldiler ve aniden havada bir gerginlik oldu. Thomas uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadı.

“Neden buradasınız?” dedi Thomas alçak sesle.

“Tam emin değilim.” Marianne’in sesi sanki bütün akşamı gülerek geçirmiş gibi alçak ve boğuktu. Thomas o zamanı kendisiyle geçirmediği için duyduğu öfkeyi bir kenara itti. “Sanırım aramızdakilerin o şekilde kalmasını istemedim. Biliyorum sadece en iyisi olduğuna inandığınız bir şey yapmaya çalışıyorsunuz.”

“Biz kendini beğenmiş aptallar böyleyizdir.”

“Gerçekten mi?” Marianne kaşını kaldırdı. “Öyleyse dikkatli olmam gerekiyor. Eminim bu gece bize tanıştırdığınız beyefendiler

arasında birçok kendini beğenmiş aptal vardır. Galiba onların çoğu...”

“Yeter.” Thomas güldü. “Ateşkes yapmak için anlaştık sanıyordum.”

Marianne sırttı. “Olsa olsa gergin bir ateşkes olur bu.”

Thomas hâlâ Marianne’in elini tutuyordu ve bırakmaya hiç niyeti yoktu. Marianne de elini çekmek için bir çaba harcamadı. O anda Thomas onun eli elindeyken burada böyle durmak ne kadar güzel diye düşündü.

Marianne başını yana eğerek onu inceledi. “Alıştırma yapmamıza rağmen bu gece birbirimizle hiç dans etmedik.” Genç kız gülümsedi. “Bu da başka bir ders sayılır.”

“O halde sorumluluklarımı ihmal etmişim.” Thomas geriye bir adım attı ve küçük bir reverans yaptı. “Leydim, bu dansı bana lütfederek beni onurlandırır mısınız acaba?”

“Tüm müzisyenler gitti. Dans edecek bir şey yok ki.”

“Yok mu?” Thomas sanki dinliyormuş gibi kulak kabarttı. “Vals melodileri duyduğuma eminim.”

“Öyle mi?”

“Siz duymuyor musunuz?” Thomas yaklaştı. “Ben keman seslerini çok net duyuyorum. Dinleyin.”

“Neyi?”

Thomas ciddi bir tavırla başını salladı. “Bu bir flüt. Kesinlikle bir flüt.”

Marianne güldü. “Thomas siz bir delisiniz.”

“Ah, ama deli bir adamla dans etmekten daha zevkli bir şey yoktur. Şimdi o halde...”

“Pekâlâ, gerçi delilerle dans etmemeye çalışırım ama.”

“Öyleyse bu bir istisna olacak.”

Marianne boşa kalan elini hafifçe Thomas’ın omzuna koydu. “Ben hâlâ bir şey duymuyorum.”

Thomas Marianne'i görgü kurallarının gerektirdiğinden biraz daha fazla kendisine çekti.

"Duyacaksınız," dedi Thomas kendinden emin bir şekilde ve dansa başladı. Bir dakika içinde sadece Thomas'ın duyduğu müziğe uyarak pistte dönmeye başladılar. Tek bir yanlış adım atmamışlardı; Marianne kusursuz bir şekilde Thomas'ı takip ediyordu. Daha önceki kısa dersleri sırasında, Thomas, kollarına Marianne'in ne kadar güzel uyduğunu fark etmişti. Bedenlerinin ne kadar rahat bir şekilde uyduğunu. Thomas o zaman bunu göz ardı etmişti. Şimdi ise... "Duyuyor musunuz, Marianne? Melodiyi?"

"Bilmiyorum. Herhalde, ama emin olamıyorum." Marianne başını kaldırıp hoşgörülü bir şekilde ona gülümsedi. "Nasıl bir müzik?"

"Muhteşem. Müzisyenler çok yetenekli. Hayır, bekleyin." Thomas kaşlarını çatıp başını salladı. "Çellocu akortsuz bir nota çaldı, ama..." Thomas duraksadıktan sonra başını salladı "Evet, ustaca düzeltti galiba."

"Sahi mi?" dedi Marianne neşeyle.

"Ah, evet. Birlikte sanki birbirleri için yaratılmış gibi çalışıyorlar." *Tıpkı bizim birlikte dans ettiğimiz gibi.*

"Öyle mi? Ya çaldıkları melodi?"

"Enfes. Tasasız yaz günlerini ve yıldızlarla süslü geceleri anımsatan bir melodi. Aşk şiirlerini, ay ışığını ve sihrî anımsatıyor."

"Sihir," diye fısıldadı Marianne.

Thomas Marianne'in gözlerinin içine baktı. Adımları yavaşladı ve sonunda durdular. Uzun bir süre hiç kımıldamadılar. Sanki yeni bir dansın başlamasını bekler gibi. Veya bir sözcüğü. Ya da bir açıklamayı.

"Artık odama çekilmeliyim yoksa ben yatmadan güneş doğacak," dedi Marianne fakat gitmek için herhangi bir harekette bulunmadı.

“Ben de.” Thomas’ın da onu kollarından bırakmaya hiç niyeti yoktu. İyi geceler demeye. Yatağına gitmeye. Tek başına.

Marianne geri çekildi. “İyi geceler.” Hafifçe güldü. Ama enişeli birisinin garip ve huzursuz gülüşüydü bu. “Daha doğrusu, günaydın.”

“Günaydın.”

“Thomas.” Marianne duraksadı. “Bu akşam için size teşekkür etmeliyim.”

“Ben hiçbir şey yapmadım ki.”

“Yine de, bu sizin eviniz, biz de misafiriz ve...”

“Benim için zevkti.”

Marianne gülümsedi ve Thomas tuhaf bir duyguya kapıldı. Sanki kızın gülümsemesi bir armağanmış gibi, oldukça kişisel ve içtendi. Genç kız dönüp balo salonundan çıktı. Thomas onun arkasından baktı. Bir sevgi veya arkadaşlık armağanı mıydı yoksa daha fazla bir şey miydi? Thomas güçlüğüyle yutkundu.

Marianne’in arkasından gitmek istedi. Onu kollarına almak. Kendi yatağına götürmek. Birdenbire kapıya doğru gitmeye başladı. Onu arzuluyordu. Hiçbir kadını bu kadar arzuladığını hatırlamıyordu.

O anda bir farkındalıkla çarpılmış gibi oldu ve olduğu yerde kalakaldı.

Ne yapıyordu? Bu kız onun koruması altındaydı. Onun sorumluluğundaydı. Kahretsin, o en yakın arkadaşının kız kardeşiydi! Aralarında geçen herhangi bir şey, Richard’ın güvenine ihanet etmek olacaktı. Ve şimdiden o güvene ihanet etmemiş miydi? Kızla ahlak kurallarının ötesine gitmişti bile.

Thomas elini saçlarına daldırdı. Aralarında asla ciddi bir şey olamazdı. Ona göre bir kadın değildi Marianne, eş olarak aradığı türde bir kadın değildi. O bağımsız ve dikbaşlıydı. Kendi sesini duyurmakta ve fikrinin önemszenmesinde ısrar edecekti. Yaptığı

her kararı ve attığı her adımı sorgulayacaktı. Ve bu kız hiçbir zaman onu kahramanı gibi görmeyecekti.

Aralarında geçen, baş başa kaldıklarında havada hissedilen elektrik şehvetten başka bir şey değildi. Thomas şehvetle başa çıkabilirdi. Bu gece Marianne'e de söylediği gibi, bu bir kontrol meselesiydi.

Thomas ona koca bulma çabalarını artırmalıydı. Onu bir baloda birkaç kişiyle tanıştırmaktan daha fazlasını yapmalıydı. Öyle ya da böyle, ona bir eş bulacaktı. Bunu yapmak için gece gündüz şehirdeki tüm bekâr erkeklere Marianne'in önünde geçit töreni yaptırmak gerekse bile.

Bu gece Marianne dikkatleri üzerine çekmekte hiç de acemi görünmüyordu; onun uygun göreceği bir erkeği bulmak ne kadar zor olabilirdi ki? Ona maceraperestleri, gezginleri ve sadece kitaplarda bulunan erkekleri unutturacak tek bir adam bulmak? Uğrunda hayallerinden vazgeçmeye hazır olacağı tek bir erkek bulmak?

Lanet olsun, bu hiç de kolay değil gibiydi. Fakat başaracaktı. Çünkü her şeyden daha iyi biliyordu ki onu evlendirip kendi hayatından çıkarmazsa ve de bunu bir an önce yapmazsa çok kötü olacaktı.

Marianne ya namusunu kaybedecekti ya da kalbi kırılacaktı veya her ikisi birden olacaktı.

Ve Thomas'ın sonu daha iyi olmayacaktı.

BÖLÜM 8

...bir an erkeklerin doğasını düşün. Onlar düşüncesiz ve anlaşılmaz yorumlar yapmaya yatkın garip ve sıradışı yaratıklardır. Galiba onları hiçbir zaman anlamayacağım.

Lord K, hemcinslerinin tipik bir örneği mi yoksa kendine özgü bir mizaca mı sahip, bilmiyorum. Bir an sanki beni hiç fark etmiyormuş gibi oldukça içine kapanıkken bir dakika sonra beni yalayıp yutacakmış gibi bakıyor. Beklentilerimin şaşırtıcı şekilde dışındaki bu adamı daha iyi anlamak istiyorum.

Anlaşılan o ki onunla yakınlığımız benim korkularımı hafifletip onları bir miktar cesarete dönüştürdü. Çünkü artık Lord K'yi buraya ilk geldiğim zaman zannettiğim kadar göz korkutucu bulmuyorum. Doğrusu o hem kibirli hem de küstah.

Yine de onu son derece ilginç buluyorum...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

“Galiba, lordum, Lord Byron’ın eserlerini beğenen çok insan var,” dedi Marianne düşünceli bir şekilde.

“Evet, ama adamı yazdıklarından ayrı tutabilir misiniz?” Lord Pennington omuz silkti. “Yaptıklarını son derece şerefsiz buluyorum ve bu yüzden eserlerini de onaylayamam.”

“Gerçekten mi?” Marianne kaşını kaldırdı. “Lord Helmsley’den duyduğuma göre siz de Lord Byron’la aynı hamurdan yoğurulmuşsunuz.”

Pennington güldü. “Helmsley bu konuda konuşacak en son kişidir. Onun şöhretinin de benimkinden farkı yok.”

“Öyleymiş,” diye mırıldandı Marianne.

Pennington, Lord Byron’ın yaşamı ve eserleri hakkındaki değerlendirmelerini açıklamaya devam etti. Adam şaşırtıcı derecede zekiydi. Yine de Marianne’in dikkati dağılmıştı.

Effington Konutu’nun sadece küçük salonu bile bugünkü toplantıyı kaldıracak kadar büyüktü. Yine de burası, akşamüstü Marianne’i ve kız kardeşlerini ziyaret etmek için gelen birçok beyefendiyle dolup taşmış gibi görünüyordu. Odayı dolduran çiçek buketleri, içindekilerden üç kat fazlaydı.

Çiçekler öğleden önce gelmeye başlamıştı. Her birinin üzerinde de gönderen kişinin dün gece Marianne, Jocelyn ya da Becky’nin etkisiyle ayaklarının yerden kesildiği yazıyordu. Notlardan birkaçı da üç kardeşin hepsinden bahsediyordu. Belli ki onları gönderenler daha tam seçim yapmamışlardı.

Odanın diğer tarafında bir grup erkeğin toplanmış olduğu, iki tanesinin de kelimenin tam anlamıyla Jocelyn’in ayağının dibinde durduğu köşeden Jocelyn’in kahkahası cınladı. Becky ise diğer köşede daha küçük bir hayran kitlesiyle oturmaktaydı. Louella Teyze de bir aslan muhafız edasıyla manzarayı gözlemliyordu. Yine de Marianne, onun görevine olan bağlılığından memnun olduğuna emindi.

Thomas fark edilir bir şekilde ortada yoktu. Dün gecedен sonra, Marianne zannetmişti ki... Neyse, belki de ne zannettiği

önemli değildi. Ve şimdi bunun üzerinde düşünmek için uygun bir zaman değildi.

Şu anda Marianne, Pennington'la sohbet ediyor ve bu sohbetten de oldukça keyif alıyordu. Fikirleri kendisinininkiyle pek uyuşmasa da adam onun beklediğinden çok daha zekiydi. Buna rağmen biraz tutucuydu. Marianne'in kaderi sadece kötü şöhretlerinin altında tutucu olan hovardalarla mı tanışmaktı acaba? Thomas kendisini *saygıdeğer bir çapkın* diye adlandırmıştı. Marianne gülümsedi.

"O kadar eğlenceli olduğumun farkında değildim," dedi Pennington.

"Saçmalamayın, lordum. Eğlendirme yeteneğinizin ve daha başka yeteneklerinizin de gayet farkında olduğunuzdan hiç şüphem yok."

Pennington bir an baktı, sonra da güldü. "Ve siz, sevgili leydim, çok tatlısınız."

"Siz ikiniz çok fazla eğleniyorsunuz. Ben de katılabilir miyim?" Berkley yanıt beklemeden bir sandalye çekip pat diye oturdu. "Kardeşlerinizin etrafı çok kalabalık. Kendi adıma bir kelime dahi edemiyorum, bu yüzden size katılayım diye düşündüm."

"Lordum, böyle iltifatlarla başımı döndüreceksiniz," dedi Marianne alaycı bir biçimde.

Berkley'in gözleri büyüdü. "Ah, öyle demek istememiştim... yani, hiç onu kastetmedim... kahretsin." Berkley burnundan so-luyordu. "Bu sizin suçunuz. Sizin ve onun."

"Sahi mi?" Pennington umursamaz bir edayla kaşını kaldırdı. "Peki, nasıl oluyor da benim ya da bu sevimli hanımın suçlu oluyormuş?"

"Her şeyden önce sizin sohbetiniz bayıcı. Tüm konuştuklarınızı şairler, yazarlar ve kitaplarla ilgili," dedi Berkley küçümsercesine. "Bana sorarsanız feci sıkıcı. Politika da konuşsaydınız bari."

Marianne'le Pennington eğlenircesine bakıştılar. "Peki, ne hakkında konuşmamızı önerirsiniz?"

“Bilirsiniz ya. Herkes ne hakkında konuşuyorsa. Önemli şeylerden değil, yani. Sanırım daha çok dedikodu.” Berkley bir süre düşündükten sonra yüzü aydınlandı. “Galiba bir şey buldum.”

“Tahmin yürüteyim,” dedi Pennington.

“Bugün çok ilginç bir şey okudum.” Berkley’in sesi hevesle çınılıyordu. “Adını hatırlamıyorum ama son derece eğlenceli ve biraz da ahlaksızdı. Ve galiba gerçektir. Neydi?” Berkley kaşlarını çatı.

“O halde eğlenceli tarafı içerikteydi. Yani senin gerçekten bir şey okuduğun yok, değil mi?”

Marianne güldü. İkisi de birbirlerini aşağılarken çaba sarfetmiyor gibi görünüyordu. Marianne onların gerçekten iyi arkadaş olup olmadıklarını merak etti.

Berkley gözlerini kısarak biraz daha dik oturdu. “Şunu bilesin ki ben çok şey okurum. *Times*, tabii ki, *Observer*, *Messenger*...”

“*Messenger* mı?” dedi Marianne. “Hangi *Messenger*?”

“*Cadwallender’s Weekly World Messenger*. Son derece eğlencelidir.” Berkley parmaklarını şıklattı. “Şimdi hatırladım. Orada okumuştum.”

“Neyi orada okumuştun?” Pennington’ın ses tonu hiç umurunda değilmişçesine yumuşaktı.

Marianne nefesini tuttu.

“*Bir Taşra Kızının Tümüyü Gerçek Londra Maceraları’nı*,” dedi Berkley abartılı bir sesle.

“Tümüyü gerçek mi?” Marianne ilgilenmiyor gibi konuşmayı başardı ama midesine kramplar girmişti.

Berkley başını salladı. “Adı bu ve kesinlikle gerçek gibi duruyor. Bugün ilk bölümü yayınlandı. Londra’ya gelen bir yetim hakkında.”

“Bir yetimin yaptıklarının, tümüyü gerçek olsa da olmasa da, pek ilgi çekici olacağını hiç düşünemiyorum,” dedi Pennington.

“Bu öylesine bir yetim değil.” Berkley eğilerek onlara yaklaştı. “Bu kötü niyetli bir lordun himayesine giren güzel, cilveli bir kız.”

“Güzel olduğunu nereden biliyorsunuz?” dedi Marianne düşünmeden.

“Adamın kötü niyetli olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Pennington aynı anda.

“Hikâyeleri kız kendisi yazıyor,” dedi Berkley. “Kuzenine mektuplar...”

“Yetimlerin kuzenleri olur mu?” diye mırıldandı Pennington.

Berkley onu duymazlıktan geldi. “Yazdıklarından nasıl biri olduğu anlaşılıyor.” Berkley bilge bir tavırla devam etti. “Ufak tefek bir şey ve yeni doğmuş bir bebek kadar masum.”

“Tüm bunları anlayabiliyor musun yani?” diye burun kıvrıdı Pennington. “Benim deneyimlerime göre kâğıt üzerindeki güzel kadınlarla karşında duran güzel kadınlar arasında her zaman büyük fark olur.”

“Bu kez yok,” dedi Berkley sadık bir tavırla.

Marianne konuyu her ne kadar daha tehlikesiz bir konuyla değiştirmek istese de Berkley’in *Maceralar* hakkındaki tüm düşüncelerini öğrenmeyi daha çok istiyordu. Sıradan bir sesle konuşmak için kendisini zorladı. “Koruyucusunun neden kötü niyetli olduğunu söylüyorsunuz?”

Berkley üzgün bir şekilde başını salladı. “Adam onun namusunu kirletecek. Zavallı şey. Onun gibi bir adam asla o kızla evlenmez.”

“Fark eder mi?” dedi Marianne. “Yani, hikâye ilginçse...”

“Elbette fark eder.” Berkley’in sesi öfkeliydi. “Böyle bir durumda yapılacak en şerefli şey budur.”

Marianne ısrarla devam etti. “Ya kız evlenmek istemiyorsa?”

Berkley şaşkınlıkla ona baktı. “Tüm kadınlar evlenmek ister. Kadınların işi bu.”

Marianne karşı çıkmak için ağzını açtı ama Pennington konuyla ilk defa ilgilenerek onun sözünü kesti. “Onun namusunu bozacağını nereden çıkardın? Bunun daha ilk bölüm olduğunu söylememiş miydin?”

“Bunu adamın kıza bakış şeklinden anladım.” Berkley arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bakın şuraya yazıyorum, Lord K kızla ilişkiye girecek.”

“Lord K mi?” Pennington sırttı. “Lord K kim?”

Berkley omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Hikâyenin yazarı belli değil.”

“Bunu anlamak çok zor olmasa gerek.” Pennington düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Tabii, bu gerçekse.”

“Ah, gerçek,” dedi Berkley.

“Tümüyle gerçek,” dedi Marianne kendi kendine fısıldarcasına.

“Sonuçta,” Pennington devam etti, “koruması altında tatlı masumlar olan kaç tane Lord K olabilir ki?”

“Saçma,” dedi Marianne çabucak. “Hikâyeler anonimse, Lord K herkes olabilir.” Bir an içini kaplayan panik duygusunu bir kenara iterek ileriye doğru atıldı. “Öyle ya, bir düşünsenize, Lord Helmsley de şu anda bize bir tür koruyuculuk yapıyor. O Lord K olabilirdi; Jocelyn, Becky veya ben de taşra kızı olabilirdik.”

Berkley burun kıvrı. “Olacak iş değil.”

Pennington, Marianne’i merakla inceledikten sonra arkadaşına döndü. “Neden olmasın?”

“Çünkü taşra kızının kardeşleri yok.” Berkley zafer kazanmışçasına sırttı. “Ayrıca, Helmsley hiçbir zaman...”

“Helmsley hiçbir zaman ne?”

Marianne başını kaldırdı. Thomas nazik bir gülümsemeyle onlara bakıyordu. Marianne konuşmaya o kadar dalmıştı ki onun geldiğini fark etmemişti.

“Berkley seni çok takdir etmek üzereydi.” Pennington’ın yumuşak ses tonuyla gözlerindeki değerlendirci ifade çelişiyordu. “O senin koruman altındaki bir kızın namusunu bozacağına inanmıyor.”

Thomas'ın yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Teşekkürler, Berkley. Benim hakkımda bu kadar olumlu düşündüğünü hiç bilmiyordum."

"Düşünmüyorum." Berkley güldü. "Sadece senin Lord K olduğunu düşünmüyorum, hepsi bu."

Thomas kaşlarını çattı. "Lord K de kim?"

"Biz de tam bunun üzerine tahminler yürütüyorduk," dedi Pennington. "Londra'daki güzel bir yetim kızın, yazarı belli olmayan ve söylendiğine göre tümüyle gerçek olan maceralarındaki meçhul lord. *Cadwallender's Weekly World Messenger*'da yayınlanan bir hikâye."

"Hiç duymadım." Thomas başından savarcasına omuz silkti.

"Eminim duyacaksın." Berkley kıkırdadı. "Tüm servetim üzerine bahse girerim ki en kısa zamanda bütün şehir *Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları*'ndan bahsediyor olacak."

"Ve o zaman Lord K, eğer bir Lord K varsa, dikkatli olsa iyi olur," dedi Pennington.

"Neden?" diye sordu Marianne.

"Çünkü canım," Pennington ona bilmiş bir şekilde gülümsemi, "o noktada Lord K ve taşra kızının kimliklerini merak eden sadece biz olmayacağız."

Bu öğleden sonra hiç bitecek miydi acaba? Thomas tembel tembel şömine rafına yaslanmış, evini istila etmiş topluluğa ters ters bakmamak için çaba sarfediyordu. Evi mi? Hah! Şu anda küçük salon, daha çok çılgın bir çiçekçi mallarını bırakıp kaçmış gibi görünüyordu. Dün akşamki baloda bulunan her erkek Shelton kardeşlere çiçek mi göndermişti acaba? Kesinlikle öyle görünüyordu. Gerçi etkileyici genç bir kadın onun dikkatini çekseydi kendisinin de yapmayacağı şey değildi. Kızların çektiği ilgiye sevinmeliydi. Şansı yaver giderse, bu onları rahibin önüne bir

adım daha yaklaştırmıştı. O halde bütün bunlar neden bu kadar sinir bozucuydu ki?

Jocelyn'in de Becky'nin de etrafı olası taliplerle çevrilmişti. Tabii onlar ablaları evlenmeden evlenmeyi reddedeceklerdi. Ve o ablaya gelince...

Thomas kaşlarını çatıp Marianne'in olduğu tarafa baktı. O hâlâ Pennington ve Berkley'le sohbet ediyordu ve görünüşe göre bayağı güzel zaman geçiriyordu. Onlar gibi erkeklerin cazibesine bu kadar mı kapılıyordu yani? Doğrusunu söylemek gerekirse, Thomas onların arkadaşlığından her zaman keyif almıştı fakat o tamamen farklıydı. Erkekler birbirlerinden sadakat ve arkadaşlıktan başka pek bir şey beklemezlerdi. Bu iki adamın bir kadından ne bekledikleri konusunda Thomas'ın şüpheleri vardı ve Marianne de bu kuralın dışında değildi.

Thomas buradaki her erkeği tanıyordu. Birçoğu arkadaşıyla ve kendisinden daha kötü şöhretleri yoktu. Birdenbire farkına vardı ki ıslah edilebilir olsa da olmasa da, kendisini uygun eş adayları listesine koymakta tereddüt ederdi.

Uygun gördüğü adamlar neredeydi peki? O kadar titizlikle seçip Marianne'le tanıştırdığı erkeklerin bir tanesi bile onu ziyaret etmeye tenezzül etmemişti. Belki sadece fırsat kolluyorlardı. Uygun zamanı bekliyorlardı. Thomas'ın kaşları daha çok çatıldı. Eğer onlardan birisi çabuk davranmazsa o fırsat ellerinden kayacak ve Marianne, Pennington veya Berkley'le ya da aynı derecede uygun olmayan başka birisiyle *hayatı deneyimlemek* üzere yola koyulmuş olacaktı.

Marianne başını kaldırıp bakınca Thomas'la göz göze geldi. Thomas da ona ters ters bakınca genç kız güldü. Lanet olası kadın gülüyordu! Marianne Pennington'la Berkley'e bir şeyler mırıldandı ve üçü de hep birlikte ayağa kalktı. Marianne, Thomas'a doğru geliyordu.

Bu kadın ondan ne istiyordu şimdi?

“Eğlenceli bir gün, sizce de öyle değil mi, lordum?” Marianne’in sesi neşeliydi.

“Hiç de değil.” Thomas gözlerini kıstı. “Evin her tarafı çiçeklerle darmadağın ve,” elini oradaki topluluğa doğru salladı, “serserilerle dolup taşmış durumda.”

“Bence onlar hiç de serseri değiller.” Marianne gizli bir şey söyleyecekmiş gibi eğilip yaklaştı. “Şimdi gülümseyin, yoksa herkes sizin konuksever olmadığınızı ve son derece aksi bir ruh halinde olduğunuzu sanacak.”

“Ben konuksever olmamayı tercih ederim ve aksi bir ruh halindeyim,” diye mırıldandı Thomas ama yine de yüzüne gergin bir gülücük kondurdu.

“Ah, bu çok daha iyi. Şimdi kesinlikle neşeli görünüyorsunuz.”

Thomas dişlerini sıktı. “Neşeli olmamı gerektirecek bir şey yok. Sözünde durmadın.”

Marianne güldü. “Ne sözümüş o?”

“Sana bir koca bulma çabalarımda benimle işbirliği yapmaya söz vermiştin.”

“Ve buna uygun davrandım.”

“Açıkçası tam sayılmaz.” Thomas burnunu çekti. Buradaki erkeklerin bir tanesi bile ona uygun gördüklerinden değildi. Thomas ne kadar tutucu görüldüğünü biliyordu ama umursamadı.

Marianne’in kahverengi gözlerinde bir kıvılcım parladı. “Neymiş peki, Thomas?” dedi sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. “Ben yeterince çekici değil miydim? Yeterince flört etmedim mi? Yoksa onların her söylediğini sanki şiir dinlermiş gibi can kulağıyla dinlemedim mi? Şunu bilmeni isterim,” Marianne eliyle odayı işaret etti, “bu çiçeklerin birçoğu bana geldi. Bazıları da şu anda burada olan beyefendilerden.”

“Pennington ve Berkley’den, şüphesiz.”

“Ve diğerlerinden.” Marianne Thomas’a ters ters baktı. “Her durumda bence bu işbirliğini gösterir.”

“Şey, bence değil. Bana göre... bence... ya da daha doğrusu...”

“Kekeliyorsunuz ve bu bir zamanlar düşündüğüm kadar çekici değil.” Marianne hızla çıkıp diğerlerine katıldı.

Thomas kızın arkasından bakakaldı ve yüzünde gülümseme sayılabilecek bir ifadeyi tutmaya çalıştı. Vay canına, ya bu kızı evlendirecek ya da bu uğurda ölecekti.

“Eğleniyor gibi görünmüyorsunuz, lordum.” Leydi Louella, Thomas’ın yanına geldi.

Thomas, Marianne’e o kadar dikkatini vermişti ki yaşlı kadının yaklaştığını fark etmemişti. “Aksine ben...”

Kadın kaşını kaldırdı.

Thomas kıkırdadı. “Pekâlâ. İçimi okudunuz.”

“Çok zor olmadı.” Leydi Louella dudaklarını sıkınca Thomas onun gülmesini tutup tutmadığını merak etti. “Bu topluluğun neresini sinir bozucu buluyorsunuz?”

Thomas’ın bakışları hiç düşünmeden Marianne’e kaydı. “Sadece, ziyaret etmeyi uygun bulup gelenlerin kalitesinden memnun değilim.”

“Saçma, lordum. Onların hepsi saygıdeğer ailelerden ve yanlış bilmiyorsam, genelde mali durumları da sağlam.” Yaşlı kadın bir süre kalabalığı inceledi. “Anladığım kadarıyla da çoğu sizin arkadaşınız.”

“İşte sorun da burada.” Thomas, Jocelyn’in yanında duran bir beyefendiye doğru başını salladı. “Lord Markworth çok içki içer.”

“Sizin gibi.”

Thomas kadını duymazdan gelerek arkadaşlarının günahlarını saymaya devam etti. “Ve Lord Kenniston her fırsat bulduğunda faytonuyla yarış yapmaya bayılır.”

“Peki, siz yapmaz mısınız?”

“Pennington’la Berkley’in kaçamakları ise efsane oldu.”

“Sizinki olmadı mı?”

Thomas kadına tepeden baktı. “Sevgili leydim, söylemek istediğiniz şeyi anlamıyor değilim. Ben aynen bu gruptakiler gibiyim.”

“Öyleyse bu tencere dibin kara, seninki benden kara durumu değil midir?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse ben bir tencereyim.” Thomas düş kırıklığıyla içini çekti. “Ancak işte bu yüzden buradaki tencerelerin ne mal olduklarını iyi bilirim.”

“Onları ya da kendinizi yeteri kadar takdir etmiyorsunuz.”

“Ya da hepimizi aşırı takdir ediyorum.” Thomas duraksadı ve kadını inceledi. “Söyleyin bana, leydim, bu gruptakilerden bir kişiyi –veya beni– yeğenlerinizden birisi için eş olarak ister miydiniz?”

Leydi Louella, sanki Thomas’ın eksiklikleriyle niteliklerini tartarcasına bir süre onu inceledi. Ağır ağır başını salladı. “Evet, Lord Helmsley, sanırım isterdim.”

“Neden?”

“Birçok nedeni var.” Yaşlı kadın parmaklarıyla saydı. “İyi bir aileden geliyorsunuz. Saygıdeğer bir unvanınız ve onların tüm isteklerini karşılayacak paranız var.”

“Fazlasıyla iyi bir aday gibi görünüyorum.”

“Emin değilim.”

“Peki ya sevgi? Aşk? Bunun içine girmiyor mu?”

“Deneyimlerime göre aşk geçicidir. Kız kardeşim aşk evliliği yapmıştı. Gerçi bir unvan ve konumun da onunla birlikte geldiğini kabul etmem gerekir.” Yaşlı kadın bakışlarını yeğenlerine çevirdi. “Fakat babaları sorumluluklarını yerine getiremeyen çok güçsüz bir adamdı. O, aşkın beklentilerini ve buna bağlı diğer şeyleri karşılayamayan bir adamdı.”

Thomas merakla kadını inceliyordu. “Siz hiç âşık oldunuz mu, leydim?”

Leydi Louella kaşlarını çatınca alını kırıştı. “Bu yersiz bir soru, oğlum ve son derece de özel.”

“Lütfen özürlerimi kabul edin. Öyle bir niyetim yoktu...”

Leydi Louella elini sallayarak Thomas'ın sözünü kesti. "Eğer hayır dersem o zaman aşksız bir yaşam sürdüğüm için bana acıyacaksın. Eğer bir kez sevdim, o da öldü veya daha kötüsü, beni terk etti dersem, yine bana acıyacaksın. Hayatımdan memnunum ve hiç de acınmak istemem."

"Ben öyle demek istememiştim..."

"Elbette istememiştin." Yaşlı kadın duraksadı ve Thomas o anda acaba gerçekten yitik bir aşkı mı hatırlıyor diye düşündü.

Thomas, ona neden her şeyden önce aşkı sorduğundan emin değildi. Daha önce bu konuyu hiç düşünmemişti. En azından konu eş seçimi ya da kızlar olduğunda. Bir eş seçiminin gerçekleri arasında aşkın rolü olmamıştı. Ve Thomas, kendisinin her zaman gerçekçi bir adam olduğunu düşünmüştü.

"Ancak sanırım aşk gerçek olduğunda," Leydi Louella'nın sözcükleri ölçülüydü, "çok etkili bir güç olabilir."

"Şüphesiz," diye mırıldandı Thomas. Richard'la Gillian'ın bu tür bir aşkları olduğunu düşündü. Ve galiba kendi anne babasının da. Şimdi düşününce, ailesindeki evliliklerin çoğunun aşk için olduğunu ve çoğunun da başarılı ve mutlu evlilikler olduğunu hatırladı.

Thomas daha önce âşık olmuştu tabii. Gençlik yıllarında birçok kez ama hiçbirisi iyi sonuçlanmamıştı. Yaşı ilerledikçe daha dikkatli olmuştu ve belki de bu konuda biraz bıkkınlanmış ve gözü açılmıştı. Şimdi ise sadece duygusal değil de daha sağduyulu nedenlerle bir eş seçmek istiyordu. Tüm şairlerin üzerinde şiir yazdığı bir şey hakkında bir şairin bu kadar karamsar olması garipti.

"Sizce kızlar âşık olmak istiyorlar mıdır?" Thomas'ın bakışları yine Marianne'in üzerindeydi.

"Onlar kardeşler ama her birisinin ne istediği ya da daha doğrusu istediğini sandığı şeyler birbirinden farklı. Ben kızları onların sandığından çok daha iyi tanıyorum." Leydi Louella başıyla Jocelyn'i işaret etti. "Jocelyn zenginlik ve makam istiyor. Bir

metre ötesini göremediği halde gözlük takmayı reddedecek kadar görünümle kafayı bozmuş. Fakat düşüncesiz olduğuna inansam da onun hiçbir zaman kasten kötü olduğunu görmedim.

“Rebecca’nın istekleri basit. Tabii ki şahane bir ahır olan iyi bir adam ve çocuklar.” Lady Louella gözlerinde sevgiye benzer bir ifadeyle kıza baktı. “Ve üçünün içinde aşka en çok önem veren Rebecca’dır.

“Marianne’e gelince, galiba o en karmaşık olanı.” Leydi Louella bir süre Marianne’i inceledi. “Annesi öldüğünde çok küçüktü ama annesini hatırlamayacak kadar da küçük değildi.” Kadın iç geçirdi. “Kız kardeşim harika bir kadındı ama hiçbir zaman kendisiyle ilgili bir görüşü ya da düşüncesi olmadı. O da kocası gibi güçsüzdü. Daha güçlü olsaydı birlikte geçirdikleri hayat başka olurdu. Ölümünden sonra kızlarının talihi daha iyi olabilirdi.”

Thomas ailenin geçmişini çok iyi biliyordu. Marianne’in babasının her şeyi kumarda nasıl kaybettiğini, oğlunu ve kızlarını iki yakayı bir araya getirmek için nasıl çabalamak zorunda bıraktığını. Thomas böyle koşullar altında geçen bir çocukluğu hayal bile edemiyordu. Bir anda Marianne’in bağımsızlık ve macera özlemine anladı. Bir İngiliz kırsalındaki basit yaşamdan farklı olabilecek bir şey, şimdiye kadar sadece kitaplarda bulunduğu heyecandan başka ne olabilirdi ki? Ve bu heyecanı neden kendisi tatmak istemesindi?

“Marianne her zaman hayalperest olmuştur. Fakat aynı zamanda dikbaşı ve inatçıdır. Bunlar her zaman bir kadında istenen özellikler olmasa bile sanırım onun işine yarayacak. Bir erkeğin, kocanın veya başka birisinin hayatını mahvetmesine izin veremeyecektir.” Yaşlı kadının sesi hafif gururluydu.

Thomas gülümsedi. “Galiba kime çektiğini sormama gerek yok.”

Louella’nın çenesi yukarıya kalktı. “Sorumluluklarını kabul eden bir erkeğe ihtiyacı var. Güvenebileceği bir erkeğe. Ayakları

sıkıca yere basan bir erkeğe.” Kadının dudakları sanki gülümseyecek gibi büküldü. “Çünkü onun ayakları hiçbir zaman yere basmayacak.”

“Tam düşündüğüm gibi,” diye mırıldandı Thomas.

Birkaç dakika sonra Thomas özür dileyip oradan ayrıldı ve kütüphaneye yöneldi. Marianne’i evlenmeye razı edebilecek erkek büyük bir ihtimalle evlenmek yerine onun namusunu kirletecek bir erkek tipiydi. Thomas’ın arkadaşları gibi erkekler. Doğrusunu söylemek gerekirse heyecan verici ve maceraya yatkın kişiler. Skandal niteliğinde bir macera ama yine macera.

Marianne buna karşı çıksa da Pennington ve Berkley’den etkilendiği apaçık ortadaydı. Tabii ki onlar Amazon’u hiç keşfetmemişlerdi ama mizaçlarında bir macera havası vardı. Şüphesiz Marianne’in dikkatini çekecek bir özellikti bu. Marianne için yanlış erkek çeşidi. Ve kesinlikle Thomas’ın uzak durmak istediği şeydi.

Thomas, kütüphanenin kapılarını arkasından kapadı ve çalışma masasına oturdu. Çekmecelerden birisini açıp birkaç kırtasiye malzemesi çıkardı. Sonra duraksadı ve kalın bir kâğıt tomarını kaptı. Bunu becermesi için kim bilir daha kaç kez denemesi gerekecekti.

Eğer yapamazsa ya da daha doğrusu yapmazsa, Marianne’i kendi istediği özelliklere sahip erkeklere doğru çekemezse, o zaman sayılara yoğunlaşması gerekecekti. Çok sayıda olmaları kızın direncini kıracaktı. Ve eninde sonunda, tercihen en kısa zamanda, evlenme tekliflerinden birisini kabul edecekti.

Hatırladığına göre Thomas uygun olabilecek en az beş altı beyefendi düşünebiliyordu. Marianne onlara sıkıcı ve boğucu diyecekti. Thomas’a göre de saygıdeğer, sorumlu ve kafalarında macera düşüncesi olmayan erkeklerdi. Belki de bu sayıyı iki ya da üç katına çıkarmalıydı. Kalemlerden birisinin ucunu düzeltti ve düşünmek için arkasına yaslandı.

Bunu tam olarak nasıl ifade etmek istiyordu?

Thomas kaba olmak istemiyordu ama yine de kafasındaki adamların, evliliğin Marianne'e getireceği yararların bilincinde olmalarından emin olmak istiyordu. Hayır, tam olarak evlilik kelimesini kullanmamalıydı; kimseyi korkutup kaçırmak istemiyordu. Fakat Marianne'in etkileyici miktardaki çeyiz parasından ve onunla kurulacak birlikteliğin Shelbrooke Kontu ve Roxborough Dükü'yle bağlantı kurmak anlamına geldiğinden üstünkörü bahsedebilirdi.

Aynı zamanda ağzı sıkı olmalarını da şart koşacaktı. Marianne onun kendisine bir koca bulmak istediğini biliyordu fakat onun bu konuyu ne kadar ileri götürmek istediğini bir öğrenirse... Thomas bunu düşününce ürperdi.

Yazdığı notların bir an önce ulaştırılmasını sağlayacaktı ve hafta sonuna kadar, Effington Konutu'nun küçük salonu Marianne'e uygun düzgün taliplerle dolup taşacaktı. Marianne onlardan birisini seçecek ve Thomas'ın da ona karşı görevleri sona erecekti. Kız hayatından çıkacaktı. Thomas bir an hisseder gibi olduğu pişmanlık duygusunu kafasından uzaklaştırdı.

Ah, Marianne'i bazen sosyal ortamlarda veya ara sıra düzenlenen aile toplantılarında görecekti elbette. Fakat o evli olacaktı ve o zamana kadar kendisi de evlenmiş olacaktı. Onun arzularına hiçbir zaman karşı çıkmayan veya yargılarını sorgulamayan ya da kararlarını tartışmayan yumuşak başlı bir kadınla. Bir an bile kendisine sorun çıkarmayan bir kadınla.

Sıkıcı ve boğucu bir kadınla.

Hiçbir zaman onun kekelemesine neden olmayacak bir kadınla.

DOKUZUNCU BÖLÜM

...Lord K son zamanlarda çok gizemli oldu.

Ev halkının yatmaya gitmesinden sonraki geç saatlerde kütüphanesinde bulunabiliyor. Ona görünmeden orada ona rastladığım zamanlar oldu.

İncelendiğinin farkında olmayan bir adamı gözlemek çok değişik bir şey. Tek başınlığının güveni içindeyken şimdiye kadar paylaştığım çalkantılı doğasıyla çelişen sessiz bir kibarlığı var. Benim ve aslında tüm dünyanın düşünebileceğinden çok daha fazlası var adamda.

Bunu bilmek kalbimin ta derinliklerinde tuhaf bir sancıya neden oluyor...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

*M*arianne kütüphanenin kapısını sessizce açtı ve içeriye süzüldü. Thomas masanın başında oturmuş bir şeyler yazmakla meşguldü.

Marianne bir haftayı aşkın bir süredir onunla özel olarak konuşma fırsatını bulamamıştı.

Daha önceki gecelerde Thomas'ı bulma ümidiyle kütüphaneye gelmiş fakat bir sonuç alamamıştı. Adam ya erkenden odasına çekilmiş ya da daha sıklıkla kafayı çekmeye gitmiş oluyordu.

Thomas neredeyse her gece, onları Lord Attwater'ın gece davetine, Leydi Millbanks'in toplantısına ve daha başka davetlere götürmüştü. Genç adam onları ev sahibesine tanıştırır tanıştırmaz ortadan kayboluyordu. Ancak Marianne, onun hiçbir zaman bulundukları yerden çok uzaklaşmadığını hissediyordu. Aşırı korumacı mizacı düşünülürse, çok da beklenmedik bir şey değildi bu.

Her durumda, Thomas'ın yanlarında bulunması zaten anlamsız olurdu. Tabii ki Jocelyn'in etrafı her zaman hayranlarıyla çevriliydi. Becky de ondan birazcık daha az meşgul oluyordu. Hatta Marianne bile şaşırtıcı miktarda dikkat çekiyordu. Onun cezbettiği erkeklerin hepsinin de aynı hamurdan yoğurulmuş olmalarına rağmen, yaşı ilerlemekte olan, zeki bir entelektüel için bu pek de fena sayılmazdı. Son derece yavan bir hamurdan yoğurulmuşlardı. Marianne hiçbir zaman kendisini boş bir insan olarak görmemişti ancak onu arayıp bulan beyefendilerin ortak yönleri sinir bozucu ve aşağılayıcı olmalarıydı. Bu da sadece Marianne'in koca *aramama* kararını pekiştirmişti.

Marianne, Thomas'ı oldukça özlediğini fark etti. Aynı zamanda öpüşmelerini de özlemişti. Sözde ateşkeslerinin sonucu buysa Marianne bu anlaşmanın parçası olmak istemiyordu. Yazacak ilginç bir şeyler yaşamak istiyorsa artık meseleyi kendisinin ele alma zamanı çoktan gelmişti.

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları'nın yeni bir bölümü daha yayınlanmış ve tabii ki sosyetenin diline düşmüştü. Lord K'nin gerçek kimliği ve onun masum konuğu hakkındaki söylenti ve dedikodular çoktan yayılmıştı. Bu hem çok heyecan verici hem de ürkütücüydü. Marianne, kimliğinin ortaya çıkması durumunda sonuçların ne olacağını düşünmeye cesaret edemezken bile hikâyelerinin tartışıldığını duymaktan çok hoşlanıyordu.

Derin bir soluk aldıktan sonra odanın karşı tarafındaki konyak dolabına yürüdü. Göz ucuyla Thomas'm kendisini fark edişini izlediği halde hiç orali olmuyormuş gibi yaptı. Dolabı açarak bir bardak seçtikten sonra bardağı doldurdu. Sonra kitap raflarından birisinin önünde dolaşarak başlıkları gözden geçirmeye başladı.

“Özel bir şey mi arıyorsunuz?”

“Pek sayılmaz.” Marianne konyaktan bir yudum aldıktan sonra önündeki kitap ciltlerine bakmaya devam etti. “Eğlenceli bir şey olabilir.”

“Bir öneride bulunabilir miyim?”

“Hayır, teşekkürler. Kendi kendime kitap seçebilme yeteneğim var. Sonuçta, kendi zevklerimi başka birisinden daha iyi bilirim.” Marianne, Thomas'a yandan kinayeli bir bakış attı. Thomas ayağa kalktı. “Lütfen ne yapıyorsanız devam edin. Beni görmezden gelin.” Genç kız tatlı tatlı gülmüştü. “Yaptığınız işe çok hâkim görünüyorsunuz.”

Thomas bir an ona dik dik baktıktan sonra kendi kendine homurdanarak yerine oturdu.

“Bir şey mi söylediniz?” Marianne ona yaklaştı.

“Hayır,” dedi Thomas öfkeyle.

“Bu kadar sinirli olmanız gerekmez.”

“Sinirli değilim,” dedi Thomas. Genç adam düpedüz sinirliydi. Genç kız inanmaz bir tavırla güldü.

“Sinirli değilim. Sadece,” Thomas önündeki kâğıda göz attı, “kafam meşgul.”

“Neyle?” Marianne masaya doğru eğilerek bir an onun ne yazdığını görmeye çalıştı.

“Hiçbir şeyle.” Thomas sanki bir kanun çiğnerken ya da son derece edepsiz bir şey yaparken yakalanmış gibi savunucu bir tavırla ellerini kâğıdın üzerine koydu. Marianne'in içini bir merak kaplamıştı.

Masanın etrafından dolanarak Thomas'ın arkasına geçti. "Saçma, önemsiz olsaydı bu kadar endişelenmezsiniz."

"Endişelenmiyorum." Thomas'ın sesi kayıtsız gibi çıksa da önünde her ne varsa onu kapatmak için sırtını kamburlaştırdı.

"Haydi, Thomas." Marianne boşta olan elini adamın koluna koyup öne doğru eğildi. Genç kızın dokunuşuyla Thomas gerildi. Marianne memnun olmuş bir şekilde gülümseyerek genç adamın kulağına eğildi. "Bana ne yaptığınızı söyleyin." Yetmezmiş gibi bir de adamın kulak memesini hafifçe dişledi.

"Kahretsin." Thomas hızla ayağa fırlayıp geriye çekildi. "Ne yapıyorsunuz?"

"Sadece düşündüm ki bir süredir ders yapmamıştık ya..."

"Bundan sonra ders filan olmayacak," diye gürlledi Thomas.

Marianne güldü. "Tabii ki olacak. Peki, öyleyse." Thomas'ın bir hareket yapmasına fırsat vermeden kâğıdı masanın üzerinden kapıp aldı. "Bu nedir?"

"Verin onu bana." Thomas emredercesine elini uzattı.

Marianne de adamın eline konyağını tutuşturdu.

"Çok iyi biliyorsunuz ki istediğim bu değil." Thomas içkiyi bir dikişte içip bardağı vurarak masaya koydu. "Şimdi verin onu bana."

Marianne kafasını sallayarak kâğıdı arkasına sakladı. "Onun ne olduğunu bana söylemeden vermem."

Thomas dişlerini sıkarak genç kıza uzandı. "Derhal onu bana verin."

Marianne geriye kaçarak gözlerini kırıştırdı. "Verirsem bana ne vereceksiniz?"

Thomas gözlerini kıstı. "Ne istiyorsunuz?"

"Başka bir ders."

"Kesinlikle olmaz."

İnatçı canavar. "Peki, öyleyse. Sanırım bir öpücük yeterli olur."

Thomas, sanki Marianne onun hayatı ya da serveti pahasına bir şey istemiş gibi ona sert sert baktı. "Hayır."

Marianne kâğıdı ona doğru salladı. “Evet.”

“Hay...” Thomas burnundan soludu. “Madem bu kadar ısrar ediyorsunuz, tamam.”

“Kesinlikle...”

Thomas genç kızı omuzlarından yakalayıp hızla kendine çekti ve onun dudaklarına kararlı, öbürlerinden çok daha kısa bir öpücük kondurdu. “İşte. Şimdi bana kâğıdımı verin.”

“Olmaz,” dedi Marianne soluksuz kalmış gibi bir sesle.

“Nedenmiş o?”

Marianne, onun öfkeli görüntüsünden son derece zevk alarak duraksadı ve gülmemeye çalıştı. “Bu öpücüğün sizin normal standartlarınıza uyduğunu sanmıyorum.”

“Marianne,” diye kükredi Thomas.

“Aynı şekilde benimkilere de.” Genç kız abartılı bir üzüntüyle başını salladı. “Hayır, sanırım daha iyisini yapmak zorunda kalacaksınız.”

Marianne, bir an Thomas’ın bunu yapacağını zannetti. Onun yerine genç adam omuz silkti. “Pekâlâ, o lanet şeyi okuyun, hiç umurumda değil.”

Marianne abartılı bir hareketle kâğıdı sallayarak açtı ve yazılanlara göz gezdirdi. “Elyazınız hiç okunaklı değil.”

“Eğer okuyamıyorsanız...” Thomas kâğıdı kapmak için hamle yaptı ama genç kız ondan kaçtı.

“Ah, okuyabiliyorum.” Marianne kâğıdı inceledikten sonra başını kaldırıp Thomas’a baktı. “Tam olarak nedir bu?”

“Şiir.”

Marianne kaşlarını çatarak genç adamın yazdıklarını tekrar okudu. “Hiç sanmıyorum.”

“Öyle,” dedi Thomas dişlerini sıkarak. “Ben yazdım. Şiir. Kafiye.”

“Pek değil,” diye mırıldandı Marianne.

“Hâlâ üzerinde çalışıyorum.” Thomas kâğıdı Marianne’in elinden kaptı, buruşturarak top yapıp masanın üzerine attı. “Biliyorum, iyi değil.”

“İyi değil mi?”

“Pekâlâ, iğrenç. Büyük bir olasılıkla da hep öyle olacak. Öğrencilik yıllarımdan beri yazıyorum ve bu işi hiç ilerletmişe benze miyorum. Tamamen zaman kaybı. Ancak,” Thomas’ın gözlerinde, sanki Marianne’i tartışmaya davet eder gibi, azimli ve meydan okuyan bir ifade vardı, “çok da umurumda değil. Vazgeçmeyeceğim.”

“Sahi mi? Bana hiç de herhangi bir konuda başarısızlığa göz yumacak bir adam gibi gelmediniz. Şiirde bile. Neden devam edesiniz ki?”

“Çünkü bu benim kendimi ifade etme yolum,” dedi Thomas gururlu bir şekilde.

“Ya?” Marianne gülmemeye çalışıyordu.

“Çünkü bunun pratik uygulaması filan yok.” Thomas derin bir iç çekti. “Çünkü bu, Thomas Effington’ın eseri ve Helmsley Markisi’yle ya da müstakbel Roxborough Dükü’yle hiçbir ilgisi yok. Çünkü insanlık var olduğundan beri yazılmış en kötü şey olsa da ben bunu yapmaktan zevk alıyorum.”

Marianne düşünceli bir şekilde genç adamı inceledi. Yüz kere dünyaya gelse, Thomas Effington’ın şiir yazacağını tahmin edemez ve ne kadar zevk alırsa alsın, onun çok başarılı olmadığı bir şeye düşkün olabileceğini hiçbir zaman düşünemezdi. Bu, onun hakkında çok şey gösteriyordu. Marianne’in Thomas’la ilgili bilmediği başka neler vardı acaba?

“Öyleyse, kesinlikle devam etmelisiniz.” Marianne masanın etrafından yürüyüp bir tabureye oturdu ve buruşturulmuş şiiri aldı. “Ne kadar zamandır şiir yazıyorum demiştiniz?”

“Çok uzun süredir.” Thomas çekinerek genç kızı izliyordu.

Marianne kâğıdı eliyle düzeltip okumaya başladı.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Ben de biraz yazmıştım.” Fakat onun şiirleri Thomas’inki gibi değildi. Marianne’in yazdıkları bir anlam ifade ediyordu ama Thomas’inkiler, birbiriyle pek ilişkisi olmayan sözcüklerin ve şifreli düşüncelerin anlaşılma bir karışımıydı.

“Sahi mi?” Thomas’ın sesinde şüphe vardı. “Şiir mi?”

“Daha çok günlük gibi bir şeyler,” dedi Marianne dalgın bir şekilde. “*Ardından* ile *parıldar* sözcüklerinin kafiye yapmadıklarının farkında mısınız?”

“Elbette. Daha bitirmedigimi söylemişim.” Thomas bu iki sözcüğü fısıldarcasına tekrarladı.

“Diğer taraftan *kırık* ve *sırık* kafiye yapıyorlar; fakat sizin uyandırmak istediğiniz imgenin bu olup olmadığından tam emin değilim.”

“Sadece olacak mı diye deniyordum.”

“Elbette.” Marianne gülümsememeye çalışarak ona baktı. “Size destek olabilirim. Kendinizi ifade etmenize yardım etmek için.”

Thomas kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kendimi nasıl ifade edeceğimi biliyorum, çok teşekkür ederim.”

Marianne tek kaşını kaldırdı. “*Kırık* ve *sırık*’la mı?”

Thomas, kurtarıcısına mı yoksa celladına mı baktığına karar vermeye çalışan bir adamın tavrıyla Marianne’i dikkatle inceledi. En sonunda teslim olmuşçasına içini çekti. “Peki, ne önerirdiniz?”

“Şey...” Marianne, Thomas’ın kargacık burgacık yazısına baktı. Nereden başlayacağını hiç bilmiyordu. “Şey...” dedi tekrar.

Thomas, genç kızın arkasına geçip omzunun üzerinden öne eğildi. Bir eliyle kâğıdın kenarını tutarken diğer elini de kızın sandalyesinin arkasına koydu. Marianne onun yakınlığının son derece farkındaydı. Adamın nefesi kulağının dibindeydi. İnip kalan göğsü sırtına değiyordu. Thomas’ın varlığı genç kızın etrafını sarıp içine almıştı. Marianne kendini neredeyse onun kolları arasında hissediyordu.

Marianne'in her tarafını tuhaf bir arzu seli sarmıştı. Bir an yalnızca arkasındaki adama yaslanarak erimek istedi. Hiç açıklama yapma düşüncesi olmadan kendini teslim etmek. Ya da bir fikir savaşı. Veya alınacak bir ders. Sadece Thomas'ın kollarını boynunda hissetmek istiyordu. Dudaklarını dudaklarında. Adamın sımsıcak bedenini kendi bedeninde. Onun...

"Bu işe yarar mı peki, sizce?" Thomas'ın coşkulu sesi Marianne'i düşüncelerinden çekip aldı.

Marianne, "Şüphesiz," diye mırıldanırken Thomas'ın neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Genç adam bir kalem almak için hareket edince omzu hafifçe omzuna sürtündü. Bu dokunuşla Marianne'in kalbi küt küt atmaya başladı. Thomas, kalemi mürekkep hokkasına daldırdıktan sonra kâğıda bir şeyler yazarken birbirlerine bu kadar yakın olmalarıyla ilgilenmiyor gibiydi.

"İşte bu. Çok daha iyi oldu." Thomas'ın dikkati kâğıttaydı ve başını sallayarak, daha çok kendi kendine mırıldanarak yazmaya devam etti.

Marianne, Thomas'la ilgili farkındalığına kendisini o kadar kaptırmıştı ki onun kötü şiirini düzeltmek için çaba gösteremiyor ve dikkatini fazla veremiyordu. Dün, bu sabah, hatta birkaç dakika önce Thomas Effington'ı sadece kendisini amaca götüren bir yol olarak gördüğünü söyleyebilirdi. Dünyasının sınırlarını birlikte keşfedeceği ve hayatı deneyimleyeceği uygun bir hovarda olarak. Ve evet, her geçen gün, bu fikir yaşamın daha çok fiziksel yanlarını içerir olmuştu. Sonuçta, evlenmeye hiç niyeti yoktu ve aşk beklentisi yoktu.

Fakat şu anda, Thomas'ın bedeni kendi bedenine bu kadar yakinken Marianne'in hissettiği şey neydi? Bahçede daha önceki yakınlaşmalarındaki heyecan dolu his, sadece şehvetti. Marianne bayağı zevk almıştı ve tabii ki devamının gelmesi için sabırsızlanmıştı.

Bu farklıydı. Marianne tam olarak neden farklı olduğundan emin değildi ama bu birazcık... neydi? Daha mı fazla bir şey? Kesinlikle daha fazla bir şeydi. İçinde tuhaf bir ağrı vardı. Midesinin altında bir çeşit çırpınma gibi bir şey. Sanki muazzam bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi tatlı, hüzünlü bir gerginlik duygusu.

Galiba bu fark, Thomas'ın sırrını öğrenmesiyle birlikte olmuştu. Ah, diğer sırlar kadar kayda değer bir sır değildi fakat sadece Thomas için bir sır da olsa, önemli bir sırdı. Buradaki sır, Thomas'ın şiir yazmasından çok, iyi yazmadığını kendisinin kabul etmesiydi.

“Ve sanırım bunun yerine *günbatımı* sözcüğünü kullansaydım..”

Marianne dalgın bir biçimde başını sallarken Thomas'ın se-sindeki hevesin şimdi kendisine neden bu kadar sevimli geldiğini merak ediyordu. Onun kalemi tutuşundaki tutkunun neden bu kadar etkileyici geldiğini de.

“Belki şunu denesem...”

Marianne, Thomas'ın dikkat kesilmekten sertleşmiş profiline bakıyordu. Dönüp biraz yana kaysa dudakları onunkilere yaklaşıyordu. Onu öpebilirdi ve sonra da...

“O zaman şöyle diyebilirim...”

Marianne uzanıp saçlarını eliyle alnından çekme isteğini bastırmaya çalıştı. Ona dokunmak, sarılmak ve dudaklarını dudaklarına bastırmak istiyordu.

Marianne koşmak istiyordu.

Onun yerine, başka hiçbir şeyi görmeksizin adamın yüzündeki ifadeden büyülenmiş bir şekilde hareketsiz oturuyordu.

Ve bu kendini beğenmiş aptalın, sandığı kadar kendini beğenmiş olmadığını gittikçe daha çok anlıyordu. Aslında adamın kendisi bir tür macera olabilirdi.

“Ben bayağı beğendim bunu.” Thomas Marianne’e soran gözlerle baktı. “Siz sevmediniz mi?”

Marianne, genç adamın koyu mavi gözlerine bakıp güçlkle yutkundu. “Daha iyi.”

Thomas güldü ve doğruldu. “Kesinlikle daha iyi. Çok çok daha iyi. Ah, hiçbir zaman Byron’ın, Keats’in veya Shelley’inkilerle boy ölçüşemez ama galiba artık o kadar korkunç değil.” Thomas bardağını aldı, biraz duraksadıktan sonra Marianne’inkini de alıp içki dolabına yürüdü.

“Hayır, hiç de korkunç değil.”

Marianne onun bardakları dolduruşunu seyrederken bu yeni ortaya çıkan ve oldukça acil olan onunla birlikte olma arzusuna hayret etti. Baş başa. Birdenbire kendisi için önemli olan bu adam hakkında daha çok şey öğrenmek istedi. Ve birden aklına bir fikir geldi. Büyük olasılıkla Thomas’ın hiç sevmeyeceği bir fikirdi. Marianne cesaretini toplamak için bir nefes aldı. “İsterseniz size daha da fazla yardım etmeye kesinlikle hazırım.”

Thomas kaşlarını çatarak başını salladı. “Çok naziksiniz ama anlarsınız ya, bu gizemli kusurumu bilenler bir avuç insandan daha az ve ben kişiliğimin bu özel yanını gizli tutmayı tercih ederim.”

“Ah, çok iyi anlıyorum ve bunu hiç kimseye söylemem,” dedi Marianne çabucak. “Çok iyi sır tutarım.”

“Yine de...” Thomas’ın yüzünden bir kararsızlık ifadesi geçti.

Marianne sözlerini kararlı bir şekilde sürdürdü. “Herkes yattıktan sonra burada buluşabiliriz. Kimsenin bilmesine gerek yok.”

“Gece buluşmaları mı? Yalnız mı?” Thomas başını salladı. “Bu son derece uygunsuz olur, Marianne. Sanırım...”

“Haydi, Thomas. Daha önce gece geç vakit burada buluşmamışız gibi konuşmayın.”

“Beklenmeyen karşılaşmalar başka. Kararlaştırılmış buluşmalar tamamen başka,” dedi Thomas, Marianne’in tüylerini diken diken eden o tutucu tavrıyla. “Sizin itibarınızı düşünmek zorundayız.”

“Boş laf. İtibarım hiç mi hiç umurumda değil.”

“Benim umurumda.”

“Pekâlâ.” Marianne bir an Thomas’ı inceledi. “Çoğu akşam burada kütüphanedesiniz, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Thomas çekinerek.

“Ve ben de bir kitap aramak için tesadüfen içeriye girmiş olsam, belki...”

“Belki, ne?”

“Öyle ya, yardım etmeyi teklif etmemek benim açımdan son derece kabalık olur.”

“Bence hiç...”

“Sizinle bir anlaşma yapacağım,” dedi Marianne çabucak ve galibiyeti sezinledi. “Bir alışveriş yapalım. Sizin derslerinizin karşılığında benimkiler. Şiir dersleri karşılığında...”

“Hayat dersleri mi?” Thomas burnundan soludu. “Hiç sanmam.”

“Yazık.” Marianne omuz silkti. “Eminim buna çok hevesli olan bir iki beyefendi bulunur...” Kaşlarını çatı. “Bu tür erkeklerin akınına uğradığımdan değil ama yine de en düzgün ve sıkıcı adamlar bile buna güçlkle...”

“Yeter,” diye çıkıştı Thomas. Adamın gözlerindeki gergin ve kapana kısılmış ifade Marianne’in çok hoşuna gidiyordu. Thomas’ın, kafasında bu önerinin iyi ve kötü taraflarını tarttığını resmen görebiliyordu. Aynı zamanda ona Marianne’in çok az seçenek vereceğini fark ettiğini de biliyordu. “Anlaştık. Devam edeceğim... derslerinize.” Thomas bu sözcüğü sarf ederken sanki ağzında kötü bir tat bırakmış gibi söyledi.

“Bana öyle dik dik bakmanıza gerek yok. Hafifmeşrep biri değilim.”

“Niyetim öyle olmamanızı garantilemek.” Thomas yenilmiş-çesine bir iç çekti. “Ancak, sizin bu saçma önerinizi kabul edecek olursam...”

“Tehditimi.” Marianne abartılı bir flörtleşme havasında gözlerini kırıştırdı. “Bu bir tehditti.”

“Kesinlikle,” dedi Thomas alaycı bir şekilde. “Öteki saf adamlara asılmayacağınıza dair bana söz vermelisiniz.”

Marianne güldü. “Sözüm söz.”

“Şüphesiz bundan daha iyisini bekleyemezdim.” Thomas’ın sesi gönülsüzdü ve Marianne onun görüldüğü kadar rahatsız olup olmadığını veya birlikteyken onun da kendisi kadar etkilenip etkilenmediğini merak etti. Belki de çok korkuyordu. Hayır, kesinlikle korkmuyordu. Marianne, Thomas’ın, şiirleriyle alay edilme korkusundan başka bir korkusu olduğunu sanmıyordu.

“Sanırım en azından bu şekilde ne işler çevirdiğinizden ve kimlerle takıldığınızdan emin olabilirim.”

“Öyle mi sanıyorsunuz?” Marianne muzipçe sırıttı. “Kendinizden fazlasıyla eminsiniz, lordum.”

“Bu konuda kesinlikle öyleyim.” Thomas’ın gözlerinde kararlı bir ışıltı belirdi. “Sizi güvenli bir şekilde evlendirene kadar gözümün önünden ayırmayacağım.”

“Nasıl isterseniz.”

Thomas gözlerini kıstı. Marianne de masum bir şekilde gözlerini açtı. Her ikisi de aynı derecede kendilerinden emindi. Marianne, Cadwallender’a gitmek istediğinde Thomas’ın gözünden kaçabileceğinden şüphesi yoktu. Ne de olsa ona yardım edecek kız kardeşleri vardı. Geri kalanına gelince, Marianne tüm ilgisini Thomas’a yöneltmeye ve maceralarını saygıdeğer bir hovardayla keşfetmeye çoktan karar vermişti.

Aynı zamanda kendi duygularının uğradığı değişimi ve özellikle de bunun ne anlama geldiğini keşfetmeye de.

Üç hafta sonra Marianne kütüphanedeki kanepeye oturmuş, elinde bir bardak konyakla düşünceli bir şekilde ateşe bakıyordu. Thomas onu incelerken bu noktaya nasıl geldiklerini bir kez daha merak etti.

Bu bir alışkanlık haline gelmişti ve şaşırtıcı bir şekilde de zevkli bir alışkanlık olmuştu. Her gece, hazır bulunmaları gereken davetlerden birinden döndükten sonra Thomas kütüphanesine çekilirken genç adam bunun zaten her zamanki âdeti olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Daha sonra Marianne evdeki diğer insanların yatmaya gittiğinden emin olduğunda ona katılıyordu. Marianne bunu hiç söylememişti ama Thomas, onun bu buluşmalardaki belli belirsiz tehlike unsurundan zevk aldığından şüpheleniyordu. Şayet yakalanırlarsa, kendi duyguları ne olursa olsun, evlenmeleri kaçınılmaz olacaktı. Şüphesiz, Marianne bu geceleri macera olarak addediyordu.

Marianne, Thomas'ın şiirlerini düzeltmek için önerilerde bulunuyor fakat başka konular hakkında da konuşuyorlardı; her ikisinin de okuduğu kitaplardan veya beğendikleri sanatçılardan veya en son politik çatışmalardan ya da güncel skandallardan bahsediyorlardı. Genellikle bu sohbetler bir iki bardak konyak içerken devam ediyordu. Marianne artık konyağa iyice alışmıştı ve içki onu ancak ara sıra etkiler olmuştu. Thomas buna hayıflanmamak için azimle direniyordu.

Marianne'le aynı görüşte oldukları anlardan çok zevk alıyordu fakat aralarındaki farklılıklar da hoşuna gidiyordu. Kızın keskin bir zekâsı ve ince bir ruhu vardı. Onunla tartışmak Thomas'ın hayatındaki en eğlenceli ve zorlayıcı şeydi. Paylaşacak fazla bir şey olmadığı anlarda da birlikte bol bol güliyorlardı.

Ve her zaman bir iki öpücük de oluyordu.

Thomas, Marianne'in şu saçma ders fikrini istemeyerek kabul ederken bu sayede kızı kendisinden daha az şerefli erkeklerden uzak tutabileceği bahanesine sığınmıştı. Aslında yaptığı şey onu güvence altında tutmaktı. Fakat yanında geçirdiği her akşamla birlikte sınırlarını ve kontrolünü sürdürmek gittikçe zorlaşıyordu. Planını ve arkasındaki nedenleri hatırlaması da. Planı başarılı

olursa, daha doğrusu başarılı olduğunda, tam olarak neler olacağını düşünmek de.

Ve gittikçe kendisini dünyanın en kötü haini gibi hissediyordu.

“Bu akşam fazla sessizsiniz.” Marianne başını yana eğerek Thomas’ı süzerken dudaklarında hafif bir gülümseme dolaşıyordu. “Aklınızdan neler geçiyor bakalım?”

“Biz arkadaş olduk, değil mi?” dedi Thomas düşünmeden.

“Sanırım öyle.”

“Daha önce hiç kadın arkadaşım olmamıştı.”

Marianne güldü. “Olduğunu hiç düşünmemiştim zaten. Fakat benim de daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Öyleyse iyi uyuşuyoruz.”

“Bu çok garip, biliyor musunuz?” Thomas oturduğu koltuğa daha çok gömüldü ve bardağını avuçlarının arasına aldı. “Sanki birbirimizi ezelden beri tanıyor gibiyiz. Sizinle her şeyi tartışabileceğimi hissediyorum.”

Marianne tek kaşını kaldırdı. “Sanki itiraf etmek berbat bir şeymiş gibi söylüyorsunuz bunu.”

Thomas kıkırdadı. “Berbat değil, yalnızca şaşırtıcı. Sadece hiçbir zaman bir kadınla bu şekilde konuşabileceğimi ummamıştım, sanki...”

“Sanki karşınızdaki, tanıdığınız erkekler kadar zeki bir kadınmış gibi. Sizin her kelimenizi adeta bir kanun olarak kabul eden boş kafalı bir salak değilmiş gibi yani.” Marianne tatlı tatlı gülümsedi. “Ve size kahramanına bakar gibi bakan bir kadın değilmiş gibi.”

“Evet, öyle.” Thomas daha çok utancını örtmek için güldü. Marianne’in alayını hak etmişti. Aslında bunu daha önce hak etmişti. “İtiraf etmeliyim ki ne istediğini bilen bir kadın yararına çok şey söylenebilir. En azından sizin durumunuzda.”

Marianne’in gözleri büyüdü. “Bakın siz, teşekkürler, lordum. Sadece şaşırmadım, aynı zamanda gururum okşandı. Ve bu gece

daha önemli bir şey olacağına dair pek ümidim kalmadığına göre,” kalan konyasını yuttuktan sonra ayağa kalktı, “ben artık gideyim.”

Thomas da kalkmaya yeltendi.

“Hayır, kalkmayın.” Marianne ona doğru yürüdü. “Gecenin geç saatlerinde iki arkadaş arasında görgü kuralları konusunda belirli miktarda bir hoşgörü vardır.”

“Ama ya dersleriniz?” Thomas’ın sesindeki muzip ton, Marianne’i biraz beklenti ve gittikçe artan bir sabırsızlıkla öpmek için can attığı gerçeğiyle çelişiyordu.

“Ah, sanırım bu gece beklediğimden daha fazlasını öğrendim.” Marianne öne doğru eğilip parmaklarını Thomas’ın çenesinin altına koydu. “Çok çok daha fazlasını.”

“Öyle mi?” Thomas Marianne’le göz göze geldi. Genç kızın gözlüğünün arkasındaki kahverengi gözleri yanan ateşin ışığını yansıtıyor ve baştan çıkarıcı canlı bir kehribar renginde parlıyordu. Marianne, hafifçe şaşkın bir ifadeyle uzun bir süre genç adama baktı.

Thomas genç kızın elini yakaladı ve dudaklarına götürdü. “Şimdi söyleyin bana, aklınızdan ne geçiyor?”

“Aklımdan mı?” Marianne başını salladıktan sonra eğilip yaklaştı ve dudaklarını genç adamın dudaklarına hafifçe sürdü. “Korkarım ki artık bilmiyorum.”

Marianne doğrulduktan sonra döndü ve Thomas’m bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıktı. O da ne söyleyeceğini bilmiyordu zaten.

Marianne ne demek istemişti ki? Eğer bir kadın, kafasından ne geçtiğini ve tam tamına ne istediğini ya da istemediğini tam olarak biliyorsa, bu kadın Marianne Shelton olurdu. O macera istiyordu. Evlenmek istemiyordu. Ve hayatı deneyimlemek istediğini çok iyi biliyordu.

Thomas'a göre Marianne'in hayatı birlikte deneyimlemek istediği kişinin en azından kendisi olduğu izlenimini edinmişti, ah lanet olsun, bunu ümit etmişti.

Ama öpüşmekten ileriye gitmemişlerdi ve Thomas itiraf etmeliydi ki bu fikir Marianne'in başının altından çıkmış olsa da Thomas'ın da en az onun kadar istediği bir şeydi. Son birkaç haftadır Marianne'in sarılmalarındaki coşku azalmadığı halde Thomas kararsız ve çekingen bir hava sezmişti. Sanki kendisine çizdiği yoldan artık emin değilmiş gibiydi. Ya da birliktelikleri bir şeye dönüşmüş gibi... yani... daha fazla bir şeye. Her ne demekse.

Thomas elinde konyağıyla ayağa kalkıp odayı arşınladı. Lanet olsun, bu kız sinir bozucu bir yumurcaktı.

Thomas, evlendirip ondan kurtulmayı istemiş olduğunu düşündü. Fakat artık bu fikir önceki kadar çekici gelmiyordu. Tabii ki, Thomas o komik notlarla planını başlatmıştı ve istese de istemese de, şu anda plan kendi gücüyle ilerliyor gibi görünüyordu. Tıpkı bir tepeden aşağıya yuvarlanan taş gibi. Ya da bir çığ gibi.

Thomas kendine bir eş bulmak istediğini düşündü. Marianne'den tamamen farklı birisini. Şimdi de hedeflediği isimsiz abidesinin, Marianne'in üzerine gönderdiği beyefendiler kadar sıkıcı ve donuk olup olmadığını merak etti. Onun için bulduğu mükemmel eşleri Marianne'in son derece sıkıcı bulduğu gibi kendi de kusursuz gelinini öyle bulacak mıydı acaba?

Marianne'le gece buluşmaları ve dersler, onu kendisinden daha az şerefli erkeklerin elinden korumak içindi.

Thomas haksız mıydı? Tüm bunlar hakkında?

Lanet olsun. Kafası gittikçe daha fazla karışıyordu ve onu karıştıran da Marianne'di.

Kızın şimdi ne istediğini hiç bilmiyordu. Daha da kötüsü, kendisinin ne istediği hakkında da en ufak bir fikri yoktu.

ONUNCU BÖLÜM

...Hâlâ onunla paylaştığımız öpücüğü unutamıyorum ama sanırım Lord K bunu düşünmemeyi tercih ediyor. Adamın diğer hataları ne olursa olsun, koruması altında olan bir masumdan faydalanmasına onuru izin vermez. Namusum oldukça güvende. Yine de onun yanında geçirdiğim her dakika, namusun gerçek değerinin onu korumakla ilgili olup olmadığını merak ediyorum. Korkarım ona karşı artık inkâr edilemeyecek duygular besliyorum. O her dakika düşüncelerimde ve daha da kötüsü her gece rüyalarımnda.

Onun da bana karşı duyguları olduğunu sanıyorum ama onun arzularının bedeninden mi yoksa yüreğinden mi geldiğini bilemiyorum.

Ve itiraf edeyim, gitgide onun davranışlarındaki asaletin yerini, gözlerindeki tutkunun almasını hasretle bekliyorum.

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

Leydi Cutshall'ın toplantısı da Thomas'ın Shelton kardeşleri götürdüğü diğer davetlere çok benziyordu. Balo salonu havasız ve çok kalabalıktı. İzdihamın gürültüsünden müzik zorla işitiliyordu. Yiyecekler çekici bir tarzda dizilmişlerdi ama tatları yoktu. Thomas uzun süredir aynı yiyeceklerin toparlanıp temizlendikten

sonra sezon boyunca bir partiden diğerine dolaştığından şüphe etmekteydi. Neticede, bu olağan katılımcılarıyla sıradan bir davetti ve her zamanki gibi Thomas'ın kafası sadece tek bir şeydeydi.

Marianne.

Thomas, Leydi Cutshall'ın terasına açılan kapıların yanında durmuş, Pennington ve Berkley'le arkadaşça bir sohbete dalmıştı. Burası havanın durgun olmadığı nadir noktalardan birisiydi. Thomas dikkatini ikiye bölmüş, hem boş gevezeliklerine yanıt vermekle hem de Marianne'i kollamakla meşguldü.

Pennington, sosyetenin baskın ev sahibelerinden ikisi arasındaki bitmek tükenmek bilmeyen tartışma hakkında bir şey söyledi. Thomas mırıldanarak yanıt verdi. Berkley de derin bir iç geçirdi.

Her zamanki gibi, Marianne bir dakika bile yalnız kalmamıştı. Etrafında sürekli olarak son derece düzgün beyefendiler dolanıyordu. Hepsi de fazlasıyla uygundu. Hepsi de Thomas'a göre mükemmel bir şekilde kabul görecekti erkeklerdi. Hepsi de oldukça donuk ve sıkıcıydı.

Thomas gülmesini tutmak için çabaladı ama tutamadı. Marianne, doğal zerafeti ve rahat tavırlarıyla, birbiri ardına gelen talipleri ustaca uzaklaştırıyordu. Kenara atılmış beyefendiler reddedildiklerini muhtemelen fark etmemişlerdi bile. Tevekkeli değil fazla uzaklaşmıyorlardı. Thomas bu durumu bu kadar eğlenceli bulmamalıydı. Bu adamlardan birisi Marianne'in kalbini çalsa bunu yine de eğlenceli bulur muydum acaba diye düşündüyse de yine de gülmekten kendisini alamadı.

Pennington bardağındaki şampanyanın kalitesiyle ilgili bir gözlemde bulundu. Thomas başıyla onu onayladı. Berkley tekrar içini çekti.

Tabii ki Marianne'in adamları çekmesinin kendi cazibesıyla ilgisi olduğu kadar taliplerin onunla bağlantının getireceği yararları hesap edişiyse de çok ilgisi vardı. Thomas'ın yüzündeki gülümseme kayboldu.

Bu adamların dikkatini çeken o notları göndermek aptallığın en üst noktasıydı. Thomas bunu yaparken ne düşünüyordu acaba? Ya da aslında düşünüyor muydu? O kadar kibirli olmasaydı, uygun zannettiği eşlerin Marianne'e hitap etmeyeceğini anlardı. O kadar dikkatle seçtiği adamların, Marianne'in kalbini kazanma şansları yoktu. Ona koca bulma planı ilk baştan başarısızlığa mahkûm olmuştu. Garip bir şekilde, bu artık onu rahatsız etmiyordu.

Pennington, şu anda terasa çıkan bir çift hakkında yorum yaptı. Thomas dalgın bir şekilde ona yanıt verdi. Ve Berkley içini çekti.

Thomas hafif bir ilgiyle kaşlarını çattı. Berkley hiç mutlu görünmüyordu. Thomas, Pennington'a doğru eğildi. "Bunun nesi var Tanrı aşkına?"

"Âşık olmuş," dedi Pennington boyun eğmiş bir tavırla.

Thomas kaşını kaldırdı. "Yine mi?"

"Son kez," dedi Berkley sadık bir biçimde.

Thomas gülmemeye çalıştı. Berkley'in sözü edilemeyecek kadar çok sayıda ilan-ı aşkları olduğunu ara sıra duymuştu. Ve hemen hemen hepsi de son kezdi. "Peki, kim bu şanslı bayan?"

Pennington ve Berkley bakiştılar. "Şey, onunla tam olarak henüz tanışmadım."

"Anlıyorum. Şu uzaktan âşık olma olaylarından birisi."

"Onu henüz hiç görmedi de," dedi Pennington küçümseyerek. "Kızın adını bile bilmiyor."

"Öyle mi?" Thomas kaşını kaldırdı. Her zaman sadece bir yelpazenin sallanmasıyla âşık olan Berkley için bile bu olağandışı bir şeydi. "Öyleyse onun başka birisine karşı duygular beslemediğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Eminim," dedi Berkley kararlı bir sesle.

Pennington gözlerini devirdi. "*Bir Taşra Kızının Tümüyü Gerçek Londra Maceraları'nı* okuma fırsatın oldu mu hiç?"

"Kimin olmadı ki?" Bu sözümona maceralar sosyetede ağızdan ağıza dolaşıyordu. Thomas gazeteyi sırf meraktan almıştı fakat

sonradan bu eğlenceli ve biraz da kışkırtıcı hikâyelerin bayağı ilgisini çektiğini fark etmişti. Şimdi o da hem haftalık bölümleri hem de masum taşra kızının ve gizemli Lord K'nin kimlikleri hakkında süregelen tahminleri takip ediyordu. "Londra'daki her kulübün bahis defterinde Lord K'nin kızla ne zaman ilişkiye gireceği konusunda bahisler oynanıyor."

Berkley'nin yüzündeki ifade karardı. "O lanet herif kızı kendi haline bıraksa iyi olur."

"Haydi, Berkley, itiraf et. Çok eğlenceli." Thomas güldü. "Kötü lordun tatlı genç konuşunu becerip becermeyeceğini ya da daha büyük bir olasılıkla ne zaman becereceğini bilmemek işin en eğlenceli tarafı."

"Benim için değil." Berkley'in sesi sertti.

Thomas merakla onu inceledi. "Haydi, dostum, bu eğlenceli bir hikâyeden başka bir şey değil. Belli ki hayal ürünü."

"Hayır, değil." Berkley sert sert baktı. "O gerçek. Tümüyle gerçek." Sonra Thomas'a tepeden bakmaya çalıştı ama ondan birkaç santim kısa olduğu için çok da başarılı olamadı. "Basılmış bir şey!"

"Sen her okuduğuna inanır mısın?" dedi Thomas ağır ağır.

"Hep inanmıştır ve sanırım her zaman da inanacaktır. Ona anlatmaya çalıştımsa da beni dinlemeyi reddediyor." Şimdi uzun ve derin bir iç çekme sırası Pennington'a gelmişti. "Bunun bir gün dert olacağını hep biliyordum."

"Dert mi?" dedi Thomas akıllı karışmış bir şekilde.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" Pennington sanki bir devlet sırrı açıklayacakmış gibi Thomas'a doğru eğilerek yaklaştı. "Arkadaşımın en son büyük aşkı, taşra kızı."

"Taşra kızı mı?" Thomas anlamamış bir tavırla başını salladıktan sonra birden Pennington'ın tam olarak ne söylediğini anladı. Ciddi olamazdı herhalde. "Şu adı çıkmış *Tümüyle Gerçek Maceralar*'daki taşra kızı mı?"

"Ta kendisi," dedi Pennington.

Berkley'in yüzü karşılıksız bir aşkın ıstırabını yansıtıyordu.

Thomas gülmesini zor tuttu. Şu anda eğlendiğini belli etmek olmazdı; arkadaşının çektiği işkence apaçık ortadaydı. Yine de ciddi kalmak kolay değildi. Thomas boğulur gibi ve normalden daha tiz bir sesle konuştu. "Berkley. Şey, Reginald." Yardım istemesine Pennington'a bir bakış attı.

Pennington boyun eğmiş bir tavırla bardağını kaldırdı ve son kalan şampanyasını bir dikişte içti.

"Reggie," diye söze başladı Thomas ümitli bir sesle. "Ben *Tümüyle Gerçek Maceralar*'ın gerçek olmadığından çok şüphe duyuyorum. Öyle ya, belki de yazar, basımcının bir düzine çocuğu olan karısıdır. Ya da hikâye yazma yeteneği olan pörsümüş yaşlı bir adamdır."

"Bir cüce," diye mırıldandı Pennington.

"O cüce değil," dedi Berkley kızarak.

"Yani, *Cadwallender's* gazetesinde çalışan bir cüce var zaten." Pennington boynunu uzatıp odaya göz gezdirdikten sonra bir garson çağırmak için parmağını bükte. "Çirkin, huysuz bir ihtiyar keçi."

"Taşra kızı o değil," dedi Berkley fısıldarcasına.

"O halde, sen Cadwallender'ı görmeye gittin, öyle mi?" diye sordu Thomas.

"İki kez." Bir tepsi şampanya taşımakta olan bir garson önlerinde durdu ve Pennington boş bardağını dolusuyla değiştirdi. "Berkley ısrar etti."

Berkley ve Thomas birer kadeh aldılar. "Ve bu kızın, aşırı uyarılmış bir hayal gücünün sonucundan başka bir şey olmadığını keşfettiniz mi?"

"Hiçbir şey keşfetmedik. Cadwallender orada yoktu." Pennington omuz silkti. "Cüce de, bize fazla bir şey söylemeyecek kadar ketumdu."

“O kız hayal ürünü değil.” Berkley bardağını bir dikişte boşalttı. “Ve onu bulmadan bana uyku yok.” Topuğunun üzerinde dönerek uzun adımlarla kapıdan çıktı ve karanlıkta kayboldu.

Thomas arkasından bakakaldı. “Sanırım vazgeçmeye niyeti yok.”

“Hem de hiç yok.”

“Bu iyi bir nitelik, bence. İnsanın azimli olması, yani.” Thomas, Pennington’a döndü. “Sanırım, onu daha önce hiçbir kadın konusunda bu kadar kararlı görmemiştim. Özellikle de varlığı belli olmayan bir kadın konusunda.”

“Belki de sır burada yatıyor.” Pennington düşünceli bir şekilde içkisini yudumladı. “Berkley’i çok uzun zamandır tanırım ve öyle görünmese de belirgin bir biçimde romantik bir karaktere sahiptir. Bence hayalinde kendisini, başı dertte olan genç kadınları kurtaran beyaz atlı bir şövalye olarak görüyor.”

“Evet, yani kurtarılmayı bekleyen genç kadınlar hakkında söylenecek şeyler var.” Thomas’ın bakışları tekrar Marianne’e kaydı. O hiçbir zaman kurtarılmayı beklemezdi. Ve bunun hakkında da söylenecek şeyler yok muydu?

“Benim şahsen kimseyi kurtarmak gibi bir arzum olmasa da, bu genç kadının kim olduğu sorusu çok ilgimi çekiyor.”

Thomas arkadaşına dikkatle baktı. “O halde onun gerçek olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Neden olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle öyle düşünüyorum. Belki de sadece Berkley’i çok uzun süre dinlediğimindir.” Pennington acı acı gülümsedi. “Belki ben de biraz romantik olduğumdandır. Veya benim ilgimi çeken şey bu gizem olabilir.” Pennington’ın bakışları balo salonunda dolaştı. “O herhangi birisi olabilir, biliyorsun. Bir bu gerçeği çarpıtsan, bir başka hakikati değiştirsen, bu gece burada bulunan genç kadınların birçoğu o kadın olabilir.”

“Haydi, Pennington, bu çok saçma.”

“Öyle mi?” Pennington bir halk dansı yapmak için yerini alan Marianne’i başıyla işaret etti. “Leydi Marianne, kendisinin bile o taşra kızı olabileceğini söyledi.”

Thomas güldü. “Bu da beni şehvet düşkününü Lord K mi ya-
pıyor öyleyse?”

Pennington düşünceli bir şekilde onu süzdü. “Kesinlikle.”

Thomas irkildi. “Ciddi değilsin herhalde.”

“Değilim galiba.” Pennington bakışlarını tekrar Marianne’e çevirdi. “Ayrıca, bu Berkley’in kalbini kırardı. Kızı kurtarmaya çok kararlı ve sanırım Leydi Marianne kurtarılmayı hiçbir zaman hoşgörmez.”

Ya da çöpçatanlığı. Thomas, içinde duyduğu vicdan azabını umursamadı. “Bunu deneyen adama acırım.” Thomas şerefe yapmak için bardağını kaldırdı. “O halde bizim karasevdağı gezgin şövalyemiz için bir sonraki adım ne olacak?”

“O hâlâ Cadwallender’la konuşmak istiyor. Galiba adamı bu-
lana kadar dükkânına gideceğiz. Bu arada, Londra’da adı K ile başlayan tüm lordları araştırıyor.” Pennington kıkırdadı. “Sonra da L’lere geçmesini bekliyorum.”

“Sonuç ne olursa olsun, bu eğlenceli bir girişime benziyor.” Thomas kıkırdadı. “Lütfen beni gelişmelerden haberdar et. Ben de herkes gibi bu taşra kızının kimliğini merak ediyorum. Ancak itiraf etmeliyim ki onun gerçekten var olduğu konusunda seninle aynı fikirde değilim.”

“Göreceğiz, Helmsley. Göreceğiz.”

“Söylemek istediğiniz şeyi kesinlikle anlayabiliyorum,” diye mırıldandı Marianne ve yanındaki sohbete katılmaya çalıştı. Sohbet birazcık ilginç olsaydı, bu daha kolay olacaktı.

Lord Moxley, desteklediği önemsiz fikri Marianne’in dalgın bir şekilde kabul etmesini, sanki tüm kalbiyle desteklemiş gibi algılayarak gururla kabarıyordu. Söyledikleri de, doğru terziye

gitmenin sosyal bir gereklilik olduğu ve iyi eğitim görmüş uşakların şu günlerde bulunmadığı gibi bir şeylerdi.

“Leydim, görüşmek istediğim önemli bir mesele var.” Lord Moxley, Marianne’in kolunu alıp koluna taktı. Olsa olsa taparcasına denecek bir bakışla genç kıza baktı. Bu son derece rahatsız edici bir şeydi. “Benimle biraz daha تنها bir yere gelme inceliğini gösterir misiniz lütfen? Belki oturma odasına?” Adam Marianne’i balo salonunun kapılarına doğru yönlendirmeye çalışıyordu.

Lord Moxley, Marianne’den beş altı santimetre kadar kısaydı ve tombul vücut yapısına bakılırsa belli ki düzenli spor yapmıyordu. Marianne ona karşı kendini savunabileceğinden emindi fakat işlerin o noktaya gelmesine meydan vermek istemiyordu. Adamın yanından tamamen kaçmayı tercih ederdi. “Lordum, bu hiç uygun düşmez.” Marianne ustaca adamı terasa açılan kapılara yöneltti. “Ancak temiz hava almak hoşuma gider.” Terasta birçok insan vardı ve aydınlanmış alanlarda durdukları sürece bir problem olmazdı.

İtibarıyla ilgili görüşlerine rağmen, Marianne, namusunu tehlikeye atacak olsaydı, bunun kendi boyunda ve boyu eninden oldukça büyük olan bir adamla olmasını tercih ederdi.

Marianne, Thomas’ın balo salonunun başka bir kapısında durmuş onların çıkmasını seyrettiğini fark etti. Lord Moxley hiç ilgisini çekecek tipte bir erkek olmasa da Thomas’a adamın arkadaşlığından keyif aldığı izlenimini vermesinde bir sakınca yoktu. Adam kısa boylu, şişman ve sıkıcı olsa bile. Buna rağmen, Thomas’ın yüzünde, sanki kısa boylu, şişman ve sıkıcı olan birisinin ona hiç hitap etmediğini gayet iyi biliyormuş gibi keyifli bir gülümseme vardı.

“Öyleyse, lordum.” Marianne en ufak bir düşüncesizce davranışın bile gayet iyi görüneceği, mumların aydınlattığı bir köşede durdu ve tatlı tatlı gülümsedi. Diğer birkaç çiftin de aynı noktada durmalarının nedeni buydu şüphesiz. “Ne görüşmek istiyordunuz?”

“Leydim.” Lord Moxley, Marianne’in elini tutunca genç kızın midesine bir huzursuzluk çöktü. “Marianne. Benim isteğim... yani, çok sevinirim... ya da daha doğrusu...” Adam derin bir soluk aldı. “Benim karım olma şerefini bana bahşeder misiniz?”

“Ne?” Marianne elini hızla çekti. “Gülünç olmayın.”

“Gülünç mü?” Adamın yüzü düştü.

Marianne hemen söylediğinden pişman oldu. Adam ona göre olmasa da, yeterince iyi birisiydi. “Özür dilerim. Gülünç demek istemedim. Sadece beni şaşırttınız, o kadar.”

“Özür dilerim.” Lord Moxley’in yüzü aydınlandı ve genç kıza yaklaştı. “Size talip olduğumu ağabeyinize söylemem gerektiğini biliyorum fakat o burada olmadığına göre, her şeyi kendi aramızda halledip sonra da Lord Helmsley’le konuşuruz diye düşünmüştüm.”

Marianne geri çekildi. “Lord Helmsley’nin bu konuda söyleyeceği bir şey yok. Bu benim kararım ve birbirimizi evlenmeyi düşünecek kadar tanıdığımızı sanmıyorum.”

“Bu saçma.” Moxley burnundan soludu. “Tanıdığım birçok çift, evlendikten sonrasına kadar birbirlerini iyi tanıyıyordu.” Adam tekrar yaklaştı.

“Lordum.” Marianne onu durdurmak için ellerini uzattı. Belli ki adamı caydırmak için tek yol gerçeği söylemekti. “Teklifiniz gururumu okşadı fakat reddetmek zorundayım. Anlarsınız ya, benim evlenmeye niyetim yok.”

Lord Moxley, Marianne’in söylediklerini geçiştirdi. “Saçma. Yaşayan her kadın evlenmek ister.”

“Ben değil.”

Lord Moxley uzun bir süre Marianne’i süzdü. “İsimlerini sayabileceğim diğer erkekler kadar yakışıklı olmadığının farkındayım...”

“Ah, hayır, hiç ondan değil...”

“Ancak köklü ve seçkin bir unvanım var.” Lord Moxley kaşlarını çatı. “Benim dördüncü Vikont Moxley olduğumu biliyorsunuz, değil mi?”

“Aslında bilmiyordum, ama...”

“Çok çarpıcı olmasa da kayda değer bir gelirim var.”

“O hiç de...”

“O halde eşleşmemiz için bir engel yok.” Adamın gözleri güvenle parladı. “Benim yeterli servetim sizin çeyiz paranızla birleşince çok rahat bir yaşam süreriz...”

“Çeyiz param mı?” dedi Marianne yavaşça. “Benim çeyiz param hakkında ne biliyorsunuz?”

“Yani, etkileyici bir miktar olduğunu biliyorum.” Moxley pis sırıtıyordu. “Fazlasıyla etkileyici.”

Marianne gittikçe artan bir öfkeyle ona bakıyordu. Şüphesiz bunda dedikoduların payı vardı. “Yerinizde olsam bilgi edinmek için ağızdan ağıza dolaşan dedikoduların doğruluğuna güvenmezdim, lordum.”

Lord Moxley’in gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Elbette güvenmem. Bu aptalca olurdu, özellikle de evlilik gibi önemli bir konuda.” Adam bir sonra söyleyeceklerinin bilgeliliğini tartarcasına bir an duraksadı. “Sizi temin ederim benim edindiğim bilgi, sadece sizin iyiliğinizi düşünen son derece saygıdeğer bir kaynaktan geliyor. Eminim onun tercihi bizim flörtümüzde adının...”

“Ortada flört filan yok.”

“...gizli kalmasını tercih eder, özellikle bir aşk tomurcuklanmaya başladığına göre...”

“Tomurcuklanma filan da olmadı,” dedi Marianne öfkeyle. “Ve kesinlikle aşk yok.”

“Ancak,” Lord Moxley eğilerek yaklaştı, “evleneceğimize göre...”

“Evlenmeyeceğiz!”

“Eminim hakkını vermekte bir sakınca olmaz. Çeyiz paranızla ilgili detayları Lord Helmsley söyledi bana.”

“Lord Helmsley mi?” *Thomas mı?*

“Kesinlikle.” Moxley hevesle başını salladı. “Aynı zamanda ikimizin aileleri arasında kurulacak sosyal ve politik bağların yararlarına da değindi.”

“Öyle mi?” Marianne sözcüklerini dikkatle seçiyordu. “Peki, benim bir eş olarak sözü geçen bu değerlerimle ilgili görüşme tam olarak nasıl oldu? Gece geç vakit kulüpte içki içerken, sanırım.”

“Hiç de değil.” Moxley, Marianne’in belli ki gittikçe artan öfkesini fark etmeden sorusunu bir el işaretiyle geçiştirdi. “Bana bir not gönderdi.”

“Not mu?” Marianne sesini yükseltmemeye çalıştı. “Size bir not mu gönderdi?”

“Kesinlikle. Şunu söylemeliyim ki o notu aldığıma hem çok şaşırdım hem de çok sevindim. Lord Helmsley’nin benim hakkımda bu kadar iyi şeyler düşündüğünü bilmiyordum. Seçilmiş bir gruptaki kişilerden birisi olmaktan şeref duydum.”

“Grup mu?” Marianne sözcükleri güçlkle söyleyebildi.

“Ah, evet. İlk başta, sadece ben olmadığımı öğrendiğimde çok kızmıştım. Sonradan fark ettim ki bu zamanda konu eşleşme olduğunda insan aşırı dikkatli olmalı.”

“İnsan aşırı dikkatli olmalı, evet.” Marianne daha kırıncı bir şey söylememek için dişlerini sıktı. Moxley, Marianne’in söylediğini sandığı şeyi söylemiyordu, değil mi? Thomas’ın onu evlendirip gönderme planına rağmen, onu elinden çıkarmaya çalıştığı bir parça arazi gibi kapı kapı dolaşarak satacak kadar ileri gitmezdi. Öyle ya, en azından arkadaşlıklar. Ve son zamanlarda Marianne daha da derin bir ilişkileri olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Ve böyle seçkin bir topluluğa dahil olmak benim için bir şerefti, sizi temin ederim. Öyle ya, böyle ince ve hemfikir beyefendilerden meydana gelen seçme topluluk görmemiştim.”

“Donuk, sıkıcı ve usandırıcı,” dedi Marianne fısıldarcasına. Bir anda hayranlarının ortak nitelikleri bir anlam kazanmıştı.

“Oysa bu noktada bağışlayıcı olmayı göze alabilirim.” Moxley sırtıyor mu yoksa pis pis gülüyor mu, anlamak zordu. “Açıkça sizin kalbinizi kazandığım için.”

Marianne, Moxley’e inanmaz gözlerle baktı. Thomas’a çok kızgındı, zehrini Moxley’e püskürterek harcamayacak kadar hem de. Ama o buradaydı ve Thomas yoktu. “Açık olan şey, benim söylediğim tek bir kelimeyi dahi ciddiye almadığınızdır.” Marianne adama yaklaşıp eğilerek burnunu adamınkiyle aynı seviyeye getirdi. “Ne sizinle ne de başka biriyle evleneceğim. Hiçbir zaman.”

“Helmsley sizin nazlı olacağınızı söylemişti.” Moxley ona üstünlük taslarcasına gülümsedi.

“Ben nazlanmıyorum!” Marianne çığlık atmamak için kendisini zor tutuyordu. Bu küçük adam neden anlamıyordu? “Ben dürüst davranıyorum. Evlenmek istemiyorum!”

“Emin misiniz?” Moxley’in alnı kırıştı. “Bana açıkça sizin bir koca aradığınız izlenimi verildi.”

“Sizi temin ederim, bu çok yanlış bir izlenim olmuş.”

“Gerçekten mi?” Moxley bir süre düşündü. Olayların beklenmedik yönde değişmesini sindirmeye çalışırken yüzü kırış kırış oldu. “Zamanımı boşa harcadım demek ki, öyle mi?”

“Evet.” Marianne rahat bir nefes aldı. “Bunun için özür dilerim. Lord Helmsley’nin sizi cesaretlendirmeye hiç hakkı yoktu. Sizi temin ederim, sizin veya başkasının benim koca aradığıma inandığınızı azıcık sezinlemiş olsaydım hiç tereddütsüz size bir açıklama yapardım.”

“Tamam, sorun değil. Sizin kabahatiniz yok, sanırım. Bu konuda Lord Helmsley’e bir çift sözüm olurdu ama onunla hiçbir samimiyetimiz yok. Bilirsiniz işte, aynı çevrelere takılmıyoruz. Büyük bir olasılıkla ben yanlış anlamışımdır.”

“Siz ve diğer on on beş kişi,” diye mırıldandı Marianne.

“Sanırım, bu noktada size özür borçlu olan asıl benim.” Moxley başını kaldırıp Marianne’e bakınca genç kızın yüreği burkuldu. Adam son derece sıkıcı ve birazcık da toplu olabilirdi ama oldukça tatlıydı. “Gerçi sizin kadar hoş bir kadının peşinde koşmakla çok da kabahatli sayılmam.” Moxley sırıttı.

Marianne güldü. “Dert etmeyin.” Elini uzattı ve Tanrı’dan yalanlarını affetmesini istedi. “Birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldım, lordum, ve durumlar daha farklı olsaydı...”

Moxley, Marianne’in elini alıp dudaklarına bastırdı. “Keşke...” Adam içini çekti. “İçeriye kadar size eşlik edebilir miyim?”

“Hayır, teşekkürler. Bir süre burada kalmak istiyorum. Şu rüzgâr ve birazcık yalnız kalma fırsatı hoşuma gidiyor.”

“Pekâlâ, o halde.”

“Lordum,” Marianne elini adamın koluna koydu, “eminim mükemmel bir eş bulacaksınız. Sizi,” sözcükleri zorla ağzından çıkardı, “kahramanı gibi görececek bir kadın.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?” Adam biraz daha dikleşti.

“Kesinlikle ve son derece şanslı bir kadın olacak bu.” Marianne en parlak gülümsemesiyle adamı yüreklendirdi.

“Teşekkürler.” Moxley kapılara yöneldikten sonra döndü ve yüzünde umutlu bir ifadeyle Marianne’e baktı. “Acaba kız kardeşleriniz...”

“Sanmam,” dedi Marianne kibarca.

“Ben de öyle tahmin etmiştim.” Moxley omuz silkti ve balo salonuna doğru uzaklaştı.

Marianne arkasına döndü, ellerini terasın korkuluğuna yasladıktan sonra görmeyen gözlerle karanlığa baktı.

Demek ki Thomas ona talip olmalarını adamlardan rica edecek kadar ileriye gitmişti. Bunu nasıl yapabiliirdi? Bu çok ama çok fazlaydı. Sosyetenin Lord Moxley’lerine onu tanıştırtmasına katlanmaya hazırdı ama bu insafsızlıktı.

Evet, bu işin derhal sona ermesi gerekiyordu.

Ve inanmaya başladığı şeyi düşünürse... Marianne omuzlarını dikleştirdi. Neye inanmaya başladığı artık hiç önemli değildi.

Thomas'ın durduğu kapıya bakmamak için kendisini zorladı. Marianne'in terasta Moxley'le, Louella Teyze'yle olabileceği kadar güvende olduğunu çok iyi bildiğinden gardiyanlık görevini bırakmış olabilirdi.

Soğuk taşın üzerinde yumruklarını sıktı. Thomas'ın saçmalıklarından usanmıştı. Küstahça Marianne için en iyisini bildiğine inanarak takındığı o koruyucu tavrından. Elinden gelse meseleyi şimdi şuracıkta çözerdi. Fakat insanların önünde yüzleşmek büyük bir rezalet olurdu ve kendi şöhretini hiç umursamasa da kız kardeşlerinin itibarını düşünmesi gerekiyordu. Hayır, aslanın karşısına kendi ininde çıkacaktı. Böylece adam yalanlarını sürdürecektir başka bahane bulamayacaktı.

"Bahse girerim, siz de benim gibi hoşça vakit geçiriyorsunuz." Lord Berkley kederli bir suratla Marianne'in yanına geldi.

Marianne ona bir göz attı. Adam kesinlikle üzgün görünüyordu ve belli ki Marianne'in öfkesini ısırap sanmıştı. "Sizin sorunuz nedir, lordum?"

Berkley sırtını korkuluğa yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım, sizinkiyle aynı. Erkek ve kadın ilişkilerindeki tuhaf ve kafa karıştırıcı yanlar."

Marianne kaba bir tavırla güldü. "Erkeklerin küstahlıkları olmasaydı tuhaf ve kafa karıştırıcı olmazlardı."

Berkley gücenmiş bir şekilde kaşını kaldırdı. "Bu suçlamaya ben de dahil miyim?"

"Muhtemelen." Marianne, Berkley'i süzdü. "Siz benim kaba, kırıcı, dayanılmaz ve haddini bilmez diye adlandıracağım bir şey yaptınız mı?"

"Şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyor... Ama tekrar düşününce," diyerek sırtı Berkley, "muhtemelen yapmışımdır."

Marianne gülümsedi. “En azından dürüstsünüz.” Duraksayıp adamı inceledi. “Söyleyin, lordum, bu güzel bahar akşamında sizi bu kadar hüznlendiren nedir?”

“Aşk.” Berkley derin derin içini çekti. “Korkarım, sizin gibi, âşık oldum.”

“Benim gibi mi?” Marianne dikleşti ve gözlerini adama dikti. “Ben âşık değilim.”

“Haydi, yapmayın,” diye alay etti. “Güzel bir kadın aşkın kasvetli yansımalarını düşünmüyorsa, içerideki balonun keyfini çıkarmak yerine ne diye yalnız başına karanlık terasta durur ki?”

“Saçma. Bir kadının kalabalık balo salonundan uzakta bir an yalnız kalmayı tercih etmesinin birçok nedeni vardır. Bunların en başında da temiz hava almak gelir.”

“İnanmak istediğiniz buysa.” Berkley belli ki ona bir an bile inanmayarak omuz silkti.

“Lord Berkley.” Marianne kararlı bir sesle Berkley’e döndü. “Eğer aşk diye bir şey varsa, o da acıdan başka bir şey vermeyecek şekilde bir kadınla bir erkeği birbirine bağlayan bir araçtır sadece.” Marianne duraksadı. Gerçekten bu yabancıya geçmişi anlatmak istiyor muydu? Derin bir nefes aldı ve çekinmeyi bir tarafa bıraktı. “Annem gülünç bir şekilde aşk evliliği diye adlandırılan bir evlilik yapmıştı. Bu da ona bir avuç çocuktan başka pek bir şey getirmediği gibi bedenini ve ruhunu da güçsüzleştirdi.

“Annem ben çok küçükken öldü ve annemle babamın arasında hiçbir zaman gerçek bir aşk gördüğümü hatırlamıyorum. Sanırım aralarında özel olarak sevgi sözcükleri gibi şeyler geçmiştir belki ama yine de...” Marianne önemsemez bir tavırla omuz silkti.

“Çocukluk anılarına güvenemezsiniz herhalde.”

“Ama güveniyorum.” Marianne sessizleşti ve düşünceleri uzun yıllar öncesine gitti. Güzel annesi. İlgisiz babası. Uzun zaman önce babasının çocuklarına karşı duyarsızlığını affetmiş, en azından kabullenmişti. Fakat asla ve asla onun karısına karşı

apaçık duygusuz yaklaşımını anlayamamıştı. “Lordum, annenizin gülümsemesini hatırlar mısınız?”

“Daha geçen gün gördüm.” Berkley kıkırdadı. “Tabii ki sadece beni azarlamadığı zamanlarda bana gülümser.”

Marianne, Berkley’in ortamı yumuşatma çabasını görmezden geldi. “Ben annemin gülümsemesini canlı biçimde hatırlıyorum. Tatlı ama aynı zamanda hüznü ve özlem dolu bir gülümseme idi.” Marianne başını salladı. “Aşk buysa, onun tek bir parçasını dahi istemiyorum. O hikâyelerde ve kitaplarda bulunan bir duygu ve yaşadığımız dünyada hiç yeri yok.”

Berkley kaşlarını çatı. “Ama ya ağabeyinizle Helmsley’nin kız kardeşi? Bildiğim kadarıyla onlarınki aşk evliliği idi.”

Marianne elini sallayarak bu yorumu geçiştirdi. “Bir istisna. İyi cins bir elmas kadar nadir bulunan bir şey ve bu yüzden o kadar değerli.”

“O zaman siz aşktan başka nedenlerle evlenecek kadınlar dâsınız, öyle mi?” Berkley’in tatsız ses tonu daha önce bu tür kadınlarla karşılaşmış olduğunu sözcüklerinden çok daha fazla belli ediyordu.

“Kesinlikle değilim. Benim evlenmeye niyetim yok.”

“Fakat tüm kadınlar evlenmek ister.”

“Bu sözü bir kez daha duyarsam bağıracağım,” diye çıkıştı Marianne.

“Ah, yaranıza tuz mu bastım yoksa?” Berkley’in muzip sırıtsı Marianne’e de bulaştı ve o da gönülsüzce gülümsedi.

“Bugünlerde çok karşıma çıkan bir konu.” Marianne başını yana eğerek düşünceli bir biçimde Berkley’i inceledi. “Bir kadının hayatını, geleceğini ve parasını, bir erkeğin geçici heveslerine neden bağlamak istemediğini anlamak niye bu kadar zor acaba?”

“Çünkü bu da sizin o elmasınız kadar nadir. Bu onu değerli ya da sadece olağandışı da yapsa...” Berkley başını salladı. “Dünyanın gidişi böyle değil, tatlım.”

“Ama benim gidişim bu olacak,” dedi Marianne aslında hissetmediği bir özgüvenle.

Marianne kendi bağımsızlık arzusunu, sadece kendine bağımlı olma isteğini daha önce hiç sorgulamamıştı. Kendisini sonuca götürecek bir araç ve hayatının planı olarak gördüğü o *Taşra Kızı* hikâyeleriyle gözleri kapalı öne atılmıştı. Fakat son zamanlarda, gün içinde zaman buldukça veya daha çok geceleri, kafası acil meselelerle dolu değilken neden bir kocaya bağımlı olmak istemediğini düşünürken buluyordu kendisini.

Nedenleri yine de mantıklıydı. İstisnalar dışında, erkekler çok güvenilir değildi. Bunun yanı sıra, eğer bir erkeğe prangayla bağlansaydı büyük maceralarını nasıl yaşayabilirdi?

Fakat neden ikisine de sahip olamasındı? Neden birlikte macera yaşayacak bir erkek bulamasındı? Onunla birlikte İtalya ve Mısır gibi egzotik yerlere yolculuk yapacak bir erkek. Onun yaşamına hükmetmek yerine onu paylaşacak bir erkek. Onun edebiyat, sanat ve diğer her şey hakkındaki görüşlerine değer verecek ve hatta ya da özellikle de kendi görüşleriyle çatıştığında bunu yapacak bir erkek. Onunla birlikte gülecek ve en yakın arkadaşı olacak bir erkek. Ve yatağını paylaşacağı bir erkek.

Kendisini kahramanı olarak görecekti bir erkek.

“Seçtiğiniz yolun hiç de kolay bir yol olmadığının farkında mısınız?” dedi Berkley.

“Ya sizinki daha mı kolay?”

“Aşk, leydim, tüm yolların içinde en zor olanıdır.”

“O halde sevdiğiniz kişi sizin duygularınıza karşılık vermiyor, öyle mi?”

“O bilmiyor.” Berkley abartılı bir şekilde içini çekti. “Onunla hiç karşılaşmadık ama o benim sadece kalbimi değil, ruhumu da çaldı.”

“Ah, bu zor bir yolmuş.” Marianne gülümsememek için zorlandı. Berkley’in alnı kırıştı. “Benimle alay mı ediyorsunuz?”

“Hiç de değil. Böyle durumlarda öğüt verecek kişi ben değilim fakat bana öyle geliyor ki, belki de ölümsüz aşkınızı ilan etmeden önce onunla tanışmalısınız.”

“Benimle dalga geçiyorsunuz.” Berkley iç çektikten sonra gülmüsedti. “Ancak önerinizde büyük bir doğruluk payı var. Bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Seçtiğiniz yolda şansınızın açık olmasını dilerim. Bir gün bana insanın hiç tanışmadığı birisine nasıl âşık olduğunu etraflıca anlatmak zorunda kalacaksınız.”

“Bunu kendim de anladığımda zevkle paylaşacağım.” Berkley gülerek başını salladı. “Siz gerçekten sıradışı bir kadınsınız ve sanırım siz de özlemine çektiğiniz bağımsızlığa ulaşabileceksiniz.”

Marianne’in içini bir sevinç dalgası kapladı. “Bu şimdiye kadar bana söylenen en güzel şeydi. Teşekkür ederim, lordum.”

“Hayır, ben teşekkür ederim. Benim moralimi düzelttiniz.” Berkley dikleşti ve kolunu uzattı. “İçeriye kadar size eşlik etme zevkini bana bahşeder misiniz?”

Marianne elini genç adamın koluna koydu. “Sadece benimle bir dans etme inceliğini göstermeniz şartıyla.”

Berkley sıkıca genç kızın koluna girdi. “Birlikte dönmemizin Helmsley’nin gözünden kaçmayacağını biliyorsunuz, değil mi?”

“Kesinlikle.” Birlikte balo salonuna yürüdüler.

“Dansımızı da kaçırmayacaktır.”

“Veya ikinciye de. Hemen arkasından Pennington’la planladığım dansı da.”

Berkley kaşını kaldırdı. “Bu Helmsley’nin hoşuna gitmeyecektir.”

Marianne ona göz kamaştırıcı bir gülücük attı. “İşte, sevgili Lord Berkley, tüm amaç da bu.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

...çünkü Lord K etkin bir şekilde benimle evlenecek talipler arayışında. Biliyorum koruyucum olarak bu onun görevi, ama ah, sevgili kuzenim, bu beni perişan ediyor.

Çabalarına devam etmesine izin veremem. En kısa zamanda karşısına dikileceğim. Bunun ürkütücü olduğunu bilsem de. Benim itirazlarımı ve kalbimin sesini umursamayacağını düşünüyorum.

Fakat ondan başka bir erkeğin kollarında olma olasılığına nasıl katlanabilirim ki?

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

Thomas, kütüphanenin kapısında durup tedbirli bir şekilde içeriyi kolaçan etti. Son karşılaşmak istediği kişi Marianne'di. Oda boş görünüyordu. İçeriye girerken ateşin önündeki kanepeye gizli uykucular olup olmadığını kontrol etmeli miyim, diye düşündü.

Kütüphanenin karşı tarafına yürüyüp içki dolabına gitti ve kendisine bir bardak konyak doldurdu.

Marianne ateş püskürüyordu ve Thomas nedeninden tam emin değildi. Ah, içinde bir kuşku –hayır, kuşkudan öte bir şey vardı– fakat bunun olmaması için hâlâ umutluydu.

Marianne balo salonundan Moxley'in kolunda çıkmış, Berkley'in kolunda dönmüştü. Bunun nasıl olduğunu Thomas hiç bilmiyordu ama balo salonuna dönüp eğlencelere katıldığı andan itibaren Marianne dönüp Thomas'ın yüzüne bir an bile bakmamıştı. Kızın çenesinin kararlı duruşunda ve gözlerindeki pırıltıda karşıdan bile görülebilen farklı bir şey vardı. Bunun yanı sıra Marianne, Berkley ve Pennington'la iki kez dans etmiş, diğer arkadaşlarıyla da dans etmeye bilhassa özen göstermişti. Üstelik Thomas onu bir kez bile kendi onayladığı beyefendilerle dans ederken görememişti.

Thomas çalışma masasına yaslanarak düşünceli bir şekilde içkisini yudumladı.

Bu geceki eğlencelerden her zamankinden erken ayrılmışlar ve eve dönüş yolunda Marianne Thomas'a yeterince iyi davranmıştı. Hata payı bırakmayacak derecede. Sinir bozucu derecede. Thomas'ın oturduğu yerde kıvrınmamak için kendisini zor tutmasına ve Jocelyn'le Becky'nin ürkekçe bakışmalarına neden olacak derecede. Sadece Louella Teyze, arabanın içindeki gergin havadan habersiz görünüyordu.

Thomas kendisini her zaman hem şerefli hem de cesur bir adam olarak görmüştü. Ancak bu gece sağduyu kullanmak akılcı olacaktı ve Marianne'den kaçmak korkaklıksa da buna razı olabilirdi. Eve varır varmaz ortadan kaybolup soluğu kulübünde almış ve rahatça eve dönebileceği saate kadar orada beklemişti. Şimdiye kadar Marianne'in çoktan uyuduğunu ümit ediyordu.

Elinde bardağıyla kapıya yöneldi. Şansı yaver giderse sabahın geç saatlerine veya daha iyi ihtimalle akşamüzerine kadar Marianne'den kaçabilirdi. O zaman zarfında Marianne sakinleşip

daha akılcı düşünebilecek ve onun açıklamalarını, ha evet, bir de özürlerini dinlemeye hazır olacaktı.

Thomas boyun eğmiş bir şekilde iç çekti ve merdivenlere yöneldi. Eğer Marianne Thomas'ın tahmin ettiği şeyi biliyorsa –ve doğrusu Thomas'ın aklına kendisinin yapmış olabileceği başka bir şey gelmiyordu– herhangi bir zaman süresinin onun öfkesini yatıştırma şansı çok azdı. Tabii Thomas onunla konuşmayı haftalar hatta belki de aylar sonrasına ertelediği sürece. Hayır, bu olayda yıllar bile yeterli olmazdı.

Thomas'ın bir plana ihtiyacı vardı. Ve bu, son yaptığı plandan daha akıllıca olsa iyi olurdu. En azından ona ne söyleyeceği konusunda bir fikir bulmalıydı. Yaptıklarının güçlü bir savunması olmalıydı bu. Ah, tabii ki geçerli bir savunması olmadığının çoktan farkındaydı. Yine de, yapabileceğinin en iyisi olarak düşündüğü şeyi yapmıştı. Özellikle Marianne için olmasa da kendisi için en iyisini. Böyle bir düşüncüyü Marianne'in kabul edeceği yoktu. Belki onun dizlerine kapanıp affetmesi için yalvarabilirdi.

Thomas'ın birden morali düzeldi. Perişan bir halde dilenen özörlere ve samimi bir şekilde dizlerine kapanmalara duygusuz kalacak hiçbir kadın tanımamıştı hayatında. Ve hata yaptığını kabullenecek kadar ileri giderse... Bu düşünce birden Thomas'ı ürküttü, sadece bu sözleri söyleme düşüncesi değil, Marianne'in bu küçük hatasını ona asla unutturmayacağı düşüncesiydi onu ürküten.

Yine de Thomas bunu hak ettiğinin farkındaydı.

Sadece bunu kolayca atlatmayı ümit ediyordu.

Marianne sıçrayarak uyandı. Bir an odasındaki sandalyede neden uyuduğunu veya neden hâlâ bir mumun yandığını hatırlayamadı. Tabii ki. Gözlerini kıstı. Thomas'ın eve dönmesini bekliyordu.

Onunla kütüphanede karşılaşmayı umuyordu fakat Thomas'ın uşağı, Marianne'in elinden geldiğince sıradan bir şekilde sorduğu

soruya yanıt olarak, ekselanslarının geceyi dışarıda geçireceğini söylemişti. Şüphesiz amacı epeyce içki içmektir.

Güzel. Adamın sahte bir cesarete ihtiyacı olacaktı.

Marianne gözlüğünü burnunun üzerine iterek düzeltti ve ayağa kalktı. Aslında kendisi de birazcık sahte cesaret kullanabilirdi. Kendi odasıyla Thomas'ın odası arasında uzun bir mesafe vardı ve eski bir evin koridorları arasında uçuşan çok fazla bilinmeyenler olabiliyordu. En azından hayal dünyası geniş bir kadının kafasında. Sabahlığına daha sıkı sarındı, şamdanı kapıp kapıya yöneldi.

Thomas onun kızgın olduğunu biliyordu. Marianne bunu onun gözlerindeki ürkek ifadeden anlamıştı. Marianne, öğrendiklerinin ne olduğunu Thomas'ın tam olarak anladığından şüpheliydi ya da belki de adam suçunu gayet iyi biliyordu.

Sessizce kapıyı açtı ve koridorun her iki tarafına da göz attı. Uzun koridorun her iki yanındaki yüksek pencerelerden yıldızların ışığı süzülüyordu.

Marianne dikkatle koridor boyunca kayar gibi yürüyor, yerdeki gıcırdayan bir tahtaya her bastığında korkudan büzülüyordu. Bu saatte ortada kimsecikler yoktu ve birisinin uyanma ihtimali de çok azdı. Yine de, kendisine ne yaptığını soracak birisiyle karşılaşmak istemiyordu.

Hangi odanın Thomas'a ait olduğundan oldukça emindi. Orada kaldığı sürece Thomas'm uşağının oraya birçok kez girip çıktığını görmüştü. Thomas, Marianne'in kaldığı odanın karşısında bulunan kanattaki kapalı koridorda, birinci kata bakan açık balkonun yan tarafındaki merdivenleri geçince ve neredeyse koridorun en sonundaydı.

Karanlık koridor boyunca her attığı adımla Marianne'in öfkesi azalıp yerini endişeye bırakıyordu. Mum ışığı, etrafında büyüyen ve korku saçan gölgeler oluşturunuyordu. Marianne cesaret toplamak için bir nefes aldı ve Effington Konutu'nun gece vakti ne kadar tüyler ürpertici olduğunu düşünmemeye çalıştı. Yıllar

içinde, duvarları kaplayan tablolarından kendisini gözleyen birçok Effington'ın nasıl öldüğünü düşünmemeye çalıştı. Huzurlu bir şekilde, yaşlılıktan yataklarında öldüklerini ümit etti ve bazıların hâlâ ortalıkta dolaşma fikrini reddetti.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ve Thomas'ın odasına varana kadar görünmeyen bir şeyler tarafından takip edildiğinden emindi. Thomas'ın kapısını vurmada hızla çekerek açtı ve içeriye daldı. Neyse ki kapıyı arkasından çarpmamayı düşünecek kadar akli vardı hâlâ. Sırtını kapıya yasladı ve güçlükle nefes alırken koridorun bitmek tükenmek bilmeyen son bölümünde onu pençesine alan dehşeti üzerinden atmaya çalıştı.

Sonunda kalbi normal bir şekilde atmaya başlayınca etrafına bakındı. Thomas'ın odası müstakbel bir düke yakışacak kadar geniş bir odaydı. Büyük, koyu renk mobilyalar etrafa aynı şekilde büyük ve koyu gölgeler saçıyorlardı. Heybetli bir yatak, odadaki alanın çoğunu kaplıyordu. Yatağın oymalı direkleri yukarıya kadar uzanıyor ve süslü bir kornişle birleşiyordu. Yatağını saran perdeler açık bırakılmıştı. Mumların ve şöminedeki ateşin sönük ışığında söyleyebileceği en iyi şey şuydu: Son derece egzotik bir odaydı. Hayır. Son derece *erkeksi* bir odaydı.

Yatağın yakınlarında bir yerden burundan soluma gibi tuhaf bir ses geldi. Marianne çekinerek yaklaştı.

Thomas yatağın enine doğru yüzükoyun serilmiş yatıyordu. Yüzü Marianne'e dönüktü ve bir kolu da yatağın kenarından aşağıya sarkmıştı. Yatak örtüsü beline kadar sıyrılmış, kaslı sırtını açığa çıkarmıştı. Marianne güçlükle yutkundu. Demek ki müstakbel düğ ayrıntılı yatak kıyafetleri giymeye gerek görmemişti.

"Thomas," dedi çekinerek.

Thomas yanıt olarak derin bir iç geçirdi.

Marianne onu mesafeli bir merakla incelemeye koyuldu. Thomas, genç kızın yarı çıplak gördüğü ilk erkekti. Giysisi ya da giysisiz yatakta gördüğü ilk erkekti. Deneyimsiz olmasına rağmen

men, Marianne onun erkek cinsinin güzel bir örneği olduğunu kesinlikle anlayabiliyordu. Mum ışığı genç adamın sırtındaki sert çizgilerin üzerinde oynasırken Marianne içinden parmaklarını onun teninde gezdirmek için çok saçma bir dürtü hissetti. Eli kendiliğinden ileri doğru uzandı. Genç adamın teni herhalde sıcacık, yumuşak, davetkâr ve...

Marianne geriye doğru sıçradı ve yüzünü bir ateş kapladı. Buradaki amacı bu değildi! En azından, diye düzeltti içinden, bu gece değildi.

“Thomas,” dedi alçak, keskin bir sesle.

Thomas burnundan soludu.

Marianne ona yaklaşıp çekinerek omzunu dürttü. “Thomas.”

Thomas bir şeyler mırıldandı.

Bu işe yaramıyordu. Olabildiğince ölçülü bir şekilde sesini yükseltmişti zaten. Sonuçta, uyandırmak istediği kişi sadece Thomas’tı. Acaba onu yeterince sert dürtmemiş miydi? Adamın uyurken bile bu kadar inatçı olabileceği kimin aklına gelirdi ki?

Marianne elindeki mumu Thomas’ın yatağının yanındaki masaya, neredeyse ağzına kadar konyak dolu bardağın yanına koydu. Küçümseyerek burnunu çekti. Onu uyandıramamış olması boşuna değildi.

Sahte cesaret.

Neden olmasındı? Marianne omuz silkti, bardağı alıp büyük bir yudum içti ve tekrar yerine koydu.

Derin bir nefes aldı, her iki elini de Thomas’m omzuna koydu. Genç adamın teni aynen düşündüğü gibi sıcaktı. Marianne onu sertçe dürttü.

Thomas anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve arka üstü döndü. Kolunu gözlerinin üzerine koyarken yatak örtüsü kayarak kalçasına doğru kaydı.

Marianne bir an hiçbir şey yapamadan sadece baktı. Adamın omuzları sandığından daha genişti. Göğsü sanki düzgün ovalar ve

çukur vadilerden oluşan etkileyici bir manzara gibi mum ışığında parlıyordu. Koyu renk tüyler seyrek bir şekilde göğsünden aşağıya doğru uzanıp örtünün altında kayboluyordu.

Marianne konyağı kaptı ve güç kazanmak için bir yudum aldı. Sonra emin olmak için bir yudum daha aldı. Adamın cazibesi apaçık ortada olsa da Marianne onun odasına bir hayat dersi almaya gelmemiştir. Hayır, ders alması gereken kişi Thomas'tı. Bir dükün oğlunun bile kendi çıkarları uğruna ya da hayatını kolaylaştırmak için insanların yaşamını altüst edemeyeceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Marianne daha fazla düşünmeden yaklaştı ve bardağı Thomas'ın yüzü üstünde ters çevirdi. Bir yudum bile etmeyecek kadar az miktarda, ancak bir iki damla kadar konyak genç adamın dudaklarına sıçradı. Lanet olsun. Marianne kadehe baktı. Herhalde hepsini içip bitirmemiştir, değil mi? Bardağı sallayınca bir damla daha düştü. Thomas burnunu kırıştırıp dudaklarını şaplattı.

Marianne ona çok kızgın olmasaydı gülecekti. Yine de gülümsemek için kendini zorladı; bu çok eğlenceliydi. Adam uykusunda bile içebiliyordu. Bunun gibi bir yeteneğe çok büyük bir ihtiyaç yoktu herhalde ama yine de Marianne bunun yararlı olabileceğini düşündü. Kıs kıs güldükten sonra eliyle hafifçe ağzına vurdu.

Derhal kes şunu!

Marianne'in kendisini toparlaması gerekiyordu. Thomas'a kızgındı, haklı olarak kızgındı ve bunu hak etmişti. Fakat onun uyanıp da Marianne'i gülerken bulması hiç de iyi olmazdı. Eğer onu uyandırabilirse tabii. Kulağına bağarmaktan ve yatağın üzerinde zıplamaktan başka bir yol olmalıydı. Aslında bunun bayağı bir etkisi olurdu ama herhalde en iyi fikir bu değildi.

Keşke bardakta biraz daha konyak kalmış olsaydı. Marianne odaya göz gezdirdi. Oldukça sade bir odaydı. En azından bir kadının odasında bulunan ufak tefek süs eşyaları düşünülürse. Etrafta adamın kafasına atabileceği birkaç şey gözüne kestirdi ama

onu ciddi bir şekilde yaralamak istemezdi. En azından uyurken. Şifonyerin üzerinde birkaç tane kitap vardı –şüphesiz şiir kitaplarıydı bunlar– fakat Marianne bir kitaba zarar vermekten nefret ederdi ve Tanrı bilir, ağır ciltli bir kitap, uyuyan markiye neler yapmazdı ki. Birkaç başka eşya da vardı; şöminenin üzerinde bir çift gümüş şamdan, bir sürahinin yanında duran bir lamba. Bunların hiçbirisini adamın kafasına atamazdı.

Bakışları sürahiye takıldı. Herhalde boştu, değil mi? Tabii uşaklardan birisi, efendisinin gece geç döneceğini tahmin ederek doldurmadıysa. Kesinlikle bunu araştırmaya değermi.

Marianne, sanki kendisini gözleyen birisini niyetinin masum olduğuna ikna edermiş gibi, kayıtsız bir tavırla şifonyere doğru yürüdü ve bu düşünceyle kıkırdadı. Bir anda bunun gerçek bir macera olduğu fikrine kapıldı. Ah, tabii Mısır'da eski bir hazine aramak ya da Venedik'teki kanalda yol almak kadar büyük bir macera değildi ama yine de küçük bir maceraydı.

Sürahiyi aldı ve eliyle tartar gibi yokladı. İçinde hatırı sayılır miktarda su tatmin edici bir şekilde çalkalandı. Marianne sırtıttı. Bu gayet güzel işini görürdü.

Tekrar yatağın oraya gitti ve sürahiyi yukarıdan Thomas'ın yüzünün hizasında tuttu. Bu onu uyandırırdu. Sonra sürahiyi karının üzerine getirip tuttu. Bu da onu uyandırırdu. Sürahiyi biraz daha yana kaydırdı. Tabii ki, vücudunun tam o noktasına soğuk su çarptığında –Marianne'in yıllar içinde duyduklarına göre– Thomas uyanmakla kalmaz, herhalde oldukça da uyarılmış olurdu. Bir kez daha düşününce Marianne o kadar da sahte cesaretinin olmadığını anladı. Sürahinin yerini bir kez daha değiştirip genç adamın kafasına nişan aldı ve döktü.

Belki de daha önceki çabaları onu yarım yamalak uyandırmıştı. Belki de Thomas rüyasında batan gemiler görüyor ve hava almak için mücadele ediyordu. Ya da su, Marianne'in tahmininden soğuk olabilirdi fakat Thomas bir kükremeye ayıldı. Kollarını

sağa sola sallayarak sürahiye vurdu. Sürahi yatağın ayakucuna doğru uçarken genç adamı tepeden tırnağa ıslattı. Thomas, gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış bir halde yataktan fırladı.

“Ne... ne...” diye kekeledi.

Marianne bakakaldı.

Geleceğin dükü, hiç yatak kıyafetine gerek görmüyordu besbelli.

Marianne de kekeledi. “Sen... sen...”

“Sırılsıklam oldum.” Thomas ona ters ters bakıyordu.

“Sen çıplaksın.” Marianne’in soluğu kesilmişti. Hayatında ıslak ya da kuru hiç çıplak erkek görmemiş olduğu için bunu yapmaması gerektiğini bilse de –ve yapmamaya çalışsa da– bakışlarını aşağıya doğru kaydırdı ve onu tümüyle gördü. Oldukça şaşırtıcı ama çirkin olmayan bir görüntüsü vardı.

“Arkanı dön,” dedi Thomas dişlerini sıkarak.

Marianne gözlerini hızla tekrar Thomas’ın gözlerine çevirdi. Yanaklarına ateş basmıştı. “Ah. Kesinlikle. Elbette.”

Marianne kıpırdamadı. Thomas onu omuzlarından yakalayıp yüzünü arkaya çevirdi. “Orada kal.”

O anda Thomas’ın emir veren sesi, Marianne’e gecenin yarısında onun odasına neden geldiğini tam olarak hatırlattı. “Benimle bu şekilde konuşma, Thomas. Ben emir verilecek bir köpek değilim.”

“Burada ne işin var?” Marianne arkasında onun hareket ettiğini hissetti.

“Seninle görüşmem gereken önemli bir mesele var.”

“Şimdi mi?” Thomas duraksadı ve Marianne neredeyse onun düşüncelerini duyar gibi oldu. Thomas’ın sesi tedbirli ve kayda değer bir şekilde daha sakindi. “Sabaha kadar bekleyemez mi bu mesele?”

“Kesinlikle beklemez.” Marianne burnundan soludu. “Namuslu görünümüne geri döndüysen arkamı dönmek istiyorum.”

“Tamam,” diye çıktı Thomas.

Marianne arkasına döndü. Thomas üzerine bir ropdöşambr geçirmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yatak direklerinden birisine yaslanmış duruyordu.

“Odamda ne işin var?” Thomas konuya gelmek için hiç zaman kaybetmemişti. Marianne de öyle yapacaktı.

“Londra’nın en sıkıcı, en soğuk, en geri kafalı adamlarına benim peşime düşmeleri için neden not gönderdin?”

“Onlar saygıdeğer insanlar, sıkıcı değil.”

“Hah! Buna kendin bile inanmıyorsun.”

“İnanıyorum.” Thomas öfkeli görünme cesaretini gösteriyordu.

“Öyleyse dünyanın en sıkıcı erkeği olmayan bir tanesini söyle bakalım.”

“Sadece bir tane mi?” dedi Thomas mağrur bir tavrıyla. “Pekâlâ.”

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. “Bekliyorum.”

“Düşünüyorum.”

Marianne, onu taklit ederek kollarını kavuşturdu. “Ee?”

“Bir dakika izin ver.”

“Verdim ya.”

“İsim olarak aklıma gelmiyor ama...” Thomas derin bir iç çekti. “Pekâlâ. Kabul ediyorum. Belki de çok heyecan verici değiller ama...”

“Belki mi?” Marianne ona dik dik baktı. “Onlar sıkıcı, soğuk ve geri kafalılar. Ama sen çok iyi biliyorsun ki meselenin en kötü yanı bu değil.”

“Hayır, galiba değil,” diye mırıldandı.

“Sen resmen beni bu adamların önüne serdin.” Marianne, Thomas’a doğru yürüyüp parmağıyla göğsünden itti. “Gazeteye ilan da verseydin bari. Ya da beni küçük bir el arabasına koyup kapı kapı dolaştırabilirdin.” Marianne tekrar parmağını batırdı.

“Ah.”

“Veya pazarda bir tezgâh kursaydın.” Parmağını adamın göğsüne daha da sert batırdı.

“Kes şunu.” Thomas genç kızın elini yakaladı. “Canım acıyor.”

“Güzel! Acıtsın diye yapıyorum.” Marianne topuğunun üzerinde dönüp uzaklaşırken arkasına döndü. “Kötü de olsalar, hayranlarının seninle tanışmak için ikna edilmiş olduklarını öğrenmek ne kadar utanç verici bir şey, haberin var mı senin?”

“Marianne.” Thomas ona doğru yürüdü. “Düşünemedim.”

“Ya da onları çeken şeyin aslında senin kendi caziben değil de çeyiz paran ve aile bağlantıların olduğunu fark etmenin ne kadar aşağılayıcı bir şey olduğunu biliyor muydun?” Marianne’in gözleri öfke yaşlarıyla dolmuştu.

“Korkunç bir hata yaptım.”

“Veya güvendiğin, önemsedığın bir insanın senden kurtulmak için senin arzularını bu denli ileri gidecek kadar umursamadığını öğrenmenin ne kadar acı verici olduğunu?”

“Gerçekten çok üzgünüm. Hatalıydım.”

Marianne gözlerini kıstı. “Ne?”

“Üzgünüm, dedim.”

“Hayır, ondan sonra ne dedin?”

Thomas iç geçirdi. “Hatalıydım.”

“Tekrar söyle.”

“Hatalıydım.”

“Ne kadar hatalı?”

“Tamamen ve bütünüyle hatalıydım,” dedi Thomas sertçe. “Şimdi oldu mu?”

“Şimdilik,” diye çıkıştı Marianne.

Bakışları birbirini buldu ve uzun bir süre öylece sessizce baktılar.

“Yalnız şunu söylemeliyim ki,” Thomas’ın dudak kenarları sanki gülümsemesini bastırır gibi hafifçe kıvrıldı, “uzun süredir gördüğüm en eğlenceli şeydi.”

“Neymiş o?”

“Tüm o saygıdeğer beyefendilerin senin dizlerine kapanmaları.” Thomas kıkırdadı. “Onları zarif bir şekilde uzaklaştırma biçimin.”

“Ben eğlenceli bir yanını göremiyorum,” dedi Marianne gururlu bir tavırla.

“Haydi, Marianne, itiraf et. Durumun komikliğini görebiliyorsun sen de.”

“Kesinlikle göremiyorum.”

“Tıpkı Covent Garden’da bir güldürü seyrediyormuşçasına eğlendim. Ya da Shakespeare’in bir komedisini.” Thomas Marianne’e yaklaşıp onu kollarına doğru çekti ve usta bir hareketle çevirip genç kızın sırtını göğsüne bastırdı. Bu dokunuşla Marianne midesinde bir gerginlik hissetti. “Görebiliyorsun, değil mi?”

“Ne yapıyorsun?” Marianne alçak sesle konuşmak için kendisini zorladı.

“Şşş. Oyun başlamak üzere.” Thomas boşta kalan elini büyük bir hareketle karşı duvara doğru salladı. “İşte orada, sahnede, kadın kahramanımız geldi.”

“Sen delisin, Thomas. Daha ilk geceden anlamıştım bunu,” diye mırıldanırken Marianne öfkesini korumaya çalışıyordu. Bunu yapabilmesi neredeyse imkânsızdı çünkü genç adamın bedeninin sıkı temasının çok fazla farkındaydı.

Thomas Marianne’in sözlerine kulak asmadı. “Kahramanımız sevimli ama bir yandan da delice bir bağımsızlık ve macera tutkusu olan aşırı inatçı bir kadın.”

“Delice değil.” Marianne’in itirazı cılız olmuştu.

“Şimdi de hevesli talipler geliyor.” Thomas elini görünmeyen sahnenin diğer tarafına doğru salladı. “Ah, Tanrım.”

“Ne oldu?” diye sordu Marianne istemeden meraklanarak.

“Hiçbir zaman başaramayacaklar.” Thomas derin bir iç geçirdi.

“Neden o?”

“Baksana şunlara.” Thomas eliyle gösterdi. “Şu fazla tombul. Şuradaki de fazla kısa boylu. Şunun da ellerinde, kafasından daha çok kıl var.”

“Fakat kahramanımız bir erkeği sadece fiziksel görünüşünden dolayı reddedecek kadar basit olamaz, değil mi?”

“Elbette olamaz,” dedi Thomas gururlu bir sesle. “Sonuçta o bir kahraman. Ancak tüm bu taliplerin, kahramanımızın katlanamayacağı tek bir kusurları var.”

Marianne gülmesini zor tuttu ve genç adamın kollarında gevşedi. “Sıkıcı olmaları mı?”

“Tam tamına öyle.” Marianne Thomas’ın omuzlarını silktiğini hissetti. “Bu adamların bedenlerinde tek bir maceracı kemik bile yok.”

“Bu durumda kahramanımız ne yapıyor?”

“İşte eğlence burada başlıyor. Seyret.”

“Ne?” Marianne onun ılık nefesini boynunda hissetti ve sırtından yukarıya doğru bir ürperti hissetti.

“Baksana, şu beyefendiyi tutup sahneden aşağıya attı!”

Marianne güldü. “Hayır, atmadı.”

“Kesinlikle attı. Ve bak!”

“Şimde ne yaptı, peki?”

“Şunu da tekmeledi. Tam poposuna bir tekme attı.” Genç adamın sesinden gülümsediği seziliyordu. “Adamın seyircilerin üzerine uçtuğunu gördün, değil mi?”

“O asla böyle bir şey...” Marianne gülmekten konuşamıyordu. “Asla...”

“İşte bak, diğer ikisini de tek yumrukla yere serdi. İki kişiyi birden!” Thomas kıs kıs gülerken sarsılıyordu. “Vay canına, kadın muhteşem. Sahnede adam bırakmadı!”

Marianne gülmekten yorgun düşüp iyice Thomas’a yaslanmıştı.

“Seyirciler ayakta beğeniyle haykırıyorlar. Kahramanımız eğilip selam verirken sağa sola öpücükler dağıtıyor. Üzerine her yerden çiçekler yağıyor. Sağır edici bir alkış var!”

“Peki, kahramanımız şimdi ne yapıyor?” Marianne kahkaha gözyaşlarıyla burnunu çekti.

“Şimdi mi?” Thomas arkasında durgunlaşmıştı. “Baksana, oyun bitti.”

“Ama ona ne oluyor?” O anda Marianne artık hayali bir oyundan bahsetmediklerini anlamıştı.

“Bilmiyorum,” dedi Thomas yumuşak bir sesle.

“Belki, tüm iyi kahramanların yaptığı gibi macera aramaya çıkacaktır.”

“Belki.”

“Ancak,” Marianne titreyerek nefes aldı, “kahramanımız tam burada da çok fazla macera olabileceğini fark etmiş olabilir.”

“Burada mı?” Thomas’ın sesi alçak ama duygu yüklüydü.

Marianne, Thomas’ın kollarındayken dönüverdi ve ellerini genç adamın göğsüne koydu. Adamın kasları ipeksi ropdöşambrının altında oldukça sertti. Marianne uzanıp dudaklarını hafifçe genç adamın dudaklarında gezdirdi. “Öp beni, Thomas.”

Thomas başını salladı ama geri çekilmedi. “Sevgili kahraman, korkarım o tek öpücük bize artık yetmeyecek. Burada benim yatak odamda olmaz. Şimdi olmaz.”

“Güzel.” Marianne ellerini Thomas’ın ropdöşambrının içine kaydırıp parmaklarını göğsünde dolaştırdı. Thomas yorgun düşmüşçesine bir soluk aldı ve genç kızın ellerini yakaladı.

“Marianne,” dedi Thomas sert bir sesle. “Seni uyarıyorum. Üzerime daha fazla gelme.”

Marianne ellerini çekti ve kollarını adamın boynuna doladı. Endişe heyecanla birleşti ve Marianne bedenini adama daha fazla bastırdı. “Öp beni.”

Thomas'ın kolları genç kızı sararken gözlerindeki arzuyla kararsızlık mücadele ediyordu. "Bu çılgınlık."

"Öyle mi?" Marianne dudaklarını uzattı.

"Evet," diye mırıldandı dudakları birleşirken. "Tatlı, çok tatlı bir çılgınlık."

Bulundukları anın öneminin Marianne kadar Thomas da farındaymış gibi, öpücükleri bir süre tedbirli ve nazikti. Marianne onun temasıyla titredi ve içinde şaşırtıcı bir özlem kabardı. Nefesini kesecek kadar büyük bir arzu, aralarında bir köprü oluşturmuştu.

Marianne ellerini Thomas'm omuzlarına doğru kaydırırken ellerinin altında genç adamın teninin sıcaklığını hissetmek onu şaşırttı. Thomas'ın elleri de genç kızın sırtında dolaşırken daha aşağıya kayarak kalçalarını kavrayıp daha sıkı bir şekilde onu kendisine çekti. Marianne karnının altında genç adamın uyarılmış organını hissedebiliyordu. Korkuyla beklenti birbirine karışıp Marianne'in damarlarında dolaşırken genç kız arzuyla tutuşuyordu.

Thomas Marianne'in sabahlığını eteklerinden tutup ellerinin içinde toplayarak yukarıya sıyırdı ve parmakları genç kızın çıplak bacaklarına değinceye kadar yukarıya, daha yukarıya kaldırdı. Bu yakın temas Marianne'in soluşunu kesmişti.

Thomas bir adım geri gitti ve tek bir hareketle Marianne'in geceliğini hızla başının üzerinde çekerek çıkardı ve kenara fırlattı. Bir an sanki genç kızın çıplak bedeninin her bir çizgisini ezberliyormuşçasına bakakaldı.

"Thomas?" Marianne'in yüzü ateş gibi yanıyordu ama elleriyle vücudunu kapatma dürtüsüne direndi.

"Hayal ettiğim kadar güzelsin," dedi Thomas arzudan kırsılmış bir sesle.

Marianne birdenbire uzanıp Thomas'ın ropdöşambrının kuşağını kuvvetle çekti. Kuşak elinde kaldı ve giysi açılıverdi. Thomas bir omuz hareketiyle ropdöşambrından sıyrıldı ve Marianne'e doğru hamle yaptı. Onu kollarına alıp kızın dudaklarını öptü.

Marianne'in göğüsleri Thomas'ın göğsüne sıkı sıkı yapışmışken adamın tüyleri genç kızın tenine batıyordu. Marianne kendi teninin bu kadar duyarlı olduğunu şimdiye kadar hiç bilmiyordu. Thomas'ın dudaklarının altında genç kızın dudakları aralandı. Dilleri birleşti ve aralarındaki tüm yumuşaklık bir anda kayboldu.

Thomas Marianne'e daha sıkı sarılırken elleri genç kızın sırtında ve kalçalarında haz yüklü yollar açarak geziniyordu. Marianne kollarını Thomas'ın boynuna dolayarak ellerini genç adamın saçlarına dolarken onu daha da yakınında istiyordu. Thomas dudaklarını genç kızın dudaklarından zorla çekti ve onu kucaklayarak yatağına taşıdı.

İkisi birlikte şiltenin üzerine yuvarlandılar. Bir anda çılgınca öpüşmeler ve okşamalar arasında elleri, ayakları birbirine dolandı. Marianne genç adamın her bir santimetresini tanımak istiyordu; hayır, buna ihtiyaç duyuyordu. Ve Thomas'm kendisini tanımasına ihtiyaç duyuyordu.

Marianne Thomas'ın dudaklarını, boynunu ve omuzlarını öptü. Ellerini genç adamın sırtında, kalçalarında ve bacaklarında gezdiriyordu. Elini hafifçe onun erkeklik organına değdirince Thomas inledi. Ve genç kız onun sert, kadifemsi organını daha çok keşfetti.

Thomas Marianne'in omuzlarının, boynunun ve göğüslerinin doya doya tadına vardı. Elleri genç kızın karnının üzerinde dailer çizdikten sonra aşağıya bacaklarının arasındaki kıvrımlara sürüklendi. Marianne, istediği, ihtiyaç duyduğu şeyden korkarak bir an için gerildi. Thomas'ın parmakları genç kızın en özel yerlerini bulmuştu.

Marianne güçlükle nefes aldı. Her tarafını katıksız bir haz kaplamıştı. Aynı anda hem çok güçlü hem de yetersiz gelen böyle bir duyguyu hiçbir zaman hayal bile etmemişti. Asla yetmiyordu. Thomas'ın parmakları hareket ederken Marianne'in içine dalga dalga çıldırtıcı bir beklenti yayılıyordu.

Genç kız yatağın üzerinde kıvranıyor ve inleyerek Thomas'ın adını tekrarlıyordu. Daha da fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Thomas parmağını genç kızın içine kaydırды, sonra çıkartıp tekrar soktu. Marianne'in nefesi kesilmişti. Genç kızın tüm duyguları Thomas'ın parmaklarında ve onun dokunuşundan yayılan o harika zevkte yoğunlaşmıştı. Genç adam iki parmağını da içeriye kaydırды. Parmakları gittikçe artan bir ritimle içeri ve dışarı hareket ederken başparmağıyla da kızı uyarıyordu.

Marianne'in sırtı yay gibi kıvrılmıştı. Düş kırıklığı ve arzuyla kendisini Thomas'ın eline doğru daha sert bir şekilde itti. Genç adamın dudakları Marianne'in dudaklarına yapışmış, diliyle de parmaklarının hareketini tekrarlıyordu. Marianne gittikçe artan bir haz fırtınasına kapılmış, çaresizce daha fazlasını istiyordu. Tarif edilemeyen ve erişilemeyen bir şeydi istediği.

Birdenbire içinde çok güçlü bir duygu seli hızlanarak muhteşem bir şekilde taşıp boşaldı.

Thomas yer değiştirerek Marianne'in üzerine geçti ve ellerini iki yana, bacaklarını da onun bacaklarının arasına yerleştirdi. Sonra genç kızın gözlerinin içine baktı. "Marianne, emin misin?"

Eğer Marianne istese Thomas şimdi duracaktı. Genç kız bunu bildiği için yüreği hopladı. Elini Thomas'ın ensesine koydu, onu aşağıya doğru çekti ve iç geçirircesine onun adını fısıldadı. "Thomas."

Thomas'ın erkekliği hafifçe Marianne'e dokunduktan sonra genç adam usulca genç kızın içine kaydı. Yavaş fakat kararlı bir hamleyle onu doldurdu. Tuhaf ama kötü olmayan bir duyguydu bu. Genç adam geri çekildi ve tekrar daha derine kaydıktan sonra sanki daha ileri gidemiyormuş gibi durakladı. Bir anda, kendini ileriye doğru sertçe itti ve genç kız ani bir acıyla sarsıldı.

Marianne kısa bir çığlık attı ve Thomas ağzıyla onun ağzını sıkıca kapattı. İşte Thomas şimdi durabilirdi! Marianne'in içini bir panik duygusu kapladı. Canı acımişti ve bu kadarı yeterdi!

Genç kız Thomas'ın kollarından kurtulmaya çalıştıysa da adam onu bırakmadı. Durmadı da. Thomas'ın hareketleri yavaş ve ölçülüydü. Birkaç dakika içinde Marianne'in acısı hafiflemişti. Marianne, tedbirli bir biçimde hareketlerini Thomas'ın hareketlerine uydurdu. Endişesi kaybolmuş ve gittikçe artan zevk bu endişeyi silip süpürmüştü. Adamın itişlerine cesaretle ve istekle karşılık verdi. Yine içini gergin bir beklenti kaplamıştı.

Tek vücut olmuş bir şekilde hareket ediyorlardı. Daha hızlı, daha yüksek ve daha sert bir hareketti bu. Marianne'in hiç düşünmeyeceği bir heyecan temposundaydı. Hiç hayal bile edemeyeceği bir maceraydı bu. Ve sonunda Marianne tam zevkten öleceğini düşündüğü an üzerinde Thomas'ın bedeninin titreyerek sarsıldığını hissetti ve genç adamla birlikte o da bir volkan gibi patladı. Sanki tek bir muhteşem heyecan anı boyunca dünya durmuş gibiydi.

Bir dakika ya da onlara bir yaşam boyu gelen bir süre birbirlerinin kollarında öylece yattılar.

Ve Thomas Marianne'in kulağına yumuşak bir sesle şöyle mırıldandı: "Tatlı, çok tatlı bir çılgınlıktı bu."

ON İKİNCİ BÖLÜM

...ve o bunun çılgınlık olduğunu söyledi. Tam bir çılgınlık. Ve sevgili kuzenim, gerçeği o kadar çabuk anladım ki. Bu gerçekten çılgınlıktı. Tatlı, çok tatlı bir çılgınlıktı...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

Marianne böyle bir huzuru, böyle bir mutluluğu, böyle bir sevinci daha önce hiç hayal etmemişti.

Böyle bir aşkı.

Son haftalarda Marianne bundan şüphelenmişti. Thomas'ın yanında olmak için duyduğu isteğin ve adamın kendisinde uyanırdığı yepyeni ve belirsiz duyguların tüm suçlusunun aşk olduğundan şüphelenmişti. Paylaştıkları şeyin salt arkadaşlıktan öte birşeyler olduğundan şüphelenmişti fakat bu düşünce saçma ve epey ürkütücüydü. Şu ana kadar bu fikri tamamen gözardı etmeyi tercih etmişti.

Marianne, Thomas'a daha çok sokuldu ve adamın onu saran kolları sıkılaştı. Aradığı tek şey yaşamken aşkı bulmuş olması ne

kadar ironikti. Ve aradığı şey macerayken. Buna aldırmazmış gibi görünmesi de ironikti.

Ah, tabii ki onu bekleyen gelecek, hayalinde canlandırdığı gelecekten çok daha farklı olacaktı. Fakat hayalleri bir kişi yerine iki kişiyi de barındıracak kadar genişleyebilirdi elbette. Gerçekçi olmak gerekirse, artık maceraları da o kadar da kapsamlı olmalıydı. Thomas'ın burada, İngiltere'de sorumlulukları vardı ama Marianne uzlaşmaya hazırdı. Yine de, daha önce inanmış olabileceği her şey bir yana, aşk pekâlâ yaşanan tüm maceraların en görkemlisi olabilirdi. Marianne Thomas'ın kulağına burnunu sürttü. Mutlu bir şekilde içini çekti ve yüzünü ona doğru kaldırdı. Dudakları birleşti ve uzun, soluksuz bir an Marianne onun kol-
larında olmanın mutluluğundan başka her şeyi unuttu.

Thomas geri çekildi ve ona bakarak gülümsedi. "Hizmetçiler ortada dolaşmaya başlamadan önce odana dönmelisin."

Marianne güldü. "Eğer adımın çıkmasını düşünüyorsan..."

"Kesinlikle düşünüyorum," dedi Thomas sahte bir ciddiyetle. Marianne'i bir kez daha öptü, yataktan çıktı, yerden ropdöşambırını alıp üzerine geçirdi. "Karımın boş dedikodulara konu olması iyi olmaz."

Marianne yatakta doğrulup üzerine örtüyü çekti. "Karın mı?"

Thomas sırtıttı. "Bugün işlemleri yapacağım. Özel bir nikâh izni alabiliriz ve hafta sonuna kadar evlenmiş oluruz."

Marianne'in içini tatlı bir sıcaklık dalgası kapladı. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Elbette." Thomas Marianne'in geceliğini bulup ona uzattı.

Elbette. Marianne bunu hemen anlamış olmalıydı. Bundan sonraki yaşamı boyunca her günün her anını Thomas'la geçirmekten başka hiçbir şey istemiyordu. Belli ki o da aynı şeyleri hissediyordu. Yine de, onun bunu söylediğini işitmek çok harika olacaktı. "Neden?"

"Üzerinde bir de sabahlık gibi bir şey yok muydu senin?"

Marianne ona kulak asmadı. “Neden benimle evlenmek istiyorsun?”

Thomas güldü. “Başka seçenek yok.”

Marianne’in kalbi duracak gibi oldu. “Başka seçenek mi?”

“Kesinlikle.” Thomas diz çöküp yatağın altına aradı. “Şayet ağabeyin bizim, şeyimizi, derslerimizi öğrenecek olursa beni vurur. Anneme gelince,” Thomas ürperdi, “onun neler yapacağını düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Şu noktada bu bir onur meselesi. Senin olduğu kadar benim de onur meselem.”

“Demek bu yüzden başka seçenek yok dedin.” Marianne sözcüklerini dikkatle seçiyordu.

Thomas ayağa kalktı. Belli ki Marianne’in sabahlığını bulmak, söylediği şeylerden daha çok ilgilendiriyordu onu. “Hamile kalma olasılığın da büyük. Bir an önce evlenirsek gereksiz parmak hesapları da yapılmaz.”

“Bunu istemeyiz,” diye mırıldandı Marianne. Yüreğine soğuk bir ağırlık çökmüştü. Geceliğini başından geçirip giydi.

Thomas önemsiz bir şeyden bahsediyormuşçasına dalgın bir şekilde konuşuyor ve etrafa bakıp onun sabahlığını aramaya devam ediyordu. “Bunun ötesinde, açık söylemek gerekirse, artık başkasıyla evlenmen de çok zor.”

“Ben evlenmeyi planlamıyorum ki.” Marianne bunları söylediği anda bunu daha önce hiç bu kadar gerçekten söylememiş olduğunu fark etti. Ah, belki bir an bunu düşünmüş, aklına getirmiş, istemişti...

“Yani, başkasıyla planlamazsın, elbette.” Thomas ona memnun bir şekilde gülümsedi.

“Hiç kimseyle.” Marianne ne kadar sakın ve kibar konuştuğuna şaşırdı. Yataktan çıktı.

“Ne demek istiyorsun?” Thomas ilk kez tüm dikkatini ona verdi.

Marianne, çamaşır dolabında sakladığı sabahlığını aldı. “Sana defalarca söylemiştim, benim evlenmeye niyetim yok.”

“Ama artık her şey değişti.”

“Tam olarak değişen nedir?” Marianne sabahlığını üzerine alırken hareketleri de sözleri kadar ölçülüydü.

“Peki, biz... yani... sen ve ben...”

“Yine kekeliyorsun, Thomas,” dedi Marianne sanki küçük bir çocuğu azarlar gibi. “Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalısın.”

“Asıl seninle ilgili gerçekten bir şeyler yapmalıyım,” diye çıkıştı Thomas.

Marianne kapıya yürüdü. “Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ evlenmek istemiyorum. Namus veya itibar konusunda özel bir endişem yok. Bunun ötesinde, beni sadece bir onur yükümlülüğü olarak gören bir erkeğe kendimi bağlamak istemiyorum. Eminim senin de bazı itirazların vardır.”

“Benim ne itirazım olabilir ki?” Thomas ona doğru yürüdü. “Bu benim fikrimdi.”

Marianne burnunu çekti. “Her şeyden önce, ben senin evlenmek istediğin tipte bir kadın değilim.”

“Değişebilirsin.”

Marianne hızla arkasına dönüp inanamazmış gibi büyümüş gözleriyle Thomas’a baktı. “Ben ne yapabilirmişim?”

Thomas korkudan sindi. “Demek istemiştin ki ben değişebilirim, uyum gösterebilirim.”

“Senin mizacını ıslah etme olasılığı uğruna kendi geleceğimi tehlikeye atamam.”

“Ama ikimiz iyi uyuşuyoruz.” Thomas’ın sesinde düş kırıklığı vardı. “Bunu kabul etmen gerekir.”

“Şimdilik belki.” Marianne omuzlarını silkti. “Ancak, benim olabileceğimden çok daha ağırbaşlı ve uyumlu bir eş istediğini açıkça söylemiştin. Ya da olmayı istediğimden. Benim bir kocada

istediğim özellikleri senden bekleyemeyeceğim gibi sen de bir eşte bulmak istediklerini benden bekleyemezsin.”

Thomas’ın kaşları öfkeyle çatıldı. “Peki, sen tam olarak ne istiyorsun?”

“Sen beni dinliyor musun?” Marianne de öfkelenmişti. “Sana söyledim. Şayet evlilikle ilgilenseydim –ve burada olanların hiçbirisi benim bu konudaki fikrimi değiştirmede– ben bir macera adamı isterdim. Bir orman gezgini veya bir hazine avcısı ya da...”

“Ya da lanet olası Amazon’da yüzmekten başka yapacak bir işi olmayan bir salak! Ancak senin o lanet kitaplarında bulduğun türde bir erkek.” Thomas dişlerini gıcırdattı. “Bunu ilk söylediğinde de böyle düşünüyordum ve fikrimi değiştirmedim: Bunlar hayatımda işittiğim en aptalca şeyler.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” Marianne tükürürcesine haykırdı. “Seninle evlenmeyi bir saniye bile düşünmekten daha mı aptalca?”

“Evet, çok daha aptalca! Bilmeni isterim ki ben çok iyi bir kismet olarak bilinirim.”

“Küstah, kendini beğenmiş bir aptal arayan birisi için işe yararsın, şüphesiz. Ancak ben aramıyorum.” Marianne tekrar gitmeye hazırlandı.

Thomas onun koluna yapışıp geriye çekti. Genç adamın sesinde zar zor bastırılmış bir öfke seziliyordu. “Birbirimizden oldukça hoşlandığımızı zannetmiştim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Uzun bir süre birbirlerine bakarlarken Marianne, Thomas’ın gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Kendi duygularını da gözlerinden belli etmemeye çalıştı.

“Ah, haydi, Thomas, bu konuda mantıklı ol.” Marianne sesini yumuşatarak adamın kollarına doğru yaklaştı. “Yattığın her kadına evlenme teklif etmediğini çok iyi biliyorum ve bu yüzden gururum okşandı.” Öne doğru eğilerek dudaklarını Thomas’ın dudaklarında dolaştırdı. “Seninle evlenmeyeceğim ama neden bizim...”

“Bu ders saçmalığından usandım artık,” diye çıkıştı Thomas.

“Ben ders demeyecektim ki, artık bunları macera olarak düşünmeyi tercih ederim. Türlü türlü maceraların ancak bir başlangıcı.” Marianne Thomas’ı sertçe öptükten sonra onu itti ve tekrar kapıya yöneldi. “Maceralarımızın devam etmemesi için bir neden görmüyorum.”

“Ben macera istemiyorum, evlenmek istiyorum!” Thomas’ın sesi yükseldi.

“Eminim bir gün evleneceksin.” Marianne kapıyı açtı ve koridora baktı. Boştu. “Her zaman istediğin türde bir kadınla.” Sonra koridora çıktı ve omzunun üzerinden Thomas’a baktı. “Ama bu ben olmayacağım.” Genç kız başını salladıktan sonra kapıyı arkasından hızla kapattı.

Şafaktan önceki saatlerin loşluğu yüksek pencerelerden süzülerek koridoru grimsi bir parıltıya boyuyordu. Ne kadar uyumluydu. Marianne kendisini hangi hayaletlerin izleyeceğini umursamadan kararlı adımlarla odasına yürüdü. Sanki rüyadaymış gibi, genç kızı garip bir sakinlik sarmıştı.

Sessizce kapısını açtı ve içeriye süzüldü. Sabahlığını çıkarıp fırlattı, yatağına uzanıp gözlerini yüksek tavana dikti. Erkeksi bir onur düşüncesini tatmin etmek için kendisini isteyen bir adamla evlenmeyecekti. Hangi gerçek kadın kahraman böyle bir şey yapardı ki?

Ve kendisini sevmeyen bir adamla da asla evlenmeyecekti.

Genç kızın içini bir umutsuzluk kapladı. Hissettiği o kadar yoğun bir acıydı ki katlanabileceğinden şüphe duydu. Boğazı ağrıyordu ve gözleri dolmuştu.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Ah, ilk kez Thomas’la birlikte olduğu için değil. Namusla ilgili fikirleri değişmemişti. Hem başından beri, en azından aklının bir köşesinde, bunu planlamamış mıydı zaten?

Thomas’ın sadece onun şehvetini değil, duygularını da paylaştığına inanmıştı... Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Marianne aşk hakkında da yanılmıştı. Aşk, kesinlikle romanlar ve hikâyeler dışında da yaşanıyordu ve belli ki aşkı bulmak o kadar da zor değildi. Aşk en beklenmedik zamanda arkadan, hissettirmeden yaklaşırdı. İstenmeyen ve ezici bir biçimde.

Son derece nadir olan şey, aşka karşılık verilmesiydi.

Thomas şok içinde kapalı kapıya bakakaldı.

Marianne onunla evlenmeyi nasıl reddedebilirdi? Bunun hiç mi hiç anlamı yoktu. Tümüyle gerçek dışı olan dünya görüşü ve bu dünyadaki konumu ne olursa olsun, o bile bir an önce evlenmenin gerekli olduğunu anlamak zorundaydı. Kaba bir deyimle artık namusu kirlenmişti. Bunu yapan da Thomas olduğu için işleri halletmek de ona düşerdi. Bu da evlilik demekti. Bundan azı durumu kurtarmazdı.

Thomas parmaklarıyla saçını taradı ve geriye bakıp son birkaç dakikayı düşündü. Marianne ilk başta bu fikre gerçekten olumlu bakar gibi görünmüştü, ta ki...

Thomas inledi. Tabii ya. Marianne'in o kadar serinkanlı bir şirinliğe bürünmesi, Thomas kendi arzusundan çok evlenmenin gerekliliği hakkında konuşmaya başladıktan sonra olmuştu. Peki, kız ondan ne istiyordu ki?

Aralarında hiç aşk konusu geçmemişti. Arkadaşlık tamam ama ya aşk? Thomas burnundan soludu. Daha önce âşık olmuştu ve bu öyle değildi. Aşk insanı sersemletip başını döndürürdü.

Marianne onun ağzından çıkan her sözcüğü, yaptığı her hareketi sorgulamıştı. Thomas'la bıkıp usanmadan boy ölçüşmüş ve kendisinin de itiraf etmesi gerekirdi ki, çoğunlukla onu yenmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, Marianne'le olan tartışmaları arkadaşlarıyla yaptıkları kadar aydınlatıcıydı. Fakat bu aşk değildi.

Karı koca olarak birbirlerine gayet güzel yakışırldı. Kesinlikle Marianne, Thomas'ın ilk başta kafasında canlandırdığı kişi değildi fakat bu o kadar kötü bir şey miydi? Marianne en azından

Effington kadınlarına uyardı. Lanet olsun, aslında tıpatıp onlara benziyordu. Ailesindeki evlilikler fırtınalı olduysa da dikkat çekecek kadar mutlu evliliklerdi.

Marianne Shelton'la evlenmemekle daha kötü bir şey yapmış olurdu. Kesinlikle onunla evlenmek istiyordu. Bu düşünce birden onu şaşkınlıkla durdurdu.

Bu ne zaman olmuştu? Bir süredir bu düşünce fark ettirmeden kafasında dönüp duruyor muydu? Marianne'in hiç düşünmediği talimlerin yanında onu seyrederken veya gece geç saatlerde birlikte şiirlerinin üzerinde çalışırken ya da onu kollarına aldığı anda gittikçe büyüyen bu düşünce...

Bu aşk değildi elbette ama bir eş almayı düşündüğünde aşkın hiçbir rolü yoktu. Belki de Marianne'le paylaştıkları şey basit bir heyecandan daha iyiydi. Onu gerçekten beğeniyordu ve daha önce bir kadını özellikle beğenmemişti.

Onunla evlenmek her türlü şeref sorununu çözerdi. Üstüne üstlük, annesini ve muhtemelen Richard'la Gillian'ı da sevindirirdi. Marianne'le eşleşmesi herkesi memnun ederdi.

Tabii Marianne'in kendisi hariç.

Yine de onu ikna etmesi ne kadar zor olurdu ki?

Thomas onu sevmiyor olabilirdi ama onu istiyordu. Onu ne kadar çok istediğini fark etmek şaşırtıcıydı. Yatağında. Hayatında.

Thomas'ın bir plan yapması gerekiyordu. Güzel bir plan. Konu Marianne olunca planlarının hiçbir zaman başarılı olmadığı düşüncesini göz ardı etti fakat şu anda tehlikede olan çok daha fazla şey vardı.

Hayır, ihtiyacı olan sadece bir plan değildi.

Belki de bu kez yardıma ihtiyacı vardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

... bu yüzden benimle evlenmek istediğini söyledi, ama ben gönülsüzüm.

Düşmüş durumuma rağmen, beni sadece bir şeref zorunluluğu olarak gören bir adama kendimi bağlamayı gerçekten istiyor muyum? Sadece bir sorumluluğu yerine getirmekten ibaret olan bir evlilik içinde yaşamımı geçirmeyi arzu ediyor muyum?

Çok iyi biliyorum ki evlilik olmadan geleceğimle ilgili beklentilerim karanlık. Yine de, beni bekleyen şeyler ne olursa olsun, onun kalbinde aşk olmaksızın kendimi böyle bir kadere mahkûm edemem.

Ve bunu ona yapamam...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

“Bu sabah sizinle özel olarak bir toplantı yapmak istedim çünkü görüşmem gereken önemli bir konu var.” Thomas küçük salonun kapılarını sıkıca kapattıktan sonra kızlara döndü. Yenilgiyi itiraf etme ve kaçınılmazı kabullenme zamanı gelmişti. Kendi başına başarılı olamamıştı.

Marianne'le yattığından beri tam sekiz gün ve sekiz görkemli gece geçmişti ve Thomas Marianne'i rahibin önüne bir santimetre dahi yaklaştırmayı başaramamıştı. Marianne, sanki örtülerin altında paylaştıkları tutkunun bundan sonraki yaşamlarıyla hiç ilgisi yokmuş gibi davranıyordu. Sanki geceler boyunca böyle devam edebileceklermiş gibi... Thomas o son derece hoş düşünce karşısında sağlam durmaya çalıştı ve sesine sakın bir ton vermek için kendini zorladı. "Ve sizin yardımınıza ihtiyacım var."

Becky ve Jocelyn kanepede oturmuş, tedbirli bir ilgiyle Thomas'a bakıyordu. Hatta Becky'nin ayaklarının dibinde yatan Henry bile gözlerini boş bir merakla ona dikmişti.

Thomas derin bir nefes aldı. "Ablanızla evlenmek istiyorum."
"Marianne'le mi?" Jocelyn'in sesi şüphe doluydu.

"Neden?" dedi Becky açıksözlülükle.

"Çünkü birlikte iyi bir çift olacağımızı düşünüyorum." Thomas'ın sözleri kısa ve özdü.

Kızlar birbirlerine baktılar.

"Sizin Marianneden daha az açıksözlü birisini istediğinizi sanıyorduk," dedi Becky. "Daha uysal ve çekingen birisini."

"Fikrimi değiştirdim."

Jocelyn gözlerini kıstı. "Neden?"

"Ablanızı çok beğeniyorum. Birbirimize çok yakışıyoruz."

"Bunu daha önce de söylemiştiniz," diye belirtti Becky.

"Tekrarlamaya değer."

"İncelemeye de değer." Jocelyn, Thomas'ı merakla süzdü.
"Marianne evlenmek istemiyor."

"Biliyorum." Thomas düş kırıklığıyla nefes verdi. "Bu yüzden onu ikna etmek için yardıma ihtiyacım var."

Jocelyn omuzlarını silkti. "Belki zamanla, gerçekten şöretiniz kadar çekiciyseniz onu ikna edebilirsiniz ama ben olsam kesinlikle bu konuda bir bahis oynamazdım."

"Beklememeyi tercih ederim."

Becky başını salladı. “Marianne evlilikle hiç ilgilenmiyor. Biz onu çok severiz ama bu konuda oldukça tuhaftır. Onun planı dünyayı gezip ilginç deneyimler yaşamak...”

“Ve maceralar,” dedi Thomas sertçe ve Becky’nin yorumunu geçiştirdi. “Evet, evet, biliyorum. Planlarını değiştirmeye niyetim var. Ve bunu ikinizin de istemesi gerekiyor. Ondan önce evlene-meyeceğinize göre.”

“Arzusu sadece evlenmek olan birçok erkekten çok daha umutsuz görünüyorsunuz.” Becky, Thomas’ı dikkatle inceledikten sonra gözleri büyüdü ve hızla ayağa fırladı. “Aman Tanrım!” Suçlarcasına parmağını uzattı. “Siz... siz...”

“Ben ne?” Thomas’ın içine bir panik çöktü.

“O ne?” dedi Jocelyn merakla ve Becky’nin yanına gitmek için ayağa kalktı.

Becky, Jocelyn’in omuzlarını kavrayıp onu kendisine çevirdi. Sesi alçaktı ama Thomas yine de kelimeleri işitebiliyordu.

“Bir an düşün, Jocelyn. *Taşra Kızı* hikâyelerindeki son gelişme ne olmuştu?”

Jocelyn kaşlarını çatı. “Öyle ya, Lord K...” Jocelyn şok içinde bir soluk aldı. Sertçe Thomas’a baktı. “Seni canavar!”

“Seni şeytan!” Becky’nin küçümseyen bakışları kardeşininkine benziyordu. “Onun namusunu kirlettin, değil mi?”

Henry hırladı.

“Galiba bu, insanın açık yüreklilikle tartışacağı bir şey değil. Özellikle de şeyin kardeşleriyle...”

“Namusu kirlenmiş olan kadının mı?” diye laf çarptı Jocelyn.

“Düşmüş olan bir kadının mı yoksa?” diye çıkıştı Becky.

“Ben gelin adayı bir kadın diyecektim,” dedi Thomas kuru bir sesle.

Jocelyn kanepeye yığıldı ve abartılı bir şekilde elinin tersini alnına koydu. “Buna inanamıyorum. Marianne’in evlilik, namus

ve kadınların bu dünyada ne yapıp yapamayacakları konusundaki fikirlerinin felaketten başka bir şey getirmeyeceğini biliyordum.”

“İşin en kötü yanı bu değil,” dedi Becky kardeşine. “Eğer bu ortaya çıkarsa, itibarı zedelenecek olan kişinin sadece Marianne olmadığının farkındasın değil mi? Onun yaptıkları bize de yansıyacaktır.”

“Ve hepimiz de namusumuz kirlenmiş kadar olacağız. Lanet olsun.” Jocelyn ayağa kalktı ve gözlerinden ateşler saçarak Thomas’a yaklaştı. Genç adam ölçülü bir hareketle geri adım attı. “Bu sizin kabahatiniz. Onu siz bozdunuz. Yapmanız gereken...”

“Onu tamir etmektir.” Becky tehditkâr bir tavrıyla Thomas’a doğru gitti. “Yani bu olayı tamir etmek demek istiyorum.” Thomas bir adım daha gerileyince şöminenin rafına çarptı. “Onunla evlenin Helmsley. Derhal!”

Her iki kız da suçlayan bakışlarını genç adama dikmişlerdi. O anda Thomas, tehditkâr tazılar tarafından köşeye sıkıştırılan bir tilkinin neler hissettiğini anladı.

“Ben onunla evlenmekten başka bir şey istemiyorum zaten.” Thomas onlara dik dik baktı. “O benimle evlenmiyor.”

“Bu bir sorun.” Becky kollarını kavuşturup bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. “Fakat çözümsüz değil mutlaka.”

“Marianne son derece inatçı olabilir.” Jocelyn kardeşinin pozlarını taklit etti ve o da aksi yöne doğru yürümeye başladı. “Ve özellikle bu konuda son derece kararlı.”

“Onu evlenmeye ne razı edebilir?” Becky’nin alnı kıvrılmıştı.

“Sağduyulu olsaydı, büyük bir miktarda para ve yüksek bir unvan iş görürdü.” Jocelyn değerlendirircesine Thomas’a baktı. “En azından bu konuda bir sıkıntınız yok.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Thomas. Zenginlik ve saygın bir unvanın neden pek de hayranlık uyandırmayan bir şey haline geliverdiğini merak etti.

“Eğer ortada bir çocuk olsaydı...” Becky durdu ve Thomas’a baktı. “Umarım o şey değil...”

“Hayır,” dedi Thomas çabucak ama bu da olasılık dâhilinde bir şeydi. “Değil... şu anda.”

“Ancak,” dedi Jocelyn düşünceli bir tavırla, “onu hamile bırak saydınız, Marianne bile evlenmekten başka bir çaresi olmadığını kabul ederdi.”

Bir süre hiç kimse konuşmadı. Bu kesinlikle bir plandı ama Marianne’le ilgili diğer planları gibi çok güzel bir plan değildi.

“Sanmıyorum...” diye irkildi Thomas.

“Muhtemelen olmaz.” Jocelyn iç çekti.

“Kesinlikle olmaz.” Becky kararlı bir şekilde başını salladı. “Başka bir şey düşünmeliyiz.”

Kızlar volta atmaya devam ettiler. Thomas dikkatle onları izliyordu. Onların bir fikir bulacağını ümit ediyordu çünkü şu ana kadar kendisi bir şey bulamamıştı.

Aniden Jocelyn durdu ve ellerini çırpı. “Buldum. Marianne’in en çok istediği şey ne?”

“Lanet olası maceralar,” diye mırıldandı Thomas.

“Bir de heyecan ve ilginç yerlere seyahat etmek.” Becky sarsıklıkla püfledi. “Bunu zaten biliyoruz.”

“Elbette biliyoruz ama bunu istemesine neden olan ne?” Jocelyn duraksayıp bir yanıt bekledi.

Becky ve Thomas akılları karışmış bir halde birbirlerine baktılar.

Jocelyn sırtı. “Tüm bunları istiyor çünkü hayatını dolduran şeyler bunlar. Hikâyeler. Romanlar.”

Thomas başını salladı. “Ben hâlâ anlamadım...”

“Anlayacağınızı düşünmemiştim zaten.” Jocelyn gözlerini devirdi.

“Ben anladım,” dedi Becky yavaşça. “Marianne’in rızasını almanın yolu, ancak okuduğu şeyleri gerçekleştirmekle olur.”

“Tam olarak okuduğu şeyler değil.” Jocelyn’in sesi heyecanlı çıkıyordu. “Fakat okuduğu kişiler.”

Thomas kafası karışmış bir halde gözlerini kısıtı. “Ne?”

“Ne değil, kim! Sizin bir kitaptaki kahraman olmanız gerekiyor.”

“Aynen.” Becky kardeşinin yanına geldi. “Onun her zaman hayalini kurduğu tipte bir adam olmanız gerekiyor. Onun istediği gibi romantik ve maceraperest bir adam. Bu mükemmel bir fikir.”

“Ve bu gerçekten işe yarayabilir.” Jocelyn, Thomas’ı yargı-larcasına ve onun buna istekli olduğunu görmek istercesine ona baktı. “Tabii o bunu yapabilirse.”

“Müthiş bir hayal gücü yok.” Becky kafasını salladı.

Jocelyn omuzlarını silktilti. “Galiba yardıma ihtiyacı olacak.”

“Sanki odada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı keser misiniz artık?” Thomas usanmıştı. “Bana bir fikir verdiniz ve sanırım gerisini ben hallederim.”

Kızlar aynı şüpheli bakışlarla ona baktılar.

“Bana o şekilde bakmanız gerekmiyor,” dedi Thomas öfkeyle. “Onun kitaplarındaki türden bir maceraperest olmayabilirim ama benim de bazı yeteneklerim var.”

Jocelyn güldü.

“Ya?” Becky küçümseyerek dudak büktü. “Ne?”

“Görüyorum ki bana hiç güveniniz yok ama sizi temin ederim ki...” Thomas dişlerini sıktı. “Şunu yanıtlayın: Marianne’in hikâ-yelerindeki gezginler ve diğerleri dışında sadece cesur ve romantik olan kahramanlar yok mudur?”

“Elbette,” dedi Becky.

“Ben cesur ve romantik olabilirim.”

“Gerçekten mi?” derken kıs kıs güldü Jocelyn. “Sizin sadece sıkıcı ve aşırı koruyucu halinizi gördük biz.”

“Diğer bir yönüm de var,” dedi Thomas mağrur bir sesle.

“Olsa iyi olur,” diye mırıldandı Becky.

O anda Thomas'ın içi güven duygusuyla doldu. Tam olarak Marianne'in istediğini sandığı kişi olmayabilirdi fakat konu baştan çıkarma sanatı ve tabii ki romantizm olduğunda, kendisinin üzerine kimseyi tanıımıyordu. Daha önce Marianne'inkilerden çok daha katı kalpleri fethetmişti.

Thomas çıkmaya hazırlanıyordu ki arkasını döndü. Kızların daha önce söylediği bir şey kafasına takılmıştı. "Bu arada, merak ettim: Neden *Taşra Kızı* hikâyelerinden söz ettiniz?"

"Hiçbir nedeni yok," dedi Becky çabucak.

"Hiç yok," diye lafa karıştı Jocelyn masum bir ifade takınarak. "Sadece benziyor o kadar." Yüzündeki ifade aşırı masumdu.

Thomas ikisini de dikkatle süzdü. Hikâyenin son bölümünü okumuştı tabii ki ve masum kızın namusunu kaybettiğini açıklamasıyla bahse yatırılmış kimbilir kaç para el değiştirmiştir diye boş boş düşünmüştü. Şimdi de bu komik yumurcak Lord K'yle evlenmeyi reddediyordu ve bu da ona...

Tatlı, çok tatlı bir çılgınlık.

Thomas güçlkle soluk aldı. Olamazdı.

Beni sadece bir şeref zorunluluğu olarak gören bir adama kendimi bağlamayı gerçekten istiyor muyum?

Hayır, kesinlikle yanılıyordu.

Ben de biraz yazmıştım.

Becky ve Jocelyn ok gibi kapıya doğru fırlarken, Henry de peşlerinden koştu.

Daha çok günlük gibi bir şeyler.

"Olduğunuz yerde durun." Thomas'ın emir veren sesi odada yankılandı.

Üçü birden aniden durdu.

"Gerçekten gitmeliyiz," dedi Becky.

"Yapacak çok işimiz var," diye ekledi Jocelyn. "Louella Teyze'yi bekletmemizi istemezsiniz herhalde." Kapıya doğru biraz daha yaklaştılar.

“Bir adım daha atayım demeyin!”

Thomas daha önce iki kadın ve hatta bir köpeğin bu kadar suçlu gözlerle baktıklarını hiç görmemişti.

“Bilmem gereken bir şey bildiğinizden son derece eminim.” Thomas’ın bakışları Becky ve Jocelyn arasında gidip geliyordu. “Lütfen, lütfen bana Marianne’in Taşra Kızı maceralarının yazarı olmadığını söyleyin.”

“Pekâlâ.” Becky hafifçe gülümsedi. “Yazar Marianne değil.”

“Gerçeği istiyorum,” diye kükredi Thomas.

“Bir karar verin,” diye çıkıştı Jocelyn. “Gerçeği istiyor musunuz yoksa istemiyor musunuz? Ve ciddi olarak istemediğinizi düşünüyorum. Öyleyse neden bu meseleyi burada bırakıp hepimiz çok daha mutlu olmuyoruz?”

“Ben mutlu olmak istemiyorum!” Thomas, sinir bozucu kadınlarla dolu bir evde tıklıp kalmayı hak edecek ne yapmıştı? “Gerçeği istiyorum!”

Jocelyn derin bir nefes aldı. “Marianne’in her şeyi uyduracağını düşündük.”

“Uydurduğunu düşünmüştük,” diye ekledi Becky.

“En azından öpücüklerle ilgili bölümleri,” dedi Jocelyn.

“Ve de, şey, geri kalanını,” diye mırıldandı Becky.

Jocelyn omuz silkti. “Tabii ki, Taşra Kızı konusunda ona birazcık yardım ettik. Ve Lord K konusunda da.”

“Kızı yetim yapmak benim fikrimdi,” diye önerdi Becky. “Ve adamı da bir çapkın.”

Jocelyn başını salladı. “Hayır, onlar benim fikrimdi. *Sen* onun kızını kirletmesini önerdin.”

“Ah, canım, haklısın.” Becky yüzünü buruşturdu. “Bunu sadece yazmak yerine gerçekten yapacağını nereden bilebilirdim ki?”

“Bunun tam doğru olmasını istemiş.” Jocelyn içini çekti.

“Öyle görünüyor ki *Tümüyle Gerçek Maceralar*’ı, en azından genel hatlarıyla, kendisinin tümüyle gerçek maceralarına dayan-

dırmak istemiş.” Thomas odada volta atıyordu. “Lanet olsun, nasıl yapabildi bunu? Ona nasıl izin verebildiniz?”

“Bizim söyleyecek fazla bir şeyimiz yoktu,” dedi Becky.

“Ona engel olmalıydınız.”

“Haydi, lordum,” dedi Jocelyn, “siz Marianne’in yapmak istediği şeyi yapmasına engel olabileceğimizi mi sanıyorsunuz?”

“Yine de...”

“Üstelik bizi suçlamanıza gerek yok. Kendinize hâkim olsaydınız, onun *Tümüyle Gerçek Maceraları* bu kadar da tümüyle doğru olmayacaktı,” diye çıkıştı Jocelyn. “Ashında bu herkesten çok sizin kabahatiniz.”

“Ne?” Bu onun kabahati miydi? “Ben hiç... ben...”

“Bak.” Jocelyn dirseğiyle Becky’yi dürttü. “Kekeliyor.”

“Marianne onun kekelediğinden bahsetmişti.” Becky kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. “Fakat söylediği kadar sevimli olduğunu düşünmüyorum.”

“Evet.” Jocelyn düşünceli bir biçimde başını salladı. “Ama yüzünün ilginç bir tonda kızardığını kabul etmelisin.”

“Daha doğrusu kıpkırmızı olduğunu...”

“Susun,” diye haykırdı Thomas. “Ailenizden bir kişinin beni delirtmek için elinden geleni yaptığı yetmiyor mu? Sizin de ona katılmanız şart mı?”

Derin bir soluk alarak sesine sakın bir ton vermeye çalıştı. “Şimdi, o halde, ikiniz dışında bunu bilen kim var?”

“Bildiğimiz kadarıyla hiç kimse.” Becky duraksadı. “Elbette Bay Cadwallender biliyor fakat...”

“O asla söylemez,” diye Jocelyn onun sözünü kesti. “Ayrıca, o Marianne’in gerçek adını bilmiyor.”

“Bu da bir şeydir en azından.” Thomas derin bir iç geçirdi. “Marianne’in gerçek kimliği ortaya çıkarsa...”

Onu bulmadan bana uyku yok.

Berkley!

Adam çok kararlıydı ve kim bilir gerçeğe ne kadar yaklaşmıştı. Berkley öğrenirse en kısa zamanda tüm Londra bunu bilecekti. Berkley ağzını sıkı tutmayı beceremezdi. Marianne'in taşra kızı olduğu ortaya çıkarsa Thomas'ın da Lord K olduğu tahmin edilecekti ki hoşuna gitsin gitmesin gerçek buydu.

Skandal büyük bir felaket olurdu. Nesiller boyunca Effington'ların paylarına düşenden daha fazla skandal atlatmadıklarından değil fakat kızlar zarar görürlerdi. Jocelyn ve Becky'nin çeyiz paraları bir yana, evlenme olasılıkları suya düşerdi. Bu durumda onları korumak Thomas'ın sorumluluğuydu.

Şüphesiz ilk yapması gereken, Marianne'in hikâyelerinin yaynını durdurmaktı. Elbette doğrudan Marianne'e gidip yazmaktan vazgeçmesini isteyemezdi; kız buna asla razı olmazdı. Bir an önce Cadwallender'a başvurmak zorunda kalacaktı. Nasıl bir adam olursa olsun, bir erkek, herhangi bir erkek mutlaka Marianne'den daha mantıklı olurdu.

"Artık şimdi her şeyi bildiğimize göre, sadece merak ediyordum da..." Jocelyn duraksadı.

"Şimdi ne var?" dedi Thomas.

"Bu, büyükannenizin çiftlikteki partisine katılma planlarımızı etkilemeyecek, değil mi?" dedi Jocelyn umutlu bir tavırla.

"Onu dört gözle bekliyoruz da." Becky'nin sesi hevesliydi. "Hatta Louella Teyze bile."

Lanet olsun, Thomas yaşlı dul düşesin partisini tamamen unutmuştu. Yılda bir yapılan bu partiyi kaçırmak için ancak savaş, ölüm veya ülke dışında bulunmak geçerli bir özür sayılabilirdi. Ayrıca, Effington Konutu ve onun muazzam bahçesi cesur romantik bir kahraman için mükemmel bir yer sayılırdı.

"Hayır, tabii ki planlandığı gibi hafta sonu gideceğiz," dedi Thomas dalgın dalgın. Şimdiden Cadwallender'a Marianne'in yazılarını yayımlamaktan vazgeçmesi için ne önereceğini düşünmeye başlamıştı.

Yayıncı hakkında ne öğrenilebileceğini görmek için bir an önce avukatıyla temasa geçecekti ve şansı yaver giderse bu akşamüzeri adamı ziyaret edebilirdi. Ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

O ya da bu şekilde, taşra kızının maceraları sona ermişti.

Marianne en yeni Taşra Kızı macerasının son satırını abartılı bir jestle bitirip kalemı bıraktı. Daha önceki bölümleri postayla göndermişti fakat bunu Cadwallender'a şahsen kendisi götürecekti.

Şimdiye kadar, her bir bölüm için aldığı miktar artmıştı. Sadece dedikodu bir göstergeyse, Taşra Kızı hikâyeleri oldukça hızlı satıyordu. Marianne, akşam davetlerinde veya toplantılarda bu bilinmeyen yazar ve henüz teşhis edilmemiş Lord K'yle ilgili bir tartışmanın yapılmadığı bir gruba rastlamamıştı.

Ayağa kalkıp kâğıda baktı. Artık gelecek ay çıkacak sayılar üzerinden ne kadar beklentisi olabileceğini saptamak için Cadwallender'la doğrudan konuşması zorunlu hale gelmişti.

Sezon sona erdiğinde ve Jocelyn, Becky ve Louella Teyze eve döndüklerinde Marianne onlarla olmayacaktı.

Şu ana kadar aldığı ücreti ikiye katlayabilirse eline geçen para onu İtalya'ya kadar götürürdü. Tutumlu yaşarsa orada en az birkaç ay kalabilirdi. Ondan sonra... Omuzlarını silkti. Öyle ya, belirsizlik maceranın doğasında vardı, değil mi?

Kâğıdı katladıktan sonra sabahlığını kapıp odasının kapısından dışarıyı gözledi. Sonra da sessizce odadan dışarıya süzülüp herhangi birisiyle, özellikle de Thomas'la karşılaşmamak için hizmetçilerin kullandığı merdivenleri kullandı.

Thomas.

İstemedен içini çekti. Onunla yatabileceğini ve daha fazlasını istemeyeceğini düşünecek kadar nasıl aptal olabilmıştı? Aslında daha fazlasını teklif eden Thomas'tı. En azından evliliği. Thomas ısrarcıydı ama Marianne'in onu reddetmesi de öyleydi.

Teslim olup onun karısı olmak çok kolaydı. Fakat artık aşkın gerçekliğini keşfettikten sonra kendisini sevmeyen bir adamla evlenmeyecekti. Annesi gibi olmayacaktı. Başka söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Personel kapısından dışarıya çıktı ve bu sabah için ayarladığı arabanın beklediği köşeye doğru yürüdü.

Bu zamanın keyfini Thomas'la çıkarmaya kararlıydı. Ona şiirlerinde yardım etmek ve yatağında eşlik etmek istiyordu. Aralarındaki tartışmalar, attıkları kahkahalar kadar keyifliydi. Bu, Marianne'in beklediği türden olmasa da gerçek bir maceraydı. Ve birlikte geçirdikleri günleri daima hatırlayacaktı.

Tuhaf şey. Marianne'in daha önce hiç üzerinde durmadığı bir duygu şimdi nasıl da tüm hayatına ve rüyalarına hükmederek her türlü düşüncesini doldurmuş görünüyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

...yine de, Lord K onunla evlenmeyeceğime inanmak istemiyor. Onun ısrarı hem sevindirici hem de rahatsızlık verici. Fakat ben onun istediği kadın olamam. Ve benim aşkıma karşılık vermeyen bir adamı kabul etmeyeceğim. Geleceğimin tehlikede olduğu düşünülürse, davranışımın ne kadar aptalca olduğunun farkındayım. Hiçbir şeyim kalmadıysa bile, gururum var.

Ve yüreğim...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

“Seni görmek isteyen bir lord var.” Yaşlı adamın sesi matbaa makinesinin gürültüsü arasından Thomas’a geri döndü. Pennington’ın betimlemesi çok yerindeydi. Adam gerçekten bir cüceye benziyordu. Thomas’ın bir iki metre önündeki açık kapının önünde durmuştu. “Adının Helmsley olduğunu söylüyor.”

Uzun bir süre sonunda cüce homurdanarak Thomas’a döndü. “Orada dikilip durma, içeri gir.”

Ofis küçük ve dağınıktı. Uzun boylu, güçlü kuvvetli bir adam ayağa kalkıp Thomas’ı karşıladı. “İyi günler, ekselansları. Ben

Ephraim Cadwallender. Lütfen oturun.” Cadwallender, daracık odayı kaplayan iki çürük sandalyeden birisini eliyle işaret etti. “Dağınıklığın kusuruna bakmayın.” Adam omuz silkti ve öteki sandalyeye oturdu. “Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?”

Thomas sandalyenin kenarına ilişti. Sesi kararlıydı. “*Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları*’nı yayınlamayı durdurmanızı istiyorum.”

“Öyle mi?” Cadwallender güldü. “Bunu yapmayı neden isteyeyim ki?” Gözlerini kıstı. “Daha doğrusu, neden bunu yapmamı istiyorsunuz?”

Thomas derin bir soluk aldı. “Çünkü bahsi geçen genç hanımla evlenmeyi düşünüyorum.”

“Taşra kızıyla mı?” Cadwallender bir an Thomas’ı süzdü. “O halde siz...”

“Lord K olup olmadığımı mı soracaksınız? Tam olarak değil, fakat belli ki benim üzerime kurulmuş bir karakter.” Thomas duraksadı. “Ama siz bunu biliyordunuz, değil mi?”

“Onunla yazışmaktayım. Nerede yaşadığını biliyorum. Gerisini de tahmin edebildiğim kadarıyla biliyorum. Haklı olduğumu bilmek sevindirici. Kiminle iş yaptığımı bilmek isterim.”

Thomas burnundan soludu. “*Tümüyle Gerçek Maceralar*’ın tam olarak gerçek olmadığının farkındasınız, değil mi?”

“Gerçek olsaydı şaşırdırdım.” Cadwallender kıkırdadı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bayan Smythe...”

“Bayan Smythe mı?”

“Kullandığı isim bu. Bunun da tümüyle gerçek olduğunu düşünmemiştim zaten.” Cadwallender eline bir kalem alıp dalgın bir tavırla masaya vurmaya başladı.

“*Maceralar* her hafta tirajımı yükseltiyor. Bunu neden riske atayım ki?”

“Size bir teklifim var.” Thomas sözlerinin beklediği etkiyi yapması için duraksadı. “Çok kazançlı bir teklif.”

“Devam edin. Dikkatle sizi dinliyorum.”

“Bazı soruşturmalar yaptım ve öğrendim ki bu binada kiracısınız. Şunu da öğrendim ki bu bina, meblağ yüksek olsa da durumlar düşünüldüğünde makul sayılabilecek bir fiyata satın alılabiliyormuş. Binayı satın alıp size sembolik bir fiyata satmayı öneriyorum.”

Cadwallender başını salladı. “Korkarım pazarlık fiyatını ödemek için bile şu anda param yok...”

“O halde binayı size kiralarım ve kirayı satın alma taksitlerine sayarım. Ya da,” Thomas öne doğru eğildi, “şehirden daha birçok ticari mülküm var. Sizin amaçlarınıza daha iyi hizmet edecek başka bir bina var mı diye görmek isterseniz buyurun bakın.”

Cadwallender uzun ve alçak sesle bir ıslık çaldı. “Bu oldukça iyi bir teklif, lordum.”

Thomas düşünceli bir şekilde adamı inceledi. Avukatının raporu, gerçekten aceleye getirilmiş olsa da, oldukça onur vericiydi. Cadwallender mükemmel bir yatırım gibi görünüyordu. Dört yıldır bu işteydi. Dürüst bir şöhreti, önemsiz denecek kadar az borcu vardı. Thomas heyecanlanmıştı.

“Hatta size daha iyi bir öneri yapabilirim. *Cadwallender’s Weekly World Messenger*’a yatırım yapmak istiyorum. Yatırımın içinde daha iyi bir bina ve kayda değer miktarda para da var.”

“Karşılığında tek yapmam gereken Bayan Smythe’i yayınlamaktan vazgeçmek, öyle mi?” dedi Cadwallender yavaşça.

“Ben bir ortaklıktan bahsediyorum.”

Cadwallender ağzını açtı.

“Sessiz ortaklık,” dedi Thomas çabucak. “Basacağınız şey açısından tek ricam Bayan Smythe’la ilgili.”

“Benimle neden sessiz bir ortaklık kurmak isteyesiniz ki?”

“Zekisiniz. Hırslısınız da. Kısacası, benim için iyi bir yatırımsınız. İkimiz de kâr edebiliriz.”

“Bunu anladığımdan emin olmalıyım. Bayan Smythe’ı yayınlamaya devam edersem tirajım artmaya devam edecek ve sonunda oldukça başarılı olacağım. Yayınlamayı kesersem para ve binayı siz sağlayacaksınız.” Cadwallender, Thomas’a baktı.

Thomas başıyla onayladı.

“Ve istediğim yere çok daha çabuk ulaşacağım. Ancak tirajım düşecek.” Cadwallender öneriyi dikkatle düşündükten sonra omuz silkti. “Bu yüzden...”

“Bunu yapmayacaksınız, değil mi?”

Cadwallender gönülsüzce başını salladı.

“Pekâlâ.” Thomas ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. “Bu binayı satın alıp sizi kapı dışarı edebileceğimi biliyorsunuz, değil mi?”

“Biliyorum. Tanıdığım iş adamlarının çoğundan daha onurlu olduğunuzdan da oldukça eminim.”

“Onurun bir bedeli vardır,” dedi Thomas kendi kendine alçak sesle ve kapıya döndü, sonra da boyun eğmiş bir sesle iç çekti. Thomas’a göre hayatta iyi bir yatırımdan daha dayanılmaz olan pek az şey vardı. “Bayan Smythe’la ilgisi olmasaydı, teklifimle ilgilenir miydiniz?”

Cadwallender, Thomas’a uzun bir süre düşünürcesine baktı. “Evet, çok.” Sonra bakışları Thomas’ın arkasındaki bir noktaya kaydı. “Ancak bu konuda Bayan Smythe’ın düşüncesini öğrenmek isterseniz kendisi bu tarafa geliyor.”

Thomas dönüp baktığında Marianne’i cüceyle konuşurken gördü.

Hiç tereddüt etmeden kapıyı kapattı. “Beni burada görmemeli.”

“Saklanmanız gerekecek.” Cadwallender’ın sesi sakindi ama gözlerinden güldüğü belli oluyordu. “Ben kapıyı açayım, siz de arkasına saklanın. Eğer daha iyi bir fikriniz yoksa...”

“Konu Bayan Smythe olunca hiçbir zaman daha iyi bir fikir bulamıyorum,” diye mırıldandı Thomas kapının arkasında yerini alırken.

Cadwallender kapıyı açıp dışarıya çıktı. “İyi günler, Bayan Smythe.”

“İyi günler, Bay Cadwallender.” Marianne en güzel gülüşüyle ona karşılık verdi. “Umarım iyisinizdir.”

“Galiba bundan daha iyi olmamıştım.” Cadwallender kıkırdarken mavi gözleri parlıyordu. “Sizi bugün buraya hangi rüzgâr attı?”

“Size en son macerayı getirdim.” Marianne ona sayfaları uzattı. “Aynı zamanda satışların nasıl gittiğini soracaktım. Çok yakın zamanda bir yolculuğa çıkmayı düşünüyorum ve nasıl bir ücret beklentim olabileceğini öğrenmek istiyordum...”

“Kahretsin.” Cadwallender kaşlarını çatarak Marianne’i hızla kendine çekip onunla çabucak yer değiştirdi.

“Bay Cadwallender! Galiba ben...”

“Sessiz olun.” Cadwallender başıyla kapıyı işaret etti. “Dikkatli olun ama arkama bakıp şu anda içeriye giren iki beyefendiyi tanıyıp tanımadığınızı söyleyin.”

Cadwallender’ın vücudu Marianne’i güzelce kapatıp görünmesine engel oluyordu. Marianne başını yana eğerek adamın arkasına doğru gizlice baktı.

Pennington ve Berkley orada durmuş, Cadwallender’ın cücesiyle konuşuyorlardı.

Marianne hızla tekrar adamın arkasına çekildi. “Aman Tanrım! Burada ne işleri var? Beni görürlerse...”

“Saklanmanız gerekiyor,” dedi Cadwallender çabucak. “Ofise... çabuk.”

“Nereye?” Marianne içeriye yürüdü. “Kapının arkasına olur mu?”

Marianne oraya doğru giderken Cadwallender onu kolundan çekştirerek döndürdü. “Hayır.” Adam başını salladı. “İlk bakacakları yer orası olur.”

“Saçma, benim burada olduğumu bile bilmiyorlar.”

“Şu tarafa gidelim,” dedi Cadwallender kararlı bir sesle. “Masanın altı en iyi yer.”

Marianne şüpheyle kirli zemine baktı. “Pek sanmam...”

“Bu tarafa doğru geliyorlar,” diye uyardı Cadwallender.

Marianne’in başka seçeneği yoktu. Diz çöküp orada neyle karşılaşacağını düşünmemeye çalışarak masanın altına emekledi. Hiçbir yerinin görünmemesine dikkat ederek eteğini arkasından toparlayarak yukarıya çekti ve başını kaldırıp Cadwallender’a baktı.

Adam ona sırtıyordu.

“Ben bunu hiç de komik bulmuyorum,” diye çıkıştı Marianne.

“Belki sizin için değil ama bu da bir tür macera, öyle değil mi? Bunu da yazabilirsiniz.” Cadwallender, böyle söyledikten sonra genç kızın saklandığı yeri daha çok gizlemek için önüne bir sandalye çekti.

Bir dakika sonra Marianne, Cadwallender’ın gelenleri selamladığını işitti. “İyi günler, lordlarım. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Birisi boğazını temizledi. Pennington mıydı o?

“Taşra kızına ulaşmam gerekiyor,” dedi kararlı bir ses. Kesinlikle Berkley’di. “Çok acil onunla konuşmalıyım.”

“Korkarım bu imkânsız,” dedi Cadwallender sakin bir sesle. “Kız kimliğini gizlemek konusunda son derece kararlı.”

“Hiç olmazsa adını öğrenmem gerekiyor.” Bu kesinlikle Berkley’di.

“Korkarım size yardım edemeyeceğim.”

“Bu bilgi karşılığında size çok büyük bir meblağ ödemeye hazır.” Bu kuru ses Pennington’a ait olmalıydı. “Görüyorsunuz, bu sadece bir merak meselesi değil; bir gönül meselesi haline geldi.”

“Ya?” Cadwallender’ın sesi şüpheliydi.

“Onu bulmak zorundayım,” dedi Berkley ısrarla.

Bir sessizlik oldu. “Lordum, sözleriniz beni derinden etkiledi. Elimden gelse size yardım ederdim ama gerçekten onun adını da nerede yaşadığını da bilmiyorum. Ara sıra ziyarete geliyor.”

“O halde buraya kadarmış,” dedi Pennington.

Berkley ona kulak asmadı. “En azından ona bir mektup ulaşırabilir misiniz? İşte burada.”

“Elbette, lordum.”

Birkaç gelişigüzel konuşmadan sonra Marianne ofisten çıkan ayak sesleri duydu. Uzun dakikalardan sonra önündeki sandalye kenara çekildi ve Cadwallender’ın güçlü eli ona uzandı. “Artık çıkabilirsiniz.”

Marianne adamın eline yapıştı ve saklandığı yerden kendisini çekerek ayağa kalktı. Eteğindeki tozları silkti. “Bu gerçekten ilginçti.”

“Öyle görünüyor ki bir hayranınız var.” Cadwallender ona mektubu uzattı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Marianne. Bu nasıl olmuştu? Berkley’in âşık olduğu kişi kendisiydi. Zavallı adam öğrendiğinde perişan olacaktı. Yoksa olmaz mıydı? Ne olursa olsun, bu imkânsız bir durumdu. Başını kaldırıp Cadwallender’a baktı. “Sırrımı tutacaksınız, değil mi?”

“Ölünceye kadar,” dedi Cadwallender ciddi bir tavırla.

“Mükemmel.” Marianne gülümserken hayatın nasıl bu kadar karmaşık hale geldiğini merak ediyordu.

Cadwallender, Marianne’i ofisten dışarıya götürüp kapıyı arkalarından kapattı. Dükkânın karşı tarafına yürüyüp kapıya yönelirken Marianne’in ne ücret alacağını ve ne zaman alabileceğini görüştüler. Ücret, Marianne’in beklediğinden daha iyiydi.

“Merak ediyordum da,” diye söze başladı Cadwallender, “hikâyelerinize güzel bir cinayet ekleme olasılığı üzerinde hiç düşündünüz mü? Öyle bir şey olursa satışlar önemli ölçüde artar.”

Marianne güldü. “Kâğıt üzerinde işini bitirmek istediğim çok insan olsa da bunun mümkün olacağını sanmıyorum. Ayrıca, tümüyle gerçek olmazdı o zaman.”

“Biz de bunu istemeyiz.”

“Yine de, itiraf edeyim, ilgimi çektiniz.” Meraklı bir şekilde adama baktı. “Güzel bir cinayet dediğiniz tam olarak nedir?”

“Ah, tüyler ürpertici bir şey, mesela,” dedi Cadwallender gelişigüzel bir tavırla. “Parçalamalı cinayetler halkın hep beğenisini çekmiştir.”

“Elbette,” diye mırıldandı Marianne midesi bulanarak.

Birlikte kapıya vardıklarında Cadwallender ona döndü. “Peki, o halde bir başka âşığa ne dersiniz?”

“Parçalamak için mi?”

“Hayır.” Cadwallender güldü. “Lord K’ye yapılacak en büyük kötülük bir rakip olur, o yüzden.”

“Yeni bir âşık mı yani?”

Cadwallender, Marianne’in elindeki Berkley’in mektubuna hafifçe vurdu. “Tümüyle gerçek olurdu.”

“Olurdu, değil mi?” Ne kadar olağanüstü bir fikirdi bu.

“Fakat bu âşığa bir isim verin; yeni baş harfler okuyucuların aklını karıştıracaktır. Ona egzotik bir isim verin.” Cadwallender bir an düşündü. “Bir hayvan ismi olabilir. Tilki, Kurt veya Aslan ya da Kaplan.”

“Olabilir,” dedi Marianne düşünceli bir şekilde. “Buna kesinlikle gereken önemi vereceğim. İyi günler, Bay Cadwallender.”

Marianne oradan ayrılırken kafası çok çekici gelen yeni bir karakter ekleme fikriyle meşguldü. Lord K’nin düşüncelere dalan mizacına karşı çıkacak cesur ve romantik bir adam.

Hiçbir şey olmazsa, böyle bir adam yaratmak, Marianne’in her türlü düşüncesine hâkim olan tek bir adamdan kafasını uzaklaştıracaktı. İkinci bir âşık gerçekten satışları yükseltirse, Thomas’ın hayatının dışındaki yeni yaşamına doğru tahmininden daha erken bir zamanda yola çıkmış olacaktı. Tam da istediği gibi. Her zaman istemiş olduğu gibi.

Ve Marianne, bunu düşünürken kalbinde hissettiği küçücük acıyı kararlı bir şekilde göz ardı etti.

Kapı açıldı ve Cadwallender ofise girdi. “Hanımefendi gitti.”

“Şükürler olsun.” Thomas kapının arkasından çıktı. “Pennington ve Berkley geldiğinde işim bitti sandım.”

Cadwallender masanın kenarına ilişti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sormamda bir sakınca yoksa, bu duruma nasıl gir-
diniz?”

“Ben de bunu merak edip duruyorum,” dedi Thomas buruk
bir gülümsemeyle.

Cadwallender dikkatle Thomas’ı inceledi. “Ya Bayan Smythe
sizinle evlenecek...”

“Benimle evlenecek.”

“Ya da planladığı gibi yolculuğa çıkacak...”

“Hiçbir yere gitmiyor,” diye mırıldandı Thomas.

“Öyle ya da böyle, *Maceralar*’ı uzun süre yayınlamayacağım
anlaşılan. Sizin problemleriniz bitecek ve hikâyeler unutulacak. Bu
yüzden önerinizi kabul etmek benim işime gelir.” Cadwallender,
Thomas’a elini uzattı.

Thomas adamın elini kararlı bir şekilde sıktı. “Pişman ol-
mayacaksınız.”

“Sessiz kaldığınız sürece.” Cadwallender kıkırdadı.

Thomas sırtıttı. “Avukatıma kâğıtları hazırlamasını söyleye-
ceğim ve hazır olur olmaz sizinle temasa geçeceğim.”

“Bu süre zarfında, hikâye yazmayı bırakması için Bayan Sm-
ythe’i ikna edebilirsiniz, ben karşı çıkmam veya onun fikrini
değiştirmeye çalışmam. Ayrıca onun ve sizin kimliğinizin ortaya
çıkması için elimden gelen her şeyi yaparım.”

“Bunun için size minnettarım,” dedi Thomas. “Şimdi onu
hem yazmaktan vazgeçmesi için hem de benimle evlenmesi için
ikna etmem gerekiyor.”

Cadwallender kaşını kaldırdı. “O halde daha evlenmeyi kabul
etmedi, öyle mi?”

“Benim onunla evlenmeye niyetim var,” dedi Thomas kararlı bir şekilde.

“Ama o sizinle evlenmek istemiyor, değil mi?”

Thomas içini çekti. “O kimseyle evlenmek istemiyor.”

“Bu beni neden şaşırtmıyor acaba?” Cadwallender başını salladı.

“Bu en çok sizin kabahatiniz.” Thomas adama kinayeli bir bakış attı.

“Benim mi?”

“Onun lanet hikâyelerine para ödediniz, değil mi? Ona bağımsız olma yolunu açtınız.”

“Evet, sanırım açtım.” Cadwallender kıkırdadı. “Tanrı bizi bağımsız kadınlardan korusun.”

“Korkarım bu meselede Tanrı bizi kendi başımıza bıraktı.”

Thomas yayıncıyla birkaç kelime daha ettikten sonra oradan ayrıldı. Bu onun beklediği gibi olmamıştı; yine de, Cadwallender mükemmel bir yatırım olmuştu ve günü tamamen ziyan olmamıştı.

Thomas, cadde boyunca yürüyerek arabacısının onu beklemesini söylediği köşeye vardı. Bunu yapmakla akıllılık etmişti. Bir kez daha, Marianne’i mutlu bir evliliğin kucağına nasıl çekeceğini düşündü. Kız kardeşleri haklıydı. Marianne’in her zaman düşlediği adam olmak zorundaydı.

Kolay bir iş değildi. Her şeyden önce Afrika’yı keşfedemezdi, Amazon’a yelken açmak gibi bir arzusu yoktu ve Mısır hazineleri de çok uzaktaydı.

Thomas’ın kim ve ne olduğu hakkında aldatmacaları yoktu. İyi bir iş kafası vardı, felaket şiir yazıyordu ama bu konuda azimliydi ve genç kadınları koruma konusunda da belli ki çok başarısızdı. En fazla bilenmiş yetenekleri –belki de çok alıştırma yaptığı için– içki içme, kadınları baştan çıkarma ve çok eğlenme konularındaydı.

Marianne’in kahrolası kitaplarından birisindeki lanet kahrmanlardan birisi olamazdı ama olduğu gibi bir adam olabilirdi.

Son derece iyi, saygıdeğer bir hovarda.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

...ancak Lord K'nin evlilik ısrarı aksine daha güçlenmekte. O kendi bildiğini okumaya azmetmiş inatçı bir adam. Bir tek bu yönden birbirimizle uyuşuyoruz zaten.

Ben dikkatimi kendi geleceğime ve başıma geleceklere yöneltiyorum. Bunun, Lord K'nin içinde olmadığı bir gelecek olacağını kabullenmek zorundayım. Hasretle beklediğim tek şey onun beni kucaklaması ve yakınlık göstermesiyken bu son derece zor.

Doğru sözcükleri bir söylese...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

Londra'daki Effington Konutu'nu görkemli bulanlar bir de çiftlikteki Effington Malikânesi'ni görmeliydi çünkü yanında Effington Konutu bile sönük kalıyordu. Hem içi hem de dışı harikuladeydi.

Marianne terasta durup gözlerini Effington Bahçesi'ne dikti. Londra'dan buraya gelmek at arabasıyla neredeyse tüm bir günü almıştı ve buraya dün karanlık bastıktan çok sonra, hiçbir şeyi göremeyecek kadar geç varmışlardı. Şimdi de manzaraya karşı içiyordu.

Son derece düzgün ve bakımlı topraklar ufuktaki inişli çıkışlı tepeleri geçip daha ileriye uzanıyordu. Terasın merdivenlerinin bitiminde çakıllık bir patika kısa bir çimenlik kuşağını enine keserek süslü bir fiskiye çevreleyen düzgün bir bahçeye gidiyordu. Yüksek şimşirden oluşan biri kare diğeri yuvarlak labirentler bahçeyi iki yandan destekliyordu.

Acaba bir insan hayatında kendini kırsalda hissettiği kadar canlı hissetmiş midir? Marianne derin derin temiz havayı içine çekti ve tüm bunları mümkün kılan zenginliğe hayranlıkla baktı.

Marianne ve kız kardeşleri Shelbrooke Köşkü'nde, Shelbrooke Dükü'nün atadan kalma evinde büyümüşlerdi. Çok eski ve geniş bir alana yayılan bu yer çok sevilmesine rağmen başka da önerilecek bir şeyi yoktu. Geçen yıl ağabeyi en sonunda tamirat ve yenileme için para kazanana kadar eski ev neredeyse başlarına yıkılmak üzereydi.

“Beğendin mi?” Yanında Thomas'ın sesini duydu.

Marianne'in yüreği hopladı ve adamın, üzerinde yaptığı etkiye karşı sağlam durmaya çalıştı. “Çok güzel.”

Thomas sevgiyle karışık bir gururla önlerinde uzanan topraklara baktı. “Çocukken buranın sihirli olduğunu düşünürdüm.” Kıkırdadı. “Hâlâ öyle düşünüyorum galiba.”

Marianne bu hayalperest düşünceye gülümsedi. “Senin sihre inandığını hiç bilmiyordum.”

“İçimdeki şair olmalı,” dedi Thomas sahte bir ciddiyetle. Sonra da sırttı. “Öyleyse galiba sihir de pek yeterli değil.”

“Saçma, Thomas. Azıcık sihir bile hiç olmamasından iyidir.” Marianne güldü ve bakışlarını tekrar bahçeye çevirdi. “Burası ay ışığında perilerin dans ettiği türde bir yer. Bundan daha güzel bir sihir var mıdır bilmem.”

“Onlar çok uzun süredir dans ediyorlar.” Thomas eliyle şimşir çitleri gösterdi. “Labirentler bir asırdan fazla bir zaman önce yeni evlendiği karısı için önceki Roxborough Dükü tarafından ekilmiş.

Kare labirent aile için, çünkü köşeleri pusula noktalarına göre hizalanmış ve bu yüzden Effington'lar her nereye dağılsalar da yine de evlerinin yakınındadırlar."

Marianne, hikâyesinden büyülenmiş bir halde Thomas'a baktı. "Peki ya yuvarlak olanı?"

"Ah, yuvarlak olan çok özeldir. Daire, aşkı ifade eder. Ölümsüz ve hiç bitmeyen aşkı."

Marianne başını salladı. "Ama daireler kesintisiz tek bir kapalı çizgiden oluşur. Oysa kesinlikle içeriye girecek bir yol olmalı, değil mi?"

"Elbette. Simgeciliğin bile arada sırada uygulanabilirlik karşısında eğilmesi gerekir." Thomas gülümsedi. "Aynı zamanda, labirentin ortasında bir oda gibi kullandığımız dairesel bir alan vardır. Her baharda hizmetçiler orayı dayayıp döşerler. Labirentin sırrını bilen çok az kişi için orası özel ve gözlerden uzak bir yerdir. Bir kapısı bile var."

"Vay canına, siz Effington'lar her şeyi düşünüyorsunuz."

"Kesinlikle düşünüyoruz. Güvenli bir şekilde labirente girince malikânedeki her şeyin ortasında yapayalnız bulursun kendini."

"Gerçekten mi?" Marianne kaşını kaldırdı. "Sırrı kaç kişinin bildiğine bağlı değil midir bu?"

"Kesinlikle öyle. Fakat sadece birkaç Effington labirentin yollarını bilir. Daha doğrusu, sadece birkaçımız yolları hatırlamayı başarırız. Ve kapı kendiliğinden kilitlenebilir... içeriden."

"Ya hizmetçiler?"

"O bir sorun." Thomas üzgün bir şekilde başını salladı. "Orada kaybettiğimiz hizmetçilerin sayısını sana söyleyemem. Sanırım bir gün onların cesetlerine takılıp düşeceğiz ya da büyük olasılıkla iskeletlerine."

Marianne korkuyla Thomas'a baktı. "Ciddi değilsin, değil mi?"

"Elbette değilim." Thomas sırtıttı. "Cesetleri iskeletlere dönüşmeden çok önce oradan kaldırırız."

“Thomas!” Marianne güldü.

“Gerçekte, yolu ancak bir avuç hizmetçi ezbere bilir ama bir yerlerde bir harita bulundurulur zaten. Düzenli olarak oraya mobilya getirmekle yükümlü olanlar güvenli olarak çıkmayı garanti etmek için girişe bir ip bağlarlar.

“Her durumda, aile efsanesine göre, düğ, labirentler büyüdükçe Effington ailesinin zenginleşeceğine ant içmiş.”

“Londra Kulesi’ndeki kuzgunlar gibi mi?” dedi Marianne. “Kuzgunlar kaldığı sürece İngiltere ayakta duracak gibi mi?”

“Onun gibi bir şey.” Thomas Marianne’e yandan bir bakış attı. “Atalarımın herkesçe bilinen bir efsaneyi işlerine geldiği gibi uyarlamadıklarını iddia etmedim.”

Marianne tekrar güldü. Görünüşe göre, Thomas’ın varlığı onu çok güldürüyordu. Ona bir yumruk çakmayı istemediği zamanlar.

“Sen farkında olmayabilirsin ama kendi amaçlarına uydurmak için gerçekleri çarpıtmaktan hiç çekinmeyen atalarım var.” Thomas Marianne’e döndü, dirseğini korkuluğa yasladı ve onu düşünceli bir şekilde inceledi. “Ailenin tüm iskeletleri labirentte değil.”

“Oh, dünya varmış.”

“Hayır, hayır, biz onları belirli aralıklarla teşhir ederiz. Genellikle bir şeye dikkat çekmek için ama bazen de sadece eğlence için. Bir düşüneyim.” Thomas abartılı bir şekilde alnını kırıştırdı. “Sadece şu anda aklıma gelenleri sayarsam, galiba birçok uzak kuzenim koyun çalmaktan dolayı hapsedilmiş. Uzaktan bir hala, bir İtalyan’la evlenmiş. Özünde bu bir skandal sayılmaz ama kadın oldukça çılgın olarak bilinirmiş. Kırılarda çırılçıplak koşarmış.

“Sülalede bir korsan varmış ama sanırım biz daha saygın bir terim olan *hükümet izinli korsan* demeyi tercih ediyoruz. Ve bir iki tane kaçakçı. Kesinlikle aile ağacım skandallar ve ahlaksız nesillerle dolu yani,” dedi Thomas gururla.

“Ben de, tüm bu skandal dolu davranışların vârisi olan senin, tutucu ve oldukça kendini beğenmiş olduğunu düşünmüştüm.”

Thomas bir sır açıklarcasına Marianne'e doğru eğildi. "O bir numaraydı."

"Peki ya şimdi?"

"Karşında tövbe tutmaz bir hovarda görüyorsun." Thomas dikleşti ve abartılı bir reverans yaptı. "Özellikle istediğim şeyi elde etmek için benden önceki her Effington kadar azimliyimdir." Marianne'in elini kapıp dudaklarına götürdü. Gece yarısı gibi olan gözleri güneşte parlıyordu. "Ve istediğim şey, sevgili Marianne, sensin."

"Kes şunu, Thomas." Marianne elini çekti. "Bunu şimdi tartışmayacağım." Anlamlı bir şekilde döndü ve manzarayı başıyla işaret etti. "Labirentlerin arasındaki bahçeyi anlat bana."

"O düşesin bahçesi. Her yeni Roxborough Düşesi'yle birlikte düzenli olarak kazılıp yeniden tasarlanır. Annem bunu birçok kez yapmıştı." Thomas fısıkiyeyi gösterdi. "Şunu daha geçen sene, yıllık ev partisinin hemen ardından koydurdu, sanırım. Beğendin mi?"

"Çok güzel."

Thomas eğilerek burnunu genç kızın kulağına sürdü. "Benim düşesim olduğunda tabii ki kendi zevkine göre onu değiştirebilirsin."

Marianne hızla geri çekildi. "Ben senin düşesin olmayacağım."

Thomas bir an bile ona inanmadığını belli ederek omuz silkti. "Londra'ya dönmeden önce fikrini değiştireceksin."

"Şaşılacak derecede küstahsın, Thomas." Marianne inanmaz gözlerle ona bakıyordu. "Londra'da kabul etmemişken burada seninle evlenmeyi kabul edeceğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü burada sana sadece benim sunabileceğim maceraların cazibesine direnemeyeceksin."

"Hangi maceraların?" diye şüpheyile sordu Marianne.

"Söylersen sürprizi kaçır. Ve bence maceranın en önemli unsurlarından birisi sürprizdir." Genç kızın çenesini avucunun içine aldı. "Benimle geçireceğin hayatın kitaplarda şimdiye kadar

okuduğun her şey kadar macera dolu olduğunu sana kanıtlamaya niyetliyim.”

“Öyle mi?” dedi Marianne tamamen soluğu kesilmiş bir sesle.

“Kesinlikle öyle.” Thomas ona bakarak en muzip haliyle gü-lümsedi. Marianne’in kalbi duracak gibiydi. “Sen perilere ina-nıyorsun tatlım, ben de sihre. İstedğin kadar inkâr edebilirsin ama biz birbirimizle çok iyi uyuşuyoruz.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı Marianne.

Her konuda iyi uyuşuyor olabilirlerdi ama en önemli şey hariç. Marianne’in o olmadan evlenmeyi reddettiği tek şeydi bu.

Marianne, Effington Malikânesi’nde kalan konukların hâlâ oyalandıkları salona göz attı. Küçük bir grup denebilirdi, en azın-dan yılda bir yapılan bir Effington toplantısına göre. Fakat yemek sırasında Marianne, orada bulunan aşağı yukarı kırk civarında konuk saymıştı.

Thomas ona yarın erken saatlerde tilkisiz tilki avı olarak adlandırdığı ünlü Roxborough At Gezisi için daha çok konuğun geleceğini söylemişti.

Marianne’in binicilik becerileri sınırlıydı fakat gezi bir tür macera gibi görüldüğü için en azından yarışı denemeyi planla-mıştı. Becky çok sabırsızlanıyordu. Hatta zamanını at üzerinde geçirmekten hoşlanmayan Jocelyn bile, sadece bir gözlemci olacağı halde etkilenmişti. Genç kız, burnunun ötesindekileri dahi hemen hemen hiç göremezken engelleri atlayarak yol alması zor olurdu.

Bir sonraki gece yaşlı dul düşesin balosu vardı ve Thomas, Londra’daki gelmiş geçmiş toplantılar kadar büyük bir izdiham olacağını söylemişti. Şu anda yaşlı dul düşes ve Louella Teyze salonun bir köşesinde oturmuş, koyu bir sohbete dalmışlardı. Yaşları arasında en az çeyrek asırlık bir fark olmasına rağmen ikisi de görünüşe göre aynı insanların çoğunu tanıyorlardı ya da tanımışlardı. Louella Teyze gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu.

Bu, teyzesinin şimdiye kadar hiç görmediği bir yanıydı ve sevin-dirici olduğu kadar da rahatsız ediciydi.

Thomas ortalıkta yoktu ve bu da biraz endişe vericiydi. Neler çeviriyordu bu adam? Ve şu planladığı maceralar neyin nesiydi acaba?

Marianne saatin çok geç olduğunu bahane ederek özürler mırıldandı ve salonu terk etti. Kendisine ayrılan odaya yöneldi. Tabii odanın nerede olduğunu hatırlayabilirse. Ev karmaşık bir şekilde tasarlanmıştı. Ahşap kaplamalar ciladan parlıyor, duvar şamdanları pırıl pırıl yanıyordu. Burada hiçbir yerde tek bir toz dahi cesaret edip duramazdı.

Effington Malikânesi, Shelbrooke Köşkü'nün iki katı kadar büyüktü ve Marianne buranın hiçbir zaman tamire ihtiyacı olmadığını düşündü. Thomas atalarının skandala eğilimli mizacı hakkında istediğini söyleyebilirdi fakat adamların servet sahibi olduktan sonra da onu ellerinde tutacak kadar akıllı oldukları apaçık ortadaydı.

Marianne merdivenlerden çıkıp ikinci kata geldi. Her nedense, odası kardeşlerinin ve teyzesinin odalarıyla aynı kanatta değildi. Hattı aynı katta da değildi. Herhalde yerleştirme planının beklenen konuk sayısı ile ilgisi vardı. Belki de Thomas, onun odasının özel olmasını bilerek garantilemişti.

Bu Thomas'tan beklenecek bir davranıştı. Marianne, onun, odasına girmesine de engel olacak değildi zaten. Onun öğrettiği, daha doğrusu paylaştıkları dersler, Marianne'in hayallerinin ötesindeydi. Yalnızca bunu düşünmek bile nefis bir beklentiyle titremesine neden oldu.

Kapısını çekerek açarken Thomas'ın orada onu bekliyor olacağını umar gibiydi. İçinden geçen hafif düş kırıklığını bastırdı. Yatak hazırlanmış, küçük bir balkona açılan kapılar da açıktı. Dün gece odasını gösteren hizmetçi, evin bu tarafındaki tek balkonun bu

olduğunu söylemişti. Ancak iki kişinin durabileceği büyüklükteydi ve etrafı sarmaşıkla çevrilmişti. Gerçekten oldukça büyüleyiciydi.

Marianne bir koltuğa çökerek yanında getirdiği bir kitabı okumaya çalıştı ama dikkatini kelimelere veremedi. Son zamanlarda pek okuyamamıştı. Zamanını yaşamın kendisi dolduruyordu.

Uzun bir süre sonra kitabı bir kenara fırlattı. Belli ki bu onu bir yere götürmeyecekti ve belli ki Thomas'ın gelmeye niyeti yoktu. İyi ki de öyle oldu. Thomas gelseydi, vücudundaki her kemiği eritip onu titreyen bir duygu kitlesine çevirdikten sonra yine evlilik konusunda başının etini yerd. Adamın ısrarları gittikçe yaratıcı olmaya başlamıştı. Marianne bunu düşününce gülümsedi. Ancak, o da Thomas kadar inatçıydı.

Marianne geceliğini giydikten sonra mumu söndürüp yatağına girdi. Yüzükoyun yattı. Sonra yan döndü. Yastıklarını yumrukladı. Ve içini çekti. Gözlerini sıkıca kapatıp uykusunu getirecek şeyler düşünmek için çabaladı. Kırsalın gece seslerini duymamaya çalıştı. Rüzgârda kıpırdayan yaprakların hışırtısını. Böceklerin hiç durmayan ötüşünü. Yere vuran çakılların şıkırdamasını...

Marianne doğrulup dinledi. İşte yine duyulmuştu: çakıl taşlarının yerde çıkardığı şıkırtı. Üzerindeki örtüyü fırlatıp yataktan çıktı, gözlüğünü kaptığı gibi balkonun açık kapılarına yöneldi. Ayağının dibine bir avuç çakıl düştü. Şöminedeki kor kümesinden çıkan aydınlık, minik taşları görmesini kolaylaştırdı. Temkinli bir şekilde yerdeki çakıllara basmamaya çalışarak balkona çıktı.

“Ah, Juliet, bu.”

Marianne gözlüğünü taktı ve parmaklığın ötesine baktı. Yıldızlar geceyi gündüz gibi aydınlatıyordu. “Thomas?”

Thomas bir elini arkasına koymuş, ona bakarak sırtıyordu. “Hayır, Juliet değil. Ama çok, çok daha iyi. Bu güzel Marianne.”

“Sessiz ol. Birisi duyacak.”

“Evin bu tarafında hiç kimse duymaz.” Thomas'ın sesinde kendinden memnun bir ifade vardı. Tam Marianne'in şüphelendiği

gibi, bu oda kendisine gelişigüzel bir şekilde ayrılmamıştı. Bunu fark etmek hiç de kötü değildi.

“Ne yapıyorsun?”

“Marianne, tatlım, seni bir daha göremeyeceğimden korktum.”

“Bir daha görememek mi?” Marianne güldü. “Beni daha bir saat önce gördün.”

“Bir ömür kadar uzundu.” Thomas arkasından kurdeleyle bağlanmış bir buket çiçek çıkardı. “Dosdoğru düşesin bahçesinden buraya aşkımın simgesiyle geldim.”

Marianne dirseklerini korkuluğa yaslayıp ellerini çenesine koydu. “Peki, düşes buna kızmaz mı?”

“Düşes benim evlenmemden başka bir şey istemiyor. Bunun için birkaç demetten fazla çiçeği feda eder.”

“Peki, sözünü ettiğin simgeyi nasıl sunmayı düşünüyorsun?”

“Tıpkı Romeo gibi.”

“Sahi mi?” Marianne sırtıttı. “O sonunda kendini öldürmemiş miydi?”

“O halde ben de altında kalmam.” Thomas eve daha çok yaklaşmış Marianne’in gözünden uzaklaştı.

“Altında kalmam derken ne kastettin?” diye arkasından bağırdı Marianne.

Cevap gelmedi.

“Thomas?” Marianne’in içi endişeyle doldu. “Neler çeviriyorsun?”

Thomas’ın sesi boğuk geliyordu. “Sana simgeyi getiriyorum.”

Marianne balkonun yan tarafına yürüyünce Thomas’ı duvarın dibinde görebildi. Thomas kurdeleyi boynuna bağlamıştı ve buket de önünde sanki bir cesaret madalyası gibi sarkıyordu. “Herhalde sarmaşığa tırmanmayı düşünüyorsunuzdur değil mi?”

“Kesinlikle düşünüyorum.” Thomas bir süre sarmaşığı inceledikten sonra uzanıp asma dallarını yakaladı.

“Saçmalama. Ölürsün.”

“Bunu daha önce yapmıştım.” Thomas ayak basacak sağlam yerler bulmuş, gerçekten sarmaşıktan yukarıya doğru çıkıyordu.

“Ne kadar zaman önce yapmıştın?”

“Çocukken bu sarmaşığa birçok kez tırmanmıştım.” Thomas’ın sesi gergindi. “Şimdi de yapabilirim.”

“Şimdi yirmi yaş daha yaşlısın ve çok daha ağırsın, sanırım.” Thomas yerden en az bir buçuk metre kadar yükselmişti. “Thomas, lütfen aşağıya in.”

Tek yanıt sarmaşığın hışırtısıydı.

“Sarmaşık seni taşıyamaz. Düşeceksin.”

“Saçma. Yapabilirim...” Parçalanıp kopan sarmaşığın çıkardığı bilindik ses Thomas’ı durdurdu. Bir an Thomas sallanan bir sarmaşık kümesinin arasında kayboldu. Yapraklar sanki çok güçlü bir rüzgârdan sallanıyormuşçasına hışırdadı. Ve Marianne aşağıda katı bir cismin yere vurma sesini duydu.

Marianne’in yüreği ağzına geldi. “Thomas?”

“Ben iyiyim.” Thomas duvarın dibinde bir sarmaşık yığınının içinde yatıyordu. “Sadece birkaç çürük var. Endişelenecek bir şey yok.” Kendini toparlayıp yerden kalktı ve hafifçe sırttı. “Demek ki sarmaşığın gücünü gözümde büyüttüm. Sadece balkonun diğer tarafındaki asmaların çok daha kalın ve güvenli olduklarını unutmuşum.”

Thomas balkonun altında gözden kayboldu. Marianne hızla diğer uca koşturup onu bulmak için aşağıya sarktı. “Artık şundan vazgeçmeyi düşünmüyor musun? Yeterince etkilendim.”

“Bu lanet bir macera, Marianne.” Thomas ellerini pantolonuna sürterken derin bir nefes aldı. “İnsan küçük bir aksiliğin bir maceraya engel olmasına izin vermemeli.” Genç adam bir kez daha tırmanmaya koyuldu.

Marianne sarmaşığı şüpheyle inceledi. “Asma dalları bana çok daha kalın görünmedi.”

“Ama öyleler,” diye çıkıştı Thomas.

“Umarım.” Marianne aşağıya, Thomas’a baktı. “Düşüp ölmeni görmek istemem.”

“Ben de,” diye mırıldandı Thomas.

Genç adam bu tarafta daha güzel ilerleme kaydediyordu. Belki de haklıydı. Marianne azıcık rahatladı ve kollarını taş korkuluğa dayayıp Thomas’ı seyretti.

“Effington vârisinin nasıl sonunun geldiğini ailene açıklamak çok zor olurdu.”

Thomas yanıt olarak hırladı. Belli ki zor bir işti bu fakat neredeyse duvarın yarısına kadar tırmanmıştı.

“Sonra büyükannene ne söylerim?”

“Benim deli olduğumu söyle.”

“Sence o bunun farkında değil midir?” Marianne omuz silktili. “Sonuçta, seni uzun süredir tanımıyorum ama ilk gördüğüm anda çılgın olduğunu anlamıştım.”

“Senin beni çılgınlaştırdığın kadar çılgın değildim,” dedi Thomas alçak sesle.

Marianne gülmek için kendini tuttu. Thomas biraz daha ağır tırmanıyordu ve Marianne onun tüm ağırlığını vermeden önce asma dalını denediğini fark etti. Gerçekten onun yere çakılmasını görmek istemiyordu.

“Yardım ister misin?”

“Elinde ip olmadan olmaz.”

“Bir çarşaf alabilirim,” dedi Marianne neşeli bir sesle.

Thomas, Marianne’in tam işitemediği bir şeyler mırıldanırken genç kız en iyisi iştirmek galiba diye düşündü. Thomas’ın Marianne için bir macera yaşatma çabası tahmin ettiğinden çok daha fazla uğraştırıcıydı besbelli.

Marianne korkuluğun üzerinden daha çok eğildi. Genç adam hâlâ balkonun iki metre kadar aşağısındaydı.

“Ne yapıyorsun?” Thomas başını kaldırıp ters ters genç kıza baktı.

Marianne ona elini uzattı. “Yeterince yaklaştığında elimi yakalayabilirsin.”

“Geri çekil,” dedi Thomas sert bir sesle. “Düşeceksin. Düşerim.”

Marianne’in yanındaki asma dalı –en kalm olanı– titredi ve duvardan birkaç sürgün fırlayarak koptu. Bir anda Marianne onun artık evin duvarına bağlı olmayan tek dal olmadığını fark etti.

“Thomas,” dedi Marianne yavaşça, “bence aşağıya inmelisin. Hemen.”

“Saçmalama.” Thomas hızlı hızlı nefes alıyordu. “Neredeyse geldim.”

“Bu konuda ciddiym, Thomas. Bence gerçekten...”

Asma dalı sanki kesilmiş gibi çatırdayıp yıkıldı ve duvardan aşağıya doğru Thomas’la birlikte kaydı. Bu hareket aşırı yavaş görünmüştü, en azından Marianne’e. Şüphesiz, Thomas’ın bambaşka bir görüş açısı vardı. Asmalar, dallar ve yapraklar darmadağın bir şekilde yere yıkıldılar. Kötü bir düşme sesi, ardından da bir ahh sesi gecenin sessizliğinde yankılandı. Marianne ona acıyarak yüzünü buruşturdu.

Kötü görünüyordu ama en azından sarmaşık, binadan çok uzağa düşmediği için herhalde Thomas’ın düşmesini yumuşatmıştı. Marianne birbirine karışmış yapraklardan ve asmalardan oluşan yığına bakıyordu. “Thomas?”

“Ben... iyiyim,” dedi Thomas boğuk bir sesle.

“Neredesin?”

Asmalar yerinden kımıldadı ve Thomas onların arasından güçlükle çıktı. Marianne’e coşkulu denebilecek bir şekilde el salıladı. “Ben... iyiyim.”

“Thomas?”

Genç adam evin köşesini yalpalayarak döndüğünde hâlâ sesi geliyordu. “Ben... iyiyim.”

Şüphesiz hiç de iyi değildi. Her yeri epeyce çizilmiş, sıyrılmış ve çürümüş olmalıydı ama görünürde bir kemik kırılması ya da ciddi bir yaralanma yok gibiydi. Gururu dışında, tabii.

Thomas ve macera konusu bu kadar yeterdi.

Marianne gecenin karanlığına doğru bakarak gülümsedi. Gerçekten Thomas çok tatlıydı. Onun teklifini geri çevirmeyi sürdürmekle aptallık mı ediyordu acaba? Herhalde. Derin bir iç çekti. Yine de, Thomas onu sevmiyordu ve bir macera yaratmak için yaptığı yürekli çaba bile bu eksikliği gideremezdi.

Odasının karşı tarafından zayıf bir tıklama işitildi.

Thomas mıydı bu?

Marianne içeriye girdi, odanın karşısına yürüyüp hızla kapıyı açtı.

Karşısında Thomas, yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle duruyordu. "Ben... iyiyim."

Ateşten gelen zayıf ışıktaki bile genç adamın hiç de iyi olmadığı belli oluyordu. Gömleği yırtılmış, tek omzu çıplak ve pantolonu parçalanmıştı.

Bu manzara karşısında Marianne'in yüreği burkuldu. "Aman Tanrım, Thomas."

Thomas kendisi gibi parçalanmış çiçek buketini uzattı. "Senin simgen."

"Bu, şey, çok güzel." Marianne çiçeklerden geriye kalanları tek eliyle alıp diğer eliyle genç adamı içeri çekti ve ayağıyla kapıyı kapattı. "Lütfen otur." Marianne, Thomas'ı bir sandalyeye doğru itince genç adam hiç karşı koymadan çöktü. "Şimdi ne kadar iyi olduğunu görelim."

Marianne dağınık buketi kenara koyduktan sonra bir mum yakıp Thomas'ın yanındaki masaya koydu. Sonra bunu yaptığına pişman oldu.

Thomas karanlıkta daha iyi görünüyordu. Genç adamın gömleğinin parçalandığı yerlerden görünen kolları ve göğsü uzun ve

kızarmış sıyrıklarla doluydu. Yüzüyle boynu biraz daha iyiydi. Marianne, Thomas'ın ellerini alıp inceledi. Elleri küçük kesikler ve sıyrıklarla kaplıydı. "Sanki kızgın bir kedinin saldırısına uğramış gibi görünüyorsun."

"Macera yaşamamanın bedeli bu." Thomas güçsüz bir biçimde gülümsedi.

"Ah, Thomas, sen çılgınsın."

"Tatlı çılgınlık," diye mırıldandı Thomas,

Marianne Thomas'ın ellerini bırakıp şifonyerin üzerindeki bir kâsede duran yarı dolu sürahiye doğru yürüdü. Kâsenin içine su döktükten sonra bir el bezi aldı ve geri dönüp Thomas'ın önünde diz çöktü.

"Bu acıtabilir." Marianne el bezini suya daldırıp Thomas'm göğsündeki sıyrıklara hafifçe vurarak dokundurdu.

"Ahh!" diye bağırdı genç adam ve oturduğu yerde dikleşti. "Kes şunu!"

"Sessiz ol." Marianne onu tekrar geriye itti. "Bu yaraların bakıma ihtiyacı var."

"Ama canım acıyor." Thomas tıpkı sarmaşığa son tırmandığı zamandaki küçük çocukmuş gibi konuşuyordu.

"Bu macera için ödediğin bedel, unuttun mu?" Marianne tekrar adamın önünde çömelip kaşlarını çattı. "Üstünde bu gömlek varken hiçbir şey yapamam. Çıkar onu."

"Memnuniyetle." Thomas muzip bir tavırla sırtıp geri çekildi. Marianne'in yardımıyla gömleği çıkarmayı başardılar. Thomas arkasına yaslandı ve genç kızı süzdü. "Artık benimle ilişkiye girebilirsin."

"Ah, ne kadar şanslı bir kadınıym," dedi Marianne alaycı bir tavırla ve Thomas'm kollarındaki yaraları temizlemeye başladı. İlk gördükleri kadar kötü değillerdi. Fazla kanlı olmayan, yüzeysel sıyrıklardı. Ancak sabaha muhtemelen çok ağrısı olacaktı. "Ne düşünüyordun bu arada?"

“Ben şey düşünüyordum... ahh, sadece seni... ahh.”

“O halde, sanırım, beni daha fazla düşünmediğin için şükretmeliyim.” Marianne dikkatini genç adamın göğsüne çevirdi. “Ölebilirdin.”

“Ah, fakat ne kadar... ahh... mutluluk verici... ahh, bir gidiş şekli.”

“Ne? Sarmaşıkların saldırısına uğrayarak mı? Binanın duvarından aşağıya düşerek mi?” Marianne bezi kâsenin içinde döndürdükten sonra fazla suyunu sıktı ve Thomas’ın ellerinin üzerine bastırmaya başladı.

“Hayır, tüm gücüyle... ahh... güzel Leydi Marianne’i evlenmeye razı etmeye çalışarak.”

Marianne burnunu çekti, bezi suya batırdıktan sonra suyunu sıktı. Dizlerinin üzerinde durup Thomas’ın yüzündeki kesikleri yıkadı. “Bunu yapmanın daha güzel yolları var.”

Thomas onun elini yakaladı ve sesi birden ciddileşti. “Mesela?”

“Mesela...” Marianne Thomas’la göz göze geldi. *Beni sevebilirsin.* Genç kız kelimeleri yuttu. “Kesinlikle bilmiyorum.” Marianne elini Thomas’ın elinden çekti ve onun bakışlarını görmezden gelerek boynundaki sıyrıkların üzerine bezi koydu.

“Hiç de yardımcı olmuyorsun.”

“Özür dilerim.” Marianne tekrar oturup genç adamı inceledi. “İşte bu daha iyi. Nasıl hissediyorsun?”

“Sanki dövüşten çıkmış gibiyim.” Thomas boynuna dokunup yüzünü buruşturdu.

Marianne düşünmeden ileriye uzanıp dudaklarını genç adamın yanağında dolaştırdı. “Bu işe yarıyor mu?”

“Fazlasıyla.” Thomas başını çevirip öbür yanağını gösterdi. “Burada da işe yarayacak.”

“Pekâlâ.” Marianne onun gösterdiği yere hafif bir öpücük kondurdu.

“Ve burada.” Thomas çenesini kaldırıncı Marianne mecburen onun boğazını öptü. Ve boynunu.

Thomas ellerini Marianne’in sırtında gezdirdi ve onu kendisine çekip dizlerinin arasına aldı.

“Thomas,” diye mırıldandı Marianne, genç adamın omzunun üzerinden. Thomas’ın dudaklarına değen teni sıcacıktı ve genç adamın kokusu Marianne’in duygularını doyurdu. Genç adamın uyandırdığı arzu her yerini kapladı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Bence çok iyi bir fikir.” Thomas genç kızı kendine daha sıkı çekti ve onu bacalarının arasına hapsetti. Genç adamın pantolonunun kumaşı üzerinden Marianne bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşündüğünün farkındaydı.

Thomas’ın elleri aşağı kayarak geceliğinin ince kumaşının arasından genç kızın kalçalarını okşuyordu. Geceliğinin yakasını kenara iterek boynunun narin tenine burnunu sürtünce Marianne arzuyla titredi. Genç adamı kendi bedenine daha sıkı bastırabilmek için yana kaydı ve onun sertleşmiş erkeklik organına elini sürterken dudakları birleşti.

“Bu acıtıyorsa söyle,” diye fısıldadı Marianne.

“Acıtıyor.” Thomas genç kızın altdudağını dişledikten sonra nazikçe dudak kenarlarını öpmeye başladı. Marianne dikkatli bir şekilde ellerini hafif ve titrek okşamalarla onun omuzlarında dolaştırıyordu, aralarındaki kısıtlama genç kızın içinde biriken arzuyu gittikçe artırıyor.

Kızın dokunuşlarıyla Thomas içini çekti. Dudaklarını hafifçe onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. Elleri daha aşağıya kaydı ve kumaşın altına ulaşana kadar kızın geceliğini avucunda top-layarak kaldırdı. Parmaklarını genç kızın bacaklarında ve daha yukarılarda dolaştırdı.

“Çıkar şunu,” dedi Thomas hırıldar gibi hafif bir sesle.

“Memnuniyetle,” dedi Marianne gülümseyerek. Thomas’tan uzaklaşarak eğildi, geceliği çekip başının üzerinden çıkardı ve kenara fırlattı. Thomas bir kolunu genç kızın beline sardıktan sonra ileriye uzanıp göğsünü ağzına aldı.

Marianne zevkten inleyerek genç adamın dokunuşunun verdiği duygusal keyfin tadını çıkardı. Geri kalan günlerini memnuniyetle bu şekilde geçirebilirdi. Thomas’la.

“Bekle.” Thomas aniden kalktı ve Marianne’i de kaldırdı. Çabucak pantolonunu çıkarıp tekrar sandalyeye yerleşti.

“Thomas.” Marianne güldü. “Ne yapıyorsun?”

“Bu maceranın bedelini ödedim.” Yine o muzip gülüş vardı genç adamın yüzünde. “Şimdi de senin sıran.”

Thomas, Marianne’i aşağıya doğru çekerek ata biner gibi kucağına oturttu ve kolayca genç kızın içine kaydı. Marianne genç adamı erotik bir hazla titreyerek karşıladı, gözlerini kapayıp başını geriye attı. Göğüsleri Thomas’ın ağzının hizasındaydı ve genç adam önce birini, sonra öbürünü emerek bu pozisyonun fırsatını çok iyi kullandı.

Marianne topuklarını sandalyenin bacaklarına dolayıp Thomas’m, içine gömülmesini istercesine ona abandı. Genç adam kızın içinde kendini iterken sandalyenin dar kenarları hareketlerini daha kısa, daha derin ve daha sert hale getirmişti. Marianne’in heyecanı gittikçe artarken kalça hareketleriyle genç adamınkilere karşılık verdi. Gittikçe yoğunlaşan bir hazla, ikisi birlikte ileri geri sallandılar. Ta ki en sonunda sandalye çatırdayarak onlara karşı çıkana kadar. Marianne, beyninin arzudan buğulanmamış bir kısmıyla altlarındaki sandalye parçalanır mı acaba, diye düşündüyse de buna hiç aldırmadı.

Marianne, Thomas’a yaslanarak sırtına tutununca genç adam ona daha sıkı sarıldı. Aynı anda hem tanıdık hem de her seferinde nefes kesen bir ritimle hareket ediyorlardı. Tenine değen Thomas’ın dudaklarından en sonunda bir inilti çıkana kadar Marianne’in

içindeki haz kıvrıla kıvrıla yükseldi, yükseldi ve muhteşem bir boşalmayla bedeni sarsıldı.

Marianne uzun bir süre Thomas'a asılı kaldı ve başını onun omzuna yaslayarak soluklanmaya çalıştı. Thomas'ın göğsü onunkinin üzerinde inip kalkarken Marianne onun kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Marianne başını kaldırıp Thomas'a gülümsedi. "Senin için tek bir şey söyleyeceğim, çok sevgili Lord Helmsley: Maceralardan kesinlikle iyi anlıyorsun." Genç kız dudaklarını hafifçe onunkilere sürdü. "Şimdi kendini nasıl savunacaksın bakalım?"

Thomas bir parmağını uzatıp Marianne'in gözlüğünü tekrar burnunun üzerine kaydırarak düzeltti ve alaycı bir şekilde sırttı. "Ahh."

ON ALTINCI BÖLÜM

... Ne olursa olsun, Lord K'yi aklımdan ve kalbimden çıkarmaya çalışıyorum. Aramızdaki durum çözümsüz ve her şey çok güzel gidiyormuş gibi yapmaya devam edemem. Onun evinde yaşayıp onunla birlikte olmamak zor, ancak mutluluğumun başka bir yerde olduğunu biliyorum. Onun bana ne anlam ifade ettiğini unutmak için elimden geleni yapmak ve kendi yaşamıma devam etmek zorundayım.

Bu amaçla, bana vurulmuş gibi görünen ilginç bir beyefendiyle tanıştım. Lord L şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyor ve sanırım ruhumdaki acıyı o hafifletebilecek.

Tuhaf bir şekilde, arkadaşları ona Leopar diyorlar...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

“At Gezisi için büyük gün geldi, ha, Helmsley?” Pennington, Thomas'ın yanına gelip atını dizginleyerek durdurdu.

“Kesinlikle öyle.” Thomas eyerinin üzerine yeniden yerleşmeye çalışırken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Dün geceki maceranın sonuçları umduğundan çok daha acı vericiydi. Yine de, ağrıları Marianne'in tavrını birazcık da olsa yumuşattıysa buna değermişti.

“Kötü bir gece mi geçirdin, dostum?” dedi Pennington kaşını kaldırarak.

“Ciddi bir şey değil.” Thomas aldırılmaz bir tavırla omuz silkti. “Yuvarlanıp düştüm. Hepsi bu.”

Pennington ve Berkley bir saat kadar önce gelmişti ve yarın geceye kadar çiftlik köşkünde kalacaklardı. Daha önceki yıllarda da davet edilmiş olmalarına ve buraya çoğu kez gelmiş olmalarına rağmen, Thomas, Londra’dan ayrılmadan önce partiye katılmaları için ikisine de birer not göndermişti. Onları şehirde başıboş bırakıp taşra kızının kimliğini araştırmalarına izin vermektense burada göz hapsinde tutmak daha akıllıca gelmişti.

“Berkley nerede?”

Pennington başıyla bir grup biniciyi gösterdi. “Shelton kardeşleri gördü ve onlara saygılarını sunmakta ısrar etti.”

“Yani sen onlara selam vermeyecek misin?”

“Zamanı gelince.” Pennington etrafa bir göz attı. “Sevimli Leydi Marianne’i görmüyorum.”

“Burada bir yerlerde.” Thomas kaşlarını çatı. “Neden sordun?”

Pennington şaşırmış görünüyordu. “Neden sormayayım?”

“Seni cezbedecek tipte bir kadın gibi gelmiyor da bana.”

“Değil. Fakat çekici, akıllı ve eğlenceli. Ayrıca onunla zaman geçirmekten keyif alıyorum. Galiba zevklerim değişiyor.”

Thomas kıkırdadı. “Seni temin ederim bunu keşfetmek herkesten çok beni şaşırtıyor.”

Pennington merakla Thomas’ı süzdü. “Benim ona olan ilgimi cesaretlendireceğini düşünmüştüm aslında.”

“Haydi, Pennington.” Thomas gamsız bir şekilde gülmek için kendini zorladı. “Bu kızlar benim korumam altındalar. Bunca insan varken neden senin ilgini cesaretlendirecekmişim?”

“Onlara koca bulmak istediğin izlenimine kapılmıştım. İlk başta da Leydi Marianne’e. Hem duydum ki notlar gönderme çabasına girişmişsin...”

“O bir hataydı,” dedi Thomas çabucak. “Marianne’in kurtarılmaktan hoşlanmayacağını sen kendin söylemiştin.”

Pennington güldü. “Senin faal olarak koca avına çıktığını öğrenirse kızın nasıl tepki göstereceğini tahmin edebiliyorum.”

“Düşünmesi bile hoş değil.” Thomas bunun ne kadar hoş olduğunu hatırlayınca sırtıtmamak için kendini zorladı. Sıradan bir sesle konuşmaya çabaladı. “Avdan söz etmişken, Berkley’in gizemli aşkıyla ilgili soruşturması nasıl gidiyor?”

“Pek iyi değil.” Pennington Thomas’la konuşuyor ama gözleri kalabalığı tarıyordu. Şüphesiz, Marianne’i arıyordu. Thomas bir bıçak gibi beynine saplanan öfkeyi kafasından uzaklaştırdı. “Cadwallender onun adını veya nerede oturduğunu bilmediğini söyledi.”

“Peki, siz de ona inandınız mı?”

“Başka çare yoktu. Adamın kapısında kamp kurup kadının gelmesini beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Berkley de...” Pennington’ın gözleri parladı ve sırıttı. “Diyorum ki, Helmsley, konuşmamıza sonra devam etsek olur mu?”

Thomas onun baktığı tarafa baktı. Marianne bir Effington atma yan oturmuştu ve kapatılmaya dayanamayacak kadar özgür görünen sarı bukleleri son moda şapkasının altından firar etmiş sallanıyordu. Genç kızın tavrı, sanki at üzerinde olmaya çok alışkınmış gibi, sakin ve rahattı. Yaprak yeşili binici giysisi içinde, aynı anda hem ruhani hem de dünyevi olan gözlüklü bir orman perisine benziyordu. Ve fazlasıyla arzu uyandırıyordu. Thomas huzursuz bir şekilde yer değiştirdi.

“Helmsley?” Pennington değerlendirircesine ona baktı. “Sakıncası yok, değil mi?”

“Hayır, yok,” diye yalan söyledi Thomas.

“Harika.” Pennington atını Marianne’in olduğu tarafa çevirdikten sonra duraksadı. “Merak ettiysen, şu anda kızla ilgili bir niyetim yok. Fakat olsaydı ya da ileride olursa, sanırım bu sinir

bozucu derecede onurlu bir niyet olurdu.” Pennington şapkasının kenarına dokunup sırttıktan sonra atını Marianne’e doğru sürdü.

Marianne, Pennington’ı aşırı samimi bir gülümsemeyle selamladı. Thomas içini burkan kıskançlığı gözardı etmeye çalıştı. Yine de, neden kıskanmayacaktı ki? Sonuçta, başka bir adamı görmekten fazlasıyla memnun olan kadın müstakbel karısıydı. Başka bir erkeğin sözlerine neşeyle gülen kadın bir gün çocuklarını doğuracak kadındı. Bir sonraki düşes...

“Gözlerini dikip bakma ona.” Jocelyn atıyla Thomas’ın yanına geldi. Becky’nin atı da onun hemen yanındaydı. “Bu hiç de yakışık almaz.”

“Hiç almaz.” Becky başıyla onayladı.

Thomas içini çekmemek için kendini tuttu. İstedikleri her neyse, şu anda bunun zamanı değildi. Gözlerini Marianne’den ayırmadan sözlerini kızlara yöneltti. “Ne istiyorsunuz?”

“Seninle evlenmeyi kabul etmedi mi daha?” diye sordu Becky.

“Henüz değil.”

“En azından herhangi bir ilerleme kaydediyor musun?” Becky’nin sesi ümitliydi.

Birdenbire Thomas’ın aklına, Marianne’in dudaklarını göğsünde gezdirmesi geldi. Boğazını temizledi. “Sanırım kaydediyorum.”

“Ama biraz daha hızlı çalışman gerekiyor,” dedi Jocelyn kararlı bir sesle.

Thomas gözlerini Marianne’e dikmiş bakıyordu. Dokunuşlarına bu denli dolu dolu karşılık veren bir kadınla karşılaşmış mıydı bugüne kadar?

“Bir başkası var,” dedi Jocelyn.

Ateşli masumiyetiyle duygularını alevlendiren bir kadın...

“Bir başka âşık,” diye ekledi Becky.

Yatağından ayrıldıktan çok sonra zihninden bir türlü gitmeyen bir kadın...

“Helmsley.” Jocelyn, Thomas’ın omzuna vurunca Thomas birden dönüp ona baktı.

“Ahh.” Dik dik bakıyordu. “Şimdi ne var?”

“Kulak ver, Helmsley. Bu önemli.” Jocelyn öfkeyle burnundan soluyordu. “Başka bir adam var.”

“Başka adam nerede?” Thomas gözlerini kıstı. “Neden söz ediyorsunuz siz?”

“Namusunu kirlettiğin kadından söz ediyoruz,” diye çıkıştı Becky.

“Evlenmek zorunda olduğun kadından,” dedi Jocelyn öfkeli bir fısıltıyla.

“Sessiz olun,” dedi Thomas alçak sesle. “Herkesin işitmesini mi istiyorsunuz? Şimdi anlatın bakalım.”

“Dün Marianne en son *Taşra Kızı* macerasını yazıyordu,” dedi Becky. “Biz de tesadüfen onu gördük.”

“Yani, aslında, onu okumanın iyi bir fikir olduğunu düşündük.” Jocelyn içini çekti. “Artık onun maceralarının düşündüğümüz kadar hayali olmadığını bildiğimiz için.”

“Dikkatini başka bir yöne çekmek kolay oldu.” Becky sırttı. “Tabii ki tam bitmemişti...”

“Artık konuya gelir misiniz lütfen?”

İki kız hoşgörülü bir şekilde bakiştılar. Becky içini çekti. “Konu şu ki, lordum, bir başkası var.”

Jocelyn yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Bir rakibin var.”

“Bir rakip mi?” Thomas kaşlarını çatı. “Nasıl bir rakibim olabilir ki?”

“Bu kadar çekici olduğun için bunu hayal etmenin zor olduğunu biliyorum ama başka bir erkek var.” Jocelyn’in ses tonu alaycıydı.

“Buna ne zaman vakit buldu ki?” dedi Thomas kendi kendine. Bakışlarını hâlâ Pennington’la sohbet eden Marianne’e çevirdi. *Pennington* mıydı yoksa?

“Kimin olduğu önemli değil,” dedi Jocelyn çabucak. Belli ki onun zihnini okumuştı. “Önemli olan birinin olması ve bunun da yanlış biri olması.”

“Eğer,” dedi Becky ağır ağır, “onunla evlenmekle ilgili fikirlerini değiştirmediyse.”

“Ki öyle bir durumda,” Jocelyn dişlerini sıktı, “yemin ederim ki...”

“Tehditlere gerek yok,” dedi Thomas dalgın bir tavırla. Pennington mıydı? Marianne, Pennington’a nasıl ilgi duyabilirdi? “Tüm niyetim Marianne’le evlenmek. Hatta beni tekmeleyip çğlık atarken onu rahibin önüne sürükleyerek götürmem gerekse bile.”

“İşte size bir fikir,” dedi Becky hevesle. “Onu kaçırıp Gretna Green’e götüremez misin?”

“Ah, bu çok güzel olur.” Jocelyn’in sesi alaycıydı. “Böyle bir hareketin neden olacağı rezalet Marianne’in umurunda bile olmaz.”

“Büyük olasılıkla o bunu da lanet bir macera gibi görür,” diye mırıldandı Thomas. *Pennington mıydı?* O adamda Thomas’ta olmayan ne vardı ki?

“Tekrar düşününce,” dedi Jocelyn düşünceli bir tavırla, “o bunu kesinlikle bir macera olarak düşünür ki bu da çok güzel bir...”

Becky sırtıttı. “Ben de tam bunu düşünmüştüm.”

“Ancak mutlaka evlilikle sonuçlanacak bir macera değil.” Jocelyn başını salladı. “Daha iyi bir şey bulmak zorunda kalacaksın.”

“Bulacağım,” dedi Thomas sertçe. “O halde, verdiğiniz bilgi ve öneriler için ikinize de teşekkür ederim...”

“Biz yardım etmeye hazırız,” dedi Becky.

“Ne gerekiyorsa yapamaya,” diye ekledi Jocelyn. “Tanrı bilir, kendi başına pek başarılı olmuyorsun.”

“Bana olan inancınız olağanüstü.” Thomas Jocelyn’e kinayeli bir bakış fırlattı. “Ablanızı karım olması için ikna edebilecek mükemmel bir yeteneğe sahibim.” Thomas’ın bakışları Becky’ye kaydı. “Kaçırma veya diğer zorbalıklardan yararlanmadan.”

“Bundan bir dakika bile şüphe etmemiştik zaten.” Becky’nin ses tonu aşırı tatlıydı.

Jocelyn’in tavrı da kardeşininki gibiydi. “Sana sonsuz güvenimiz var.”

Thomas her ikisine de inanmadı. Söylediklerine rağmen ikisinin de, onun Marianne’i evlenmeye razı etme konusunda başarılı olacağına inanmadıkları çok açıktı. Şu anda kendisinin bile şüphesi vardı. Yine de, Marianne’in inatçılığı Thomas’ın azmiyle boy ölçüşemezdi. Ve Thomas azimliydı.

Thomas şimdiye kadar istediğini elde etme konusunda başarısız olduğunu hiç hatırlamıyordu ve şu anda başarısızlık olasılığını düşünmeyi reddediyordu. Hiçbir esrarengiz âşık, Pennington veya bir başkası, onun önünü kapatamazdı.

Maceranın bu kadar korkunç olabileceğini kim bilirdi ki?

Marianne, eyerin üzerinde dikleşti ve bir sonraki etaba baktı. At Gezisi sekiz ayrı etaptan oluşuyordu ve her birisi bir öncekinden zordu. Bu üçüncüsüydü.

Yarıшта altı ekibe ayrılmış yüzden fazla binici yer alıyordu. Şu anda üçüncü ekip yarışılan etaptaydı. Bir sonraki ekip Marianne’inkiydi. Pennington onun arkasındaki gruptaydı ama Berkley onun ekibindeydi.

Thomas ve Becky ikinci ekipteydiler ve Marianne şimdiden onların grubunun yarışmayı kazanacağını anlamıştı. Becky atını, sanki at sırtında doğmuşçasına son derece rahat sürüyordu. Thomas ise sanki atıyla tek vücut ve tek zihin oluşturmuş gibi hayvanı yönetiyordu. Kitaplardan fırlamış bir kahraman kadar kendinden emin ve güçlüydü.

Marianne, onun atlayışlarını ve engellerin etrafındaki manevralarını seyrederken hem biraz korku hem de büyük bir gururla yüreği hopladı. Bu onun sevdiği adamdı. O muhteşemdi.

“Devam etmek zorunda değilsiniz, biliyorsunuz,” dedi Berkley yanı başında. “Herhangi bir noktada bırakmak ayıp değil. Aslında,

çok sayıda binicinin yarışı yarıda bırakması alışıldık bir şeydir.” Berkley genç bir adama başıyla selam verdi. “Başseyis katılımcıları her etabın başında ilan eder. Tüm yapmanız gereken devam etmeyeceğinizi ona söylemek.”

“Evet, peki, bunu düşünürüm.” Marianne yüzünü buruşturdu. Yine de, değerini hak eden bir kadın kahraman ne yapardı? Marianne omuzlarını dikleştirdi. “Ancak, daha değil.”

Berkley kaşlarını çatı. “Emin misiniz?”

“Hiç değilim.” Marianne hafifçe güldü. “Büyük olasılıkla suyun üzerinden gideceğime kendimi suyun içinde bulabilirim.”

“Sizden önce birçoğunun yaptığı gibi.” Berkley sırıttı. “Geçmiş yıllarda ben de bir iki defa düşmüştüm.”

Marianne, Berkley’i dikkatle inceledi. Onun kendisini yüreklendirmesine ve arkadaşlığına minnettar olmasına rağmen onun yanında kendisini birazcık huzursuz hissediyordu. Genç adamın mektubundaki ilanı aşk endişe vericiydi ve genç kız bu durumu nasıl halledeceğini bilemiyordu. Yine de, galiba bir şeyler yapmalıydı.

Marianne derin bir soluk aldı. “Sizin güç durumunuz üzerine çok kafa yordum, lordum ve duygularınızın hedefi olan kişiye açılacak bir şey yapıp yapmadığınızı merak ediyordum.”

“Binicilik engellerinden kalpteki engellere mi geldik?” Berkley kaşını kaldırdı. “Oldukça şaşırtıcı bir konu değiştirme şekli, öyle değil mi?”

Marianne’in yüzüne ateş bastı. “Özür dilerim. Hiç sormamalıydım ben...”

“Saçma.” Berkley eliyle Marianne’i durdurdu. “Sonuçta size sırrımı açtım. Sorunuza yanıt vermem gerekirse, ona duygularımı yazdım fakat...” Berkley sanki bu önemli değilmiş gibi omuz silkti ama Marianne önemli olduğunu çok iyi biliyordu. “...boşuna. Cevap vermeyi uygun bulmadı.”

“Belki de,” dedi Marianne nazikçe, “kalbi başka birisiyle doludur.”

“Ah, öyle olduğundan eminim.” Berkley’in yüzü karardı. “Ama ona göre bir erkek değil o. O adam onun kalbini kıracak ve onu yalnız ve mahvolmuş bir şekilde terk edecek.” *

“O kadar da kötü değildir, herhalde.” Marianne’in midesine huzursuzluk çökmüştü.

“O kötü kalpli bir hain,” dedi Berkley sert bir şekilde.

Marianne şaşkınlıkla baktı. Berkley’in duyguları algısını mı çarpıtiyordu? Yoksa Marianne, Lord K’yi –Thomas’ı– gerçekten o kadar alçak karakterli olarak mı tasvir etmişti? Elbette onu karanlık ve huysuz bir kişi yapmıştı. Hatta muhtemelen tehditkâr ve kesinlikle de küstah. Küstahlık dışında, Lord K galiba daha çok Marianne’in hayal ürünüydü.

Thomas’ın maceralarında, daha doğrusu ikisinin maceralarında bir gerçeklik payı vardı fakat onun ve Thomas’ınkilere sadece genel hatlarıyla dayanıyordu. Yine de, Berkley gerçeği öğrenseydi buna asla inanmazdı. Marianne, başka hiç kimsenin de inanmayacağından şüphe ediyordu.

“Kız adamın pençelerinden kurtulmak zorunda. Onu sonunda bulacağım.” Berkley’in sesi ciddiydi. “Bana ihtiyacı var.”

“Lordum,” Marianne elini Berkley’in koluna koydu, “onun, şey... kaderinden memnun olduğu için sizinle temasa geçmediği olasılığını hiç düşündünüz mü?”

Berkley sert bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Buna inanmam. Bunu kendi ağzından işitmedikçe inanmayacağım.”

Marianne onu çaresizlikle inceledi. Zavallı tatlı adam. Marianne’in hayal gücünün esiri olmuş ve kendisini gerçeğe pek benzerliği olmayan bir kadına âşık hayal ediyordu. Bu kesinlikle Marianne’in suçuydu ve bu konuda bir şeyler yapmak ona düşüyordu.

“Çok sevgili Lord Berkley,” dedi yavaşça, elini çekerken. “Kor-
karım aptallık ediyorsunuz.”

“Siz bunu nasıl...” Berkley kendisini toplayıp sert sert baktı. “Anladığınızı sanmıştım. Sanmıştım ki...”

“Saçmalık.” Marianne elini sallayarak onun sözünü kesti. “Anladığım kadarıyla, hiç tanışmadığınızı kabul ettiğiniz bir kadının özlemine çekiyorsunuz. Bu yüzden, onun hakkında bildiğiniz ya da bildiğinizi sandığınızı her şey eksik. Onu siz kendi arzu ve isteklerinizden yarattınız. Onu hiç tanıyorsunuz.”

“Galiba, ben...”

“Siz bir rüyaya âşıksınız. Bir kitaptaki hikâyeden başka gerçekliği olmayan bir hayale. Bir kurgu, lordum,” Marianne başını salladı, “gerçek değildir ve hiçbir zaman da gerçek olmayacaktır.”

“Leydim, ben...”

“Etrafınıza bir bakın.” Marianne eliyle kalabalığı gösterdi. “Burada birkaç genç, güzel hanımefendi var. Gerçek kadınlar. Ve sanırım, size içtenlikle ilgi gösterecek daha birçokları vardır.”

Berkley dikkatle Marianne’i inceledi. “Öyle mi dersiniz?”

“Kesinlikle.” Marianne rahat bir nefes alarak güldü. “Öyle ya, siz oldukça canayakın ve bayağı yakışıklısınız. Sizin ilgi göstermeniz her kadının, yani her gerçek kadının, gururunu okşar. Ve bence sizin duygularınıza karşılık verecek olan birden fazla kadın çıkar.”

“Gerçekten mi?” Berkley’in yüzüne ağır ağır mutlu bir gülümseme yayıldı.

“Gerçekten.” Marianne’in içini bir tatmin duygusu kapladı. Şansı yaver giderse Berkley taşra kızıyla ilgili her şeyi unutacak ve dikkatini başka yerlere yöneltecekti. “Şimdi, ben hazır olsam da olmasam da ekibimiz yarışa başlamak üzere.”

“Hiç korkmayın. Ben yanınızda olacağım,” dedi Berkley sadık bir tavırla. “Eğer yardıma ihtiyacınız olursa diye.”

Marianne gönulsüzce rotayı inceledi. “Bu hayvanla benim birbirimizden ayrılmamız durumunda yakınımda bana yardım edecek birisinin bulunduğunu bilmek güzel.”

“Bana güvenebilirsiniz.” Berkley’in gözlerinde garip bir ışıık parladı. “Her dakika yanınızda olacağım.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Marianne ve dikkatini önlerindeki engellere yöneltirken rahatsız edici bir düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Berkley’in ilgisini taşra kızından uzaklaştırmış olabilirdi ama aynı zamanda onu yeni ve beklenmedik bir yöne çevirmiş de olabilirdi.

Yoksa Berkley olabilir miydi bu?

Thomas Marianne’in ekibinin etabı geçmesini izliyordu. Mükemmel bir binici olan Berkley, Marianne’e ayak uydurmak için diğerlerinin gerisinde kalıyordu. Marianne’in ata binme yeteneğine, taş çatlasa yeterli denebilirdi. Thomas, Berkley’in ona ilgi göstermesine aynı anda hem minnettarlık hem de öfke duyuyordu. Herhalde Marianné’in bu kadar da yardıma ihtiyacı yoktu, değil mi?

Fakat Marianne’in bayağı bir cesareti olduğunu kabul etmeliydi. Belki yanlış bir cesaretti bu ama yine de vardı. Marianne endişesini gizlemeye çalışıyordu fakat Thomas, muhtemelen yalnızca Thomas, bunu genç kızın dudak kenarlarından ve çenesinin duruşundan anlayabiliyordu. Etapların gittikçe zorlaşmasına ve Marianne’in kısıtlı becerilerine bakılırsa, kız en azından endişelenecek kadar akıllıydı. Fakat daha vazgeçmeye niyeti yoktu. Thomas istemeden gülümsedi ve şaşırtıcı bir gurur hissetti. Marianne son derece etkileyiciydi, her yönüyle müstakbel bir düşesti. Onun gelecekteki düşesi. Ve tıpkı kendinden önce gelmiş geçmiş her düşes gibi inatçıydı.

Marianne orta derecede hünerli bir atlama gerçekleştirdi fakat yere çok sert indi. Thomas elinde olmadan acıyarak yüzünü buruşturdu.

Berkley’in Marianne’e olan ilgisi bir tesadüf müydü yoksa onun, âşık olduğunu iddia ettiği kadın olduğunu bir şekilde anlamış mıydı? Ya da daha kötüsü, Marianne ona her şeyi itiraf

mı etmişti? Cadwallender'ın yerinde Berkley'i gördükten sonra Marianne onun duygularını çok iyi biliyordu. Hayır, bu doğru olsaydı Pennington bilirdi. Berkley ona söylemezlik etmediyse. Saçma. Berkley Pennington'a söylerdi; aslında, Berkley her şeyi herkese söylerdi. Ayrıca, Berkley gerçeği bilseydi, bir an önce Thomas'ın karşısına dikilirdi.

Marianne bir su engeline yaklaşırken Thomas nefesini tuttu. Kızın atı iyi eğitilmişti ve engeli Marianne'in yüzündeki korkuyla çelişen bir kolaylıkla geçti.

Taşra kızının yaşamındaki yeni âşık Berkley miydi? Yoksa Pennington mı? Thomas bunun tamamen başka birisi olabileceğiyle ilgili rahatsız edici fikri kafasından uzaklaştırdı.

Lanet olsun, konu Marianne olduğunda neden hiç kimse bir şey belirleyemiyordu? Bu kız neden... tipik bir kadın olamıyordu? Bir evlilikten ve arzu ve ihtiyaçlarıyla severek ilgileneceği bir kocadan başka bir şey istemeyen birisi? Bir eşin kararlarını ve hareketlerini asla sorgulamayan bir kadın?

Thomas bunun yanıtını hemen anlayıp uzun ve düş kırıklığıyla dolu bir iç çekti.

Marianne böyle bir kadın olsaydı, o zaman Thomas'ı serseme çeviren, kudurtan ve onun bedenine olduğu kadar beynine de hâkim olan tek kadın olmazdı ki.

Thomas, Marianne etabı sağ salim geçene kadar onu izledi ve rahat bir nefes aldı. Yarışı şimdi bırakması gerekirdi ama onun ne yapacağını kim bilebilirdi ki? Güzeller güzeli poposunun üzerine düşene dek devam edecek kadar inatçıydı. Muhtemelen At Gezisi'ni bir macera olarak görüyordu: tehlikeli ve heyecanlı.

Thomas'ın da bu gönül macerası çabalarını sürdürmesi için gereken şey belki de biraz tehlikeydi. Belli ki düşerek ölmek Marianne için yeterince tehlikeli değildi. Peki, neden öyle olmalıydı ki? Tehlikede olan Marianne değildi.

Etabın bitiminde Marianne Berkley'in yanına gittiğinde kahkahası hafif rüzgârla havada süzülerek geldi. Thomas gözlerini kısıtı.

Tehlike. Macera. Baştan çıkarma. Romantizm.

Sözcükler Thomas'ın beyninde titreşirken yanıt alay edencesine elinden kaçıyordu. Romantizm içinde tehlike neredeydi? Baştan çıkarmanın içinde macera?

Bu o kadar basitti ki Thomas'ın bunu daha önce fark etmesi gerekirdi. Genç adam ağır ağır gülümsedi. Tehlike ve macera, yasağın cazibesi ve keşfetme tehditiyle çok yakın ilişkiler içindeydi.

Thomas, tam olarak bunu sağlayabilecek olan tek bir yeri tasarlama öngörüsüne sahip oldukları için uzun süre önce ölmüş Effington büyükleri için içinden dua etti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

... ki Leopar gerçekten ismini taşıdığı hayvan kadar kurnaz ve akıllı. Aynı zamanda sevimli, heyecan verici ve aşırı çekici. Akıntıya kapılmış bir yaprak gibi ona doğru sürükleniyorum. Onun doğasında hem ürkütücü hem de dayanılmaz bir şey var.

O, bir kadının eş olarak düşünceği bir erkek değil ve belki de onun cazibesinin gücü de bu. Yine de, eğer evlenmeyeceksem, onun sunacağı yasak meyveleri tatmak çok mu yanlış olurdu?

Lord K'ye gelince, tüm çabalarımın rağmen, o daima düşüncelerimde. Ve rüyalarımında...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

Marianne, daire şeklindeki şimşir labirentin dalları arasına ilıştırılmış notu çekip aldı ve gülümsedi. Thomas'm aklında şimdi ne tür bir macera vardı acaba?

At Gezisi'nden sonra, Marianne odasına dönmüş, banyo yapıp biraz kestirmişti. Uyandığında kapısının altından atılmış bir not bulmuştu. Not imzasızdı ama kimden geldiği konusunda Marianne'in hiç şüphesi yoktu. Thomas'tan başka kim böyle şiirsel

ifadelerle bir davetiye yazabilirdi? En azından *servet* ve *şehvet* kelimeleri kafiyeiydi.

“Thomas?” diye seslendi Marianne notu açarken. Notta çizilmiş bir oktan başka bir şey yoktu. Belli ki, Marianne’in labirente girmesi gerekiyordu. Macera başlamıştı.

Marianne derin bir nefes alıp içeriye girdi. Sağında sağlam çitten bir duvar vardı. Sola döndü ve yeşilliği takip ederek önce sağa, sonra tekrar sola saptı. Yine başka bir seçenek yoktu. Yapraklarla kaplı yüksek koridorda gitmeye devam ederken kendine güveni geldi. Labirent, Thomas’m söylediği kadar da zor değildi. Öyle ya, en az bir tane cesetle karşılaşacağını sanmıştı. Yapının içlerine doğru giden bir geçidi göz ardı ederek koridor bir duvarla son bulana kadar ilerlemeye devam etti. Sonra hızla dönüp geldiği yoldan geri gitti. Bu kez, daha önce önünden geçtiği geçide saptı. Bir sonraki aralığa da girdi. Bu da yine labirentin daha içlerine doğru gidiyordu. Acaba sır bu olabilir miydi? Basitçe, hangi yola gidersen git seni dolambacın merkezine götürüyordu.

Marianne derin bir nefes alıp bu kez öncekinden daha tedbirli devam etti. Nereye yönlendirildiğini bilmeden gitmek birazcık sinir bozucuydu. Daha da kötüsü, şu anda buradan nasıl çıkacağını hiç bilmiyordu. İki tarafında da iki patika olan bir duvara çarptı ve duraksadı.

“Thomas?”

Hiç cevap gelmedi. Ya orada değilse? Ya onun notunu zamanında almamışsa? Ya onu beklemiş ve gelmeyeceğine kanaat getirmişse? Bir insanın yüksek, yapraklı koridorlarda sonsuza kadar kaybolması artık hiç de olmayacak bir şeymiş gibi görünmüyordu.

Marianne sağdaki dönemece saptı. Sonra durdu ve tekrar sola gitti. Geçidin birkaç metre ilersinde, patikanın ortasında labirentin daha da içlerine doğru uzayıp giden fildişi rengi bir kurdele duruyordu.

Marianne rahat bir nefes alarak güldü ve kurdeleyi yerden aldı. Yürürken kurdeleyi elinde toplayarak takip etti ve önce bir dönemece, sonra bir sonrakine saptı. Döne döne giden patikalar gittikçe daraldı ve sonunda Marianne, kurdelenin gevşek bir fiyonk şeklinde demir bir kapıya bağlandığı bir noktaya vardı.

Kapıyı iterek açtı ve tedbirli bir şekilde labirentin merkezine doğru yürüdüğünde hayranlıkla nefesini tuttu.

Burası, yüksek şimşirden duvarları olan, tavanı da gökyüzünden oluşan bir çeşit odaydı. Odanın çevresine eşit aralıklarla geniş banklar yerleştirilmişti. Ortada da üzerine örtü serilmiş küçük, ferforje bir masa ve iki sandalye vardı. Marianne yaklaştı. Ağzı açık bir şampanya şişesinin ve şampanya dolu iki bardağın yanında taze toplanmış çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu. Sanki romantik bir öyküden fırlamış bir manzaraydı.

Baştan çıkarma öyküsü.

Kapı, Marianne'in arkasından madeni bir sesle kapanınca genç kız hızla arkasına döndü.

Thomas, yüzünde muzip bir gülümsemeyle kapıya yaslanmış duruyordu. "Buraya hiç ulaşamayacaksın sandım."

"Ama geldim. Artık burada olduğuma göre, ne yapağız?" Marianne'in içini tatlı bir merak sarmıştı.

"Maceraya hoş geldin." Thomas'ın üzerinde boyun kısmı açık yumuşak keten bir gömlek ve iyice eskimiş bir golf pantolonundan oluşan günlük bir giysi vardı. Marianne, genç adamın gözlerindeki parıltıya kadar tıpkı bir korsana veya bir eşkıyaya benzediğini hayal etti.

"Ya ben senin hazırladığın bu macerada yer almak istemezsem?"

"Alacaksın." Thomas kapının üzerindeki anahtarı çevirip kapıyı kilitledi. "Ayrıca, benimle evlenmeyi kabul edene kadar seni bırakmaya niyetim yok."

Marianne'in kalbi küt küt atıyordu. "Haydi, Thomas, ben hiç..."

Marianne bir kelime daha edemedi Thomas onu çekerek kollarına aldı. Dudakları birleştğinde Marianne'in içinde bilindik o arzu yine yükselmeye başlamış, genç adamın kollarında mest olmuştu. Thomas, Marianne'in dudaklarına bastırıldığı dudaklarını hafifçe çekiştirerek genç kız zevkten bayılacak hale gelinceye kadar onu tekrar tekrar öptü.

"Benimle evleneceğini söyle," diye kızın kulağına fısıldadı.

Beni sevdiğini söyle. "Asla," diye mırıldandı Marianne.

"Pekâlâ." Thomas birdenbire onu bıraktı ve masaya gitti. "O halde biraz şampanyaya ne dersin?"

Bir an Marianne sadece bakakaldı. Yüreği düş kırıklığıyla sıkışmıştı ve güçlüğüle nefes alıyordu. "Neden durdun Tanrı aşkına?"

"Susamıştım." Thomas sırtarak şampanyanın üzerinde uçan bir arıyı eliyle kovdu, bardağın tekini alıp Marianne'e uzattı.

"Çok sinirsin." Thomas'ın sadece tek dokunuşuyla onu arzu-dan çıldırtması yetmemişti. Hayır, şimdi de genç adam macera bahanesiyle ona aptal bir oyun oynamak istiyordu. Marianne de hiç oyun oynama havasında değildi.

Genç kız kadehi hızla çekip aldı. Şampanya eline sıçradı. Marianne umursamadan içkiyi bir dikişte bitirdi. "Şimdi..." bardağı sertçe vurarak masaya koydu... "gitmek istiyorum."

"Neden?" Thomas düşünceli bir tavırla içkisini yudumladı. "Daha yeni geldin."

"Bu macera benim zevkime uygun değil." Marianne aniden tüm macera fikirlerinin gittikçe sıkıcı olmaya başladığını fark etti.

"Ama daha yeni başlamıştı."

"İyi." Marianne yenilmiş bir tavırla burnundan soludu. Thomas onun bardağını tekrar doldurdu. Genç kız bardağı alıp büyük bir yudum içti. Şampanyayı da neredeyse konyak kadar beğenmişti. "Aklında neler var?"

"Önce, seni o elbiseden kurtarıp rahatlatacağım."

"Ya?"

“Açık havada tamamen çıplak olmanın verdiği özgürlük gibisi yoktur hayatta.” Thomas bir içki daha alıp bardağını masaya koydu. “Gökkubbenin altında sevişmenin verdiği özgürlük.” Thomas gömleğini başının üzerinden çıkarıp yakındaki bir banka fırlattı.

Marianne gözlerini kısıtı. “Ne yapıyorsun?”

“Bekle ve gör.” Thomas masanın etrafından dolanarak Marianne’in arkasında durdu ve parmaklarını genç kızın kollarının üzerinde aşağı yukarı gezdirdi. “Sürpriz, maceranın özüdür sevgili Marianne.”

Thomas kızın önüne geçti ve usta bir hareketle onun gözlüğünü çıkarıp nazikçe bir sandalyeye attı. Genç kızın elini ağzına götürerek kurumuş şampanyayı yaladı. Marianne, genç adamın dokunuşuyla tüm öfkesini unutup titredi. Galiba artık oyun oynama havasına girmişti.

Thomas genç kızın ensesini öptükten sonra dudaklarını onun elbisesinin kenarına kaydırıp ve el yordamıyla elbisenin bantlarını çözünce elbise kızın üzerinde gevşedi.

“Thomas, ya birisi gelip burada bizi görürse?”

Thomas elbisenin kollarını aşağıya indirip genç kızın omuzlarını açıkta bıraktı. “Hiç kimse gelmez.” Genç adam elbiseyi ve kombinezonu aşağıya doğru itince Marianne kollarını elbiseden kurtardı. “At Gezisi’ne katılanlar genellikle sonraki saatleri odalarında dinlenerek geçirirler. Ayrıca, birisi labirentin merkezine kadar yolu bulup gelmeyi başarsa da kapı şu anda içeriden kilitli ve çitler sesleri gayet güzel bastırıp tanınmasını neredeyse imkânsız hale getirirler.”

Tatlı yasak bir duygu Marianne’in içini titretti. Arkaya doğru eğilerek Thomas’a yaslandı ve gözlerini kapatıp genç adamın bedeninin sıcaklığıyla kendinden geçti. “Emin misin?”

Thomas’ın elleri Marianne’in vücudunu yanlardan aşağıya doğru okşayınca elbise ve kombinezon yere düşüp genç kızın aya-

ğınm dibine yığıldı. Marianne, sadece çorapları ve ayakkabılarıyla kalmıştı. “Neredeyse.”

Açık havada çıplak olma konusunda Thomas haklıydı. Etraflarında çitler, yukarıda uçsuz bucaksız gökyüzü ve tenini okşayan serin havayla Marianne, tıpkı kırlarda dans eden bir orman perisi gibi, hiç bu kadar özgür ve serbest hissetmemişti. Tabii ki, Marianne dans ediyordu sayılmazdı. Henüz.

“Keşfetmenin tehlikesi de maceranın ayrılmaz bir parçasıdır, Marianne.”

Thomas ellerini Marianne’in karnının üzerinde gezdirirken onu kendisine daha çok çekerek bedenine bastırıyordu. Marianne genç adamın pantolonunun üzerinden sert ve sıcak organının, arkasına sıkıca dayandığını hissedebiliyordu. Thomas’ın elleri yukarıya hareket ederek genç kızın göğüslerini avuçladı ve Marianne kolunu kaldırıp uzatarak genç adamın ensesine koydu. Thomas’ın parmakları Marianne’in göğüsleriyle oynadıkça adamın usta dokunuşları karşısında meme uçları sertleşti. Genç kız kesik kesik nefes alıyordu.

“Şu anda ne yaptığımı biliyor musun?” Thomas, dudakları genç kızın teninin üzerindeyken fısıldıyordu.

“Çok iyi, sanırım.” Marianne’in ağzından sözcükler daha çok iç çeker gibi çıkıyordu.

Thomas, burnunu kızın boynuyla omzu arasındaki kıvrıma sürttükten sonra nazikçe onun başını öne itip ensesinin tadına baktı. Genç adamın elleri kızın iki yanına kayarken dudakları da sırtından aşağılara doğru duyuşsal bir yolculuğa çıkmıştı. Marianne, beklentiden can çekişerek soluğunu tuttu.

Arkasında Thomas’ın dizüstü çöktüğünü duydu. Genç adam Marianne’in bel kıvrımını öptü ve elleri kızın kalçasından aşağıya, bacaklarına, çoraplarının konçlarına doğru dans ettikten sonra oradan dönerek ağır ağır, işkence edercesine ağır bir şekilde, yukarıya tırmandı. Marianne belini yay gibi çukurlaştırmış

ve kollarını başının üzerinde dirseklerinden bükmüş gökyüzüne bakıyordu. Genç kız arzudan ve beklentiden ıslanmış bir halde güçlkle nefes alıyordu.

Thomas'ın elleri genç kızın uyluklarının arasındaki kıvrımlara ulaşırken parmaklarıyla etlerini ayırdı.

"Thomas." Marianne gerçekten arzudan öleceğini düşünerek titriyordu.

Thomas'ın parmakları üzerinde gezinirken Marianne büyük bir heyecanla nefesini tuttu. Genç adamın dudakları Marianne'in sırtını okşarken parmakları da gittikçe artan bir tempoyla içine girip çıkıyordu ve Marianne zevkten inliyordu.

Birdenbire, Thomas durdu ve ayağa kalkıp kızı kendisine çevirdi. Sabırsızlıkla masanın üzerindeki şampanyayı, bardakları ve çiçekleri eliyle süpürüp kenara attı.

"Thomas, sen ne..."

"Sessiz ol." Thomas'ın sesi arzudan haşınlaşmıştı. Dudaklarını Marianne'in dudaklarına dayayıp genç kızın kollarını kendi boynuna sardı.

Marianne'i kucağına alıp masanın kenarına oturtuktan sonra bacaklarını iki yana açıp beyaz örtünün üzerine uzanmasını sağladı. Tıpkı yukarıdaki gökyüzüne bir kurban sunar gibi. Veya gök tanrıları için bir şölen. Ya da bir erkek için.

Thomas'ın dudakları Marianne'in boynundan aşağıya, göğüslerinin arasındaki çukura indi. Önce bir göğsünü, sonra da diğerini emdi. Marianne'in elleri sıkıca masa örtüsünü kavramıştı. Thomas'ın dudakları daha aşağıya hareket ederek genç kızın karınının üzerinde hafifçe gezindikten sonra daha da aşağıya indi. Marianne kaygıyla gerildi. Ya da beklentiyle.

Thomas, kızın bacaklarını daha da açıp başını bacaklarının arasına daldırınca genç kız hareketsiz kaldı.

"Thomas?"

“Şu anda ne yaptığımı bilmek ister misin?” diye yumuşak bir sesle hırladı.

“Sanmıyorum.”

Bir dakika sonra Marianne artık umursamıyordu. Thomas dudakları, dişleri ve diliyle sataşüyor, oynuyor ve Marianne’in içindeki haz dalga dalga büyüyerek artıyordu. Genç kızın dünyası daralmıştı. Şu anda varlığını sadece Thomas’ın ağzının dokunuşunda hissediyordu. İçinde zonklayarak dolaşan zevkte. İçinde durmadan yoğunlaşarak dönen heyecan sarmalında.

Marianne tırnaklarını Thomas’ın omuzlarına geçirdi ve birdenbire, genç adamın altındaki bedeni katıksız bir heyecan patlamasıyla infilak etti. Sırtı yay gibi gerilip sarsılırken kısa bir çığlık attı.

Thomas kalkarken aynı anda da pantolonunu hızla sıyırıp çıkardı.

Marianne soluk soluğa kalmıştı. “Thomas, sen hiçbir zaman... yani, ben hiç... diyorum ki...”

“Kekelemen çok hoşuma gidiyor.”

Thomas, Marianne’i yukarı doğru çekerek masanın kenarında dengede kalmasını sağladıktan sonra kızın bacaklarını beline sardı. Genç kızın kalçasını avuçlayarak onu çekip sıkıca kendisine dayadı ve tek bir kolay ve hızlı hamleyle içine girdi. Thomas, Marianne’i tatmin ederken o da genç adamı çok daha derinlerinde hissetmek isteğiyle kendini ona doğru itiyordu. Birlikte gittikçe daha da hızla hareket ederlerken altlarındaki ferforje masa sallanıyordu. Bir kez daha Marianne’in içinde hezeyanlı bir beklenti oluştu. Bir salıverme özlemiyle gittikçe artan bir beklenti.

En sonunda, tam bundan daha büyük bir haz, daha büyük bir çılgınlık tadamayacağını düşündüğü sırada bedeni yeniden bir yanardağ gibi patlayarak kendini koyverdi. Thomas dudaklarıyla Marianne’in ağzını kapattı ve genç kızın çığlığı ağzında boğuldu. Thomas boşalmasının Marianne’in tüm bedenini sarstığını his-

setti. Genç adamın inlemesi genç kızın boğazının derinliklerinde yankılandı.

Marianne başını Thomas'ın göğsüne gömdü ve uzun bir süre ona kenetlenmiş bir şekilde kaldı. En sonunda, Thomas onu sırtından tutarak masaya yatırdı ve ellerini kızın her iki yanına yaslayarak ona gülümsedi. Marianne hoşnut bir gülümsemeyle genç adama baktı ve onun göğsünün ortasından aşağıya parmağıyla bir çizgi çizdi.

"Bu son derece etkileyiciydi, Thomas. Daha önce hiç yapmamıştın bunu."

"Saklıyordum." Thomas güldü. Sonra aniden gözleri büyüdü. Acıyla haykırarak geriye fırladı. "Ahh!"

Marianne dirseklerine yaslanarak doğruldu. "Şimdi ne oldu Tanrı aşkına?"

"Kahretsin, soktu beni!" Thomas dönüp omzunun üzerinden arkasını görmeye çalıştı.

"Soktu mu?" Marianne dikleşerek oturdu. "Yani bir arı mı soktu?"

"Hayır, lanet olası bir şahin," diye çıkıştı Thomas. "Elbette bir arı."

"Göster bakayım."

"Hayır, göstermem," dedi Thomas. Öfke düzeyi çıplak bir adamınkinden daha çok resmi giyimli bir adama çok daha uygun düşerdi.

"Haydi, Thomas." Marianne sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. "Arkanı dön."

"Pekâlâ." Thomas burnundan soluyarak poposunu gösterdi. Marianne daha önce bu kadar mükemmel ışık altında onu görmemişti ve adamın sıkı ve düzgün kalçasına hayran olmaktan kendini alamadı. British Museum'daki mermer heykellerden hiç farkı yoktu. Tabii ki, o heykellerin güzelliğine büyük kırmızı bir iz gölge düşürmemişti.

“Ah canım.” Marianne kızarmış bölgenin kenarını nazikçe elleyince Thomas şiddetli bir soluk aldı. Marianne acıyarak yüzünü buruşturdu. “Affedersin. Çok kötü görünüyor.”

“Çok da kötü acıyor.”

“Yine de anormal şişecekmiş gibi durmuyor. Tek ihtiyacın olan şey iyi bir yara lapası...” Marianne masadan kayarak indi ve etrafına bakınarak giysilerini aradı.

“Ya?” Thomas döndü ve imalı bir şekilde kaşını kaldırdı. “Peki, şimdi kim sürecek onu?”

Marianne elbisesini yerden alıp sallayarak kombinezonunu elbiseden kurtardı. “Eminim, uşağın...”

“Eğer bir karım olsaydı,” dedi Thomas kinayeli bir sesle.

“Eğer bir karın olsaydı, muhtemelen böyle bir macerayı asla kabul etmeyecek iyi, düzgün bir kadın olurdu. Dolayısıyla her şeyden önce sen böyle bir durumda olmayacaktın ve popondan seni sokacak bir arı hiç olmayacaktı.” Marianne kombinezonunu başından geçirerek giydi.

“Ne yapıyorsun?” Thomas kaşlarını çatı.

“Giyiniyorum.” Marianne elbisesini de üzerine geçirdikten sonra Thomas’a arkasını dönüp saçlarını ensesinden kaldırdı. “Yardım eder misin?”

“Kesinlikle etmem.”

Marianne omzunun üzerinden ona baktı. “Nedenmiş o?”

“Macera daha bitmedi.” Thomas kollarıyla Marianne’i sararak onu çekip kendisine yasladı. Marianne onun kollarının sıcaklığıyla rahatladı. “Bir arı sokması kadar önemsiz bir şeyin beni caydırmasına izin vermeye hiç niyetim yok. Ve senin gitmene de.”

“Devam edebilmen çok zor.”

“Ah, sanırım kahramanca devam edebilirim.” Thomas Marianne’in boynunun yan tarafını öptü. “Ben yaralıyım, ölü değil.”

“Bunu çok iyi biliyorum.” Marianne’in içini mutluluk dolu bir heyecan kapladı. Belki de devam edebilirdi.

“Ancak, arı sokmasından can veren insanlar olduğunu duymuştum.” Thomas mırıldanırken dudakları Marianne’in boynuyla omzu arasındaki kıvrımın üzerinde dolaşüyor, bedeni de onun-
kine yaslanmış duruyordu. “Ölüyor olsaydım, benimle evlenmek zorunda kalırdın.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Ölmekte olan bir adam için yapabileceğin tek şey bu olurdu.”

“Ancak sen son derece canlısın.” Ve öyle görünüyordu ki an itibarıyla gittikçe de daha fazla canlanıyordu. Marianne güldü. “Bence önünde daha çok yıllar var.”

“Seninle mi?” Thomas’ın ses tonu birden ciddileşmişti. Sorduğu soru havada asılı kaldı.

Evet, benimle. Yalnızca ve daima benimle. Marianne bunları yüksek sesle söylemek isterdi. Tam olarak neler hissettiğini söylemeyi çok isterdi ama sözcükler ağzından bir türlü dökül-müyordu. Thomas onu sevseydi, genç kız bir an bile tereddüt etmezdi. Fakat Thomas’ın evlilik konusundaki ısrarını körükleyen tek şey onuruydu. Ve Marianne bir zorunluluktan başka hiçbir şeye dayanmayan bir yaşam kurmayı reddediyordu. Bir anda genç kızın kaygısız ruh hali yok olmuştu.

Marianne, Thomas’ın sorusunu duymazlıktan gelerek kendisini onun kollarından kurtardı ve ondan uzaklaşarak elbisesini yardım almadan olabildiğince güvenli bir şekilde bağladı. “Sen ölmüyorsun. Fakat bu maceranın sonu geldi.”

“Zamansız,” diye mırıldandı Thomas.

“Her neyse,” derken Marianne gözlüğünü alıp burnunun üzerine yerleştirdi, “giyin ve beni buradan çıkar.”

“Eğer ısrar ediyorsan. Ancak benim kafamdaki sonuç bu de-ğildi.” Thomas teslim olmuş bir şekilde iç çekti, gömleğini yerden alıp giydi. “Birincisi, benimle evlenmeyi kabul etmedin. İkincisi...”

“İkincisi, küçük bir sorunun var.”

“Benim seninle evlenme arzum ve senin böyle bir şey istememen dışında mı?” Thomas düş kırıklığı içinde burnundan soludu. “Ben o sorunun çok farkındayım.”

“Daha acil bir sorunun var. Eve nasıl dönmeyi düşünüyorsun?”

Thomas alaycı bir tavırla kaşlarını çattı. “Geldiğim yoldan.”

“Başka bir şekilde ifade edeyim.” Marianne gülümsememeye çalışıyordu. “Pantolonunu nasıl giyeceksin?”

Thomas kafası karışmış bir halde baktıktan sonra yüzünü buruşturdu. “Lanet olsun, feci şekilde acıyacak.”

“Tahmin edebiliyorum.”

Thomas’ın her şeyden çok buna canı sıkılmıştı, yarasının üzerine pantolonunu giyme fikrine... Marianne yüzünü buruşturdu. “Belki ben önden gitmeliyim ve...”

“Niçin benimle evlenmiyorsun?” dedi Thomas aniden.

“Bunu defalarca konuşmuştuk. Evlenmek istemiyorum ve ben senin istediğin tür bir kadın değilim.”

“Ben seni istiyorum.”

“Ve?” Marianne sesindeki ümit dolu tonu gizleyememişti.

“Ve... ne?” Thomas’ın sesinde düş kırıklığı vardı.

Marianne’in yüreği ezildi ve bir an şüphe dolu gözlerle Thomas’a bakakaldı. “Ve hiçbir şey, galiba. Hiçbir şey.” Marianne bir dakika daha dayanamadı. Ondan uzaklaşıp kapıdaki anahtarı çevirdi ve derin bir nefes aldı. “Çok eğlenceliydi, Thomas ve her anından keyif aldım fakat aramızdaki maceralar hemen hemen sona erdi. Bir kenarda birazcık param var ve sezon bitince bir yolculuk planım var...”

“Marianne.” Thomas’ın şok dolu sesi Marianne’in içinde bir şeylerin burkulmasına neden oldu. “Bunu yapamazsın...”

“Yapabilirim, Thomas. Ve yapacağım da. Bu benim her zaman istediğim bir şeydi ve fikrimi değiştirecek hiçbir şey olmadı.” Marianne derin bir nefes aldı, kapıyı çekip açtı ve arkasına dönüp Thomas’a bir bakış fırlattı. “Seni özleyeceğim.”

Sonra labirentin koridoruna çıktı.

“Ciddi değilsin herhalde, değil mi? Şimdi nasıl gidersin?” diye genç kızın arkasından seslendi Thomas. “Marianne!”

Marianne onu duymazlıktan geldi ve genç adamın sesi her adımla daha da uzaklaştı.

Marianne labirentin içinde geri dönerken şaşırtıcı bir şekilde çok az sayıda yanlış dönemece saptı. Belki de başarısı aklının çok daha önemli bir dolambaçla meşgul olmasındandı.

Duygularının gerçekliğini kabullenmenin zamanı gelmişti. Bu fikri beğense de beğenmese de, Thomas’ın karısı olmaktan başka bir şey istemiyordu. Bu uğurda her zaman hayalini kurduğu yaşamdan vazgeçerdi ve bunu da seve seve yapardı. Thomas’la daha uzun süre birlikte oldukça onu reddetmek daha da zorlaşıyordu.

Labirentin girişini bulduğunda tedbirli bir şekle başını dışarıya uzatıp etrafa bir göz attı. Thomas haklıydı: Ortalıkta kimsecikler yoktu. Rahat bir nefes aldı ve eve doğru gitmeye koyuldu.

Marianne son zamanlarda gittikçe ne kadar tuhaf bir insan olduğunu daha çok kabulleniyordu. Akli başında hiçbir kadın hayatını kocasız geçirmeyi arzu etmezdi, kaldı ki sadece aşk gibi önemsiz bir konu yüzünden Thomas gibi bir erkeği hiç mi hiç reddetmezdi. Ayrıca, birçok insan için aşk, evlilikten önce gelmezdi fakat yıllar içinde birlikte güçlükleri ve sevinçleri, zaferleri ve felaketleri paylaştıkça gelişirdi. Ve bugünlerde öyle görünüyordu ki o yılları Thomas’la paylaşmaktan başka bir şey istemiyordu.

Fakat aşk olmadan Thomas’la evlenmeyi kabul etmek ruhuna ihanet etmek olurdu. Kişiliğine de.

Onun için hayallerinden vazgeçecekti ve karşılığında yalnızca tek bir şey istiyordu.

Belli ki Thomas’ın ona veremeyeceği tek şeydi bu.

Lanet kadın. Thomas, Marianne’in arkasından bakakaldı. Ondan ne istiyordu bu kadın? Akıl edebildiği en güzel maceraları veri-

yordu ona. Kabul etmek gerekirdi ki kızın küçüklüğünden beri okuduğu hikâyelerin yanında bu maceralar sönük kalırdı şüphesiz, ama lanet olsun, o da elinden geleni yapıyordu işte. Bunun da bir değeri yok muydu yani?

Thomas tedbirli bir şekilde pantolonunu giyerken kumaşın ağırlı kalçasına sürtünmesiyle duyduğu acıyla arada sırada bağırdı. Pantolonun önünü açık bırakıp görünmesin diye de uzun gömleğini pantolonun üzerine sarkıttı. Birkaç dakika sonra hava kararacaktı ve eve kadar kimseye görünmeden gidebileceğini umuyordu.

Marianne'le aralarında geçenler, başka bir kadınla yapmayı düşüneneği şeylerden çok daha fazla kaçmıştı. Ve şimdiye kadar başka hiçbir kadına eşi olmayı teklif etmemişti. Fakat öyle görünüyordu ki bu da yetmemişti. Elini saçlarının arasında dolaştırırdı ve aşağı yukarı yürümeye başladı. Birden acıyla kıvrınarak inledi. Demek ki volta atmak söz konusu değildi. Oturmaya da cesaret edemedi.

Marianne'in bu maceraları –Thomas bunların kendi icat ettiği maceralar olduğunu göz ardı ediyordu– ona çok fazla fiziksel acı vermekle kalmıyor aynı zamanda bir işe de yaramıyorlardı. Kahretsin, her tarafı çürümüş, ezilmiş, şimdi de ısırılmıştı. Daha doğrusu sokulmuştu ama sonuç aynıydı. Yaralanmaya bir de aşılmanmayı eklersek, şimdi de kızın hayatında başka bir erkek vardı. Belki de birden fazla.

Daha da kötüsü, artık ondan başka hiç kimseye evlenmeyi düşünemiyordu bile. Önünde uzanan yaşamına baktığı zaman bu yaşamın merkezinde Marianne'i görüyordu. Yanı başında, çocuklarını doğurken ve onunla birlikte yaşlanırken.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk başta onu evlenmeye razı etme çabalarına başladığında hissettiği kendine güveni artık kaybolmaya yüz tutmuştu. Şiir yazmayı bırakmadan bundan da vazgeçmeyecekti. Ne kadar kötü olursa olsun, yazmaktan asla

vazgeçmeyecekti. Ve Marianne'den de asla vazgeçmeyecekti. O istese de istemese de.

Artık bu bir zorunluluk ya da şeref meselesi olmaktan çıkmıştı. Bu bir arayıştı. Sürüp giden ve hiç gevşemeyen bir hedefti bu. Gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar Mariahne'in peşinden gidecekti. Gerekirse, hayatı boyunca bekleyecekti. Ta ki Marianne onunla evlenene ya da her ikisi mezara girene kadar.

Thomas yeni bir maceranın onu pekâlâ öldürebileceği fikrini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

... ve son zamanlarda Lord K'nin bana karşı tavırlarında bir değişiklik sezdim. Her zamankinden çok daha soğuk davranmakta ve evlenme teklifleri de seyrekleşti. Kendimi hem rahatlamış hem de düş kırıklığına uğramış hissediyorum.

Leopar benimle olmak için çaba göstermeyi sürdürüyor. Galiba onu tamamen söylentilere ve dedikodulara dayanarak yanlış değerlendirmişim. Daha uygunsuz sayılabilecek hiçbir şey yapmadı ve aslında keyifli bir arkadaşlığı var. Dikkatimi Lord K'den başka yöne çekip benim boş zamanlarımı dolduruyor.

Acaba kalbimi de doldurabilir mi?

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

Yaşlı dul düşesin balosu kesinlikle Marianne'in umduğu kadar muazzamdı. Kusursuz bir şekilde giyinmiş beyefendiler şık giyinmiş kadınların ilgisini çekmek için yarışıyorlardı. Balo salonu capcanlı renkler ve pırıl pırıl parlayan mücevherlerle doluydu ve kıpırdayacak yer yoktu. Effington Malikânesi'nin balo salo-

nundaki izdiham her yönüyle Marianne'in Londra'da gördükleri kadar büyüktü.

Marianne şimdiden birçok Effington'la tanışmıştı, iki düzine amca ve hala ile çok sayıda kuzen. Ve tabii ki Effington ailesinin reisi olan yaşlı dul düşesin kendisiyle de.

Şu anda yaşlı dul düşes balo salonunun bir ucundaki küçük bir girintide oturmuş Louella Teyze ve Thomas'ın yengeleri Leydi Edward ve Leydi William'la sohbete dalmıştı. Fakat şimdi bile Marianne, Pennington'ın kollarında bir valse ayak uydurarak rahatlıkla hareket ederken, yaşlı düşes her hareketini izliyormuş gibi huzursuz edici hissi üzerinden atamamıştı.

"Bu gece biraz düşünceli görünüyorsunuz," dedi Pennington müzik sona erdiğinde. "Ters giden bir şey mi var?"

Evet, lordum, beni sevmeyen bir adama âşığım ve çok perişan bir haldeyim.

"Hayır, hiçbir şey yok," diye yalan söyledi Marianne, ona kaygısızca gülümseyerek. "Güzel bir akşam, değil mi?"

Pennington da ona gülümsedi. "Çok yerinde bir teşhis, canım fakat size bir an bile inanmıyorum."

"Güzel bir akşam ama."

"Kesinlikle öyle. Ancak sizin içinizi kemiren şeyin gecenin güzellikleriyle hiçbir ilgisi yok." Pennington dikkatle Marianne'i inceledi. "Bu sizinle ikinci dansımız ve bana üç kelimedenden fazla bir şey söylemiş değilsiniz. Bu son derece alışılmamış bir şey."

Marianne güldü. "Özür dilerim. Fakat bir kerecik de benim sessiz kalmamdan memnun olacağınızı düşündüm."

"Hiç de değil." Pennington kıkırdadı ve Marianne'i pistten çıkardı. Pennington oradan geçen bir garsonu durdurarak genç kıza bir bardak şampanya uzatıp kendisi de bir tane aldı. "Fark ettiniz mi, Helmsley gözlerini bizden ayıramıyor?" Pennington içkisinden bir yudum aldı. "Daha doğrusu, sizden."

“Fark etmemiştim.” Tabii ki fark etmiş ve ona bakmamak için çok güç sarf etmişti.

“Öyle mi?” diye mırıldandı Pennington ve Marianne, onun kendisine şimdi de inanmadığını anladı. “Gerçi Berkley’in ilgisinin de Helmsley’ninkinden geri kalır tarafı yok.”

“Berkley mi?” Marianne şaşkınlıkla gözlerini açtı. Genç kız onunla da dans etmiş ama sıradışı bir şey fark etmemişti. Yine de, Marianne o sırada dalgındı.

“Ona ne söylediniz?”

“Hiçbir şey, gerçekten.” Marianne bir yudum aldı ve bir an düşündü. “Ah, kapıldığı şu bilinmeyen kadını aramaktan vazgeçmesini ve ilgisini duygularına karşılık verecek birisine vermesini söyledim.”

“Bu her şeyi açıklıyor, o halde,” dedi Pennington düşünceli bir şekilde.

Marianne kaşlarını çattı. “Neyi açıklıyor?”

“Onun gözlerindeki bakışı.” Pennington’ın bakışları Marianne’in arkasında bir noktaya kaydı. “Biraz sonra kendiniz de göreceksiniz.”

Marianne dönünce Berkley’in kararlı adımlarla yaklaştığını gördü. İçine bir huzursuzluk saplandı. “Herhalde onun şey olduğunu düşünmüyorsunuz... yani, o hiç...”

“Elbette düşünüyorum ve bundan da çok eminim,” dedi Pennington alaycı bir sesle.

“Aman Tanrım,” dedi Marianne fısıldarcasına ve son kalan şarabını da yuttu.

“Pennington.” Berkley başıyla selam verdi. “Leydi Marianne, sanırım bu dans ikimizin.”

“Korkarım değil, lordum,” diye bir kadın sesi duyuldu ve Marianne döndü. Leydi William ve Leydi Edward genç kızın arkasında duruyordu.

“Şimdiki dans benim.” Leydi Edward neşeyle gülümsedi.

“Ben... ııı...” Berkley’in bakışları bir Leydi Edward’a bir Marianne’e gidip geliyordu. “Çok memnun olurum, tabii,” dedi Berkley, düş kırıklığını gizlemek için boşuna çaba sarf ederek. Kolunu uzattı ve Leydi Edward’ı dans pistine götürdü.

Pennington gülümsedi. “Harika.”

“Bundan hoşlandığınızı görmek beni memnun etti,” dedi Leydi William, Pennington’a. “Çünkü şimdi benimle dans edeceksiniz.”

Pennington güldü ve bir reverans yaptı. “Emrinize amadeyim.”

Leydi William, Marianne’e doğru eğilip alçak sesle konuştu. “Majesteleri yanma gitmenizi rica ediyor.”

“Niye?” diye ağzından kaçırdı Marianne, sonra da korkuyla sindi.

Leydi William yumuşak bir sesle güldü. “Tatlım, o senin sandığın gibi ürkütücü değildir. Korkacak bir şey yok.”

“Şüphesiz,” dedi Marianne zayıf bir sesle. Genç kızın midesi korkudan altüst olmuştu.

Leydi William göz kırptıktan sonra tekrar Pennington’a dönerek onunla piste gitti. Marianne cesaretini toplamak için bir nefes aldı ve odanın karşısına, yaşlı dul düşesin yanına gitmek için kendisine sonsuz görünen mesafeyi yürüdü. Ya da kaderine gitmek için.

“Çok sevgili kızım,” dedi yaşlı dul düşes gülümseyerek ve eliyle yanındaki sandalyeyi gösterdi. “Lütfen bana katılın.”

“Majesteleri.” Marianne çabucak bir reverans yaptıktan sonra gösterilen yere oturunca Louella Teyze’nin kaybolduğunu fark etti.

“Teyzenizi benim eski bir arkadaşımın flört etmesi için gönderdim.”

“Louella Teyze’nin flört etmeyi bildiğini bilmiyordum,” dedi Marianne hiç düşünmeden.

“Saçma.” Yaşlı düşes kıkırdadı. “Bütün kadınlar nasıl flört edileceğini bilirler. Bazıları bu sanatta ötekilerden daha becerik-

lidir ama bu daha çok bir alıştırma yapma meselesidir. Teyzeniz sadece körelmiş. Sanırım becerileri geri gelecektir.

“Kız kardeşleriniz oldukça alımlı. Bu akşam güzel zaman geçiriyor gibi görünüyorlar. Ancak,” yaşlı düşes başıyla odanın karşısındaki bir noktayı gösterdi, “Thomas hiç de eğleniyor gibi görünmüyor.”

Marianne kadının bakışlarını takip etti. Thomas, elinde bir bardak, yüzünde onaylamayan bir ifadeyle bir yana doğru kaykılmış ayakta duruyordu. Dikkatsiz bir gözlemci bir terslik olduğunu fark etmezdi ama Thomas’ın gözlerinde öyle bir ifade vardı ki Marianne’in ve besbelli büyükannesinin gözlerinden kaçmazdı. Marianne içini çekti.

“Torunumla evlenmeyi düşünüyor musunuz?”

Marianne bakışlarını hızla yaşlı kadına çevirdi. “Ben...” Genç kız sertçe başını salladı. “Hayır.”

Yaşlı dul düşes kaşlarını çattı. “Neden, Tanrı aşkına?”

“Ben hiç kimseyle evlenmek istemiyorum. Ayrıca, biz uyuşmuyoruz.” Marianne söylerken bile sözlerinin yetersiz olduklarını anlamıştı.

“Zırva.” Yaşlı kadın elini sallayarak Marianne’in sözlerini savuşturdu.

“Zırva mı?” Bu sözcüğün bir başkasının ağzından çıkması çok tuhaf gelmişti kulağına.

“Sevgili genç hanım, ben insanların ne zaman birbiriyle uyuştuklarını veya uyuşmadıklarını anlayacak kadar uzun bir süredir bu dünyadayım.” Yaşlı kadın sanki ne kadar uygun bir eş olduğunu saptamaya çalışır gibi uzun bir süre onu inceledi ve Marianne oturduğu yerde kıvrınmamak için kendisini tuttu. “Onun şiir yazdığını biliyor muydun?”

“Evet,” dedi Marianne çekinerek.

“Çoğu kişi bilmez. Bu iyi korunan bir sırdır. Seninle paylaşmasına hem şaşırdım hem de oldukça sevindim.” Yaşlı düşes dü-

şünceli bir tavırla Marianne'i inceledikten sonra içini çekti. "Ancak sanırım bu sizin onunla neden evlenmek istemediğinizi açıklıyor. Bu kadar kötü şiir yazar bir adamı..." Yaşlı kadın başını salladı.

Marianne şok olmuş bir halde bakakaldı. "Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsiniz?"

"Söyleyebilirim çünkü bu doğru. Çocuğu çok seviyorum, ama..." Yaşlı düşes, Marianne'e doğru eğildi. "Yazdıklarını gerçekten okudunuz mu?"

"Evet."

"Dikkatle mi? Her bir kelimesini tek tek mi?"

Marianne başını salladı. "Elbette."

"Berbatlar." Yaşlı düşes dudaklarını sıkıp arkasına yaslandı.

"Değiller." Marianne'in içinde bir öfke kabardı. "Doğrusu, biraz çalışma gerektiriyor. Düzeltme, belki..."

"Düzeltme mi?" dedi yaşlı kadın küçümseyerek.

"Fakat azıcık bir çabayla düzelebilir ve gerçekten de..."

"Çok, çok felaket."

"Hiç de değil." Hanımefendi kendi torunu hakkında böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi? "Sözcüklerin tam olarak iyi seçilmediklerini ya da her zaman kafiye oluşturmadıklarını kabul ediyorum. Aslında arada sırada bir iki tane uydurma eğilimi var fakat onlar da, şey..." Marianne doğru sözcükleri arıyordu. "Ateşli. Keskin. Tutkulu. Ve bence harikalar," dedi Marianne sadık bir tavırla. "Ah, harika şiirler değil, tabii ki, fakat harika... Bilmiyorum. Galiba, derininde kim olduğunu ifade eden sözcükler. Onun ruhu şiirlerinin içinde. Şiirleri onun kim olduğunu söylüyor."

"Kim olduğunu mu?" Yaşlı dul düşes şüpheci bir tavırla kaşlarını çattı. "Kim olduğunu kendisi gayet iyi biliyor. O Thomas Effington, Helmsley Markisi ve bir gün, kismetse, dokuzuncu Roxborough Dükü olacak."

"Hayır, bunlar onun ne olduğuyla ilgili. Kim olduğuyla değil."

"O halde o kim, tatlım?"

“O son derece kötü şiir yazan ve kötü olduğunu bilmesine rağmen zevk aldığı için bundan vazgeçmeyen bir adam.” Kelimeler Marianne’in ağzından dökülüyordu. “Yanıldığını çok iyi bildiğinde bile yanıldığını kabul etmekten nefret eden bir adam. İsteddiği zaman komik olur ve istemediği zaman daha da komikleşir. Düzgün olmaya çalıştığında garip bir tutuculuğu ve kendi çıkarlarına uygun olduğunda da sinir bozucu bir şeref duygusu vardır. Oldukça inatçıdır ve bir şeyi istediği zaman istediğini ister. Ve...”

Yaşlı kadının dudak kenarları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ve sen ona âşıksın.”

“Değilim.” Marianne düşesle göz göze gelince her yerini bir çaresizlik kapladı. “Öyleyim.”

“O zaman evlen onunla. Onun da seninle evlenmek istediğinden haberim var.”

Marianne başını salladı. “Hep yanlış nedenlerden dolayı.”

“O kadar emin misin? Erkekler kendi kafalarının içini asla bilmezler. İşte biz de bu nedenle onlarla evleniriz.”

“Eminim.” Marianne şimdiye kadar Thomas’tan ya da kendi duygularından hiç kimseye söz etmemişti ve onun büyükannesinin sesindeki sevecenlik Marianne’in felaketi olabilirdi. Marianne boğazının gerisinde hissettiği acıyı umursamayıp sakinleşmek için bir nefes aldı. “Bunun aksini gösterecek hiçbir şey söylemedi.”

“Ama ya hareketleri? Onlar bir şey kanıtlamıyor mu?”

“Sadece kendi bildiği yoldan gitmeye azimli olduğunu gösteriyor.” *Ve ben de öyleyim.* Sözlerini sürdürdü. “Onun yaptığı hiçbir şey planlarımı sürdürmekten alıkoymadı beni.”

“Ah, evet, macera peşinde bir yaşam.” Yaşlı dul düşesin mavi gözleri parladı.

“Siz nereden biliyorsunuz?”

Yaşlı kadın elini Marianne’in koluna koydu. “Sevgili Marianne, sana hiç kimse söylemedi mi? Ben her şeyi bilirim.”

Marianne güçlkle yutkundu. “Her şeyi mi?”

“Bilmem gereken her şeyi.” Düşes kendinden memnun bir tavırla gülümseyerek ellerini kucağında kavuşturdu. “Ve beni hiç ilgilendirmeyen başka bir sürü şeyi de.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Marianne. Yaşlı düşesin tam olarak neler bilebileceğini düşününce yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

“İtiraf etmeliyim ki, gerçekten sana hayranlık duyuyorum.”

“Öyle mi?” Marianne ona baktı. “Neden?”

“Doğuştan gelen bir zekân ve senin yaşında çok nadir bulunan bir azmin var. Bir gün mükemmel bir düşes olacaksın.”

“Majesteleri, ben...”

Kadın bir el hareketiyle onu susturdu ve başıyla torununu gösterdi. “Thomas engellerin onu seçtiği yoldan ayırmasına asla izin vermemiştir.”

Marianne’in bakışları Thomas’a kaydı. “Azimli biri.”

“Senin gibi.” Thomas’ın büyükannesi kıkırdadı. “İkiniz ilginç bir çift olursunuz.” Yaşlı kadın duraksadıktan sonra öne doğru eğildi. “Sana bir öğüt verebilir miyim?”

“Lütfen.” Marianne gülümsedi. “Kesinlikle işime yarayabilir.”

“Macera, tatlım, ruhsal durumdan başka bir şey değildir. Bir insan dünyayı dolaşabilir ve hiçbir zaman elinin altında duran heyecanı bulamaz. Kendine sadık kal ama şunu da anla ki mutluluk her zaman kendimiz için yaptığımız planlarda değil fakat yaşamın bizi götürdüğü beklenmedik sapaklarda da bulunabilir. Hayatın umulmadık dönemeçlerine kafanı veya kalbini kapatma. En büyük maceralara işte bu varlığı bilinmeyen yollar neden olabilir.” Yaşlı kadın sandalyesinde arkasına yaslandı. “İşte böyle, bilgece değil miydi?”

Marianne güldü. “Kesinlikle öyleydi.”

“Öyle olacağını düşünmüştüm. Ve şimdi, bana bir iyilik yapma inceliğini gösterir misin?”

“Elbette. Her ne olursa.”

“Her ne olursa mı?” Yaşlı düşes kaşını kaldırdı. “Torunumla evlenmek de buna dahil mi?”

“Majesteleri, ben...”

“Boş ver.” Yaşlı kadın elini sallayarak Marianne’in karşı çıkmasını geçiştirdi. “Adil bir davranış değildi ama amaçlarıma hizmet ettiği sürece adaleti göz ardı etmekte hiç tereddüt etmedim. Ben de önüme çıkan engelleri görmezden gelirim. Bu ailemizin bir özelliğidir. Senden istediğim şey, Thomas’ın evlenme teklifini düşünürken onun dile getirebildiği şeyler kadar dile getiremediği şeyleri de hesaba katmandır. Bir şey daha.”

“Evet?”

“Sevgili kızım, onu sarmaşıklardan uzak tutmaya çalış. Bu, bahçıvanları çok sıkıntıya sokuyor.”

“Hele şükür benimle sohbet etmeye gelebildin.” Büyükannesi, başını kaldırıp sesindeki cezanlandırıcı tonla çelişen bir pırıltıyla Thomas’a baktı.

“Konuşmanızı bölmek istemedim.” Thomas ileriye doğru eğilip büyükannesinin yanağına hafif bir öpücük kondurdu. “Umarım Leydi Marianne’e benim ne kadar güzel bir kısmet olduğunu anlatıyordun.”

“Lordum,” dedi Marianne uyarırcasına.

“Öyle bir şey yapmıyordum,” dedi yaşlı dul düşes kuralcı bir tavırla. “Ona senin ne kadar rezil, inatçı bir alçak olduğunu anlatıyordum.”

Thomas kaşını kaldırdı. “Bu benim işimi kolaylaştırmalı.”

“Sana merhamet göstereceğini veya en azından senin ıslah olma zamanının geldiğini görüp bu zorluğu üstlenmeyi kabul edeceğini ummuştum.”

“Majesteleri...” Marianne irkildi.

Thomas kıkırdadı. “Peki, işe yaradı mı?”

Büyükannesi içini çekti. “Korkarım yaramadı.”

“Yazık.” Thomas düşünceli bir tavırla Marianne’i inceledi. “Bu gece nişanımı ilan edeceğimi sanmıştım.”

“Öyle mi? Kiminle?” diye sordu Marianne kaygısız bir tavırla.

“Şimdiye kadar evlenme teklif ettiğim ilk ve tek kadınl.”

“Buna cesaret edemezdin.” Marianne’in sesi gözlerindeki kıvılcımla ters düşecek bir şekilde sakindi.

“Kesinlikle ederdim.” Thomas dosdoğru Marianne’in gözlerine bakarken büyükannesiyile konuşuyordu. “Resmî bir duyurudan sonra cayması çok zor olurdu. Kendisiyle ilgili bir dedikodu çıkmasına aldırılmazdı ama öbür taraftan böyle bir olay kız kardeşlerini kötü etkilerdi ve sanırım böyle bir şeyden uzak durmayı tercih eder.”

Marianne’in yüzüne yayılan inanmazlık ifadesi yerini öfkeye bıraktı. Genç kız ayağa fırladı. “Seni küstah, kendini beğenmiş...”

“Bence, Thomas,” diye onun sözünü kesti yaşlı düşes, “bugün aklına gelen en iyi fikir değildi herhalde bu.”

Thomas büyükannesine bir göz attı. “Senin daha iyi bir fikrin var mı?”

“Evet. Onu buradan götür ve onunla bir vals yap.” Yaşlı dul düşes eliyle dans pistini gösterdi. “Ya da daha iyisi, onu bahçeye götür ve küstah, kendini beğenmiş bir aptalın sahip olduğu bir sürü iyi özellik olduğuna onu ikna et. Tabii o doğru bir küstah, kendini beğenmiş aptalsa.”

“Majesteleri, ben gerçekten...”

“Harika bir öneri, büyükanne.” Thomas Marianne’in dirseğine yapışıp onu terasa götürürken her attığı adımda hissettiği gerginlik ve ani acıyı göz ardı etmeye çalıştı.

“Labirentler gece çok daha güzel...” Yaşlı dul düşesin sesi arkalarından onları izledi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Marianne dişlerini sıkarak.

“Gülümse, tatlım. Dikkat çekmek istemeyiz.” Thomas onu açık kapılardan dışarıya çıkardı.

“Pekâlâ.” Marianne’in dudakları zoraki bir gülüşle yukarıya kalktı. “Gülümsüyorum. Şimdi söyle, ne yapıyorsun?”

“Büyükanneimin sözünü dinliyorum.” Terası geçip bahçedeki patıkaya giden basamaklardan indiler. Thomas fıskiyeinin yanında durup Marianne’i serbest bıraktı. “Burası iyi.”

“Evet?” Marianne kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne söyleyeceksin bana?”

“Kim o?”

Marianne kafası karışmış bir halde kaşlarını çatı. “Kim kim?”

“Pennington, değil mi?”

“Ne Pennington’ı?”

“Yoksa Berkley mi?”

Marianne dik dik ona baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Hayatındaki diğer erkekten!”

“Hangi diğer erkekten?” dedi Marianne yavaşça.

Thomas genç kıza doğru yürüdü. “Biliyorum, Marianne.”

“Neyi biliyorsun?” Marianne’in sesi tedbirliydi.

Thomas dişlerini gıcırdattı. “Başka bir âşışın olduğunu biliyorum.”

Marianne geri çekildi. “Nereden çıkardın bunu?”

Thomas tereddüt etti. Ona *Taşra Kızı* maceraları ve hikâyelerinde yazdığı âşık hakkında her şeyi bildiğini söyleyebilirdi. Fakat bu gizli bilgi ona zerre kadar bile üstünlük vermezdi ama Marianne’in karşısında her türlü üstünlüğe ihtiyacı vardı. En azından şimdilik. “Nereden bildiğim önemli değil ama biliyorum. Şimdi söyle, o kim?”

Marianne uzun bir süre Thomas’a baktıktan sonra yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı. “Sen kıskanıyorsun.”

“Hayır,” diye çıkıştı Thomas.

Marianne güldü. “Kıskanıyorsun. Ne kadar tatlı.”

“Tatlı mı?” Thomas kaşlarını çatı ve ona sert sert baktı. “Buna hiç de tatlı denemez. Evlenmeye niyetlendiğim kadının

başka bir erkekle flört etmesini istemem. Şimdi söyle bana onun kim olduğunu.”

Marianne duraksadıktan sonra başını salladı. “Hayır.”

Marianne’in söylediği bu sözler üzerine, genç kızın bu yeni âşığı belki de kafasından uydurmuş olduğuna dair Thomas’ın beyninin bir köşesinde beslediği zayıf ümit de kaybolmuştu. Genç adamın içini öfke ve çok tuhaf bir acı kapladı.

“Bunu neden öğrenmek istiyorsun ki?”

Neden öğrenmek istiyordu? Bir başkasının olduğunu bilmek yetmez miydi? Hayır. Kim olduğunu bilmek zorundaydı. Thomas yumruklarını sıktı. “Rakibimin kim olduğunu bilmek istiyorum.”

“Rakip mi? Ortada rekabet filan yok. Bugünkü yarışı kazandığın kadar kolaylıkla kazanabileceğin bir ödül değilim ben.”

“İyi iş başardım ama.” Thomas elinde olmadan sırıttı. “Ama kesinlikle kolay değildi.” Genç adam gözlerini kıstı. “Bu da kolay değil. Şimdi söyle, kim o?”

“Sana söylemeyeceğim.” Marianne dönüp fiskiyeinin çevresinde yürümeye başladı. “Bu gerçekten seni ilgilendirmez.”

“İlgilendirir.” Thomas sesini güçlülükle kontrol edebildi. “Sen beni ilgilendiriyorsun.”

“Hah! Ben senin için bir zorunluluğum.” Marianne sözcükleri adeta tükürerek söyledi.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Thomas’ın zihninin bir köşesinde bir fikir şekillenmeye başladı.

“Başka ne düşünmemi bekliyorsun ki?”

Konu Marianne olunca diğer her şey gibi bu da yanlış anlaşılmış bir düşünceydi. “Pekâlâ.”

Marianne şüpheyile ona baktı. “Pekâlâ, ne?”

“O zorunluluğu yerine getirmek için gücümün yettiği her şeyi yaptım ve artık başka bir şey yapmayacağım.”

“Neler söylüyorsun sen?”

“Çok basit, canım. Sana bir kez söylemiştim, oyundan ne zaman çıkılması gerektiğini çok iyi bilirim. Evlilik teklifimi geri alıyorum.”

“Thomas!” Marianne şok içinde kıpkırmızı olmuştu. “Ben hiç... yapamazsın...”

“Kekeliyorsun, Marianne.” Thomas başını salladı. “Ve bir kez daha ben yanılmışım ve sen haklıydın: Bu hiç de sevimli değilmiş.”

“Sadece doğru sözcükleri bulmaya çalışıyorum.” Marianne duraksadı.

Göz göze geldiler ve bitmek tükenmek bilmeyen bir süre öylece birbirlerine baktılar. Thomas o anda Marianne’in tam olarak ne düşündüğünü bilmek için tüm servetini verebilirdi.

Marianne omuzlarını dikleştirdi. “Eğer istediğin buysa.”

“İstediğim hiç de bu değil. Ancak senin istediğin bu, değil mi? Hep istemiş olduğun şey?” Thomas fıskiyeinin etrafında dolanıyordu.

“Evet, tabii.”

“O halde yenilgiyi kabul ediyorum.”

“İyi.”

Thomas Marianne’i hızla çekip kollarına aldı. “Ancak kendi özel maceralarımıza devam etmememiz için hiçbir neden yok.”

“Hiç yok.” Marianne başını kaldırıp ona bakarken gözlerinde meydan okur gibi bir ifade vardı.

“Bundan sonra benimle evlenmen için seni ikna etmeye çalışmayacağıma göre, senin kitaplarındaki kahramanları taklit edeceğim diye kendimi tehlikeye atmayacağım artık.”

“Öyle mi yapıyordun?” dedi Marianne alçak sesle.

“Bana ne faydası olduysa, evet.” Thomas dudaklarını kızın dudaklarına hafifçe dokundurdu. “Senin için neredeyse kendimi öldürecektim.”

“Gerçekten çok yazık olurdu.” Marianne kollarını genç adamın boynuna doladı. “Ama çabanı çok takdir ediyorum.” Genç kız dudaklarını yeniden uzattı ve Thomas dudaklarının üzerinde hissettiği dokunuşun tadını çıkardı. Marianne’in bedeni genç adamın bedenine sımsıkı yapışmıştı.

Thomas geri çekilip ona baktı. “Ayrılma vakti geldiğinde seni özleyeceğim.”

Marianne genç adamın yüzünü inceledi. “Evet, şey...”

Thomas ona daha sıkı sarılıp tekrar öptü. Sahip olduğu tüm becerisiyle ve yalnızca Marianne’in onda uyandırdığı tutkunun etkisiyle gerçekleşen akıllı uslu bir öpücüktü bu. Nihayet geri çekildi ve Marianne’in arzuyla ve belki de birazcık şaşkınlığa parlayan kahverengi gözlerine baktı. Güzel. Thomas onun aklının karışmasını ve dengesinin bozulmasını istiyordu. Şimdi sıra ondaydı. Başka hiçbir erkeğin onu böyle bir duruma sokamaya-
cağından adı gibi emindi. Ve yüksek sesle söyledikleri ne olursa olsun, başka hiçbir erkeğin bunu denemesine izin vermezdi. “O halde şimdi baloya dönmeliyiz.”

“Elbette,” diye mırıldandı Marianne.

Thomas genç kızı tekrar içeriye kadar götürdü ve gecenin kalan yarısında onun yanında kalmaya özen gösterdi. Pennington ve Berkley ya da hayatında olabilecek herhangi başka bir kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyecekti. Ne bu gece ne de başka bir zaman.

Marianne fark edilir şekilde sessizdi. Ah, nazikçe gülümsüyor ve boş sohbetler yapıyordu tabii, fakat Thomas onun hakkında başka hiçbir şey bilme-
se de, kafasını meşgul eden bir şey olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu onu. Ve şansına, o kafasını meşgul eden şey kendisiydi. Sevinçten kahkahalar atmamak için tüm yapabileceği buydu.

Marianne geleceği için istediği tüm planları yapabiliirdi fakat geleceği Thomas’la olacaktı, başka birisiyle değil. Onun macera

peşinde koşmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Onun kendi hayatından çıkıp gitmesine de.

Başka hiçbir erkeğin kendi yerini almasına da izin vermiyecekti.

Gece bitmek tükenmek bilmeyen bir şekilde uzayıp gitti ve Marianne oradan kaçmayı başarana kadar dakikaları saydı. Kaygısız görünmek için çok zorlanmıştı fakat kalbine çöreklenen ağrıyı hiç kimsenin, özellikle de Thomas'ın bilmesini istemiyordu.

Marianne memnun olmalıydı. Sonuçta, tam da istediği şeyi elde etmişti. Beyninin bir köşesinde sinir bozucu bir ses şöyle mırıldanıyordu: Belki de, hak ettiği şey buydu.

Thomas canayakın ve nazikti ve Marianne'i hiç gözden çıkarmıyordu. Hatta başkalarıyla yaptığı birkaç dans sırasında bile genç kız her dakika Thomas'ın bakışlarının fazlasıyla farkındaydı. Ne Pennington ne de Berkley onun yanına yaklaştı. Marianne acaba Thomas onlara bir şey mi söyledi diye merak etti. Belki de gizli gizli tetikte olmasıyla onların ilgisinin bu gece istenmediğini belli etmiş olabilirdi.

Bu, Marianne'in çok da umurunda değildi. Thomas'ın kıskançlığı sevindiriciydi fakat bu kıskançlık, iyi cins bir ata da aynı derecede hissedeceği bir sahiplenme duygusundan doğmuştu. Bu şekliyle özel bir anlamı yoktu.

Marianne, gecenin kalan saatlerinde sanki kötü bir rüyadaymış gibi hareket etti. Tüm bunlar onu neden bu kadar altüst etmişti? Thomas'ın kendisiyle evlenme çabasından vazgeçmesinin onu rahatlatması gerekmez miydi? Daha önce hiç evliliğe ilgi duymamıştı.

Âşık olana kadar.

Beyninin bir köşesinde ya da kalbinin derinliklerinde Thomas'ın da onun duygularını paylaştığından azıcık emin miydi? Belki de bu, bir ümitten başka bir şey değildi. Şimdiye kadar okuduğu

romanlar kadar gerçek dışı bir ümit. Ve bunun sonucunda ortaya çıkan neydi? Hayal edebileceği her şeyden çok daha gerçek olan bir acıdan başka bir şey değildi.

Marianne tam olarak istediği şeyi elde ediyordu. O halde neden bu kadar mutsuzdu?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

... öyleyse ben gerçekten bir aptal mıyım, sevgili kuzenim? Gittikçe Leopar'ın çapkın tavırlarından daha çok hoşlanıyorum. Ve daha kötüsü, aynı şekilde karşılık veriyorum.

Ama o, saygıdeğer bekâr kadınlarla arkadaşlık etmeye uygun sayılan erkeklerden değil. Onun şöhretini doğrulayacak bir şey görmememe rağmen, arada sırada gözlerinde benim durup düşünmeme sebep olan bir parıltı oluyor. Galiba kulağıma fısıldanan öğütleri tutup ondan uzak durmak akıllıca olurdu. Fakat şimdiye kadar hiç akıllıca davranmadım ve şimdilik onun cesaretini kıracak hiçbir şey yapmayacağım.

Bunun ne zararı var ki? Hayatımı benim çoktan mahvettiğimden daha fazla mahvedemez...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

Cadwallender, Thomas'm son çaresiydi. Yayıncıya Marianne konusundaki başarısızlığını itiraf etmekten ne kadar nefret ediyorsa, adamdan yardım istemek zorunda kalmaktan da hemen hemen o kadar nefret ediyordu.

Büyükannesinin partisinden beri üç hafta geçmişti ve Thomas hâlâ Marianne'in hayatındaki gizemli âşığın kim olduğunu bilmiyordu.

Hem Pennington hem de Berkley çoğunlukla da birlikte ziyarete geliyorlardı. Thomas, Marianne'in onlardan birisiyle hiçbir zaman yalnız kalmamasını garantiye alıyordu ve Thomas'ın görebildiği kadarıyla Marianne hiçbir zaman gerçekten yalnız kalmıyordu. Fakat kız akıllıydı ve Thomas elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen, her günün her dakikası onunla birlikte olamıyordu.

Becky ve Jocelyn de uygunsuz olacak hiçbir şey anlatmamışlardı. Thomas onlara tamamen güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi fakat onlardan başka işbirlikçisi yoktu. Kızlar, Marianne'in yazılarındaki âşıktan söz etmek istemediğini iddia ediyorlardı. Hikâyelerinde Leopar adını verdiği kişiden. Çok saçma bir isimdi ve belli ki uydurulmuştu.

Yine de, adı ne olursa olsun, adam cesur, romantik bir karakterdi ve *Maceralar*'da yazdığına göre, oldukça güçlü ve hatta muhtemelen tehlikeliydi. Thomas kızın yazdığı her şeye inanmıyordu tabii. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Fakat âşığın kimliğini bilmemek Thomas'ı deli ediyordu. Marianne'le evlenme hedefine yaklaşmadığı gibi, bu Leopar'ın kimliğini öğrenme konusunda da ilerleme kaydedememişti.

Thomas, artık ortada evlenme teklifi olmadığından Marianne'in evlilik hakkındaki fikirlerinin değişeceğinden emin olmuştu. Ulaşılabilecek şeyi küçümseme ve sahip olamayacağı şeye özlem duyma insanın doğasında vardı. Marianne'in şimdiye kadar Thomas'ın kollarına düşüp ona kendisini namuslu bir kadın yapması için yalvarması gerekirdi.

Oysa ne zaman konu açılса –ve Thomas konunun olabildiğince sık açılmasını sağlıyordu– Marianne hiç tereddüt etmeden konuyu değiştiriyordu.

Lanet olası kadın.

Thomas, Cadwallender'ın kapısını açarken kendini burnuna hücum edecek gaz ve mürekkep kokularına hazırladı.

“İyi günler, lordum.” Cadwallender ona doğru yürürken ellerini yağlı bir beze sildi.

“Cadwallender.” Thomas başıyla selam verdi ve adamın elindeki beze gözü takıldı. “Sorun mu var?”

“Her zaman.” Yayıncı güldü ve başıyla matbaa makinesini işaret etti. “Saati saatine uymayan bir cadıdır o.”

“Hepsi öyle değil mi?” diye mırıldandı Thomas. Cüce, kafasını makinenin arkasından uzattı ve şüpheyle ona baktı. “Ofisinizde konuşabilir miyiz?”

Cadwallender, onu dükkânın arkasındaki küçük odaya götürdü ve eliyle işaret ederek Thomas'a oturmasını teklif etti. “Sizi buraya hangi rüzgâr attı?” Yayıncı merakla kaşını kaldırdı. “Planınızla ilgili bir problem mi çıktı? Avukatınız beni temin etmişti ki...”

“Hayır, öyle bir şey yok,” dedi Thomas çabucak. “Hayatımın başka yönlerinde olmasa bile, o konuda her şey gayet düzgün gidiyor.”

“Anlıyorum.” Cadwallender masanın kenarına ilişti. “O halde sizi buraya getiren şey özgür Bayan Smythe.” Yayıncı öne doğru eğilip derin bir alt çekmecedен bir şişe çıkardı. “Muhtemelen sizin alıştığınız nitelikte değildir ama...”

“Nitelik görecelidir,” dedi Thomas alaycı bir tavrıla. “Bazı anlar vardır ki sadece nicelik önemlidir.”

Cadwallender kıkırdayarak çekmeceyi araştırdıktan sonra birbirine uymayan ve çok da temiz olmayan iki bardak çıkardı. Bir tanesine bol miktarda içki koyarak Thomas'a uzattıktan sonra kendi bardağını da doldurdu.

Thomas çekinerek bir yudum aldı ve şaşırarak adama baktı. “Müthiş bir viski, Cadwallender.”

Cadwallender bardağını kaldırdı. “İnsan ahlaksızlık yapacaksa, ondan zevk almalıdır.”

Aralarında samimi bir sessizlik oldu. Kısa da olsa, sadece iyi cins içki, mükemmel atlar veya güzel kızlar konusunda aynı zevkleri paylaşan erkeklerin bildiği bir sessizlikti bu.

“Yüzünüzdeki ifadeden ve duruşunuzdan anladığımı kadarıyla, bugün de evlilik konusuna bir ay öncesinden daha yakın değilsiniz,” dedi Cadwallender.

Thomas içini çekti. “Onun lanet hikâyelerini okudunuz. Ne düşünüyorsunuz?”

“Ne düşüneneğimi bilmiyorum. İçlerinde her zaman tehlikeli bir heyecan unsuru taşıyorlar. Bilirsiniz, tatlı masum kız ve ahlaksız lord...”

“Ahlaksız.” Thomas küçümseyerek burnundan soludu.

“...ama son haftalarda hikâyelerde başka bir dokunuş seziliyor. Birazcık hüznün, sanırım veya belki de boyun eğmişlik var.” Cadwallender duraksadı ve Thomas’ı inceledi. “İlginç olan, okurlardan duyduklarım.”

“Ya?”

“Onlar, Lord K’yi desteklemeye başladılar.”

“Sahi mi?” dedi Thomas şaşırarak. “Neden?”

Cadwallender omuzlarını silkti. “Tam emin değilim. Sanırım onun hikâyeye soktuğu bu yeni âşık yüzünden olabilir...”

“Leopar,” dedi Thomas gizemli bir tavırla. “Komik bir isim.”

“Kesinlikle.” Cadwallender boğazını temizledi. “Ne olursa olsun, o Lord K’den çok daha alçak birisi gibi görünüyor. Kızın hayatını gerçekten mahvedecek bir adam gibi. Öte yandan Lord K düşüncelere dalan, birazcık da melankolik ve neredeyse hüznünlü bir tip. Kendisini kendisinden kurtaracak iyi bir kadına ihtiyacı olan türde bir adam. Okurlar, özellikle de kadın okurlar, öyle adamları severler.”

Thomas bardağının üzerinden adamı gözlüyordu. “Ben ne düşüncelere dalan ne de melankolik bir adamım.”

“Şüphesiz. Fakat Lord K’nin hikâyedeki tasviri gerçek olduğu kadar hayali. Tümüyle gerçek değil, öyle değil mi?”

“Neredeyse hiç.”

“O halde belki Leopar da tamamen gerçek değildir,” dedi Cadwallender yavaşça.

“Beni delirtecek kadar gerçek.” Thomas içkisinden büyük bir yudum alıp damağının gerisinde viskinin lezzetini hissetti. “Onun yazdıklarının dışında, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla nasıl rekabet edebilirim?”

“Bilirsiniz, lordum, halk *Taşra Kızı* maceralarından oldukça etkileniyor.” Cadwallender sözcüklerini dikkatle seçiyordu. “Ama okurlar vefasızdır ve bir gün beğendikleri şey bir gün sonra ilgilerini çekecek diye bir şey yoktur. Ben Bayan Smythe’a okuyucuyu dürtmek için güzel bir cinayet unsurundan yararlanmasını önermiştim.”

“O halde böyle bir öneriyi dikkate almamış olduğu için şükretmeliyim, galiba.” Thomas başını salladı. “Zaman zaman bana karşı takındığı tavırları düşünürsek, Lord K’nin şimdiye kadar ölmüş olması gerekiyordu.”

“Bunun dışında,” Cadwallender derin bir nefes aldı, “açıkçası ilgiyi sürdürmek için, anlarsınız ya, hikâyelere başka bir âşık ekleme fikri benimdi.”

“Sizin fikriniz miydi?” Thomas gözlerini kıstı. “Neler söylöyorsunuz siz?”

“Ben...” Cadwallender sırttı. “Başka bir erkek yok.”

“Başka bir erkek yok mu?” Cadwallender’ın sözlerini sindirmek Thomas’ın bir dakikasını aldı.

“Hiç yok.”

“O halde... Leopar yok, öyle mi?”

“Londra caddelerinde yok.” Yayıncı kıkırdadı. “Aslında ben Aslan veya Kaplan adlarını önermiştim. Leopar onun fikriydi.”

Cadwallender bir yudum içki aldı. “Yine de harika bir isim. Karanlık ve ayartıcı. Okuyucular beğeniyor.”

“Leopar yok,” dedi Thomas ağır ağır. Marianne’in gönlünü kazanmak için yarışan başka bir erkek yok muydu yani? Thomas’ın içini kaplayan rahatlama duygusu bir anda yerini öfkeye bıraktı. “Lanet olsun.”

“Sevineceğinizi düşünmüştüm.” Cadwallender duraksadı. “Umarım benim bu küçük aldatmacam anlaşılmamızı etkilemez.”

“Etkilemez. İş iştir ve işinizi geliştirmek istediğiniz için sizi suçlayamam. Ve evet, sevindim.” Thomas bardağında kalan içkiyi de mideye indirdi. “Bu da benim var olmayan bu âşğın kimliğini bulmak için aşırı çabalara girmiş olduğum gerçeğini geri almıyor. Bu kız, onu son derece romantik bir serseriye kaptıracağından emin bir şekilde ortalarda dolaşan çılgın bir adama çevirdi beni. Bu da beni delirtip gönlünü fethetme çabalarımın uzaklaştırdı.”

“Şimdi ne yapacaksınız?”

“Sanırım en akıllıca hareket onun karşısına çıkıp onun taşra kızı olduğunu bildiğimi söylemek.” Thomas uzun bir iç çekti. “Gerçi Bayan Smythe’i tanıdığım için bunun en iyi yol olduğuna inanmıyorum. O şimdiye kadar tanıdığım en inatçı kadın ve dikkatli olmazsam büyük olasılıkla kaçır gider.”

Thomas ayağa kalkıp odayı arşınlamaya başladı. “O, dünyayı olduğu gibi görmek istemeyen özel bir kadın ve hayatı bir kitaptaki macera gibi görmekte ısrar ediyor. Artık neyin gerçek neyin kurgu olduğunu fark etmesinin zamanı geldi. Onun bir derse ihtiyacı var.”

“Nasıl bir ders?”

“İnsanlar kendi çıkarları için başkalarının yaşamlarını altüst edince neler olduğu hakkında bir ders. Benim yaşamımı altüst ettiği gibi. Kitaplardaki masallarla kanlı canlı gerçek hayat arasındaki farkı gösteren ve o tür hikâyeler gerçek olduğunda neler

olabileceği hakkında bir ders.” Birden Thomas’ın aklına bir fikir geldi. “Onun hiç unutmayacağı bir ders.”

Cadwallender yüzünü buruşturdu. “Bunun akıllıca olduğundan emin misiniz?”

“Galiba değilim.” Thomas bardağını uzatınca adam doldurdu. “Fakat bu hakettiği cezayı çekmesini sağlayacak.”

“Bilinen bir şeye parmak bastığım için beni affedin,” dedi Cadwallender yavaşça, “ama vereceğiniz ders başarısız olursa, bu genç hanımla olan durumunuz şimdikinden çok daha fazla tehlikeye girmeyecek mi?”

“Bundan daha kötü bir durumda olamam.” Thomas omuz silkerek içkisinden büyük bir yudum aldı. “Ve başarısam...”

“O zaman başarının şerefine.” Cadwallender bardağını kaldırdı.

“Başarıya.” Thomas bardağını adamınkiyle tokuşturdu. “Ve Bayan Smythe’la ilgili planlarımın bir kerecik gerçekten ürün verdiğini görmek ümidiyle.”

Marianne kalemını bırakıp kendisini masadan geriye doğru itti ve içini çekti. Kafasında sadece bir tek erkek dolaşırken heyecanlı maceralara ve gizemli erkeklere yoğunlaşamıyordu.

Thomas.

Thomas gün boyu konuşmamıştı. Bu sabah bir iş arasında kısa bir süreliğine eve döndüğünde Marianne onunla göz göze gelmeye çalışmış ve adamın gözlerinde pek iyiye işaret etmeyen bir zafer ışıltısı görmüştü.

Thomas, kısa bir süre sonra da evden tekrar ayrılmıştı. Şehir dışından döndüklerinden beri ilk kez Marianne’in sürekli yanında durarak onu rahatsız etmiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Marianne, onun yanında olmasından keyif duyuyordu. Ancak Thomas’ın bugünkü ilgisizliği son derece rahatsız ediciydi. Bu adam neler çeviriyordu acaba?

Şu son haftalarda Marianne onunla daha sık yatmıştı ve yine de ilişkilerini ev halkından nasıl saklayabildiklerine şaşıyordu. Eğer birisi, özellikle de Louella Teyze gerçek ilişkilerini öğrenirse ya da daha kötüsü hamile kaldığını öğrenirse, onu aşksız bir beraberliğe zorlayacaklardı.

Thomas sözüne sadık kalıp artık ona evlilik için baskı yapmıyordu ama bu konu düzenli olarak yeniden ortaya çıkıyordu. Hayır, şimdi de adam gerçekten ona yapacağı yolculuk konusunda yollar ve biletlerle ilgili tavsiyelerde bulunarak yardım ediyordu.

Garipti ama Marianne hayal ettiği geleceği artık aynı coşkuyla beklemez olmuştu. Gitme zamanı yaklaştıkça, her zaman özlemini çektiği yaşamın gerçekleri gittikçe ürkütücü olmaya başlamıştı. Berkley'in haklı olduğunu daha çok anlamıştı: Kendine seçmiş olduğu yol kolay bir yol değildi. Yalnız bir kadın için imkânsız da olabilirdi. Hayallerinin her zaman düşündüğü kadar tatmin edici olmayabileceğini fark etmek cesaret kırıcıydı. Ve önündeki yılların daha az macera ve daha çok yalnızlıkla dolu olma olasılığını kabullenmek daha da kötüydü. Geri kalan günlerini Thomas olmadan nasıl yaşayacaktı?

Evlilik hakkındaki fikrini değiştirdiğini ona söylemek o kadar kolay olurdu ki. Evlenme teklifini geri almış olmasına aldırmaksızın, Thomas'ın yine de onunla evlenmeye sıcak bakacağını sanıyordu ya da belki sadece ümit ediyordu. Ancak o konuda gerçekten bir şey değişmiş miydi?

Marianne derin bir iç çekti. Hayır, hiçbir şey değişmemişti. Marianne onu seviyordu. Thomas ise ona karşı sadece arkadaşlık ve sorumluluk hissediyordu. Şimdiye kadar, kitaplarda okuduğu aşk ilişkilerine gerçekçi bir gözle bakmıştı. Duygu, hoş bir kurgudan başka bir şey değildi ve gerçeğe hiç ilgisi yoktu. Gerçekte aşk hiç de hoş değildi.

Kapı vuruldu ve daha önce hiç görmediği bir hizmetçi içeriye kafasını uzattı. "Leydim, bir ziyaretçiniz var."

Marianne duraksadı. Louella Teyze ve kız kardeşleri parka gitmişlerdi ve Thomas da ortadan kaybolmuştu. Gelen her kimse onu yalnız karşılaması son derece uygunsuz olurdu. “Kimmiş o?”

“Adını söylemedi ama küçük salonda bekliyor.” Kız sırtıttı. “Ve adam oldukça havalı, leydim.”

“Tuhaf. Ama sanırım en azından onu görmem gerekir.” Marianne gülümsedi. “Hemen iniyorum.”

Marianne ayağa kalkıp aşağıya inmek için harekete geçti. Bu her kimse, Marianne gereksiz hoşbeşler edecek havada değildi. Kısa bir süre yanında durduktan sonra adamı gönderirdi.

Marianne, yüzüne hoş bir gülümseme yapıştırdı ve küçük salona girdi. Salon boştu.

Hangi cehenneme gitmişti bu adam? Gerisingeri döndü ve kütüphanenin kapılarının açık olduğunu fark etti. Kaşlarını çattı. Adamın yerinde durmaması ne kadar sinir bozucuydu.

Marianne omuzlarını dikleştirdi, bir kez daha gülümseyerek kütüphaneye girdi.

Yabancı bir adam dükün çalışma masasının yanında durmuş bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Marianne yaklaşıırken adam başını kaldırıp baktı.

“Leydi Marianne Shelton’sunuz sanırım, değil mi?” Adam kitabı kapatıp masanın üzerine fırlattı.

“Evet,” dedi Marianne tedbirli bir sesle ve yürüyerek odada ilerledi. “Siz benim adımı biliyorsunuz ama ben sizi tanımıyorum, lordum. Daha önce karşılaştığımızı sanmıyorum.”

“Ah, karşılaştığımızı tüm dünya biliyor.” Adam Marianne’e doğru yürüdü ve elini alıp dudaklarına götürdü. “Ben Lord Beaumont.”

“Onur duyduğum, lordum,” dedi Marianne dikkatli bir şekilde. Hizmetçi haklıydı. Adam son derece yakışıklıydı. Uzun boylu, siyaha yakın saçları ve bir o kadar da koyu renk gözleri vardı.

Tehlikeli bir şekilde parlayan gözlerdi bunlar. Marianne'in içini yavaş yavaş bir huzursuzluk kapladı.

"Fakat belki beni başka bir isimle daha iyi tanırırsınız."

"Ya?" Marianne onu daha önce görmediğinden çok emindi. Böyle görünüşü olan bir adamı kesinlikle hatırlardı.

"Kesinlikle. Arkadaşlarım uzun süredir bana," adam duraksadı ve Marianne'in gözlerinin içine baktı, "Leopar derler."

YİRMİNCİ BÖLÜM

...yine de acaba çok büyük bir hata mı yaptım diye merak ediyorum. Şu soru içimi kemirip duruyor: Onun duyguları ne olursa olsun, Lord K'nin evlenme teklifini kabul etmeli miydim?

Ve artık çok mu geç?

İtiraf etmeliyim ki, Leopar'ın tehlikeli mizacı bir zamanlar olduğu kadar heyecanlı gelmiyor artık. Gerçek şu ki, o beni korkutuyor ve korkarım onu çok fazla cesaretlendirmişim...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

“Ne?” Marianne şok içinde kalmıştı. Hızla elini çekti. “Kim?”

“Leopar.” Adam belirgin bir muziplikle kaşlarını oynattı.

“Ama ben sizi kafamdan uydurmuştum,” diye ağzından çıkırdı Marianne.

“Aha.” Adam zafer kazanmışçasına sırıttı. “O halde taşra kızı kesinlikle sizsiniz.”

“Ben...” Marianne nasıl inkâr edebilirdi ki? Bu adam her kimse, sırrını biliyordu kuşkusuz. “Siz nasıl...”

“Sizi buldum öyle mi?” Adam omuzlarını silkti. “Benim yeteneklerime sahip bir adam için çok zor değildi.”

“Yetenekleriniz mi?” Marianne’in midesi ağzına gelmişti. “Ne gibi yetenekler onlar?”

“Haydi, canım, onları hikâyelerinizde detaylı olarak yazmıştınız.” Adam yaklaştı. “Adını taşıdığım hayvan gibi açığız, akıllı ve kurnazımdır.” Adam Marianne’i hızla çekip kollarına aldı ve onu arkaya doğru yatırdı. Marianne onun derin, parıltıyan gözlerine baktı. “Ve dayanılmazım.”

Marianne nefesini tuttu. “Fakat gerçek değilsiniz.”

“Sizi temin ederim,” dedi ihtirash bir sesle ve genç kız korkuyla ürperdi, “ben çok gerçeğim.” Adam dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Marianne bir çığlık atarak onun kollarından güçlükle kurtuldu ve kendini odanın ortasına zor attı. “Kimsiniz siz?”

“Söylemiştim.” Adam öfkeyle burnundan soluyordu. “Ben Leopar’ım.”

“Olamazsınız.” Marianne inanmaz bir tavırla başını salladı. “Siz bir leopar gibi görünmüyorsunuz bile.”

“Peki, siz de tam olarak bir taşra kızı gibi görünmüyorsunuz.” Adam kaşlarını çattı. “Nasıl görünmem gerekir ki?”

“Bilmiyorum.” Marianne belirsiz bir el hareketi yaptı. “Daha çok bir kedi gibi galiba. Tığ gibi ve kesinlikle daha zayıf.”

Adam şöyle bir kendisine baktı. “Benim kilolu olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Öyle söylemedim.” Marianne burnundan soludu. Adam aslında oldukça formda görünüyordu. “Sadece bir leopara çok benzediğinizi düşünmüyorum. Siz daha çok bir...” Marianne aklına ilk gelen şeyi söyledi. “Bir porsuk gibisiniz.”

“Porsuk mu?” Adam ters ters baktı. “Hiç sanmam. Bodur, şişman, can sıkıcı küçük yaratıklar. Hiç de porsukların özelliklerini taşımıyorum. Tilki deseniz, kabul edebilirdim ama bir porsuk...”

“Evet, yanlış bir şey söylemiş olabilirim. Sadece ilk aklıma gelen oydu.”

“Bir porsuk,” diye mırıldandı adam. “Her şeyin ötesinde bir hakaret oluyor.”

“Hakaret ettiğim için özür dilerim.” Marianne’in içinden bir öfke dalgası geçti. “Kendi yarattığım bir adamla karşılaşınca biraz heyecanlandım da.”

“Çok iyi tahmin edebiliyorum. Özrünüzü kabul ediyorum.” Adam mağrur bir tavırla Marianne’i inceledi. “Belki feryat etmeyi kesip derin bir nefes alsanız...”

“Ben feryat etmiyorum!” Ama aslında ediyordu. Gerçi feryat edilmesi gereken bir durum varsa, işte bu oydu.

“Feryat etmek bir işe yaramaz.”

“Bence bir zararı yok.” Marianne ellerini kalçasına koyup ters ters baktı. “Ve bana neyin işe yarayıp yaramayacağını söylemezseniz size müteşekkir olurum. Var olmayan bir adama göre kesinlikle çok küstahsınız.”

“Ah, sonunda iltifatlar gelmeye başladı.” Adam abartılı bir reveransla eğildi. “Ben sizin mükemmel tasvir ettiğiniz adamdan başka bir şey değilim.”

“Yarattığım, tasvir ettiğim değil.”

“Tasvir ettiğiniz,” dedi adam sertçe.

“Siz,” Marianne suçlarcasına parmağını uzattı, “benim hayal ürünümünden başka bir şey değilsiniz. Yalnızca yaratıcı bir anlatım tarzı. Güzel yazılmış bir cümle.”

“Fazlasıyla güzel yazılmış.” Adam kollarını iki yana kocaman açtı. “Beni kusursuz bir biçimde yansıtmışsınız.”

Marianne başını salladı. “Sizi hiç de yansıtmadım ben.”

“Ah, ama yaptınız, leydim.” Adam Marianne’e doğru hareket etti.

Marianne geri gitti ve ellerini uzattı. “Yanıma gelmeyin.”

“Sadece size ne kadar gerçek olduğumu kanıtlamak istiyorum. Aslında etten ve kemikten olduğumu.”

“Buna gerek yok.”

“Ah, fakat kesinlikle var.” Adam bir adım daha yaklaşıncı Marianne tekrar geriledi. “Kendi gözlerinizle gördüğünüz halde benim gerçek varlığımı sorguluyorsunuz.” Adam elini kalbinin üzerine hafifçe vurdu. “Beni derinden yaraladınız.”

Marianne birden fırlayarak adamın erişebileceği noktadan uzaklaştı ve aralarında sağlam bir korunma aracı olsun diye masanın arkasına geçip adamın bakmakta olduğu kitabı kapdı. Kitap, amaçlarına hizmet edebilecek kadar dayanıklı görünüyordu. Genç kız kitabı iki eliyle kaldırdı. “Biraz daha yaklaşırsanız daha da derinden yaralayacağım.”

Adam sanki önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti ve içkilerin durduğu dolaba doğru emin adımlarla yürüdü.

“Etten ve kemikten olduğunuzu düşünürsek...”

Adam kaşını kaldırdı. Marianne’in şu noktada inkâr edecek hali yoktu. Bu adam her kimse, çok gerçekti.

“Burada ne arıyorsunuz? dedi Marianne takınabildiği en iddialı tavrıyla. “Ne istiyorsunuz?”

“Şu anda bir konyak, sanırım.” Adam dolabın kapaklarını açıp bir bardak içki doldurdu. “Siz de ister miydiniz?”

“Hayır,” diye çıkıştı Marianne. Şu anda en son ihtiyaç duyduğu şey, konyanın ona hissettirdiği aşırı hoş ve fazlasıyla rahatlatıcı duyguydu. Leopar’la birlikteyken –ilk kez bunun ne kadar aptalca bir isim olduğunu kabullendi– son derece uyanık olması gerektiğini düşündü. “Şu anda ne istediğinizi kastetmemiştim, burada ne işiniz var demek istemiştım!”

Adam Marianne’e baktı; sesi yumuşaktı. “Yine feryat ediyorsunuz.”

Marianne kitaba daha sıkı yapıştı ve sesine sakin bir ton vermeye çalıştı. “Affedin. Evet, o halde... Lord Beaumont’du değil mi?”

“Evet, ama bana Leopar diyebilirsiniz.”

“Kesinlikle demeyeceğim!” Marianne, karşısına dikilen tuhaf çelişkiyi aşırı samimiyetle birleştirmeyi kesinlikle reddetti. “Bu arada böyle saçma bir ismi nasıl aldınız, Tanrı aşkına?”

“Ben bir casustum,” dedi adam rahat bir tavrıyla. “Wellington’a sağladığım bilgiler olmasaydı bugün hepimiz pekâlâ Fransızca konuşuyor olabilirdik.”

“Cusus mu?” Marianne güçlükle nefes aldı ve her ihtimale karşı elindeki kitabı tutmaya devam ederek masanın çevresinde dolaştı. Adam sahiden de Marianne’in aklında canlandığı tarzda bir casusa benziyordu. Esmer, yakışıklı ve gözlerinde memnun bir pırıltı olan birisi. Fazlasıyla memnun. “Size inanmıyorum.”

Adam içkisini yudumladı. “İnanmayacağınızı tahmin etmiştim.”

“Adınızın bu olduğuna da inanmıyorum.”

“İstediginize inanabilirsiniz.” Adam omuz silkti. “Gerçek şu ki, bu benim adım ve siz onu hikâyelerinizde kullandınız.” Adam bardağının üzerinden Marianne’i inceliyordu. “Aslında, beni kullandınız.”

“Niyetim asla bu değildi...”

“Niyetiniz ne olursa olsun, beni hiç de iyimser bir şekilde tasvir etmediniz.”

“Sizin akıllı olduğunuzu söyledim,” dedi Marianne huzursuz bir şekilde.

“Aynı zamanda beni bir alçak olarak resmettiniz. Masumları mahveden birisi gibi.” Adam üzgün bir tavrıyla başını salladı. “Bu hiç de sevimli bir resim değil.”

“Düşlediğim hiç de...”

“Benim şöhretimi mahveden de sizin düşleriniz zaten.” Adam son kalan konyasını da yuttuktan sonra bardağını bıraktı.

“Şöhretiniz mi?”

“Kesinlikle. Bakın, bu noktaya kadar taşra kızını çoktan baştan çıkarmış olmam gerekiyordu. Oysa sizin *Maceralar*’ınızda bunu yapamadım. İnsanların benden bekledikleri bu değildi. Şöhretim...”

“Lekelendi.” Marianne güçlükle yutkundu. “Fakat sizi masumları mahveden bir kişi olarak resmettiğimi siz kendiniz söylediniz.”

Adam elini sallayarak Marianne’in itirazını geçiştirdi. “Ve bu çok fazlaydı. Kendinizden utanmalısınız.”

“Şey, sanırım...”

“Oysa tatlım, hikâyelerine göre,” adam şeytanca sırıtıyordu, “sen hiç de masum değilsin. Ve seni uzun süre önce becermem gerekirdi. İnsanların benden bekledikleri bu.” Adam Marianne’e yaklaştı. “Ve bu meseleyi düzeltmek için geldim.”

“Meseleyi düzeltmek mi?” Marianne’in sesi yükselmişti. “Tam olarak meseleyi nasıl düzeltmeyi düşünüyorsunuz acaba?”

“Bu benim yapacağım bir şey değil, ikimizin yapacağı bir şey.”

“İkimiz mi?” Aman Tanrım, neler söylüyordu bu adam?

“Tüm dünyaya bizim ilişkimizi söylemeyi uygun gördüğüne göre...”

“İlişkimiz filan yok!”

“Gerçekte yok belki ama kâğıt üzerinde var. Ve, tatlı küçük hanım, insanlar daima okuduklarına inanırlar.”

Adam Marianne’e doğru yürüdü. Genç kız kenara kaçtı. Adam bir orman canavarı edasıyla kızın önünü keserek ona yaklaşıyordu. Aman Tanrım, bir leopar gibi yaklaşıyordu.

“Sadece herkesin çoktan yaptığımıza inandığı şeyin gerçekte de olmasını istiyorum.”

Marianne kapıya doğru atladı ama adam önünü keserek onu sıkıca kendisine çekip bir eliyle de bileğini arkasından tuttu. Adamın sert kavrayışıyla kitap yere düştü.

“Derhal bırakın beni,” derken Marianne’in sesi istediğinden de titrek çıktı.

“Asla.” Adam ona bakarak sıırttı. “Seni yakalamak fazlasıyla zordu.”

Marianne adamın elinden kurtulmak için çabalarken içindeki panik gittikçe büyüyordu. “Bırakın gideyim!”

“Hiç sanmam. Ama galiba şimdi çığlık atman gerekebilir.” Adamın gözleri gülüyordu.

“Öyle mi?” Marianne’in gözleri odayı çılgıncasına tarayarak adama karşı kullanabileceğı bir silah arıyordu. Şu anda hiçbir şeye erişecek durumu da yoktu. “Neden?”

“Çığlık atan bir kadından daha heyecan verici bir şey yoktur da ondan. Bunun dışında bir neden mi istiyorsun?”

“Evet!”

“Çünkü bana sağladığın şöhrete uygun davranmayı planlıyorum.”

“Sahi mi?” Birdenbire, belki de akılsızca, Marianne’in korkusu azalıp yerini meraka bıraktı. Bu yabancı sinir bozucu olabilirdi fakat acaba gerçekten tehlikeli miydi? Hakikaten tehlikeli bir adam onun çığlık atmasını cesaretlendirecek yerde bağırmasına engel olmak istemez miydi? Marianne çabalamayı kesip adama baktı. “Nasıl?”

“Seni kaçırıp becereceğim.”

“Bu sanki bir kitapta okuduğunuz bir şeye benziyor.” Marianne adamı şüpheyle inceledi. Durum gittikçe tuhaflaşmaya başlamıştı.

“Evet, şey, ben genellikle daha özgünümdür,” dedi adam fışıldarcasına. “Şu halde, eğer bağırırsan, eminim birisi seni kurtarmaya gelir.”

“O halde benim kurtarılmaya ihtiyacım var, öyle mi? Pek fazla ilerleme kaydediyor gibi görünmüyorsunuz.” Ah, tabii ki, adam Marianne’i kollarına hapsedmişti fakat bu durumda onu evden çıkarması çok zor olacaktı.

“Çığlık atacak mısınız, atmayacak mısınız?” Adam düş kırıklığıyla içini çekti.

“Hayır. Ben de bunu *sizin* yapmanız gerektiğini düşünüyorum.” Marianne tüm gücünü toplayıp adamın ellerinden kendisini zorla çekerek kurtardı ve yerden kitabı kapıp aldı. Hiç duraksamadan kitabı iki eliyle yakalayıp olabildiğince sert bir şekilde adamın karnına indirdi.

Adamın yüksek sesle ahh diye bağırması odanın içinde yankılandı. Bu tam bir çılgılık değildi fakat Tanrı’ya şükür ki adam haklıydı. Bu çok heyecan vericiydi. Adam midelerini tutarak iki büklüm oldu.

“Onu hemen bırak, seni canavar!” Kapıdan Thomas’ın sesi gürledi.

Marianne hızla döndü. Thomas öfkeli bir âşık görüntüsüyle onlara doğru yürüyordu. Bu manzara karşısında Marianne’in kalbi duracak gibi oldu.

“Onu bırakmıştım.” Leopar güçlükle nefes alarak ağır ağır doğrulurken, yüzü acıdan buruşmuştu. Ellerini midesine bastırarak Marianne’e ters ters baktı. “Bana vurdun!”

“Tabii ki vurdum.” Marianne kollarını göğsünde kavuşturdu. “Başka ne yapmamı bekliyordun ki?”

“Bana vurmanı beklemiyordum,” diye çıkıştı adam. “Lanet olası bir saygısızlık bu.”

Adamın sözleri Marianne’e bilindik bir şeyler çağırıyordu ama şimdilik göz ardı etti. “Benimle ilişkiye girmekle tehdit ettin beni.”

Thomas sert bir şekilde nefes aldı. “Ne cesaretle!”

“Bunu kendim de merak ediyorum,” diye mırıldandı Leopar.

“Sevdiğim kadının şerefine dil uzattın.” Thomas kendini dikleştirip Leopar’a doğru yürüdü. “Düello istiyorum.”

Sevdiğim kadın mı?

“İsteyeceğini tahmin etmiştim,” dedi Leopar.

Thomas onu seviyor muydu?

İki adam karşı karşıya duruyorlardı.

“Silahlarla, o halde,” dedi Leopar. “Şafakta.”

“Bu mesele şafağa kadar bekleyemez.” Thomas’ın sesi odada cınladı. “Alacakaranlıkta. Bugün.”

“Alacakaranlıkta öyleyse.” Leopar başını salladı. “Newcombe Tepesi bizim amaçlarımıza uygun olur.”

“Bir düello mu?” Marianne’in yüreği hopladı. “Bir düellodan mı bahsediyorsunuz?”

“Kesinlikle öyle.” Thomas bakışlarını Leopar’dan hiç ayırmadı.

“Ciddi olamazsınız.” Marianne, bir Thomas’a bir Leopar’a bakıyordu. “Düellolar yasadışıdır.”

“Şeref meseleleri insanların yaptığı yasaları hükümsüz kılar.” Thomas’ın ses tonu mağrurdu. “Seninle alacakaranlıkta görüşeceğiz.” Leopar’dan uzaklaşıp eliyle kapıyı gösterdi. “Şimdi defol.”

“Memnuniyetle.” Leopar, Marianne’e dönüp reverans yaptı. “Seninle de tekrar görüşeceğiz.”

“Ben ölmedikçe asla.” Thomas’ın sözleri Marianne’in korkuyla ürpermesine neden oldu.

“İşte tüm amaç bu.” Leopar başıyla selam verip odadan çıktı.

“Thomas.” Marianne bir anda Thomas’ın kollarındaydı. “Bunu yapamazsın. Ölürsün.”

“Çok zor, canım.” Thomas hafifçe gülümseyerek Marianne’e baktı. “Başaracağımdan hiç şüphem yok.”

“Ama kazansan bile...” Marianne’in sesi titredi.

“Bu hapse girmek demek olabilir ya da daha kötüsü, ülkeyi terk etmek zorunda kalırım.”

Marianne’in göğsü sıkıştı. “Ben de seninle giderim.”

“Buna izin veremem.” Thomas’ın sesi üzgündü. “Senin macera arzuna karşın, senin için dilediğim yaşam sürgün hayatı değil.”

“Ama bunun suçlusu benim.” Kesinlikle bu Marianne’in kabahatiydi. İsteddiği geleceğin peşinde koşmakta aptalca ısrar etmiş olmasaydı, para biriktirmek için *Taşra Kızı* hikâyelerini yazmayacaktı. Ve aptalca isimli Leopar gibi tehlikeli bir adamı

asla kıskırtmayacaktı. Ve Thomas'ın yaşamı şu anda tehlikede olmayacaktı.

“Suçlamanın şu anda önemi yok. Olan oldu.” Thomas, Marianne'in başını geriye doğru yatırarak genç kızın dudaklarına nazik, tatlı bir öpücük kondurdu. Sonra... son bir öpücük daha.

“Thomas.” Marianne'in dudaklarından genç adamın adı bir çığlık ya da bir dua gibi çıkmıştı.

Thomas, Marianne'i bırakıp geri çekildi. “Artık gitmeliyim. Alacakaranlığa yalnızca birkaç saat kaldı ve bazı hazırlıklar yapılması gerekiyor.”

“Thomas, yapma...” Sözcükler Marianne'in boğazını tıkadı.

“Mecburum.” Thomas, Marianne'in ellerini tutup dudaklarına götürdü. Gözlerini onun gözlerinden hiç ayırmadı. “Gelecek günler ne gösterirse göstereceğin, sen sonsuza kadar kalbimde kalacaksın.” Thomas başıyla selam verip döndü ve arkasına hiç bakmadan odadan çıktı.

Gözyaşları Marianne'in gözlerini yakıyordu. Bu şimdiye kadar okuduğu talihsiz aşk hikâyelerine benziyordu. Fakat bu gerçikti ve sonuçları da yıkıcı olacaktı. Ne olursa olsun, Thomas'ın hayatı berbat olmuştu. Aptalca bir macera arzusu yüzünden onun hayatını mahvetmişti.

Marianne gözyaşları içinde burnunu çekti. Thomas'ı durdurmalıydı. Sevdigi adamın böyle bir fedakârlık yapmasına izin veremezdi.

Onu seven adamın.

Genç kız güçlü bir soluk aldı. Thomas bunu yüksek sesle söylemişti ve muhtemelen kendisi bile söylediğinin farkına varmamıştı. Thomas onu seviyordu ve artık çok geç olabilirdi. Fırsat varken Thomas'la evlenmiş olsaydı...

Şimdi ne yapacaktı? Onu nasıl kurtarabilirdi?

Marianne odayı arşınlarken düşünmeye çalışıyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. Kız kardeşleri işine yaramazdı. Ayrıca bu durum

bir skandal olasılığı taşıyordu ve kardeşlerini bunun tamamen dışında tutmak en iyisiydi.

Pennington yardım ederdi. Sonuçta o Thomas'ın arkadaşıydı. Kesinlikle ne yapılması gerektiğini bilirdi. Bu çılgınlığı nasıl durdurmak gerektiğini. Marianne bir an önce ona bir not gönderecekti.

Genç kız çalışma masasına gidip kâğıt bulmak için çekmeceyi açtı. Birtakım yasal belgeleri kenara itti. Kâğıtların üzerindeki bir isim ona bakıyordu.

Ephraim Cadwallender?

Açık kapıda bir tıklama duydu.

"Leydim." Kapının eşğinde uşak duruyordu. "İki ziyaretçiniz daha var."

"Onlara şu anda rahatsız edilemeyeceğimi söyle." Marianne belgeleri aldı. Thomas'ın Bay Cadwallender'la ne gibi işleri olabileceğini ki?

"Saçma." Antrede Pennington'ın sesi duyuldu. "Bizi göreceksin." Pennington, peşinden gelen Berkley'le birlikte uşağın yanından sürtünerek geçip yürüdü.

"Lordum," dedi Marianne rahat bir nefes alarak ve belgeleri masanın üzerine attı. Genç kız onlara doğru yürüdü. "Sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam. Fena halde yardımınıza ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Pennington'ın kaşı kalktı. "İlk önce görüşmemiz gereken önemli bir mesele var."

"Bundan daha acil olamaz herhalde..." Adamların yüzündeki ifade Marianne'i aniden durdurdu. "Neymiş bu mesele, Tanrı aşkına?"

Pennington ve Berkley birbirlerine baktılar. Berkley derin bir nefes aldı. "Dikkatimizi çekti de... yani, öğrendik de... demek istiyorum ki..."

"Lanet olsun be adam," diye öfkeyle parladı Pennington. "Haydi söylesene."

“Taşra kızı siz misiniz?” dedi Berkley çabucak.

Marianne şok içinde nefesini tuttu. “Ben mi?”

“Evet, siz,” dedi Pennington.

“Nereden çıkardınız böyle bir şeyi?” dedi Marianne zayıf bir sesle.

“Helmsley’i Cadwallender’ın dükkânından çıkarken gördük,” dedi Pennington.

“Bunun anlamı hiç de...”

“O noktada bulmacanın parçalarını birleştirmek hiç de zor olmadı.” Pennington dikkatle Marianne’i inceledi. “O sizsiniz, değil mi?”

“Ve Helmsley de Lord K mi?” dedi Berkley.

“Evet.” Marianne uzun bir iç çekti. “Ancak maceralar tam tamına gerçek değil.”

“Sana ne demiştin ben?” Pennington arkadaşını dürttü. “Okuduğun her şeye inanmamamı söylemiştim sana.”

“Her neyse.” Berkley omuzlarını dikleştirip öne doğru yürüdü. “Benim karım olma onurunu bana bahşeder misiniz?”

“Karınız mı?” Marianne inanamayarak ona baktı. “Tanımadığınız bir kadının peşinden gitme fikrinden vazgeçtiğinizi sanmıştım.”

“O rezil Leopar sahnedeysen nasıl vazgeçebilirdim ki? Ve artık gerçek ortaya çıktığına göre, sizi tanıdığımı inkâr edemezsiniz.” Berkley, Marianne’in elini tuttu. “Ve ben sizinle hem Marianne hem de taşra kızı olarak ilgileniyorum.”

“Bu çok hoş ve gerçekten gururum okşandı, ama,” Marianne elini nazikçe çekti, “aramızda bir evlilik olması hiç de...”

“O Helmsley’e âşık,” dedi Pennington açık açık.

Marianne onunla göz göze geldi. “Nereden çıkardınız bunu?”

“Maceralarınızdaki kişilerin gerçekte kim olduklarını öğrendikten sonra bu çok açık canım.” Pennington omuz silkti. “Âşık-sınız, öyle değil mi?”

“Evet... evet âşığım.” Marianne çaresizlikle ellerini ovdu. “Ve o aptal hikâyeler yüzünden her şey berbat bir şekilde birbirine girdi. Thomas öldürülebilir.”

“Öldürülmek mi?” Pennington’ın sesi ciddileşti.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Berkley.

Marianne eliyle yüzündeki saçları kaldırdı. “Leopar’la düello yapacak.”

Pennington kaşını kaldırdı. “Öyleyse Leopar gerçek mi?”

“Biliyordum,” diye burnundan soludu Berkley.

“Hayır, gerçek değil. Daha doğrusu görünüşe göre gerçek. Ama ben bunu bilmiyordum.” Marianne topuğunun üzerinde dönüp volta atmaya başladı. “Onu uydurduğumu sanmıştım. Bilirsiniz işte, hikâyelere merak unsuru katmak için. Onun gerçekten var olduğunu asla düşünmemiştim.”

“Bu gerçekten *benim* merakımı uyandırdı,” diye mırıldandı Berkley.

Marianne duraksayıp adamlara baktı. “Ama onu tanıyorsunuzdur, değil mi?”

“Leopar adında hiç kimseyi tanımıyorum.” Berkley omuzlarını silktiler.

“Bunun çok aptal bir isim olduğunu düşündüm hep,” diye ekledi Pennington.

“Onaylamadığınız için üzgünüm,” dedi Marianne sertçe. “Özellikle bu problemi önlemek için hiç kimsenin gerçekten kullanmayacağı bir isim arıyordum.”

“Peki gerçek bir adı yok mu? diye sordu Pennington.

“Elbette var. Adı Beaumont.”

“Beaumont mu? Vikont Beaumont mu?” Pennington kaşlarını çattı. “Uzun boylu, siyah saçlı, kibirli...”

“Hepiniz öyle değil misiniz, sanki” diye mırıldandı Marianne.

“Elbette onu tanıyoruz. Son zamanlarda şehirde değildi.” Berkley başını salladı. “Ona Leopar dendiğini hiç duymamıştım ama.”

“Hiç mi?” Bu nasıl olabilirdi ki? Onu tanıyorlarsa, saçma ismini de bilmeleri gerekmez miydi?

“Helmsley onu yıllardır tanır,” dedi Pennington anlamlı bir şekilde.

Marianne susup onlara dikkatle baktı. “Yanılıyor olmalısınız. Bunun hiçbir anlamı yok. İnanamıyorum...” Tabii, Leopar’ın, daha doğrusu Beaumont’un nerede olduğunu adı gibi bildiği bir şey vardı... “Konyak!”

Marianne elini alına vurdu. “Konyağın nerede durduğunu biliyordu. Belli ki daha önce buraya gelmiş. Bunu o anda fark etmeliydim.”

Marianne’in içini bir öfke seli kaplamıştı. “Thomas daha önce hiç tanışmamışlar gibi davrandı.”

“Galiba, tatlım,” dedi Pennington yumuşak bir sesle. “rol yaptı demek daha doğru olur.”

“Öyle değil mi ama?” Marianne düş kırıklığı içinde çılgık atmak istiyordu. “Nasil bu kadar kolay kandım? Tüm bu saçmalığa nasıl inanabildim? *Seni becereceğim*, ha?”

Adamlar huzursuz bir şekilde bakiştılar.

“İkisi kesinlikle inandırıcı bir ikili olmuşlardı: leopar kılığında bir porsuk ve bir... bir...”

“Fare?” diye öneride bulundu Berkley.

“Ta kendisi. Bir fare. Bir fare. İğrenç, rezil bir fare. Ama neden?” Marianne her şeyi kafasında çözmeye çalışarak yeniden volta atmaya başladı. “Ne diye böyle bir şey yapsınlar, Thomas neden böyle bir şey yapsın?”

Marianne hızla adamlara döndü. “Onu Cadwallender’ın dükânından çıkarken gördüğünüzü söylediniz, değil mi?”

“Biz de onun için buraya gelmiştik,” dedi Berkley.

“Elbette.” Marianne homurdandı. “Öyleyse *Maceralar*’ı benim yazdığımı biliyor. Bahse girerim ki bana bir tür ders vermek istedi.” Marianne gözlerini kıstı. “Kendisi dersleri pek sever.”

“Şüphesiz, sizi durdurmak istemiş.” Pennington tedbirli bir şekilde Marianne’i inceledi. “Onu suçladığımı söyleyemem. Hikâyeler ne kadar uzun süre yayınlanırsa yazarın ve onun Lord K’sinin kimliğini birisinin öğrenme olasılığı da o kadar artar. Bunun sonucunda çıkacak rezalet de...”

“Çok büyük olur.” Marianne sabırsızca içini çekti. “Bunu biliyorum. Ortılığı karıştırdığımı da kabul ediyorum.” Yine de... Marianne çalışma masasına yürüyüp resmi belgeleri kaptı ve Pennington’a uzatı. “Bunlar nedir?”

Pennington belgeleri gözden geçirdi. “Bir tür iş anlaşmasına benziyor. Sanki Helmsley, Cadwallender’ın girişimine bir yatırımda bulunmuş gibi görünüyor.” Pennington uzun bir ısıklık çaldı. “Çok yüklü bir yatırım. Bunlara bakılırsa,” genç adam Marianne’le göz göze geldi, “şunu merak etmek gerekir ki Cadwallender’ı eserinizin basmaktan neden vazgeçirmedi? Finansal gücünün olduğu belli.”

“Bunu yapmayacak kadar zeki. *Maceralar*’ın başarısı düşünülürse, onları kolayca başka bir gazeteye satabileceğimi gayet iyi biliyor. Muhtemelen gözünü üzerimden ayırmamak için kendince böyle bir yol bulmuş.” Marianne Pennington’a baktı. “Ne zamanmış...”

Pennington kâğıtları inceledi. “Yaklaşık üç hafta öncesinin tarihi var.” Pennington başını kaldırıp genç kıza baktı. “Bu önemli mi?”

“Ah, elbette. Hem de çok önemli.” Üç hafta öncesi yaşlı dul düşesin partisiyle ve Thomas’ın onu evliliğe razı etme çabalarının arttığı dönemle çakışıyordu. Belli ki Marianne’in yazı yazdığını öğrenmek ve bir rezaleti önleme arzusu onun çabalarını körüklemişti.

Hepsi bu kadar.

Peki ya bugünkü sözleri? Onlar da arkadaşıyla tertiplediği oyunun bir parçası mıydı? Saçma derslerinden birisi miydi?

“Leydim?” Pennington’ın sesi Marianne’i düşüncelerinden koparıp şimdiki zamana getirdi. Adamın endişeli bakışlarıyla karşılaştı. “İyi misiniz?”

“İyiyim.” Marianne derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. “Newcombe Tepesi nerede, biliyor musunuz?”

Berkley başını salladı. “Şehrin hemen kuzeyinde.”

“Bir iyilik yapıp beni oraya götürür müsünüz?”

“Niçin? Bir insanın oraya gitmesi için tek neden...” Berkley korkuyla sindi. “Ah.”

“Anladığım kadarıyla orası Helmsley’nin sulu komedisinin son perdesinin ineceği yer.” Pennington Marianne’e dikkatle baktı. “Haklı mıyım?”

“Kesinlikle, lordum. Benim orada bulunmam gerektiğine şiddetle inanıyorum. Sonuçta, tüm oyuncular olmadan nasıl son sahne olabilir ki? Bu çok heyecanlı olacak.”

Marianne en parlak gülümsemesiyle adamları yüreklendirirken içinde kaynayıp duran öfkesini göz ardı etti. Ve acıyı.

“Ayrıca hangi komedi, sürpriz bir final olmadan bitmiş sayılır ki?”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

...şu son aylarda kesinlikle büyük bir ders almış bulunuyorum, kuzen. Sözlerime kulak versen iyi edersin.

Sosyal statüleri ne olursa olsun, saygı görmüş ya da horlanmış da olsalar, erkekler rezil, kalles canavarlardır ve onlara hiç güvenilmez. Sanırım bu onların doğasının bir kusuru.

Kadınlar akıllı olsalardı, kendi yararımız için erkeklerin bu özelliklerini bir kılıç zoruyla kesip atardık. Aslında, bunu yapmak dünyanın yararına da olurdu.

Kesinlikle bazı can kayıpları olurdu ama kurbanlar verilmek zorunda...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

“Bence iyi gitti.” Thomas sırtıttı. *“İçeriye girmek için onun yardım çılgılığı atmasını bekleyip durmama rağmen.”*

“Bana nasıl vurduğuna bakılırsa galiba pek yardım isteyecek tipte bir kadın değil,” diye mırıldandı Rand. *“Bana vuracağını söylememiştin hiç.”*

“Böyle bir şey yapacağını beklemeliydim.” Thomas kıkırdadı.

“Gelecek mi, sence?”

“Elbette gelecek,” dedi Thomas kendinden emin bir tavırla. “O da planımın bir parçası.”

“Ah, evet, şu plan.” Rand şüpheli bir şekilde Thomas’ı gözledi. “Bu sabah benden yardım istediğinde, benim şu Leopar denen adam gibi davranmamın dışında pek bir şey açıklamamıştın, laf aramızda çok da komik bir isim. Beni düelloya davet ettin ve... şimdi ne yapacağız?”

“Çok basit. Dönemeçte kızın arabasını görünce pozisyon alacağız.”

“Düello olmuş bitmiş gibi yani.”

Thomas başıyla onayladı. “Kız gelip senin ciddi bir şekilde yaralandığını görecektir, tabii ki...”

“Tabii ki,” dedi Rand alay eder gibi.

“...ve arabaya taşındığını.” Thomas başıyla orada bekleyen arabayla düello şahidi ve ilgili taraflar olarak kiraladığı dört adamı gösterdi. Bu olayda Rand’dan başka bir tanıdığını işe karıştırmak iyi olmazdı. Tanıdığı başka hiç kimsenin ağzını sıkı tutacağına güvenemezdi.

“Bundan sonra, hapisten kaçmak için İngiltere’yi nasıl terk edeceğim konusunda da eşsiz bir performans sergileyeceğim. Marianne maceralar uğruna ödemesi gereken büyük bir bedel olduğunu anlayacak. Dahası, kurguları gerçek insanlara dayandırdığında neler olacağını da anlamış olacak.” Thomas zafer kazanmış bir edayla sırtıttı.

Rand merakla onu inceledi. “Hepsi bu kadar, öyle mi?”

“Parlak bir fikir, değil mi?”

“Başka yapılacak bir şey yok öyleyse, öyle mi?”

“Yani, evet. Aslında, o noktada kendisini benim kollarıma atıp tüm bunların kendi kabahati olduğunu kabullenecek. Ayrıca hikâyeleriyle ilgili itiraflarda bulunup olan biteni değiştirmek için her şeyi yapacağına yemin edecek.” Thomas dirseklerinin üzerine

yaslanarak uzandı ve gözlerini kırlara dikerek memnun bir şekilde uzun uzun içini çekti.

“Ve?”

“Ve... hiç. Yani, benimle evlenmeyi kabul edecek ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz.”

Rand, Thomas’ı incelerken, gözlerini kısmıştı. “Burada bir eksiklik görmüyor musun? Gözünden kaçan önemsiz bir detay?”

“Hayır. Hiçbir şey.” Aslında, şu anda her şey Thomas’ın dünyasına göre yerli yerindeydi. Özel bir evlenme ilanı alacak ve bir hafta içinde de evleneceklerdi.

“Bu kadını çok iyi tanıyorsun, değil mi?”

“Onu bayağı iyi tanıyorum.”

“Sahi mi?” Rand kaşını kaldırdı. “O halde tüm bunların ona bir ders vermek için tasarlanmış bir düzmece olduğunu öğrendiğinde tepkisinin ne olacağını söyle bana.”

“Tüm bunların bir rol olduğuna şükredecek...” Ya şükretmezse? Thomas’ın kendine güveni sönmeye başlamıştı.

“Öyle mi?”

“Elbette.” Thomas, Marianne’in şükretmeyebileceğine dair huzurunu bozan şüpheyi kafasından uzaklaştırdı. “Öyle ya, bir gün belki de buna gülüp geçeceğiz.”

“Senin adına haklı olmanı dilerim. Fakat bana öyle geliyor ki Leopar gibi bir serseriyle baş edebilen bir kadın,” Rand midelerini ovuşturarak yüzünü buruşturdu, “ve dikkatini çekerim, bayağı iyi baş edebilen bir kadın, bu olayda espri filan görmez. Ona gerçeği ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Aslında, şimdi bu konu üstünde düşününce, Thomas her şeyi ne zaman itiraf edeceğini hiç bilmiyordu.

Rand kahkahayla gülerek başını salladı.

Thomas kaşlarını çatı. “O kadar komik olan nedir?”

“Sadece ben Londra’dan ayrılmadan önceki son konuşmamızı hatırladım. Yanlış hatırlamıyorsam, o zamanki planın bu

kızlara koca bulmak ve onları elinden çıkarmaktı. Böylece tüm dikkatini kendine eş olarak seçeceğin kusursuz kadını bulmaya verebilecektin.” Rand kıkırdadı. “Duruma bakılırsa fena halde başarısız olmuşsun.”

“Eş olarak istediğim kadın Marianne,” dedi Thomas sadık bir tavırla. Kendisi de bunun şimdiye kadar söylediği en doğru şey olduğunu biliyordu.

“Oldukça ironik bir durum, değil mi?”

Thomas arkadaşına buruk bir şekilde sırttı.

Üç atlı köşeyi dönüp onlara doğru ilerlediler.

Rand gittikçe çöken karanlıkta gözlerini kısarak baktı. “Bu o mu?”

“Olamaz.” Thomas başını salladı. “O arabayla gelecek. Marianne usta bir sürücü değil ve şimdiye kadar şehirden hiç at üzerinde çıkmamıştı. Ayrıca, yalnız olacaktı, oysa gelenler üç kişi.”

Atlılar yaklaştılar. Rand ayağa kalktı. “Yanılıyor olabilir misin?” Başıyla yaklaşan üçlüyü gösterdi. “Bunlardan birisi kesinlikle bir kadın. Ya da ata yan binmiş bir erkek.”

Thomas bir süre onlara baktı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı ve çabalayarak ayağa kalktı. Bu kesinlikle Marianne’di ve yanında da Pennington’la Berkley vardı. Kızın bu işe onları karıştıracakını tahmin etmeliydi. “Atın üzerinde olmaması gerekiyordu. Artık pozisyon almak için çok geç.”

“O halde ne yapacağız?”

“Bilmiyorum!”

Atlara birkaç metre ötede durdu.

“Thomas!” Marianne attan kayarak indi ve ona doğru koşup genç adamın kollarına atıldı. “Tanrı’ya şükür geç kalmamışız.”

Belki Thomas her şeye karşın durumu kurtarabilirdi.

“Burada olmamalıydın.” Thomas genç kızı nazikçe kenara itti. “Buna tanık olmana izin veremem.”

Pennington ve Berkley atlarından inerek onlara doğru yürüdüler. Pennington'ın gözlerinde tuhaf bir parlılık vardı ve Berkley'in de dudakları sanki gülmesini tutuyormuş gibi kıvrılmıştı. Eski dostları bu durumu komik buluyor olmazlardı, değil mi? Hayır, tabii ki bulmazlardı. Thomas yanılıyor olmalıydı. Yine. "Onu bu-rayaya getirmemeliydiniz."

"Aslında o bizi getirdi," dedi Pennington nazik bir şekilde. Fazla nazik bir şekilde konuşmuştu.

"Her neyse." Thomas'ın sesi sertti. "Onun buradan gitmesi gerekiyor."

"Kesinlikle olmaz, lordum." Marianne cesur bir edayla çenesini kaldırdı. "Sana izin veremem..."

"Peki," Thomas içinde bir rahatlama hissetti, "belki de bu meseleyi kan dökmeden halledebiliriz."

"...namusumun korunması..."

"Ben özür dilemeye hazırım," dedi Rand çabucak.

"...ben yokken olmaz." Marianne adama gülümsedi.

"Sen yokken mi?" Thomas bakakaldı. Marianne onun düello yapmasını mı istiyordu yani?

"Beyler." Marianne yanındaki adamlara baktı. "Nerede durmamız gerekiyor?" Marianne etrafa bir göz attı. "Her şeyi görebileceğimden emin olmalıyım. Gerçi ayakaltında durmamak en iyisi olur sanırım."

Pennington başını salladı. "Havada uçan kurşunların nereye gideceğinden kimse tam emin olamaz."

"Yanlışı kişinin vurulmasını istemeyiz," diye ekledi Berkley.

"Hayır, kesinlikle." Marianne elini Thomas'ın koluna koyup ona gülümseyerek baktı. "Bu çok heyecanlı. Düşünsene, bir düello. Gerçek bir macera."

"Marianne," dedi Thomas yavaşça. "Belki de Leopar özür dilemeye hazırırsa..."

“Hazırım.” Rand güçlü bir şekilde başını salladı. “Terbiyesizlik ettim. Kaba davrandım. Canavarca. Ve gerçekten çok özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.”

“Yine de,” Marianne, Rand’e dik dik baktı. “Lord Helmsley benim namusuma dil uzattığını düşünüyor ve bunun bedelini ödemek zorundasın.” Birkaç adım geri gitti. Pennington’la Berkley de onun yanına geldiler. “Haydi, Thomas, vur onu.”

“Ne?” Thomas inanmayarak onlara baktı. Marianne onun düello yapmasını istiyordu.

“Vur onu, dedim.” Marianne kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Haydi. Bekliyoruz.”

Rand, Thomas’a doğru eğilerek alçak sesle konuştu. “Kız beni vurmanı istiyor.”

“Duydum,” dedi Thomas ağız ucuyla.

“İkimiz de ıskalayabiliriz,” dedi Rand.

Thomas küçümseyerek alay etti. “Bir de *benim* planımın aptalca olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Pekâlâ, en azından benim fikrim bizi bu meseleden sağ kurtarır,” diye çıktı Rand. “Peki, öyleyse, silahlar nerede?”

Thomas dişlerini sıktı. “Onlara ihtiyacımız olacağını düşünmemiştim.”

“Ah, sen plan yapmakta iyisindir.” Rand gözlerini gökyüzüne doğru devirdi.

“Silahları mı unuttunuz yoksa?” Marianne ellerini kalçasına koymuştu. “Şunu söyleyeyim, lordum, beni hayal kırıklığına uğrattınız. Böyle bir şeyi nasıl ihmal edebildiniz?”

“Heyecandan, herhalde.” Thomas’ın sesi zayıftı.

Pennington elini sallayarak onlara seslendi. “Sanırım bende silah var.”

“Gerçekten mi?” dedi Marianne neşeyle. “Bu kadar hazırlıklı olmanız ne kadar harika.”

“Teşekkür ederim.” Pennington alçakgönüllü bir tavırla gülümsedi.

“Senin silah taşıdığını bilmiyordum.” Berkley kaşlarını çatı.

“Aslında, yalnızca bir tane var.” Pennington omuz silkti. “İnsan ne zaman bir haydut ya da başka bir eşkıyanın yanına yaklaşıcağını asla bilemez.”

“İşte o kadar. Asla bilemez. Ayrıca, aşına olmadığım silahlarla düello yapamam kesinlikle,” dedi Rand mağrur bir tavırla.

“Ben de.” Thomas rahat bir nefes alarak başını salladı.

“Yumruk kavgasına ne dersiniz?” diye öneride bulundu Berkley. “Bir süre dövüşürler.”

“Hayır.” Marianne içini çekti. “Aynı olmaz o.” Genç kız Thomas’a doğru yürüdü. “Anladığıma göre sen benim namusumu kurtarıp onu vurmayacaksın demek oluyor bu, öyle mi?”

Thomas üzölmüş gibi yaptı. “Sanırım öyle.”

“Ve sen,” Marianne Rand’e döndü, “beni becerebilmek için onu vurmayacaksın, öyle mi?”

“Her iki olasılık ne kadar zevkli olsa da hayır diyorum.” Rand, Thomas’a sert bir bakış attı.

“Anladım,” dedi Marianne düşünceli bir şekilde ve uzun bir süre duraksadı. Düşünürken kaşları çatıldı. “Lord Pennington?”

“Evet, leydim?” Pennington ileriye bir adım attı.

“Silahınızı görebilir miyim acaba?” Marianne, Thomas’la göz göze gelince genç adamın midesine bir ağırlık çöktü.

“Elbette.” Pennington atına doğru gitti.

“Bekle.” Thomas bakışlarını Marianne’den hiç ayırmadan adamı durdurmak için elini uzattı. “Neden?”

“Çünkü Thomas Effington, Helmsley Markisi ve müstakbel Roxborough Dükü,” Marianne gözlerini kıstı, bakışlarından öfke fışkırıyordu, “seni ben vurmak istiyorum.”

Rand kenara çekilerek Pennington’la Berkley’in yanına gitti. Akıllıca bir hareketi, kuşkusuz.

Thomas'ın heyecandan kalbi fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Marianne her şeyi anlamıştı. Ve de hiç eğlenmiyordu. "Marianne, ben..."

"Sen ne?" Marianne ona yaklaştı ve parmağıyla göğsünü dürttü. "Bana yalan söyledin. Ölümcül bir tehlike içinde olduğuna beni inandırdın. Hayatını mahvettiğimi sandığımda ne kadar perişan olduğumu biliyor musun?"

"Bunu bu şekilde söyleyince kulağa çok kötü geliyor," diye mırıldandı Berkley.

Gerçekten öyleydi. Thomas için bu yönünü dikkate almamıştı. Planı yürümediği takdirde ne olacağını da hiç düşünmemişti. "Marianne eğer biraz..."

"Karşına ilk çıkan erkeğe bizi önererek koşa koşa hepimizi evlendirmek istemen yeteri kadar kötü değildi sanki." Marianne'in gözleri bir farkındalıkla parladı ve bakışları hızla Rand'e kaydı. "O gece kütüphanedeki sendin, değil mi? Thomas'ın herhangi birimizi seçebileceğini söylediği kişi?"

Rand buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuşçasına bakıyordu. "Evet, ama övgüye değer bir şekilde, onun önerisini kabul etmedim."

"Ah, yaptığın şey övgüye değer tabii!" diye azarladı Marianne ve Thomas'a dönüp onu tekrar dürttü. "Sonra da beni İngiltere'nin en odun adamlarına satmak için girişimde bulunma cüretini gösterdin."

"Olay gittikçe güzelleşiyor," dedi Pennington fısıldarcasına.

"Ve bir kitaptan fırlamış atılğan bir kahramana benzemeye çalışma saçmalıkları." Marianne, Thomas'ı tekrar dürttü. "Bu bir roldü değil mi? Her bir parçasıyla. Sadece şerefini kurtarmak ve beni evliliğe tutsak etmek için."

"Dur bir dakika." Bir anda Thomas da onun kadar öfkelenmişti. Genç kızın elini yakaladı. "Birincisi, beni dürtmeyi kesebilirsin. Sana daha önce söylemiştim, bunu sevmiyorum ve canım acıyor."

“Güzel!”

“Ve ikincisi,” Thomas Marianne’e ters ters baktı, “tüm ilişkimizi herkesin öğrenmesi için gazetelere koyarak rezaleti davet eden ben değilim!”

“Benim eserlerimi basmasın diye Bay Cadwallender’a para ödedin!”

“Yapmadım,” dedi Thomas öfkeyle. “Cadwallender’la, seninle hiç ilgisi olmayan yasal bir iş ilişkim var. Ayrıca, senin o lanet hikâyelerini basmayı durdurmak için para almazdı zaten. İkimiz hakkındaki hikâyeleri!”

“Ah, haydi yapma,” diye alay etti Marianne. “Yazdıklarımın aramızda geçenler arasında sadece belli belirsiz bir benzerlik var. Onlar tümüyle gerçek değil.”

“Yarım akıllı birisinin bile taşra kızının ve Lord K’nin kim olduğunu çözebileceği kadar gerçek!” Thomas, Berkley’e seslendi. “Doğru değil mi?”

“Yani, bunu yapmak biraz zaman aldı,” diye mırıldandı Berkley.

“Bir şey daha var.” Thomas, Marianne’i hızla çekerek kendine yaklaştırdı. “Beni ne diye sadece bir baş harfiyle adlandırdın? Bir K, o kadar –kötünün kötüsü bence– ve neden eserindeki kötü adama cesur ve romantik bir isim verdin?”

“Oldukça aptalca olduğunu düşünmüştüm,” diye mırıldandı Rand.

“Lord K.” Thomas küçümsercesine içini çekti. “K’nin açılımı nedir bu arada?”

“Şu anda, *kafasız*, bana kalırsa,” dedi Pennington.

“Kesinlikle *kafalı* değil,” diye ekledi Rand.

“Ve kesinlikle *kusursuz* da değil.” Marianne, Thomas’ın elinden güçlkle kendisini çekip kurtuldu ve geri çekildi.

Thomas’ın içini düş kırıklığı sarmıştı. “Tüm istediğim seninle evlenmekti!”

“Tüm istediğin kendini kurtarmaktı!”

“Bunu yapmanın daha iyi yolları vardır. Güçlükle hayatta kalabildim.” Thomas dişlerini sıktı. “Senin uğruna her tarafım sıyrıldı, çizildi, morardı, çürüdü ve ısırıldım!”

“Arı soktu,” dedi Marianne dokunaklı bir sesle. “Isırmadı, soktu. Ve bir çocuk bile onunla daha iyi başa çıkardı!”

“Peki, kendimi neden tüm bunların içine soktum?”

“Bilmiyorum? Neden?” Marianne’in sesi yükseldi.

“Çünkü karım olmanı istiyorum!” diye haykırdı.

“Neden?” Bu kelime Marianne’in ağızından kurşun gibi çıkmıştı.

Marianne onun ne söylemesini istiyordu? “Çünkü lanet olsun, biz m kemm l bir çiftiz!”

“Neden?” diye tekrar sordu Marianne.

“Bilmiyorum.” Thomas’ın sesinde çaresizlik seziliyordu. “Kader mi?”

“Gerçekten göründüğü kadar kalın kafalı mı bu?” dedi Rand, Pennington’a.

Pennington omuz silkti. “ yle görünüyor.”

Marianne, Thomas’a uzun bir süre baktı. Gözlerinde yoğun bir duygu pırıltısı vardı fakat Thomas orada doğru yanıtı bulamadı. Marianne’in ne istediğini bilemedi. “Bu yetmez.” Marianne başını sallarken sesindeki öfkenin yerini teslimiyet aldı. “Tam olarak yeterli değıl.” Döndü ve atlara yöneldi. “Beyler, bana şehre kadar eşlik etme inceliğini gösterirseniz...”

“Elbette.” Berkley onun yanına geldi.

Pennington bir an acıyarak ve inanamayarak Thomas’ı söz-d kten sonra başını sallayıp onlara katıldı.

Thomas üçünün at üzerinde uzaklaşmalarını seyretti. Rand yanında içini çekti. “İyi gitmedi.”

“Evet, gitmedi.”

“Şimdi ne yapacaksınız?”

“Bilmiyorum.” Ne yapacaktı? Marianne’in hayatından çıkıp gitmesine izin veremezdi. Onsuz bir hayat süremezdi.

“Bana öyle geliyor ki, dostum, iyi bir plan yapman gereken bir zaman varsa o da bu andır.”

“Şu anda planlarım tükenmiş görünüyor.” Thomas aşağılayıcı bir şekilde kakhaha attı. “İyi ya da kötü.”

Daha önce hiçbir zaman şu anda onu tutsak eden umutsuzluğu hissetmemişti. Marianne ondan nefret ediyordu ve haklıydı. Thomas onunla ilgili birçok hata yapmıştı ve şimdi bunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı. Ve pahalıya ödeyecekti.

Ve Lord Kafasız ismi kendisine uymuş gibiydi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

...ve sonunda geleceğimle ilgili bir karara vardım. Artık kaderimi kendi ellerime almamın zamanı geldi. Bu amaçla, İngiltere'den ayrılmaya karar verdim.

Gizlice yola çıkacağım, Lord K'nin planlarımı öğrenmesi iyi olmaz. Benim gitmeme izin vermeyeceğinden korkuyorum. Ya da, Tanrı yardım ederse, aramızda tüm geçenlere rağmen, en büyük korkum onun izin vermesi...

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

“Ne yapıyorsun?” dedi Jocelyn, Marianne’in odasına girerken.

“Ne yapıyorum gibi duruyor?” Marianne yatağının üzerinde duran bavulun içine bir elbise fırlattı.

“Bavul hazırlıyor gibisin.” Becky, Jocelyn’in bir adım gerisinde duruyordu, peşinde de Henry vardı.

“Çok akıllısın.” Marianne gardroba giderek birkaç elbise daha çekip çıkardı. “Tam da bunu yapıyorum.”

“Doğru dürüst yapmazsan buruşacaklar.” Jocelyn, Becky’ye bir bakış atıp başıyla kapıyı işaret etti.

Becky gitmeye hazırlandı.

“Nereye gidiyorsun?” diye çıkıştı Marianne.

“Bir hizmetçiden yardım alırsın diye düşünmüştüm.” Becky gözlerini masum bir ifadeyle açtı. “Jocelyn haklı, bilirsin ya, her şey feci şekilde buruşacak ve düşünmüştüm ki...”

“Louella Teyze’yi getirmeyi düşünmüştün.”

Becky’yle Jocelyn suçlu bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

“Onunla uğraşmamayı tercih ederim ama gerekirse de uğraşırım.” Marianne derin bir nefes aldı. “O beni durduramaz... hiçbiriniz durduramazsınız.”

“Tam olarak nereye gidiyorsun?” Jocelyn daha çok yaklaşıp yatağın kenarına oturdu.

“İtalya’ya gideceğim.” Marianne elbiseleri gelişigüzel bir şekilde katladı. Kafası yaptığı işten başka yerlerdeydi. “Arabayla Dover’a gidip oradan posta vapuruyla Fransa’ya geçeceğim. Son derece macera dolu bir yolculuk olacak.”

“Neden?” Becky kollarını kavuşturup yatağın direğine yaslandı. Henry de ayaklarının dibine külçe gibi oturdu.

“Yani, olabilecek bir sürü ilginç şey var. Deniz yolculuğu bile heyecanlı olacaktır.”

“Hayır.” Becky usanmış bir şekilde içini çekti. “Neden gidiyorsun?”

Marianne onun ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. “Çünkü yapabilirim ve yapmak istiyorum. Paris’e gidecek kadar param var ve ondan sonra da Richard’dan çeyiz paramı almayı düşünüyorum. Bu her zaman istediğim bir şeydi ve şimdi bunun için uygun bir zaman. Ayrıca,” Marianne’in sesi titriyordu ama umursamadı, “burada benim için hiçbir şey kalmadı.”

Jocelyn’in kaşı kalktı. “Ya Helmsley?”

Becky ablasına dikkatle baktı. “Düşünmüştük ki belki sen ve o...”

“Yanlış düşünmüşsünüz demek ki.” Marianne elindeki giysileri bavula fırlattı.

Jocelyn derin bir nefes aldı. “Ama o seninle evlenmek istiyor, değil mi?”

“Öyle söylüyor.” Marianne kardeşleriyle göz göze geldi. “Siz nereden biliyorsunuz?”

“Biz her şeyi biliyoruz,” dedi Jocelyn. “Hepsini.”

“Ve oldukça şaşırdık.” Becky başını salladı. “Nasıl yapabildin? Hiç aklımıza gelmemişti ki *Taşra Kızı* hikâyelerini bu kadar... bu kadar...”

“Hakiki yapacağın.” Jocelyn bunu sanki ayıp bir şeymiş gibi söyledi.

“Tamamen gerçek değildi,” diye mırıldandı Marianne.

Jocelyn gözlerini kıstı. “Yeterince gerçektir.”

“Ve onların bedelini ödeyeceğim,” dedi Marianne kararlı bir sesle. Korkunç bir bedeldi bu. Thomas’sız bir yaşam.

Fakat başka çaresi var mıydı? Hayatının geriye kalan günlerini kendisini sevmeyen bir adamı severek geçirmesi çok daha büyük bir bedel olmaz mıydı? Ruhunu mahvedecek bir bedel. Ve Marianne’in ödemeyi reddettiği tek bedel.

Marianne önünde uzanan Thomas’sız yılları düşününce dokemediği gözyaşlarından dolayı boğazı acıyordu. Bunu umursamadan sakinleşmek için bir nefes aldı.

“Şimdi yapacak çok işim var ve sizden yardım isteyebilirim. Bu gece yola çıkmayı düşünüyorum.”

“Bu gece mi?” Becky’nin gözleri endişe doluydu. “O kadar çabuk mu?”

“Nasıl bu gece gidebilirsin?” Ümitsizlikle Jocelyn’in sesi yükseldi.

Henry bile Marianne’e kederli gözlerle bakıyordu.

“Sanırım en iyisi bu.” Marianne kaygısız bir sesle konuşmak için kendisini zorluyordu. “Bana öyle bakmayın. Bu, birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz demek değil.”

“Bunun her zaman istediğin bir şey olduğunu biliyorum, ama...” Jocelyn gözyaşlarını tutabilmek için büyük bir çaba harcayarak gözlerini güçlkle kırpıştırdı. “Seni özleyeceğiz.”

“Ben de sizi özleyeceğim. Kim bilir... Çok kısa bir süre içinde de dönebilirim.” Marianne’in gözleri doldu. “Öyle ya, her şey olabilir. Arabam bozulabilir veya silah zoruyla param çalınabilir ya da yolu sel basar ve eve dönmek zorunda kalırım veya fikrimi değiştirebilirim...”

“Ah, umarım.” Becky onun yanağındaki gözyaşını sildi. “Arabanın bozulmasını, paranı kaybetmeni veya selleri ummam elbette, ama...”

“Ama fikrini değiştirmezsın, değil mi?” Jocelyn’in altdudağı titriyordu.

“Hayır.” Marianne başını salladı. “Değiştirmem.”

Bir an sözcükler havada asılı kaldıktan sonra üç kardeş de birbirlerinin kollarına atıldılar. Hıçkırıklar arasında birbirlerine olan duygularını söyleyerek yeminler edip sözler verdiler. Marianne birbirlerine bir daha bu kadar yakın olmayacaklarını kesinlikle biliyordu ve bu içini acıtıyordu. Şu ana kadar, arzu ettiği hayatı yaşamak için nelerden vazgeçmek zorunda kalacağını bir an bile düşünmemişti. Bunun da bir bedeli vardı.

Birlikte çok şey geçirmişlerdi. Annelerinin ölümünü. Babalarının kumar oynamasını ve bunun sonucundaki yoksulluklarını. Sonra onun ölümünü ve geçinebilmek için verdikleri mücadeleyi. Fakat yaşamlarında olup bitenler ne olursa olsun, her zaman birbirlerinin yanındaydılar.

Marianne içinden Jocelyn ve Becky’nin iyi olacaklarını düşündü. Louella Teyze bunu garanti ederdi. Kızlar, şüphesiz önümüzdeki birkaç yıl içinde evlenip kendi ailelerini kurmuş olurlardı.

Sonunda birbirlerinden ayrıldılar.

“Bu duygusal saçmalık bu kadar yeter.” Marianne gözlüğünü çıkarıp elinin tersiyle gözlerini sildi. “Arada gelip sizi göreceğim

ve mektup yazacağım. Benim... maceralarım hakkında güzel uzun mektuplar.” Marianne bunu söylerken boğulacak gibi oldu.

“Tabii ki yazacaksın,” dedi Becky sadık bir tavırla.

“Bir araba mı kiralayacaksın öyleyse?” Jocelyn burnunu çekti ve gözleri parladı. “Yoksa toplu araca mı bineceksin?”

“Hayır, bir Effington arabasını ve sürücüsünü ödünç alacağım. Bu bana birazcık tasarruf ettirir.” Marianne gözlüğünü tekrar takıp sakın bir sesle konuşmaya çalıştı. “Sanırım marki buna aldırılmaz. Bu kadarını da yapar artık.”

“Neden onunla evlenivermiyorsun?” diye ağzından kaçırdı Becky. “Onun hayatını zehir etmek de iyi bir macera olmaz mıydı? Bu ona hakettiği cezayı verirdi.”

“Bu ona kesinlikle bir ders olurdu,” diye ekledi Jocelyn.

“Şimdiye kadar haddinden fazla ders oldu zaten, teşekkür ederim.” Marianne bavuluna döndü. “Şimdi, birisi bana şu elbiseyi verirse.”

Jocelyn ona elbiseyi verdi. “Eğer eminsen...”

“Eminim.”

“Öyleyse sanırım şu anda elimizden gelen tek şey sana yardımcı olmak.” Jocelyn Becky’ye başıyla işaret etti. “Neden mutfağa gidip onun için bir sepet hazırlatmıyorsun? Dover’a yol fazlasıyla uzun. Ben de bir an önce gidip arabayı ayarlayayım.”

“Teşekkür ederim.” Marianne zorla gülümsemeye çalıştı. Thomas yüzünden kalbi daha önce kırılmıştı ama şimdi yaşadıkları bambaşkaydı. Tanrım, bu ikisini çok özleyecekti.

Bir sarılma coşkusu daha yaşandıktan ve birkaç gözyaşı daha döküldükten sonra kız kardeşleri ve köpek oradan ayrıldı.

Marianne’in toplanması neredeyse bitmişti. Her şeyini alamamıştı; yeni elbiselerinin çoğu burada kalacaktı, en azından şimdilik. Kalan eşyalarını sonra getirtecekti.

Kızlar bir açıdan haklıydılar. Thomas’ın bir derse ihtiyacı vardı. Fakat Marianne’in bunu yapma isteği yoktu. Kitaplarındaki

kadın kahramanların bu tür bir problemi hiç olmamıştı. Onlar daima yürekliydiler ve asla vazgeçmezlerdi. Acaba Marianne'de gerçek bir kahraman olmak için gereken özellikler yok muydu? Yoksa, ki bu daha büyük olasılıktı, hayali kahramanların onun yaşadığı gerçek dünyayla hiç mi ilgisi yoktu? Keşke daha önce fark etseydi. Öyle de olsa, yaptıklarından herhangi birisini farklı yapar mıydı?

Muhtemelen yapmazdı.

Hayır, Thomas'a herhangi bir ders vermek gibi bir arzu hissetmiyordu. Tüm ilgisini kendi geleceğine çevirmekten ve Thomas'ı kararlılıkla arkasında bırakmaktan başka bir arzusu yoktu.

Bu da hepsinden zor bir ders olabilirdi.

Thomas sessizce bardağını uzattı.

Berkley içki şişesini Pennington'a verdi. Pennington da kendi bardağını tekrar doldurduktan sonra şişeyi Rand'e uzattı. O da kendi bardağını ağzına kadar konyakla doldurdu, öne eğildi ve en sonunda sarı renkli içkiyi Thomas'ın kadehine döktü.

Thomas ve Rand, Effington Konutu'na döndüklerinden beri on kelimedenden fazla konuşmamışlardı. Berkley'le Pennington'ın gelmeleri bile konuşmalarını canlandırmamıştı. Şu anda hepsi kütüphanede oturuyordu. Koltukları, hiçbirisinin içkiye uzak kalmayacağı şekilde yerleştirmişlerdi. Dört adam hem konyacı hem de ağır bir sessizliği paylaşıyorlardı. Bu sessizlik adamlardan üçünün bir akıl verememesinden ve diğer adamın da kendi hayatını nasıl tümüyle karıştırdığının farkına varmasından kaynaklanıyordu.

"Lord Kafasız," diye mırıldandı Thomas.

"Kesinlikle." Pennington burnundan soludu. "Doğrusunu söylemek gerekirse, meseleleri iyi bir şekilde çözmedin."

"Bana sorarsan, fazlasıyla aptalca davrandı," dedi Berkley.

Thomas gözlerini kısıtı ama dilini tuttu. Bunu duymamayı tercih ediyordu ama inkâr da edemiyordu.

“O halde.” Rand boğazını temizledi. “Şimdi plan nedir?”

“Londra’daki her bir damla konyağı içmekten başka...” Thomas gözlerini bardağına dikmişti. “Bir planım yok.”

“Bu kötüye işaret.” Rand başını salladı. “Senin her zaman bir planın vardır.”

“Bu kez yok.” Thomas başını kaldırıp ümit dolu gözlerle baktı. “Acaba beni affeder mi?”

Bu soru, şüphe dolu bir sessizlikle karşılandı.

“Ben de sanmıyordum zaten,” diye mırıldandı Thomas ve uzun bir yudum çekti.

“Bence Beaumont haklı,” dedi Pennington. “Sanırım bir çeşit plan yapma zamanı.”

“Sahi mi?” Thomas kaşını kaldırdı. “Öyleyse sizin bir fikir bulmanızı dilerim. Benim planlarımın hepsi şimdiye kadar üzücü fiyaskolarla sonuçlandı.” Bir içki daha aldı. “Marianne için sarmaşıklarla savaş bile yaptım.”

“Belki de meseleye mantıklı bir biçimde bakmalıyız.” Pennington’ın sesi düşünceliydi.

“Hah.” Thomas tekrar koltuğuna düşüp oturdu. “Marianne Shelton’dan söz ediyoruz burada. Mantiğa hiç yer yok.”

“Haydi, yapma,” dedi Pennington. “Mantiğa her zaman yer vardır.”

“Marianne’le yoktur. Onun tüm ilgilendiği şey, her zaman ilgilenmiş olduğu şey, lanet olası maceralar, büyük heyecanlar ve dünyayı dolaşmak. Tıpkı kahrolası kitapları gibi.” Thomas bir yudum daha aldı ve sert içkinin onu neden daha iyi hissettirmediğini merak etti. “Marianne hiçbir zaman evlenmek istemedi. İsteseydi, kitaplardaki gibi bir adam isteyeceğini söylüyor. Bir orman gezgini veya hazine avcısı ya da bir korsan veya buna benzer başka bir saçmalık.”

“Kadınların okumasına izin vermenin sonu bu işte.” Berkley bilgece başını salladı.

Diğer üç adam ona baktılar.

“Ne dedim ki ben şimdi?” Berkley’in gözleri büyümüşü.

“Aslında pek fena fikir değil.” Thomas bardağını Berkley’e kaldırdı.

Rand kıkırdadı. “Ama senin işine yaramayacak kadar geç.”

“Öbür yandan,” diye ekledi Pennington, “cahil bir kadın kadar da sıkıcı bir şey yoktur. Ah, kadın sevimliyse bir süre eğlenceli olabilir fakat zaman geçtikçe insan bir kadınla olan beraberliğinde güzel bir yüzün ötesinde bir şeylere ihtiyaç duyuyor.”

“Ya da biçimli bir ayak bileğinin ötesinde,” dedi Berkley.

“Veya güzel bir vücudun.” Rand başıyla onayladı.

“Veya başının etrafında bir hale gibi dans eden sarı saçların,” diye mırıldandı Thomas.

Diğer iki adam birbirlerine baktılar.

Pennington derin bir nefes aldı. “Kız sana âşık, biliyorsun.”

“Benden nefret ediyor,” diye mırıldandı Thomas.

“Hiç de değil.” Berkley güldü. “Kız seni seviyor. Bize kendisi söyledi.”

“Ve sen, dostum,” Rand Thomas’a doğru eğildi, “sen de ona âşıksın.”

“Hah. Âşık olsam bunu ilk anlayacak olan kişi ben değil miyim?” dedi Thomas suratını asarak. “Kız beni delirtiyor. O hiç de benim âşık olacağım tipte bir kadın değil. Aşırı bağımsız, inatçı ve de...”

“Bunu sen kendin söyledin.” Rand sırtıttı. “Onu Leopar’ın pençelerinden kurtarırsın.”

“Bunu görmeyi çok isterdim,” dedi Pennington Berkley’e.

“Dedin ki...”

“Sevdiğim kadının şerefine dil uzattın,” diye mırıldandı Thomas hiç düşünmeden. “Böyle mi söyledim?”

“Kesinlikle.” Rand başıyla onayladı. “Çok büyük bir coşkuyla.”

“Şimdi, sorulacak soru şu,” Pennington onu inceledi, “bunu söylerken samimi miydin?”

“Samimi miydin?” Thomas bunu gerçekten düşünmemişti. Marianne’i evlenmeye razı etmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki aşk konusunu bir an bile aklına getirmemişti. Kızın kafasına hitap etmeye o kadar yoğunlaşmıştı ki yüreğine hiç dikkatini vermemişti. Ya da kendi yüreğine.

Marianne’le yaşamını paylaşmak istediğini biliyordu. Aslında onsuz bir yaşamı hayal bile edemiyordu. Bunu düşününce mide-sine bir ağırlık çöktü. Bu berbat bir duyguydu. Böyle bir şeyi bir adama aşktan başka ne yapabilirdi?

“Ona âşığım.” Thomas’ın sesinde korku seziliyordu.

“Hele şükür, farkına vardın.” Rand sırttı.

“Daha da önemlisi,” dedi Pennington, “kız da sana âşık.”

“Ona âşığım,” diye mırıldandı Thomas. “O da bana âşık.” Gerçek, bir tokat gibi yüzünde patlamıştı. “Lanet olsun.” Thomas dimdik oturup elini alnına vurdu. “Duymak istediği buydu, değil mi? Durmadan onunla neden evlenmek istediğimi sorarken? Onu sevdiğimi söylememi istiyordu.”

“Sanırım sen o anda *kader* demiştin,” dedi Rand alaycı bir şekilde.

Pennington kıkırdadı. “*Lord Kafasız* ismi gittikçe daha uygun olmaya başladı.”

Thomas inledi. “Her şeyi berbat ettim.”

“Belki de ortalığı düzeltmek için çok geç değildir.” Pennington içkisini yudumladı. “Kız senin umutsuzca özürler dilemeni dinlemeyi kabul edebilir...”

“Ve ilanı aşk etmeni,” dedi Rand.

“Dizlerine kapanmayı da unutma,” diye atıldı Berkley. “Kadınlar dizlerine kapanılmasından hoşlanırlar.”

“Sabahleyin,” Pennington konuşmaya devam etti, “kız konunun üzerine düşünmeye fırsat bulamadan. Hayat yeni bir günün başlangıcında daima daha güzel görünür.”

Thomas yarma kadar bekleyebileceğinden emin değildi. Yine de, Pennington haklıydı galiba.

Thomas'ın morali düzelmişti. Sabah ilk iş Marianne'e gidecekti. Hayır. Onu şafak vakti uyandıracaktı. Ona ne kadar aptalca davrandığını söyleyecek ve ölümsüz aşkı üzerine yemin edecekti ve evet, gerektiği kadar da dizlerine kapanacaktı. O da, Thomas'ın yaptığı aptallığı mutlaka affedecekti. Sonuçta Marianne de onu seviyordu.

Thomas sırtıttı. “Şimdi bir plana benzedi.”

Birden kütüphanenin kapısı hızla ardına kadar açıldı.

“Helmsley?” Odada Jocelyn'in sesi cınladı. “Burada mısınız?”

Adamlar apar topar ayağa fırladılar.

Jocelyn ve Becky, peşlerinde Henry'yle onlara doğru hızla koştular.

“Hâlâ ne işin var burada?” Jocelyn ellerini kalçasına koymuştu.

Becky de kardeşinin duruşunu ve ses tonunu taklit etti. “Şimdiye kadar gitmiş olman gerekirdi.”

Köpek de hırladı.

“Gitmek mi?” Thomas kaşlarını çattı. “Nereye gidecektim ki?”

“Marianne'in peşinden, tabii ki,” dedi Jocelyn.

“Nereye gitti, söyleyin Tanrı aşkına?” dedi Pennington.

Jocelyn gözlerini kısarak odanın karanlıkta kalan bölümüne doğru bakınca Pennington öne çıktı. “Aman Tanrım, Pennington.” Jocelyn Pennington'a sevinçle gülümseyerek elini uzattı. “Sizi görmemiştim. Ve Lord Berkley'i de.” Jocelyn'in gözleri Rand'e takıldı. “Tanıştığımızı sanmıyorum.”

“Şimdi tanışma zamanı değil,” diye çıkıştı Thomas. “Siz neden söz ediyorsunuz?”

Jocelyn gönülsüzce elini çekti ve Becky'ye bir bakış fırlattı. "Ona söylemedin mi?"

"Ona söyleyecek olan ben değildim." Becky başını salladı. "Benim yiyecek bir şeyler hazırlamam gerekiyordu. Senin de ona söylemen gerekiyordu."

"Hayır." Jocelyn başını salladı. "Ben arabacıyla konuşuyordum. Asıl senin..."

"Söyleyin artık!" diye kükredi Thomas.

"Bizimle bu tonda konuşman gerekmiyor," dedi Becky gücenerek.

"Bu bizim kabahatimiz değil." Jocelyn suçlarcasına gözlerini kıstı. "Üzerine düşeni yapsaydın, Marianne şimdiye kadar seninle evlenmiş olurdu."

"Her neyse," derken Thomas yumruklarını sıktı, "nereye gidiyor o?"

"İtalya'ya," dedi Becky içini çekerek. "Ama önce Paris'e, ve..."

"Dover'a," diye araya girdi Jocelyn. "Dover'a doğru yola çıktı ve sonra da Fransa'ya. Arabacıya söyledim... neydi adı?"

"Greggs mi?" dedi Thomas.

"Ona olabildiğince ağır gitmesini söyledim. Herhalde fazla uzaklaşmamışlardır." Jocelyn tehdit eder gibi gözlerini kıstı. "Onu durdurmalısın."

"Elbette durduracağım. Bir an önce yola çıkacağım." Thomas kapıya doğru yürüdü.

Rand onun kolunu yakaladı. "Bence bu noktada kesinlikle bir plan yapman gerekir."

"Ve şimdiye kadar denediklerinden daha başarılı bir plan olsa iyi olur," dedi Jocelyn. "Ona gidip sadece geri dönmesini söyleyemezsin. Marianne belli etmiyor ama kızgın ve kalbi kırık ve her zamanki hali yok. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim." Jocelyn, Thomas'ı şüpheyle inceledi. "Ona ne yaptın sen?"

Thomas'ın içini suçluluk duygusu kaplamıştı. "Aramızda ufak bir yanlış anlaşılma oldu."

Berkley boğulur gibi bir ses çıkardı. Pennington öksürdü. Rand boğazını temizledi.

Becky, Thomas'a doğru yürüdü. "Marianne fikrini değiştirmeyeceğini söyledi. Kazalar, sel baskınları veya soygundan başka hiçbir şeyin onu geri getiremeyeceğini söyledi."

"Soygun, ha?" dedi Rand ve Pennington'a baktı.

"Bu çok komik, tabii. Yine de..." Pennington düşünceli bir tavırla başını salladı. "İşe yarayabilir."

Thomas'ın bakışları bir arkadaşından diğerine kayıyordu. "İşe yarayabilen nedir?"

Pennington iki kızın da dirseklerine yapışıp onları kapıya doğru götürdü. "Atlarımızı hazırlatmak inceliğini gösterir misiniz lütfen?"

"Siz ne yapacaksınız peki?" diye sordu Becky.

"Görüşmemiz gereken birkaç mesele ve kendi hazırlıklarımız var. Sonra da ablanızı geri getirmek için yola çıkacağız." Pennington kızları kapıdan dışarıya çıkardı ve arkalarından kapıyı sıkıca kapattı.

"Ne hazırlıkları?" Thomas kafası karışmış bir halde başını salladı. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldandı Berkley. Belli ki o da Thomas gibi şaşkına dönmüştü.

"Helmsley, dostum." Pennington kıkırdadı. "Zor dönemlerde bir erkek yardım almak için daima arkadaşlarına güvenebilmelidir. Sen de böyle bir yardımı almak üzeresin."

Duruma bakılırsa, konyak Thomas'ı zannettiğinden de fazla etkilemişti. Söylenenlerin hiçbirini onun için bir anlam ifade etmiyordu. "Ne tür bir yardım bu?"

"Haydi, Helmsley, bir an düşün. Dünyaya ve bu dünyanın içindeki erkeklere bakış açısı, kitapların etkisiyle şekillenmiş bir

kadın için hangi erkek bir gezgin veya bir korsan kadar heyecan verici olabilir? Ya da...” Pennington vurgulamak için duraksadı.

“Ya da?” diye sordu Rand.

“Ya da...” Yanıt bir anda Thomas’ın aklına geldi. “Ah, hayır. Bana kalırsa bu... bu fikir...” Saçma mıydı? Gülünç müydü? Çılgınca mıydı? “Yaratıcı.” Thomas güldü. “Daha iyisini bulamazdım.”

“O halde beyler, sanıyorum ki,” Rand bardağını şerefe kaldırdı, “artık bir planımız var.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

...çünkü sevgili kuzenim, bundan sonra ne olacağını ya da daha kötüsü, kime güvenilebileceğimi bilmiyorum.

Hikâyemin sonu güzel bitecek mi? Yoksa kaderim bir acı son ve umutsuzluk mu olacak? Akıllıca sevmeyip pek çok sevmekten bahseden Shakespeare değil miydi? Korkarım ben ikisini de yapmadım.

Sanki atları zaptedilemez bir şekilde yalpalayan ve hızı gittikçe artan bir arabanın içinde hapsolmuş gibiyim.

Gittikçe bir uçuruma yaklaşıyorum...

Bir Taşra Kızının Tümüyü Gerçek Londra Maceraları

Marianne arabaya bineli bir saati geçmemesine rağmen sanki sonsuzluk kadar uzun bir süredir arabanın içindeymiş gibi geliyordu ona. Arabanın karanlık duvarları içinde düşünmekten başka hiçbir şey yapmadan geçirmeye çalıştığı bitip tükenmeyen bir saat. Ve aklındaki tek şey Thomas'tı.

Fakat düşünmek de onu tekrar tekrar aynı noktaya getiriyordu. Hiç bitmeyen bir döngüydü bu. Thomas'a olan aşkı. Thomas'ın ona karşı duyduğu sorumluluk duygusu. Artık Thomas'la ilgili

tüm düşünceleri ve geçmiş olasılıkları bir kenara atmasının ve geleceğe yönelmesinin zamanı çoktan gelmişti. Eğer çok sıkı çalışırsa, en azından hayalini yaşamak için gerekli olan coşkuyu toplayabilirdi.

Belki de biraz dinlenmeye çalışmalıydı. Çok uzun ve garip bir gün geçirmişti ve ne kadar bitkin düştüğünü şu ana kadar fark etmemişti. Gözlerini kapadı ve başını arkasındaki deri minderlere yasladı. Tekerleklerin yol üzerinde çıkardığı gürültü hafifledi, atların nal sesleri zayıfladı ve arabanın düzenli bir şekilde sallanması ona ninni gibi geldi. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerde kestirdiği sırada arabanın aniden durduğunu güçlkle fark etti.

Kapı hızla açıldı ve Greggs başını içeriye uzattı.

“Leydim, korkarım soyuluyoruz.”

“Soyulmak mı?” Marianne hızla doğrulup bir anda tamamen uyandı.

Greggs omzunun üzerinden arkaya bakıp tekrar ona döndü. “Sizin dışarı çıkmanızı istiyorlar.”

“Bir tabancan veya silaha benzer bir şeyin yok mu?” dedi Marianne telaşlı bir şekilde fısıldayarak ve gözlüğünü düzeltti. “Onlarla mücadele etmeyecek misin?”

Greggs aklını kaçırmış birisine bakar gibi baktı. “Çok zekiymiş gibi konuşmayın, leydim. Dört kişiler.” Greggs’in arkasından havlar gibi bir emir duyuldu. Arabacı da Marianne’in inmesine yardım etmek için elini uzattı. “Dışarı çıksanız iyi olur. Şimdi.”

Marianne çabalayarak arabadan çıktı.

Gerçekten dışarıda dört haydut vardı: ikisi hâlâ at üzerinde oturuyordu, diğer ikisiyse atlarından inmişlerdi. Arabanın fenerlerinden yayılan zayıf dairesel ışığın dışında duruyorlardı. Birisi Marianne’in hemen önünde, diğeri de arabanın yanı başında duran Greggs’in yanındaydı.

Marianne’in kalbi duracakmış gibi atıyordu. Adamlar çok tehlikeli görünüyordu ve tıpkı Marianne’in her zaman hayalinde

canlandırdığı haydutlara benziyorlardı. Tam kitaplardaki gibi. Hepsı de ağızlarını kapatan uzun maskeler takmışlardı. Gözleri de sadece kumaşın çizgi şeklindeki aralığınan görünüyordu. Üç köşeli şapkaları ve geniş pelerinleri vardı. O kadar ürkütücü olmasalar da oldukça atak olabilecek gibi görünüyordular. Oysa Greggş sanki bu tür şeyler her gün olurmuş gibi bayağı sakın görünüyordu.

“Arabadan uzaklaş,” diye emretti elebaşıları. En azından Marianne elindeki tehlikeli silaha bakarak onun elebaşı olduğunu varsaymıştı.

Marianne derin bir nefes alıp ileriye bir adım attı.

Aman Tanrım, ona ne yapacaklardı acaba?

“Yalnız mısın, leydim?” Adamın sesi maskeden boğuklaşmıştı. “Senin gibi tatlı bir şey gece vakti yollarda tek başına ne yapıyor olabilir acaba?”

“Yalnız yolculuk yapmayı tercih ederim.” Marianne sesindeki titremeye aldırmadı. En iyisi korktuğunu belli etmemektir. Gerçek bir kadın kahraman böyle yapardı. Ama bunu yapmak bir kitapta çok daha kolaydı besbelli.

“Bu hiç akıllıca değil.” Atın üzerindeki haydutlardan birisi başını salladı. “Aslında aptalca.”

“O haklı. Özellikle gece vakti yollar tehlikelidir. Öyle ya, senin gibi bir kadının başına her şey gelebilir. Her türlü şey,” diye ağır ağır konuştu. Adamın sesinde bir tehdit mi vardı? Şiddet tehditi? Ya da daha kötüsü? Marianne paniğe kapılmamak için çabalıyordu.

“Neden böyle bir tehlikeyi göze aldın?” diye sordu adam.

“Bu seni ilgilendirmez.” Aslında Marianne şu ana kadar yolculuğun tehlikelerini hiç aklına getirmemişti. Sakin bir sesle konuşmak için kendisini zorladı. “Niyetiniz paramı almaksa alın ve yolunuza gidin.”

“O kadar çabuk kurtulamazsın, leydim. Benim merakımı uyandırdın. Beyler?” Adam arkadaşlarına hitap ederek sesini yükseltti. Konuşması birazcık geveler gibi miydi, yoksa maskeden mi öyle çıkıyordu? “Ne dersiniz? Böyle bir kadın neden yalnız yolculuk yapar? Gecenin bu saatinde?”

“Sadece tek bir neden vardır,” dedi atın üzerindeki adamlardan birisi. “Kaçıyordur. Muhtemelen bir adamdan.”

“Kesinlikle kaçmıyorum.” Marianne’in yaptığı tam da bu olmasına karşın çenesini kaldırarak konuştu.

Elebaşı, Marianne’i uzun bir süre dikkatle inceledi. Genç kız korkuyla ürperdi. Adamın niyetinin ne olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Sonunda adam alçak ve davetkâr bir sesle konuştu. “Hangi aptal senin gitmene izin verir?”

“O aptal değil,” dedi Marianne düşünmeden.

“Ah, o halde bir adam var, ha?” Adam zafer kazanmışçasına kahkaha attı. “Başından beri biliyordum.”

Marianne yumruklarını sıktı ama bir kelime daha etmek istemedi. Adamlar, daha doğrusu bu adam neden onu bu şekilde taciz ediyordu ki? En azından adamın Marianne’de uyandırdığı öfke, korkusunu unutturmuştu. Birden Marianne bunun ilk gerçek macerası olduğunu ve hayatında hiç bu kadar korku duymadığını fark etti. Her şey olabilirdi. Onu öldürebilir ya da ona daha kötü şeyler yapabilirlerdi. Marianne ilk kez, maceralar romanlarda kalsa daha iyi olur galiba, diye düşündü.

Elebaşı, silahı Greggs’in yanındaki adama attıktan sonra ışık huzmesinin dışında kalmaya dikkat ederek Marianne’in etrafında dolandı. Marianne onun adımlarını takip etmek için arkasına dönme isteğini güçlkle bastırdı. İçinde gittikçe kabaran dehşetin etkisiyle çılgılık atma isteğine de direndi.

“Peki, o adamı seviyor musun?” dedi adam arkasından.

“Bir hırsıza göre son derece küstahsın,” diye çıkıştı Marianne.

“Sen de hayatı elimizde olan bir kadın için son derece sivri dillisin.” Adam tekrar görüş alanına girdi ve baştaki pozisyonuna döndü.

“Galiba sen kiminle konuştuğunu bilmiyorsun,” dedi silahlı haydut umursamaz bir şekilde. “Karşında kötülüğüyle ün salmış, meşhur...”

“Şair Soyguncu var. Emrinize amadeyim.” Elebaşları, daha doğrusu Şair, abartılı bir reverans yaptı ve şapkası yere yuvarlandı. Adam şapkayı çabucak kapıp Marianne saçlarını daha fazla görmeden tekrar kafasına geçiriverdi. Başka koşullarda olsalardı bu hareket çok gülünç görünürdü.

Ata binmiş adamlardan bir tanesi öteki adama doğru eğilerek alçak sesle bir şeyler söyledi. “Şair Soyguncu mu? Ona böyle bir ad verdiğimiz bilmiyordum ben.”

“Sessiz ol,” diye emretti arkadaşı.

“Şey, senin adını hiç duymamıştım. Şair Soyguncu mu?” diye alay etti Marianne. Bu çok aptalca bir isimdi. Bir kitapta olsa heyecan verici gelebilirdi fakat gerçekte çok gülünçtü. “Öyle ya, bu çok saçma bir isim. Aynı... tıpkı... şey gibi...” *Leopar gibi mi?*

“Hiç de saçma değil,” dedi adam mağrur bir sesle. “Senin paranı alacağım, ama karşılığında da sana bir şiir bırakacağım.”

Haydutlardan birisi homurdandı.

“Ben paramı tercih ederim,” dedi Marianne yavaşça.

Leopar aptal bir isimdi ve onun hayal ürününden başka bir şey değildi. Bu Şair Soyguncu da mı bir kurguydu yoksa? Ah, tabii ki karşısında duran gerçek bir adam vardı. Ve aynı derecede gerçek olan diğer üçü de buradaydı işte. Yine de, şair bir soyguncu diğer hırsızların alay konusu olmaz mıydı? Ancak çok tehlikeli ve öldürücüye o zaman hiç kimse onun yüzüne kıs kıs gülme cesaretini gösteremezdi.

Marianne dikkatle gözlerini orada toplanmış adamların üzerinde gezdirdi. Ortada görünen sadece tek bir silah vardı. Elbette

daha fazla da olabilirdi ama öyle olsaydı bu hırsız çetesi silahlarını sağa sola sallamazlar mıydı? En azından birazcık. Ancak silahlarını getirmeyi unutmuşlarsa...

Tüm bu olanlarda son derece tuhaf bir şeyler vardı ve belirgin bir şekilde daha önceki olayları hatırlatıyordu ona. Öyle ya, bugün daha önce de gülünç isimli bir adamla karşılaşmamış mıydı zaten? Olduğunu iddia ettiği kişi olmayan bir adamla?

Marianne'in korkusu azaldı. Bu mümkün müydü? Genç kız gözlerini kıstı. "Ben şiir filan istemiyorum."

"Bu senin isteğine bağlı değil. Bir düşüneyim." Şair başını yana eğip kollarını kavuşturdu.

Herhalde Thomas asla... o böyle bir şeye cüret...

"Bu gece gerçekten bir şiire gerek var mı, bilmiyorum," dedi silahlı soyguncu imalı bir şekilde.

"Bir şiir her zaman gereklidir," dedi Şair kararlı bir sesle. "Belki de bir aşk şiiri."

Tabii ya, Marianne Thomas'm sahte bir düello düzenleyeceğini de asla düşünmemişti. Uyduruk bir soygun düzenlemek bundan ne kadar daha karmaşık olabilirdi ki?

"Onu seviyor musun?" dedi adam birdenbire.

Ve hangi gerçek yol kesici hırsız böyle bir şeyi öğrenmek isterdi ki?

Marianne kollarını göğsünde kavuşturup düşünceli bir şekilde adamı inceledi. Adam kesinlikle Thomas'ın boyuna ve duruşuna sahipti. Ve de küstahlığına. "Sevdiğimi söylersem gitmeme izin verecek misin?"

"Asla." Marianne adamın sesinden sırttığını anlayabiliyordu.

"Anlıyorum." Marianne bir an adamı süzdü. "Peki ya onu sevmediğimi söylersem? O zaman gitmeme izin verecek misin?"

Adam bir an duraksadı. "Hayır." Adamın sesi deminkinden bir derece daha neşesiz çıkmıştı. "Asla."

Bu Thomas'tı. Marianne bundan emindi. Yoksa Greggs yüzünde salak bir sırıtışla ne diye arabaya yaslanıp öylece dursun ki? Marianne, adamın ellerindeyken hissettiği dehşet yüzünden öfkelenmesi mi yoksa tüm bunlar bir düzmece olduğu için rahatlaması mı gerektiğinden emin olamadı. Belki de bekleyip Thomas'ın bu işi daha ne kadar ileriye götüreceğini görmeliydi.

"Pekâlâ, o halde." Marianne abartılı bir şekilde içini çekti. "Ben yanıt vermeyi reddettiğime ve sen de yoluma gitmeme izin vermediğine göre sanırım senin insafına sığınmaktan başka çarem yok."

"İnsafıma mı?" Adamın sesinde belirgin bir huzursuzluk seziliyordu.

"Evet, kesinlikle." Marianne yüzünü çevirip bir elini alına koydu. Diğer elini de olabildiğince abartılı bir hareketle adama doğru uzattı. "Sadece... merhametli olun."

"Merhametli olun derken ne demek istiyorsun?" dedi Thomas çekinerek.

Marianne ona kızgın bir bakış attı. "Yani bana tecavüz ederken demek istiyorum." Genç kız tekrar pozunu takındı. "Merhametli olun."

"Ben merhametli olmak istemiyorum," dedi adam çabucak. O sırada birisi kıs kıs güldü.

"Ah, Tanrım." Marianne tekrar içini çekerek ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Biliyorum, senin gibi adı kötüye çıkmış meşhur bir kanun kaçağından böyle bir şey ummak fazla olur. Galiba kaderime razı olmaktan başka seçeneğim yok. Bana istediğini yap."

"Hayır!" Thomas burnundan soluyordu. "Yani demek istiyorum ki, merhamet etmeye gerek yok çünkü sana tecavüz etmek gibi bir niyetim de yok."

O sırada birisi kahkaha attı.

"Yok mu?" Marianne ellerini kalçalarına koydu. "Niçin?"

“Şey, ben...”

“Sen ne biçim adı kötüye çıkmış meşhur soyguncusun?”

“Şiir okuyan cinsten bir soyguncu,” dedi arkadaşlarından birisi alay ederek. Marianne bunun Pennington olduğuna bahse girerdi.

“O halde soygun olmayacak, öyle mi?” diye sordu Marianne.

“Hayır!”

“Emin misin?”

“Evet!”

“Pekâlâ, senden bekleyebileceğim en iyi şey şiirse,” Marianne kibirli bir tavırla omzunu kaldırdı, “devam et o zaman.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı adam. Boğazını temizleyip duraksadıktan sonra derin bir nefes aldı ve başladı. “Öyle ya da böyle, bu tehlikeli maceranın peşine düştük gecenin eliyle. Biri-sinin güzelliği karşısında solar yıldızlar, kıskançlık ve eleştiriyile.”

“Eleştiriyile mi?” diye mırıldandı atın üzerindeki adamlardan birisi. Bu da Berkley’di şüphesiz.

“Kafiyeli olsun diye heralde.” Diğer atlı omuz silkti. Kesinlikle Pennington’dı bu.

Şair, yani Thomas, bu yorumu umursamayıp devam etti. “Saçları altın gibi parlar, kahverengi gözleri kahkaha ve hayat dolu ışık saçar. Ama inatçı kız, taşra kızı, hiç kimsenin eşi olmam diye kaçır.”

Artık en ufak bir şüphe dahi kalmamıştı.

“Leydim,” diye seslendi silahlı adam. “İsterseniz, sizin için hemen şuracıkta onu vurup hepimizi bu eziyetten kurtarabilirim.”

Bu da Beaumont’du.

“Gerek yok.” Marianne eliyle bu teklifi geçiştirdi ve sakın bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. “Son zamanlarda kötü şiirden bayağı hoşlanmaya başlamıştım.”

“O kadar da kötü değil,” dedi Thomas öfkeyle.

“Değil mi? Ama bunun aşk şiiri olduğunu söylediğini sanmıştım,” dedi Marianne masum bir tavırla.

“Öyle zaten.” Thomas’ın sesi tedbirliydi.

“Şu ana kadar aşktan söz etmedin. Ve sadece kadından bahsettin. Ya adam? Bu hakikaten bir aşk şiiriye, kadının olduğu kadar adamın da hikâyesi olması gerekmiyor mu?” Bu sözleri söylerken Marianne artık bunun eğlenceli olmaktan çıktığını fark etmişti. Basit bir şaka değildi artık.

“Devam edebilir miyim?”

“Lütfen.” Marianne nefesini tutmuştu.

Thomas bir an düşünüp başladı. “Adam kızı güzelce eğitti, kız adamı daha çok eğitti. Yine de aşkın sözü edilmedi.” Thomas’ın sesine ciddi bir ton gelmişti. “Ta ki adam yüreğindeki gerçeği bulana dek. Bunun adı evlilik dersiydi.”

Marianne güçlkle yutkundu.

Uzun bir süre hiç kimse konuşmadı.

“Fena değil. Hiç fena değil,” diye mırıldandı Pennington.

“Ama bunun anlamı ne?” dedi Berkley.

“Evet, bunun anlamı ne?” Marianne’in kalbi daha hızlı atmaya başladı. “Adamın yüreğindeki gerçek ne demek?”

“Bunun anlamı, benim inatçı taşra kızım, adam kızı seviyor demek.” Thomas Marianne’e doğru yürüyüp onu hızla kollarına çekti. “Onu seviyorum. Ya da daha doğrusu seni.”

Marianne başını kaldırıp Thomas’ın maskesindeki göz deliklerine baktı. Boğazına bir yumru oturmuştu ve gülmek mi, ağlamak mı yoksa ikisini birden mi yapmak istediğini bilemiyordu. Hafif bir konyak kokusu burnunu gıdıkladı. Marianne hiç düşünmeden konuştu. “Sen sarhoşsun.”

“Kesinlikle değilim. Ben sarhoş olmam. Ara sıra hayatı dolu dolu yaşamak için normalden birazcık daha fazla içerim.”

Marianne uzun bir süre Thomas’a baktı. Maskesinin kenarında parıldayan bir altın gözüne çarptı. Bu minik ama belirgin Roxborough armasıydı.

Marianne gülmemek için zor tuttu kendini. Thomas'ın maske-
kesi bir boyun bağından başka bir şey değildi ve muhtemelen
kötü bağlanmış bir boyun bağıydı. "Bana da biraz getirdin mi?"

"Biraz ne?"

"Konyak, tabii ki. Çok hoşuma gidiyor." Marianne'in sesi al-
çaldı. "Ve sen de çok hoşuma gidiyorsun, benim haydut lordum."

"Hoşlanmaktan öte şeyler hissediyorsun. Bensiz yaşayamazsın."
Thomas şapkasını ve maskesini çekip çıkardı. "Bana bakışından
anlayabiliyorum bunu."

"Ah, peki nasıl bakıyormuşum?"

"Sanki senin kahramanınımışım gibi." Thomas gözlerini Ma-
rienne'inkilere dikti.

"Sen de beni seviyorsun," dedi Marianne hafifçe gülerek.

Thomas Marianne'le göz göze gelmek istercesine baktı. "Sa-
nırım seni baştan beri seviyormuşum."

"Bunu fark etmen bayağı uzun sürdü." Marianne kollarını
genç adamın boynuna sardı. "Beni evliliğe razı edebilmeyi dü-
şünmekle o kadar meşguldün ki benim tartışamayacağım tek
şeyi gözden kaçırdın."

"Bu gerçekçi bir adam olmamdan kaynaklanıyor. Senin ayak-
ları yere basan bir adama ihtiyacın var," dedi Thomas kararlı bir
şekilde. "Biz çok iyi uyuşuyoruz."

"Peki, bu gerçekçi adam kim olacaktı? Kötü bir şair mi?
Yoksa basit bir maskaralığı dahi planlayamayan birisi mi? Ah,
işte ayakları yere basan bir adam." Thomas kendisini hakikaten
gerçekçi bir adam olarak görüyordu fakat birkaç önemli konuda
Marianne kadar hayalciydi. "Ama haklısın." Marianne dudak-
larını Thomas'ın dudaklarına değdirdi hafif hafif. "Kesinlikle
çok iyi uyuşuyoruz."

"Biliyordum." Thomas zafer kazanmış bir tavırla sırıttı.

"Ancak benim gerçekçi bir adamdan çok," Marianne duraksadı,
"maceralarımı paylaşacağım birisine ihtiyacım var."

Thomas bir süre genç kıza baktı. “Beni öldürürler mi?”

Marianne başını salladı. “Muhtemelen hayır.”

“Pekâlâ.” Thomas yavaşça gülümsedi. “Öyleyse bir kez daha soruyorum; sevgilim, benimle evlenir misin?”

“Büyük olasılıkla.”

Thomas kaşını kaldırdı.

Marianne güldü ve başını kaldırıp ona baktı. “Evet, seninle evlenirim.”

Thomas dudaklarını ona uzattı ve Marianne yüreğindeki tüm sevgiyle onu öperken nihayet aşkının karşılık bulduğunu biliyordu. Thomas’ı öperken Marianne konyağın, vaatlerin ve yarının tüm maceralarının tadını alıyordu. Genç kız geri çekilip ona baktı. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez, biliyorsun. Evli veya değil, ben hâlâ hayatımda macera olsun istiyorum.”

“Pekâlâ, söz verdim ya.” Thomas muzip bir şekilde sırttı. “Ve başlamak için çok erken değil.” Genç adam Marianne’i kucağına aldı ve arabaya doğru taşıdı. “Beyler, yardımınız için teşekkürler fakat sanırım bundan sonrasını kendim halledebilirim.”

“Müthiş bir plandı.” Beaumont sırttı.

“Şiir de fena sayılmazdı,” dedi Pennington.

“Anladığıma göre bu, kızın onunla evleneceği anlamına geliyor, değil mi?” dedi Berkley bu arada Pennington’a.

“En kısa zamanda,” dedi Thomas.

“Kötü şans,” diye mırıldandı Berkley.

Marianne güldü. “Şimdi ne planlıyorsun, Thomas?”

“Kötü şöhretli soyguncu seni arabaya götürüp becerecek.”

“Ah, şey, yani, yapması gerekiyorsa.” Marianne burnunu genç adamın kulağına sürtüyordu. “Ben her zaman maceracı bir erkek istemiştim.”

Eve giderken yol boyunca arabanın sallanmasının yolla değil öğrenilen derslerle ve yeni başlayan maceralarla ilgisi vardı.

...ve evet, sevgili kuzenim, en sonunda Lord K'nin evlilik teklifini kabul ettim. Bu teklif yüreğinden kopan bir ilanı aşkla geldi.

Bu, benim her zaman ümit ettiğim gibi, maceralarla dolu bir yaşam. Ancak, bir erkeğin kollarında tüm dünyada olduğundan çok daha fazla heyecan olduğunu anlamış bulunuyorum. Bu öğrenmem gereken bir dersti. Bir hayat dersi. Bir aşk dersi.

Ve en sonunda, bir evlilik dersi.

Bir Taşra Kızının Tümüyle Gerçek Londra Maceraları

YAZAR HAKKINDA

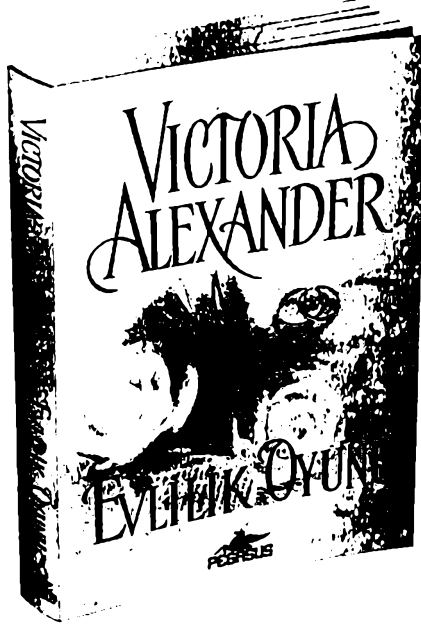
VICTORIA ALEXANDER edebiyatın gerçek yaşamdan daha keyifli olduğunu keşfettiğinde haber muhabirliği mesleğini ve ödüllü kariyerini bırakıp yazarlığa başladı.

Bugüne kadar konuları zamanda yolculuk ve reenkarnasyondan tarihi serüven ve çağdaş romantik komediye kadar değişen on iki roman veya kısa roman yazmıştır. Victoria kurgu dışı yazın dünyasını tümüyle terk etmemiştir ve Creighton Üniversitesi'nde radyo televizyon gazeteciliği üzerine dersler vermektedir.

Victoria, bir havacı kızı olarak ülkenin çeşitli bölgelerine seyahat ederek büyüdü ve şu anda da Omaha, Nebraska'da eşi, iki çocuğu ve Sam adındaki sakallı Collie cinsi köpeğiyle birlikte yüz yıllık bir evde yaşamaktadır. Victoria, ev işlerinin lanet olası işler olduğuna, ayakta yenilen hiçbir şeyin kalorisi olmadığına, işleri ertelemenin bir tür sanat olduğuna ve paniğe kapılmak için hiçbir zaman erken olmadığına güçlü bir şekilde inanmaktadır.

Yazar, fatura dışında mektuplar almaktan hoşlanıyor. Ona şu adresten yazabilirsiniz: P.O. Box 31544, Omaha, NE 68131.

*Parıltılı Yaşamlar, Görkemli Balolar
ve Evlilik Bahsinde
Tutkunun Esiri Olan Genç Aşıklar...*

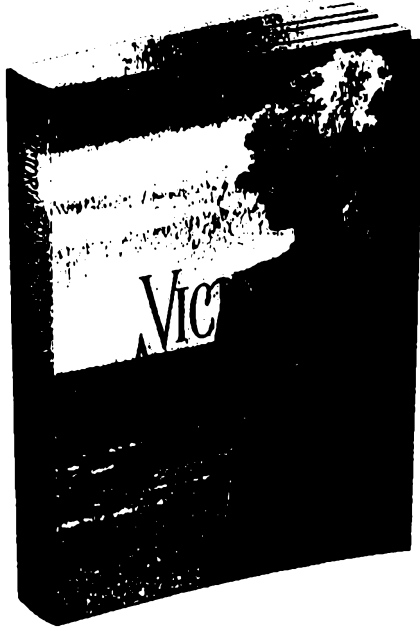
**"Victoria Alexander etkileyici diyaloglar ve keyifli karakterlerle
neşeli bir gönül macerası yaratmış."**

Teresa Medeiros

**"Alexander hazine değerinde bir öykü kaleme almış! Okurunun
kalbine mutluluk ve yüzüne kahkaha getiren, harika,
duygusal, romantik bir masal. Romans okurlarının ellerinden
bırakamayacakları şehvet dolu bir hikâye!"**

Romantic Times

Beklenmedik Bir Koca...
Bir Mantık Evliliği...
Tutku En Büyük Servetten Daha Çekicidir.

Londra, 1818. Leydi Gillian Marley pek istemese de bir koca bulmak zorundadır. Hem de hemen. Amcasının vasiyetini yerine getirebilmek için doğum gününden önce evlenmelidir, yani uygun bir eş bulmak için iki ayı vardır. Adaylar listesinin başındaki Shelbrooke Kontu yakışıklı fakat gizemli bir asilzadedir ve Gillian onu evliliğe ikna etmenin ne kadar zor olabileceğinin farkındadır.

“İçten, incelikli ve ilgi çekici.”

Julia Quinn, *The New York Times* çoksatan yazarı